CAROLUS R.

QUandoquidem Reverendissimus in Christo Pater, Gilbertus Archiepiscopus Cantuariensis, Primas totius Angliæ & Metropolitanus, necnon Reverendus admodum in Christo Pater, Humfredus Episcopus Londinensis, aliiq; Episcopi, Decani, Archidiaconi, & Clerici, in Synodo Londinensi legitimè convocati (assentientibus etiam Reverendissimo in Christo Patre, Richardo Archiepiscopo Eboracensi, Primate Angliæ & Metropolitano, aliisq; Episcopis ejus Provinciæ) Metaphrasin Psalmorum à Jacobo Duporto, Decano Petriburgensi, Sacellano Nostro, Græcis Versibus contextam, Nobisque dedicatam, communi suo suffragio approbârunt, Nobisque commendârunt, tanquam apprimè utilem & conducibilem Scholis publicis Ludisq; literariis futuram, ad puerorum animos Pietate pariter & Græcis literis meliùs imbuendos: Nos Cleri Nostri Judicio confisi, & Testimonio permoti, Scholarum Moderatoribus & Ludimagistris, quibus cura instituendi pueros in Græca Lingua commissa est infra hæc Regna Nostra Magnæ Britanniæ & Hiberniæ, suprà dictam Metaphrasin in communi usu habendam, & prælegendam, commendamus.

Regio etiam Nostro Diplomate cautum ac provisum est, nequis Bibliopola aut Typographus aut alius quicunque intra quatuordecim annos, dictæ Metaphraseos Exemplaria citra voluntatem ac consensum Autoris hic infra Ditiones Nostras imprimere aut imprimi facere, aut in Exteris Regionibus impressa hùc importare aut divendere præsumat; Sub pœna Confiscationis & Amissionis eorundem Librorum, & mulctæ prætereà secundùm Leges nostras infligendæ.

Dat. in Palatio nostro de Whitehall 20. die Februarii 1666. Regniq; Nostri decimo nono.

Ad Mandatum Sacræ Regiæ Majestatis.

Guilielmus Morice.

CAROLUS R.

QUandoquidem Reverendissimus in Christo Pater, Gilbertus Archiepiscopus Cantuariensis, Primas totius Angliæ & Metropolitanus, necnon Reverendus admodum in Christo Pater, Humfredus Episcopus Londinensis, aliiq; Episcopi, Decani, Archidiaconi, & Clerici, in Synodo Londinensi legitimè convocati (assentientibus etiam Reverendissimo in Christo Patre, Richardo Archiepiscopo Eboracensi, Primate Angliæ & Metropolitano, aliisq; Episcopis ejus Provinciæ) Metaphrasin Psalmorum à Jacobo Duporto, Decano Petriburgensi, Sacellano Nostro Græcis Versibus contextam, Nobisque dedicatam, communi suo suffragio approbârunt, Nobisque commendârunt, tanquam apprimè utilem & conducibilem Scholis publicis Ludisq; literariis futuram, ad puerorum animos Pietate pariter & Græcis literis meliùs imbuendos: Nos Cleri Nostri Judicio confisi, & Testimonio permoti, Scholarum Moderatoribus & Ludimagistris, quibus cura instituendi pueros in Græca Lingua commissa est infra hæc Regna Nostra Magnæ Britanniæ & Hiberniæ, suprà dictam Metaphrasin in communi usu habendam, & prælegendam, commendamus.

Regio etiam Nostro Diplomate cautum ac provisum est, nequis Bibliopola aut Typographus aut alius quicunque intra quatuordecim annos, dictæ Metaphraseos Exemplaria citra voluntatem ac consensum Autoris hîc infra Ditiones Nostras imprimere aut imprimi facere, aut in Exteris Regionibus impressa hùc importare aut divendere præsumat; Sub pœna Confiscationis & Amissionis eorundem Librorum, & mulctæ prætereà secundùm Leges nostras infligendæ.

Dat. in Palatio nostro de Whitehall 20. die Februarii 1666.
Regniq; Nostri decimo nono.

Ad Mandatum Sacræ Regiæ Majestatis.

Guilielmus Morice.

ΔΑΒΙΔΗΣ ΕΜΜΕΤΡΟΣ,

SIVE

METAPHRASIS LIBRI

PSALMORUM

Græcis Verſibus Contexta.

Per JACOBUM DUPORTUM
CANTABRIGIENSEM,
Regium Græcæ Linguæ Exprofeſſorem,
D. P.

LONDINI,

Typis *Andr. Clark*, Impenſis *Richardi Chiſwell*,
ſub Signo Roſæ & Coronæ D. *Pauli* Cœmeterio,
M. DC. LXXIV.

ΔΑΒΙΔΗΣ ΕΜΜΕΤΡΟΣ,

SIVE

METAPHRASIS LIBRI

PSALMORUM

Græcis Versibus Contexta.

19–241

Per JACOBUM DUPORTUM
CANTABRIGIENSEM,
Regium Græcæ Linguæ Exprofessorem,
D. P.

LONDINI,
[illegible] Clark, Impensis Richardi Chiswell,
ad insigne Rosæ & Coronæ in D. Pauli Cœmeterio.
M. DC. LXXIV.

Augustissimo, Potentissimo, Pientissimoq;

MONARCHÆ
CAROLO II.

Magnæ Britanniæ, Franciæ, & Hiberniæ Regi, Fidei Defensori, Domino & Regi meo Clementissimo.

Augustissime Rex, Domine Clementissime,

VEreor equidem, ne extremæ imprudentiæ, imò & impudentiæ, mihi dicam impingant nonnulli; quod tam levidense munusculum Sacrosanctæ *Tuæ Majestati* offerre & dedicare ausus sim. Et haberent certe me confitentem reum, nisi præsto mihi essent duo magni Patroni, qui causam meam agerent, meque defenderent *David* scilicet, & *Homerus*; ille divinæ Musicæ, & sacræ Poeseos; *Musarum* hic humaniorum, & secularis omnis disciplinæ, nedum

Poeseos,

Poeseos, parens ac princeps. Opus itaque hoc plane Regium, Psalterium Regii Vatis, Regis, inquam, *Davidis*, ad filum & stylum Regis Poetarum *Homeri* attemperatum, cui, nisi Regi, inscriberem aut consecrarem? Cui vero Regi, nisi Illi, qui cum cæteris virtutibus, tum inprimis Patientia, & Pietate (quæ duæ in hoc Libro *Psalmorum* utraque pagina elucent) ad *Davidem* proxime accedit? Priorem quod spectat, frustra sim, si quicquam illius gloriæ rudi hoc & impolito calamo me adjicere posse confidam. Novit siquidem non tantum *Britannia* Tua, sed & universus, quaqua patet, terrarum orbis, quo Tu robore pectoris, quam invicta animi fortitudine, novercantis fortunæ tela retuderis; quam Tu petulantissimorum hostium minas, impetus, & insultus, imo sceleratissimorum perduellium & alastorum furias, incredibili prorsus & Heroica, vel *Davidica* potius & Divina patientia & æquanimitate pertuleris. Quantum nunc mihi gestit animus, hanc ΕἸΚΌΝΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ͂Ν fusius prosequi, &

vivis

vivis (quod aiunt) coloribus à capite ad calcem depingere atque delineare Sacroſanctæ *Majeſtatis Tuæ* ſub cruce militantis Effigiem; qua Archetypo huic, Regio nempe noſtro Pſalmographo, à Regno pariter & Urbe pulſo, exacte & ad amuſſim reſpondes! Sed peritioris penicilli hoc negotium eſt, nec Epiſtolam brevem, ſed ingens Volumen deſiderat. Quinimo Iubet mihi potius gratulari *Majeſtati Tuæ*, vere jam poſt diſperſas tot nubes & tempeſtates Sereniſſimæ, mutatam ſortem, & verſam (ut ita loquar) tabellam. Eſt enim profecto Icon hæc, qua Regium Vatem repræſentat *Majeſtas Tua*, *Dianæ* illi veteri omnino ſimilis, ex altera parte triſtis, ex altera hilaris. Dum vero ab una in alteram oculos flectimus, & ipſum quaſi vertentis fortunæ cardinem contemplamur, illud ſane permirum, imo pene miraculi loco habendum, quod tam ſubito reſedit tempeſtas, & veluti momento temporis tantus rerum & animorum æſtus deferbuit. Sed mirari forte deſinet, qui illud meminerit in ſacra Hiſtoria

de

2 Sam. 19.14. de reditu *Davidis*, *Et inclinavit* (ſive Deus, ſive Rex, utrovis enim modo exponere licet) *cor totius populi quaſi viri unius*, (in amorem ſcilicet & obſequium deſideratiſſimi Principis, quem diuturna jam abſentia chariorem fecerat) *miſeruntque ad Regem dicentes, Revertere tu & omnes ſervi tui.* Quis autem de Regio Vate hoc ſcriptum legat, qui non & de Te, (*Rex Sereniſſime*) à Tuis quandoque parem in modum recipiendo, idem hoc Vaticinium eſſe arbitretur? Siquidem cum in *Angliam* Tuam auſpicatiſſime jam redires, quam unanimi omnium Ordinum conſenſu, quam junctis ſubditorum Tuorum ſtudiis atque ſuffragiis, imo acclamationibus & votis, exceptus es! Denique quam gratulabundi omnes undiquaque certatim ad Te convolarunt! Certatim, dico; etenim, ut per omnia quadraret ſimilitudo, etiam hic apud nos inter diverſarum partium homines, uti olim inter *Iſraelem* & *Judam*, honeſta quædam contentio æmulatioque orta eſt, utri ſcilicet priores eſſent, aut eſſe deberent, in reducendo Rege noſtro

stro *Davide*. Utrobique igitur, tam in prosperis rebus, quam in adversis, Prototypo suo conformis hæc Imago est. Ut enim antea *Davidem* afflictum & exulem, & à perduellibus fugientem, in exemplum patientiæ Tibi proposuisti; ita nunc vicissim, mutata in melius (Deo Immortali gratias) rerum facie atque forma, eundem reducem regnoque restitutum, & de hostibus tum exteris, tum domesticis triumphantem, & denique admirabili civium suorum studio & amore florentem, pietate ac religione imitaris. Atque hæc altera illa Virtus est, qua Autoris nostri vivam Te præstas Effigiem, & quasi ad *Davidicæ* Lyræ modulos Te totum componis. Quid enim aliud sibi vult *Liturgiæ* publicæ injuria temporum collapsæ, Cultusque Divini & Religionis restauratio? Quid aliud *Sacerdotum* ac *Levitarum* in ordines & locos suos redintegrata distributio, redditaque iis sua portio, curaque acriter demandata, ut muneri suo fideliter incumbant? Quid aliud Melodia sacra & Musica Templi, qua quotidie, *Mane & vespéri* 1 Chro. 23.30.

speri laudes Dei Hymnis & Cantici[s]
& *Psalmis* inprimis *Davidicis* celebran[-]
2 Chro. 29. 26. tur? Quid aliud *Organa* Davidis *i[n]*
domo Domini, & Symphonia sacra *cu[m]*
Ver. 25. *cymbalis & psalteriis, & citharis secundu[m]*
dispositionem Regis Davidis? Quid deni[-]
que puri & orthodoxi Cultus constan[s]
professio, veræque Fidei strenua de-
fensio, Precumque publicarum dili-
gens frequentatio, qua aliis exempl[o]
Psal. 42. 4. præis, & *stipatus caterva*, adinstar *Da-*
vidis, incedis ad domum Dei? Quid hæ[c]
omnia, nisi pietatem curamque Reli-
gionis proclamant plane *Davidicam*?
Quæ cum ita sint, profecto quicquid
Regium hunc Vatem & Virum Dei
Davidem spirat ac sapit, id omne Tu
(*Rex Pientissime*) Tuo quodam jure,
hoc est, optimo Tibi vendicare pote-
ris: Hymnos præsertim, *Psalmosque*
ejus, utpote quos nuper adeo in Cho-
ris & Ecclesiis nostris, silentio pro-
pemodum obrutos & consopitos, re-
suscitavit Sacratissima *Tua Majestas*,
& veluti è postliminio ad nos reduxit,
& suavi cordium vocumque harmo-
nia, & modulatione, Musicaque sym-
phonia denuo cantandos instituit.

Et

Et merito quidem; cum enim cœleſtis omnis doctrinæ ac pietatis communis quaſi quidam Theſaurus ſit hic Liber *Pſalmorum*, cuivis hominum ordini, ætati, & conditioni accommodus; (unde & tam frequens & aſſidua ejus Lectio, præ cæteris Scripturis, in Eccleſia ſemper obtinuit) tum vero in eo quamplurima occurrunt, tum in *Hoſannah*, tum in *Hallelujah*, tum in Supplicationibus & Votis, tum in Hymnis Euchariſticis & Gratulationibus, quæ Tibi tam exacte quadrant, ut non magis de *Davide* ipſo, in ſenſu (quem vocant) Literali & Hiſtorico, quam de *Tua Majeſtate* in Figura & Typo dicta eſſe videantur. Quod ſiquis hac de re dubitet, legat ſaltem ut (innumera alia omittam) quæ habentur Hymno decimo octavo, atque etiam centeſimo quadrageſimo quarto; & facile intelliget, quam par utriuſque Veſtrum ſors & conditio fuerit, quam gemina utrique gratulandi materia, quam parallelum denique Pſalmodiæ argumentum. Porro autem, me quod attinet, cui, inter alios, licet omnium

indignissimo, id muneris & honoris obtigit, ut Cultui Divino in Sacello Tuo Regio, ubi Hymnodia hæc tam sacro & solenni (quidni dicam cœlesti & Angelico) more peragitur ac celebratur, aliquoties vacem; videor mihi quodammodo crimen læsæ Majestatis vix effugere posse, si hoc *Davidis* Psalterium, utcunque à me translatum, alii, quam Tibi inscriberem aut dedicarem. Vides, (*Clementissime Rex*) quantum absit, ut de favore Tuo benignaque hujusce Opusculi acceptatione desperem, qui ne culpam quidem aut veniam hujus Dedicationis deprecari sustineam; cum, si hoc, quicquid est munusculi, Tibi non obtulissem, vix putem me aut juri Tuo, aut aliorum expectationi, aut deniq; officio meo satisfecisse. Quod siquid in Te nihilominus proterva hac & importuna *Majestatis Tuæ* compellatione peccaverim, ad Clementiæ Tuæ aram supplex confugio, ubi pro certo habeo, tutum mihi asylum fore. Quamobrem obnixe à Te peto, & omni qua possum animi submissione oro Te & obtestor, (*Rex Serenissime*)

me) ut hanc Lyram *Davidis*, Heroico & *Homerico* plectro percuſſam ſub Auguſtiſſimi Nominis Tui auſpicio ac patrocinio in publicum prodire patiaris. Et quandoquidem ex bis decumanis malorum fluctibus emerſeris, ex viginti plus minus annorum periculis & calamitatibus & quaſi naufragiis ad nos enataveris, & ſalvus evaſeris, ſinas Pſalmodiam hanc *Davidicam*, veluti Votivam Tabulam, Tuo, vel potius ſub Tuo Nomine in Eccleſia, & Domo Dei collocari, & quaſi in Templi parietibus ſuſpendi hoc donarium; Opus (uti ſpero quidem, & augurot) iturum in ſecula, & ad ſeros dimanaturum nepotes, æternum gratitudinis Tuæ, imo meæ, imo noſtræ omnium de Te recepto & reſtituto monumentum. Et certe, cum poſt Reditum Tuum Feliciſſimum complura Carmina Gratulatoria, quaſi tot Soteria, de recuperata *Britannia* vita ac ſalute prono animo, placidoque, & ſereno vultu acceperis; quidni ſperem Te & Divina hæc Cantica pari candore

re & clementia, aut etiam majore, utpote à ſummo Rege & Vate compoſita, quanquam ab infimæ ſortis homuncione Tibi oblata, amplexurum; hoc præſertim tempore tam fauſto & auſpicato, quando tot Carmina Optimi Fortiſſimique Regis peropportune Tibi obveniant, tanquam tot ΈΠΙΝΙΚΙΑ de hoſtibus Tuis devictis & triumphatis, & porro etiam propediem (uti ſpero) triumphandis? Idem Deus Immortalis, qui *Majeſtatem Tuam* hactenus pluſquam *Ariadnæo* Providentiæ filo ex tot malorum Labyrinthis eduxit, Solioque feliciter repoſuit Avito, pergat porro Te jam in eo ſedentem protegere ſub umbra alarum ſuarum, & favoris ſui ſcuto defendere. Et qui *meminit Davidis* noſtri, & *omnis afflictionis ejus*, idem *inimicos ejus induat pudore*, *ſed ſuper ipſum floreat Diadema ejus.* Idem denique, qui tam miraculoſe *redemit de interitu vitam Tuam*, magis magiſque indies *coronet Te miſericordia & commiſerationibus* in terris;

Pſal. 132. 1.

Ver. 18.

Pſal. 103. 4.

&

& sero, sero tandem æternum Te coronet in cœlis. Ita ex animo vovet, & precatur assidue

MAJESTATIS TUÆ

Servus, &

Subditus, &

Sacellanus humillimus,

Jacobus Duportus.

AD

PRÆFATIO
AD
LECTOREM.

Um in Græca Poesi, & inprimis *Homerica*, jam à puero mediocriter versatus fuerim, operæ pretium me facturum existimavi, si Poeticam meam facultatem qualemcunque exercerem in Divino aliquo argumento, & stylum ac phrasin *Homericam* ad sacram materiam accommodarem: Quippe id jampridem apud me statueram, *Ægyptiorum* gemmas, & aurum, & spolia, siqua fortè obtinueram, ad *Israelis* peculium transferre, exoticam omnem & humaniorem literaturam, quantulumcunque nactus fueram, Altari ac Templo Dei offerre & consecrare. Hinc factum, ut mihi in mentem venerit, partem aliquam S. Scripturæ Græcis astringere Pedibus, utì *Apollinaris* & *Nonnus* jam olim fecerunt; quod & pro modulo meo, Deo adjuvante, præstiti. Siquidem triginta fermè abhinc annis Librum *Jobi* & novennio pòst Tribiblon *Solomonis*, Proverbia scilicet, Ecclesiasten, & Cantica, Græco carmine utcunque donavi. Postquam igitur reliquos ferè omnes metricos Scripturæ Libros absolveram præter Psal-

Psalterium *Davidis*, cœpi tandem de ejus etiam Meta-phrasi cogitare. Id nimirum apud omnes in confess-est, Regium nostrum Vatem *Davidem* (utì & *Solomo-nem)* divina sua Oracula, quæ & proinde Cantica ap-pellant ἐμμέτρως scripsisse; licèt metri genus, quo scri-pserit, etiamnum hodie ignoretur: Nam an dexter-satìs & peritè *Gomarus* & alii tractent *Lyram Davidi-cam*, qui Psalterii rhythmos & modulos, pedes & nu-meros tam minutim nobis tradunt, ac si Hebraicæ Poe-seos atque Prosodiæ apices ad unguem callerent, equi-dem cum *Ludovico Capello* vehementer dubito; judicen-doctiores. *Davidem* igitur nunc (utì & antea *Solomo-nem)* hîc in Titulo operis Ἔμμετρον appello; non qua-καταλογάδην, & solutâ oratione fluat in Fontibus He-bræis Textúq; Originali, sed quòd in Lingua sua metr-genere obscuro nobísque prorsùs incognito procedat-jam verò in aliam Linguam translatus, carminis etiam-genere tralatitio & usitato, & vel ipsis tyronibus not-ac familiari, Heroico scilicet & *Homerico* donatus sit-Prima itaque hæc ansa & origo hujus Opusculi fuit-Alii nempe S. Scripturæ Codices (ut dixi) Gnomici &-Poetici Græcis versibus à me jamdudum expressi viam-mihi stravere etiam ad metricam hanc *Psalmorum* Meta-phrasin: Eóque magìs, quòd illam à me seriò flagita-rent Viri quidam doctissimi, tam nostrates quàm exteri-qui non desinebant utique hoc pensum urgere, & pe-literas à me contendere, ut Patrem Filio, *Davidem So-lomoni* adderem. Non dicam eos currenti mihi calca-addidisse: Hæsi enim, fateor, aliquandiu, & in dubio-fui, an ulteriùs in hoc instituto pergerem: Modò enim-verebar, nè impar humeris meis onus aggrederer, si pro-lixum & arduum hoc opus in me susciperem: Siqui-dem---*Facile est Epigrammata bellè Scribere, sed Librum-*

scriber-

ſcribere difficile eſt, ut inquit ille: Sic & aliud profectò eſt, triginta circiter Capita Proverbiorum, aliud, Pſalmorum Seſquicenturiam bene interpretari. Modò & illud mecum arguebam, nimirum in hoc pulvere Poetico ſatìs jam à me deſudatum hactenus, *Sat metris Muſiſque datum*--, etiam in Sacro argumento ſpecimen unum & alterum Græcæ Poeſeos abundè jam exhibitum; ut omnino verendum ſit, nè Metricæ tot Metaphraſes & mihi & aliis tædium nauſeámque pareant: præſertim cùm alia ætas alia ſtudia, alios conatus poſtulet. Et quid attinet, exhauſtis jam & areſcentibus propemodum venis, Poeticam venam tentare; & præcipitante jam ætate, & ingruente, ſi non ingraveſcente, ſenio, pauxillum id quod ſupereſt vitæ ſpatium pangendis verſibus conſumere? Hûc & illud inſuper acceſſit, quòd viderer alioquin etiam ſerò nimis hoc penſum aggredi, quippe quod alii jam antea & quidem magna cum laude perfecerant. Quorſum enim actum agerem, aut *Iliadem* poſt *Homerum* ſcriberem? Cavendum cenſuit *Achilles Homericus*, Μήτις κῦδος ἄροιτο βαλὼν, ὁ δὲ δεύτερος (nedum τέταρτος) ἔλθοι. At verò tres ad minimum hoc mihi argumentum præripuerunt, ut hanc Metaphraſin jam molienti mihi vix ſpicilegium poſt meſſem reliquum eſſe videatur. Hæc ferè & hujuſmodi μορμολύκεια mihi hanc telam ordienti obverſabantur animo; quæ ut ut primo intuitu remoram mihi injicere poſſe videbantur, penitiùs tamen inſpicienti certè tanti non erant, nec id ponderis aut valoris apud me obtinebant, ut me ab incepto prorsùs deterrerent. Difficultatem itaque diligentiâ fregi, & quaſi orexi quâdam & acri cupiditate animi prolixitatem tædiúmq; operis devoravi. Quamobrem verò indecorum adeò, aut intempeſtivum ſeni hoc negotium eſſet, nè id quidem me capere fateor.

Imò tantum abeſt ut Sacram hanc Poeſin vergenti jam ætati minus convenire exiſtimem, ut equidem contrà potiùs haud ſatis ſciam, *quid melius* tam annoſus *agerem*; aut in quo ſcribendi genere, hoc jam ſenectutis limen ingreſſus me commodius exercerem. Quid enim cum ἤδη σπένδομαι, & propè inſtat tempus quo fiam mortis & ſepulchri victima, an cum *Abrahami* ariete jam
Gen. 22. 13. immolando *inter vepres hærerem cornibus*, & ſpinoſis controverſiis me implicarem, & rixis Theologorum & altercationibus Scholaſticis caput perplexum haberem & intricatum? Quanto id ſatiùs Sacro huic *Parnaſſo* ſuaviter indormire, & inter *Hymnos Davidicos* & Cantica divina conſeneſcere, & *Cygneo more* (non cum *Olore Mantuano*, aut *Cygno Dircæo Thebano Lyrico*, aut *Venuſino* illo *canoro alite*, ſed cum meliore & diviniore Lyrico, *amœno Pſalte Iſraelis*) *cantando mori*, & inter modulos & melodias Sacras animam (quæ ex quorundam Philoſophorum placitis in Harmonia conſiſtit) efflare & effundere? Jam verò nec illud me multùm movit, nec tam validum mihi argumentum fuit, ut propterea ſcilicet ab hoc Opere deſiſterem, quòd alii jam antea id præoccupaverint, méque præverterint. Quidni enim liceat pluribus in eadem palæſtra ſe exercere, & in eodem ſtadio decurrere, præſertim cùm diversâ viâ ad eandem metam graſſentur? Nullum certè opus humani ingenii, nedum in hoc genere ſcribendi, uſque adeò perfectum, nec tam omnibus numeris abſolutum fuit, ut non & poſterorum ſtudio & induſtriæ locus relinquatur, *Utile eſt plures Libros à pluribus fieri diverſo ſtylo etiam de materiis iiſdem*, inquit alicubi St. *Auguſtinus*. Nec tantùm utile, ſed & jucundum fuerit diverſos Scriptorum ſtylos & calamos quaſi in eadem arena colludentes & colluctantes invicem inter ſe conferre.

Nemini

Nemini igitur fraudi nec præjudicio esse debet, si penso jam ab aliis præoccupato manum admoveat; quandoquidem fieri potest, & non rarò accidit, ut antecedentia cedant sequentibus, & post aliorum conatus aliquid in eodem genere ab aliis sive ingenio & eruditione politius & elegantius, sive curâ & diligentiâ limatius elaboratiúsque procedat. Quod an à me ullatenus in hoc argumento præstitum sit, meum non est statuere, quin aliis potiùs judicandum relinquo. Plures sanè reperti sunt, qui ante me hunc triverunt callem, & *Davidis* Psalterium Poeticâ Metaphrasi, vel etiam Paraphrasi, illustrârunt. De Latinis jam non loquor; inter quos *Beza*, *Flaminius*, *Eobanus Hessus*, &, qui in hoc argumento facilè omnibus palmam præripuit, *Buchananus*. Sed de Græcis nunc mihi sermo est: Illi autem, quos saltem mihi videre contigit, tres tantùm sunt. Horum primus, & longè primus, *Apollinaris* est, seu *Apollinarius*, seu *Apolinarius*, & sic quidem à Græcis Scriptoribus semper, ni fallor, cum simplici λ Ἀπολινάριος appellatur. Erat autem *Apollinaris* (hâc enim nomenclaturâ deinceps utar) *Laodiceæ* in *Syria* Episcopus; qui utcunque *de anima Christi à Catholica dissenserit*, ut loquitur *Augustinus*, Libro De *Hæresibus*, negans scilicet Christum animam rationalem assumpsisse cum corpore; erat tamen alioqui vir apprimè doctus & eloquens, imò *nulli suæ ætatis variâ ac solidâ doctrinâ cessit*, inquit, Cl. *Vossius*, Libro De *Græcis Poetis*. Floruit verò *Apollinaris* 4to æræ Christianæ seculo, sub *Juliano*, ac inprimis *Valentiniano* & *Valente* Imperatoribus, adeóque *Basilio* Magno & *Gregorio Nazianzeno* σύγχρονος fuit. *In S. Scripturas innumerabilia scripsit*, utì testatur *Hieronymus*, Libro De *Scriptoribus Ecclesiasticis*; inter quæ excelluit *Opus* illud *triginta non minùs librorum, nobilissimum & maximum, quo*

insanas

insanas Porphyrii calumnias magnâ probationum mole confudit; *Vincentii Lirinensis* verba sunt, in *Commonitorio*. Sed ea ferè omnia temporum injuriâ & barbarie quasi communi quâdam voragine absorpta, absumptáque sunt. Sola hæc ex tam grandi naufragio nobis relicta est tabula, *Psalmorum* scilicet *Davidicorum* Metaphrasis Heroicis versibus contexta: quæ ut ut fortasse haud usquequaq; adeò elegans nec concinna sit, nollem tamen eam tam severè & acriter virgulâ censoriâ castigâsset *H. Stephanus*, & post eum *Petavius*: Quandoquidem, ut reliquas ejus laudes & virtutes omittam, quæ sanè nec paucæ sunt, nec obscuræ, quibus tanquam tot stellulis fulget, est certè præterea vel ipsâ antiquitate veneranda; saltem si Titulus non mentitur Autorem, & veteris illius *Apollinaris* verus ac genuinus hic foetus est, quod nemo hacten' (quem sciam)in dubium unquam vocavit,nedum inficias ivit. Alioquin, ut ingenuè fatear, & dicam quod sentio,nisi communis adeò & passivitùs recepta apud omnes hæc opinio esset, & tam altas ubiq; egisset radices, ut eam convellere,aut vel leviter concutere velle, nimiam fortè pervicaciam & αὐθάδειαν argueret,& fastuosi ac præfidentis animi indicium haberetur,putarem ego non extra omnem prorsùs controversiæ aleam positam hanc rem esse, quin adhuc disquirendi locus relinquatur; & appareat aliqua saltem dubitandi ratio, annon spurius & ὑποβολιμαῖος hic partus, & alii cuipiam potiùs quàm ei,cujus nomen præ se fert, adscribendus sit. Et illud inprimis scrupulum mihi injiceret, quòd non tam tersus & teres, non tam politus & elegans, & (ut verbo dicam) non tam *Homericus* esse videatur hujusce Metaphrastæ stylus, quàm illius fuisse par & credibile est, qui omnium consensu Græcarum literarum, Græcæ inprimis Poeseos peritissimus, *Homeri* præsertim studiosus adeò atq; æmulus fuit,

ut

ut Poemata Sacra haud pauca ad illius imitationem ſcripſerit, utì ex *Sozomeno* refert *Lillius Gyraldus*, De *Poetarum Hiſtoria, Dialogo* 5to. Porrò autem multa eum ſcripſiſſe teſtatur idem ille Græcus Hiſtoricus, ídque adeò ἤθεσί τε, καὶ φράσει, καὶ χαρακτῆρι, καὶ οἰκονομίᾳ ὁμοίᾳ τοῖς παρ' Ἕλλησιν ἐν τούτοις εὐδοκιμήσασιν· ut niſi nimium fortaſſe φιλάρχαιοι homines eſſent, *Apollinarem* certè cum præclariſſimis quibuſque in ſuo genere Scriptoribus antiquis non immeritò comparandum cenſerent: An verò tam inſigni elogio dignus ſit hujuſce Metaphraſeos Autor, penes eruditos judicium eſto. Quid quòd cùm è Veteribus non pauci *Apollinaris* Operum meminerint, *Hieronymus*, *Socrates*, *Sozomenus*, *Philoſtorgius*, *Suidas*, alii, eorum tamen nemo iſtius Metaphraſeos mentionem facit. Imò & *Gyraldus* loco jam laudato, quanquam multa eum metricè ſcripſiſſe affirmat, *Ejus tamen*, inquit, *quod ſciam, verſus haudquaquam ſuperſunt*. Hæc fermè ſunt, quæ fortè virum me conſtantiorem fluctuare, & aliquantulùm ſubdubitare facerent, annon ψευδεπίγραφον hoc Opus ſit. Verùm ego non is ſum qui velim contra torrentem niti, aut refragante toto ferè Criticorum ſenatu iſtam *Pſalmorum* Metaphraſin huic Autori abjudicare. Sit igitur hujuſce fœtûs parens, per me licet, is cui vulgò tribuitur, verus ſcilicet & vetus ille, de quo hactenus egimus, *Apollinaris*. *Proximus huic*, (quantum ego novi) *longo ſed proximus intervallo*, utpote qui Patrum noſtrorum memoriâ vixit, *Æmilius Portus* eſt, *Franciſci* illius *Cretenſis* filius, & ut patriâ & natione Græcus, ità & Græcis literis non mediocriter inſtructus, & *Ferrariæ* primùm, dein *Aureliæ Allobrogum* Græcæ Linguæ Profeſſor: qui ut in *Dionyſio Halicarnaſſenſi*, *Proclo Platonico*, aliiſque à ſe Latinè verſis, ſuam Græcitatis peritiam oſtendit, ità & *Homeri*

Lin-

Interpretatione qualicunque palàm fecit, quàm illi Poeseos studiosus fuerit. Ejus Græcam *Psalmorum* Metaphrasin versibus itidem Heroicis concinnatam primum mihi ostendit non ità pridem, & perhumaniter communicavit Vir Clarissimus, &, si quisquam alius de Republ. literaria optimè meritus, D. *Busbeius*, Regiæ Schol. *Westmonasteriensis* per multos jam annos Moderator celeberrimus. Sed, ut verum fatear, *Thesaurus* (quod aiunt) *carbones*. Nec mirum; quandoquidem in Epistola Metaphrasi suæ præfixa testatur Vir doctissimus ægrotantem se, aut vixdum à morbo convalescentem hoc Opus composuisse: Quod sanè quis vel ipso tacent. facilè conjiciat, adeò languido & inerti & flaccido & elumbi stylo ac filo decurrit: at profectò Poesis præsertim Sacra vividum ac vigens ingenium, animum valentem & erectum postulat, cùm contrà diutini corporis morbi frangant animi vires, & succidant nervos ingenii, & denique vigorem & acumen mentis retundant. Sed unde unde id fuerit, utique hoc in Scripto talem se gessit *Æmylius*, ut nisi Autorem Libri Titulus præ se ferret, non Græcum Professorem, nedum in *Homero* tantopere versatum, sed alium quempiam infimi subsellii Græculum esse existimes, & *Discipulorum inter jubeas plorare cathedras.* Et, si hanc vidissent Metaphrasin, quid de ejus Autore dixissent duo illi Censores, qui *Apollinarem* sic in ordinem cogunt, ut *in multis ejus Versibus ne umbram quidem agnoscant concinnitatis & elegantiæ Poeticæ?* Tertius jam & ultimus, qui Psalmodiam *Davidicam* Græcis versibus expressit, is est, quem dixi *Dionysius Petavius*, Natione Gallus, ex Societate *Jesu* Theologus, qui non multis (opinor) abhinc annis diem obiit; Vir sanè doctissimus, & cùm multifariâ eruditione præditus, tum Græcæ inprimis Linguæ scientiâ non le-

vite

viter imbutus. Is igitur, inter complura alia egregia tam in Theologicis quam in Philologicis doctrinæ suæ monumenta, etiam Metricam *Psalmorum* Paraphrasin post se reliquit, eruditam certè, &, meo quidem judicio, elegantem. Fruatur enim ille, per me licet, laude suâ; nemini ego detractum velim. Et quanquam ille, qui antiquissimi Metaphrastæ rigidus adeò, nè dicam iniquus, censor fuerit, nec ipse fortasse ubique scopum attigit, nec Poeticæ phraseos & elegantiæ leges exactè & ad amussim servaverit, ego tamen par pari non rependam, nec nævos illius, si qui sint, retegere conabor. Hoc interim citra omnem livoris aut malignitatis suspicionem mihi affirmare liceat, vereri me scilicet, nè & ipse eidem culpæ affinis sit, quam alteri impingit. Id nimirum in *Apollinari* reprehendit, quòd solâ Septuaginta Seniorum Interpretatione nixus, Textum Hebræum non consuluerit, nec inspexerit; imò nè intellexerit quidem: quò factum, ut à scopo loci, & sensu S. Scripturæ haud rarò deflexerit, aberraveritque. Ubi illud certè inprimis fatendum, Græcam Versionem τῶν ό maximam semper autoritatem in veteri Ecclesia obtinuisse: quin & Græcos Patres ferè ad unum omnes eam ubique secutos, utpote Linguæ Hebrææ penitùs ignaros. At verò *Apollinaris, id quod Theologorum Græcorum non paucis defuit, Hebraicæ Linguæ admodum peritus fuit*, inquit Cl. *G. Vossius*, *De Poetis Græcis*, Cap. 9. Quicquid de peritia ejus sit, at saltem intellexisse eum hanc Linguam testatur *Suidas*, ex *Philostorgio* Historico *Arriano*, Καὶ τῆς Ἑβραΐδος διαλέκτου ἐπαΐειν οἷός τε ἦν. Quanquam ergo Græcam Versionem, utpote tum temporis maximè insignitam, & vulgò receptam, in plerísque secutus sit, fieri tamen potest, imò haud prorsùs inverisimile mihi videtur, ut etiam ad Textum Origi-

 nalem

nalem nonnunquam oculos & mentem adverterit. Quid autem? an *Petavius* ipse in sua Paraphrasi Textui Hebræo tam mordicùs adhæret? tantúmne ejus autoritati tribuit, ut ne latum unguem ab eo discedat? πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Ait quidem se in Translatione sua, tres illas palmarias Bibliorum Editiones, Hebræam, Græcam, & Latinam ob oculos habuisse: interim tamen palàm & ingenuè fatetur, se, quando ambas retinere non potuit, *Hebraicâ relictâ, ad Græcam solam adhæsisse; quandoquidem ea cum Vulgata, quâ Ecclesia Catholica utitur, Editione concordat.* Quamobrem nec *Apollinaris* Fontes Hebræos neglexisse magis censendus est, quàm ipse *Petavius*; nec ille Græcæ LXX virali Versioni propiùs pressiùsque institisse, quàm hic Veteri Vulgatæ Latinæ, (quam & pro Authentica habuit) etiam ubi ab Hebræo Textu discedit. Atque hi quidem Tresviri illi Græci sunt Metrici *Psalmorum* Interpretes, quorum hodiéque extant integræ totius *Psalterii* Metaphrases, saltem qui ad manus & oculos meos pervenerunt. Jam verò præter hos, sunt & tres alii, qui non integrum (quod sciam) *Psalterium*, sed aliquot duntaxat Psalmos *Davidis*, Græcis Versibus transtulêre; quorum Editionem curæ atque industriæ debemus Doctissimi Diligentissimíque *Henrici Stephani*. Ii sunt *Paulus Dolscius*, qui *Elegiaco*, & *Joannes Serranus*, qui partim *Heroico*, partim *Lyrico*, & denique ille, quem dixi, *H. Stephanus* qui partim *Heroico*, partim *Sapphico*, partim etiam *Anacreontico* Carmine in sua Versione usus. Et de *Dolscio* quidem nihil ampliùs me reperisse memini; nisi quòd *Conradus Dinnerus* in suo Græcorum Poetarum Catalogo ejus nomen reponit, atque etiam in sua Græcorum Epithetorum Farragine ejus Versus aliquot Elegiacos, ídque (utì illorum mens & sententia innuere videtur)

n

nec enim Opus Autoris designatur) ex *Psalmorum* Versione adducit. Illis autem ex Versibus, cum Ecloge illa *Stephaniana* comparatis, non malè mihi colligere videor, integram *Psalmorum* Metaphrasin, eodem filo (certè non admodum compto illo nec eleganti) ab eo contextam, in Bibliothecis alicubi latere, quamvìs eam jamdiu quæsitam nondum mihi invenire contigerit. Postquam hæc scripseram, ex *Draudii* Bibliotheca didici, *Paulum Dolscium* tum Sapientiam *Siracidæ*, tum Psalterium *Davidis* Græco Carmine vertisse. *Serranum* quod spectat, *Gallus* utique is *Vivariensis* fuit, Vir sanè pius & doctus, quantùm ex Operibus ejus, partim Theologicis, partim etiam Philologicis, conjicere licet. Græcæ porrò Linguæ peritiam non vulgarem in eo fuisse ostendit tum nova illa & accurata *Platonis* Editio, haud ità multis abhinc annis ab eo adornata, tum & *Psalmorum* aliquot *Davidicorum* illa, quam dixi, Translatio. Ex illo enim specimine, ut *ex pede Herculem*, facilè dignoscas & intelligas, quantus is Vir fuerit, & quam egregius Poeta Græcus, sive puritatem Sermonis, sive Carminis nitorem & elegantiam spectes; ut si totum profectò transtulisset *Psalterium*, vix aliorum aut ingenio aut industriæ locum reliquisset; adeò cæteros omnes, meâ quidem sententiâ, in hoc genere Metaphraseos excelluit ac superavit: nisi fortè popularem ejus excipias, *H. Stephanum*, qui & Carmina ejus vulgavit, ac typis impressit: Is enim inter omnes literarum Principes ac Heroas, qui superiori seculo Hellenismi studio, Græcæque Linguæ cognitione claruerunt, ut in omni Græca literatura meritò primas obtinuit, ità & in Poesi Græca, & inprimis *Homerica* vere φερώνυμος, *Coronam* adeò aliis omnibus lauréamq; præripuit. Atque hi sunt, quotquot saltem mihi novisse contigit, qui *Davidis* Psal-

 terium

sterium, sive totum, sive ex parte, Græcis Versibus expresserunt. Quid ergo? Egóne ut cum tantis Viris contendere, aut comparare me ausim, qui pensum hoc post eos susceperim? Procul à me absit hæc οἴησις, qui meo *modulo ac pede metiri* me didici, & *novi, quàm sit mihi curta supellex*. Quanquam autem non adeò mihi *Suffenus* sum, ut credam me cornicum oculos confixisse, aut præ cæteris omnibus, qui in hoc pulvere desudârunt, palmam me meruisse confidam; οὐχ οὕτω τετύφωμαι ἔγωγε· Illud tamen, utì spero, citra jactantiam spondere ausim, Metaphrasin hanc nostram eatenùs saltem aliis præferendam, quòd nimirum & quoad stylum Ὁμηρικωτέρα, & quoad sensum Ἑβραϊκωτέρα sit. Et *Homericæ* quidem dictionis tam diligens sectator, nè dicam religiosus affectator, ubîque sum, ut Hemistichia quàm plurima, imò & integros sæpe Versus ex *Homero* non quidem suffuratus (quia hoc palàm præ me fero, nec dissimulo, nec inficias eo) sed mutuatus fuerim. Quid quòd vix à me impetravi ullum ferè Vocabulum usurpare, aut in hanc nostram θείαν αὐλὴν (ut cum *Eustathio* loquar) libenter admittere, quod in Principe Poetarum non invenerim? Quò factum, ut in quibusdam vocibus interpretandis propemodum mihi aqua hæreret, cùm ægrè scilicet se offerret, & vix uspiam extaret dictio *Homerica*, quæ Lyræ *Davidicæ* esset planè consona, & Sacro Textui exactè quadraret. Nec illud certè mirum, si Poeta Ethnicus, tametsi omnis Hellenismi Fons & Oceanus, haud tamen cum omni sua ubertate & copia Voces nobis suggerere ac suppeditare possit, quæ ad Sacri Textûs Majestatem Divinitatémq; assurgant. Habet præterea & omnis Lingua, & inprimis Sancta, sua quædam idiomata, phrases suas & formulas loquendi, quæ difficulter admodum in aliam

Lin-

Linguam transferuntur. Imò *ſunt quædam verba certarum Linguarum, quæ in uſum alterius Linguæ per interpretationem tranſire non poſſunt*, inquit de hac ipſa re S. *Auguſtinus*, *De Doct. Chriſt. lib.* 2. *cap.* 11. Supplendus utcunque hic defectus fuit; & alicunde ſaltem petenda; & ſi fortè ex illo, quem dixi, Fonte haurienda fuêre Græca Vocabula, quæ Hebraicis ſi non ad amuſſim reſponderent, ad eorum tamen vim & notionem quadantenus exprimendam ſufficerent. Et profectò cùm aliter fieri non poteſt, contenti eſſe debemus hoc *Catone*. De una aut altera hujuſmodi Voce te præmonere, Benigne Lector, operæ prætium mihi viſum eſt; quò ad interpretationem noſtram candidè interpretandam promptior paratiórque accedas. Et inprimis ſe offert celebre illud Tetragrammaton, Nomen Dei proprium & incommunicabile, יהוה, quod in Hymnis hiſce *Davidicis* utramque paginam facit, imò in ſingulis ferè paginis frequenter occurrit, quod & Citharæ *Davidicæ* inſculptum fuiſſe tradunt Hebræi. Cujus vera & genuina punctatio, adeóque recta pronuntiatio, cùm vix ipſis *Judæis*, nedum *Chriſtianis*, cognita & perſpecta ſit, quid mirum ſi difficulter adeò in aliam Linguam transfundatur, & in ejus Verſione tantoperè laborent Interpretes. Græci ubîque Κύριον reddunt, & poſt eos Vetus ſeu Vulgatus Interpres Latinus (qui *Hieronymus* eſſe perhibetur) *Dominum*; uno tantùm loco excepto, *viz. Exod.* 6. 3. ubi ſcilicet ἐμφατικώτερον & ſignantiùs ponitur nomen יהוה, ibi ſiquidem Vulgatus habet *Adonai.* Veteres hos Interpretes & nos etiam, qui *ab Antiquitate non recedimus niſi coacti*, ſequimur in Tranſlatione noſtra Vernacula, niſi pauciſſimis duntaxat in locis, (quorum unus eſt ille *Exodi* jam laudatus, & alius in hoc Libro *Pſalmorum*) ubi & ob eandem rationem,

majo-

majorem scilicet Vocis emphasin, יהוה post *Junium* nos *Jehovam* reddimus. *Gallicana* Versio (ut jam alias omittam) habet *L'Eternel*, nec incongruè, meo certè judicio; siquidem Hebræum יהוה (ut & fortè Græcum Κύριος ei respondens apud LXX Seniores) non tam *dominium* & *potestatem*, quàm *essentiæ infinitatem*, *æternitatémque* designat. Recentiores sanè Interpretes, qui ausi sunt Nomini huic ἀνεκφωνήτῳ puncta illa, nunc quidem vulgò recepta, sed noviter inventa, tribuere, adeóque *Jehovam* aut *Jovam* confidenter satis (ne quid ampliùs dicam) post *Petrum Galatinum*, vel potiùs *Raymundum Martini*, & *Porchetum Genuensem* (nam horum ille saltem alterutrius compilavit scrinia, & dissimulato Autoris nomine totum ferè Opus fœdo & immani plagio exscripsit & suffuratus est) transtulerunt, vellem equidem nos docuissent, quâ autoritate freti, aut quibus rationum momentis nixi, sic legerint aut punctaverint: quandoquidem istius lectionis aut pronuntiationis nec vola nec vestigium extat apud Antiquos, nec ulla omninò vox est in Lingua Hebræa istius formæ aut analogiæ. Quòd si in re tam crepera & obscura conjecturæ locus sit, & si præcipuos Linguæ Sanctæ Magistros & Coryphæos sequi, eorúmque sententiam, vel potiùs conjecturam amplecti velimus, non *Jehova*, sed *Javo* vera ac nativa hujus Vocis lectio & punctatio fuerit, ab הוה, יהוה, ut à עקב, יעקב, & similia. Unde Ἰαώ apud Veteres Ethnicos pro *Javo*, (ut Δῖος *Divus*, Αἰών *ævum*, *in quibus* v *consonans*, *quoniam eâ carent Græci*, *omissa & neglecta*, inquit *Drusius*) Ut in illo *Apollinis Clarii* Oraculo apud *Diodorum Siculum*, Lib. 1. Φράζεο τὸν πάντων ὕπατον Θεὸν ἔμμεν' Ἰαώ· cujus inter alios meminit *Macrobius*, nec non *Clemens Alexandrinus*. Quin & *Theodoretus* Quæst. 15. in *Exodum*, ubi de Tetragrammato,

mato, Καλῦσι δὲ αὐτὸ Σαμαρεῖται μὲν Ἰαβὲ, Ἰεδαῖοι δὲ Ἰαώ. Et *Epiphanius*, Hæresi 26, ait *Gnosticos* primo suo Principi Deo nomen dedisse Ἰαώ, quia nimirum sciebant nomen summi & veri apud *Judæos* Dei esse יהוה. Illud profectò constat, hoc Hebræum יהוה, quia ignota erat antiquitùs, utpote aut illicita, aut certè inusitata, ejus propria & genuina lectio atque pronuntiatio, per puncta vocalia vocis אדני *Adonai*, legi & pronuntiari solitum à Veteribus. Ità proculdubio legit *Hieronymus*, qui *Dominum* semper interpretatur: Ità ante eum LXX, aliique Interpretes Græci: Ità & Apostoli ipsi, qui post τὲς ό' etiam Κύριον ubîque reddunt. Ità Chaldæi Paraphrastæ, qui ejus loco usurpant אדני. Quin & etiamnum hodiéque ità legi ac pronuntiari debere, saltem si Analogiam & Antiquitatem spectemus, validissimis (utì mihi quidem videtur) argumentis probavit, ut *Mercerum*, *Drusium*, *Amamam*, utrumque *Buxtorfium*, aliósq; Hebraicæ literaturæ Duces & Antesignanos taceam, Vir Hebraicarum itidem literarum callentissimus *Ludovicus Capellus* in peculiari De SS^to hoc Nomine יהוה *Oratione*; quam fortiter & animosè oppugnavit, & refutandam suscepit, in sua de eodem hoc Tetragrammato *Dissertatione*, Cl. noster *Gatakerus*. Utcunque verò hæc ità se habeant, nolo ego hanc litem meam facere, nec de hujusce Vocis lectione aut pronuntiatione cum quoquam acriter digladiari, nec contentionis funem ducere; præsertim cùm de re ipsa & significatione inter partes convenit. Fruatur quisque judicio suo, modò utrinque facessat superstitio; nec temerè adeò cuipiam hæc dica impingatur, ac à nonnullis præ nimio æstu & fervore animi fieri solet. Equidem, etiamsi illorum, quos dixi, argumenta tantum apud me ponderis & valoris habeant, ut ubicunque in Sacris Codici-

bus

bus comparet Sacrosanctum hoc Nomen יהוה, mallem cum Antiquis omnibus, tam *Judæis*, quàm *Christianis*, *Adonai* legere ac pronuntiare: tamen in aliis Linguis, putà Latinâ, & Anglicanâ nostrâ, non intercedo, quin retineatur, per me licet, Vox *Jehova*; quandoquidem apud plurimos jam Theologos, quà Pontificios, quà Reformatos, tamdiu invaluit; & aliquoties etiam in Vernacula nostra Versione occurrit, cui ego sanè tantum tribuo, ut temerè ab ea discedere mihi religio sit. Et quid si hæc vera non sit nec genuina Tetragrammati pronuntiatio? Quàm multa enim Nomina Propria, in alias Linguas derivata, ità transformantur, ut à pronuntiatione propria & primæva longè recedant? Avorum quidem nostrorum ævo, cùm primùm audiri cœpit istud Nomen *Jehova*, viri Antiquitatis amantes, & Hebræo *Adonai*, & Latino *Dominus*, jamdudum assueti, καινοτομίαν hanc & novitatem minùs patienter ferebant: Pontificii inprimis, utpote Vulgato suo Interpreti superstitiosè nimis & supra modum addicti. Ità ut *Genebrardus*, Sacrarum Literarum Professor *Parisiensis*, doctus sanè, sed præfervidi & acris ingenii Vir, mirum quas Tragœdias excitet, & quàm furiosè debacchetur, hanc ob rem, vel potiùs Vocem, in nonnullos sui temporis Theologos: *Septuaginta*, (inquit) *Hieronymus*, *& cæteri habent in Exodo*, NOMEN MEUM *ADONAI* NON MANIFESTAVI EIS: *Ubi hodie impii vetustatis temeratores, & Nominis Dei ineffabiles profanatores, atque adeò transformatores*, JOVA vel JEHOVA, *vocabulo novo, barbaro, fictitio, irreligioso, &* Jovem *Gentilium redolente, legunt.* Hoc nimirum horrendo carmine, vel potiùs fulmine à *Jove* desumpto, *F. Junium*, (opinor) *Castellionem*, aliósque è Reformatis percutere voluit: cùm tamen *Raymundus*, & *Galatinus*, qui primi hanc

monetam

monetam cuderunt, ex alia officina prodierint. Verùm enimverò multò aliter nos animati sumus, imò esse debemus; postquam scilicet longâ jam consuetudine & tractu temporis emollita & commendata nobis hæc Vox est. Quamvis ergo nullo (quod sciam) firmo tibicine, nec Veteris scilicet cujusquam Autoris Testimonio, nec argumento ab analogia desumpto, nitatur hæc Tetragrammati lectio & pronunciatio, tamen cùm tamdiu inoleverit, utpote communi jam usu trita & recepta in Scholis, & Rostris, & Scriptis Theologorum; equidem haud scio, an tanti sit eam solicitare, & num expediat eam sede & possessione suâ, quam per tot jam annos occupavit, ejectum ac deturbatum ire. Quorsum verò, inquies, hæc tam multa de Tetragrammato? nempe nè cui mirum videatur, si Nomen hoc tam Sanctum & Venerandum, tam ἄφραστον & ἀνεκφώνητον, tam mysticum denique & ineffabile, in aliam Linguam facilè transfundi non possit, & nè in Græca quidem, licèt omnium copiosissima, plenè perfectéque exprimi & repræsentari. Quid igitur? an, quia tam frequenter occurrit, & quidem interdum plus vice simplici in uno commate, idcò tanquam otiosum & redundans omitterem aliquoties ac dissimularem? (quod ab aliis tamen tactitatum video) at verò id mihi religio erat, SS^tum hoc Nomen, quod nusquam certè suâ emphasi caret, vel semel ἀνερμήνευτον, & quasi sicco pede insalutatum præterire, atque negligere. An per Græcum Κύριον redderem, quod passim fecit *Dolscius*? at Poetico stylo mihi utendum esse memini, Vocem verò Κύριος apud Veteres Poetas me legisse non memini in Carmine Heroico, nedum *Homerico*: imò nec eâ unquam usus (quod sciam) aut *Apollinaris*, aut *Nazianzenus*, aut *Nonnus*; ut *Laurentium Rhodomannum*, aliósque recentiores

Græcos Poetas Christianos, omittam. An igitur pro Κύριος, Κοίρανος substituerem, quod *Petavio* placuisse video? *Homerica*, fateor, hæc Vox est, sed (ni fallor) nimis angustæ & restrictæ notionis, quàm ut Nomini Divino Κύριος aptè respondeat, aut augusti illius Tetragrammati יהוה vim ac majestatem satis exprimat. Κοίρανος certè *Dux* aut *Princeps* est potiùs, quàm *Rex* aut *Monarcha*; (& videntur distingui apud Poetam Κοίρανος & Βασιλεύς· nec enim prorsùs ἐκ παραλλήλου ponuntur. ---Εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεύς:---) aut saltem *Rex temporarius*, vel, *qui ad tempus Regio munere fungitur*. Κοίρανος (inquit *Eustathius*) ὁ πρὸς καιρὸν βασιλέως ἔργον ἐπιτελῶν· adeò ut ad Regem Æternum, & Supremum omnium Monarcham designandum, frigida nimis & humilis & angusta hæc Vox sit. Meliùs itaque (opinor) & consultiùs *Apollinaris*, qui in sua Metaphrasi Nomen Tetragrammaton per hæc & similia expressit, Βασιλεύς, Παμβασιλεύς, Ποιμὴν. Ἄναξ, Μάκαρ, Ἄφθιτος, Ἀθάνατος. Ex tanta varietate visum est mihi duo tantùm seligere, quibus passim utor, Ἄναξ, & Ἀθάνατος, tum quia pura puta sunt *Homerica*, tum potissimùm quia ad SS^um illud Dei Nomen repræsentandum maximè mihi videntur accommoda. Et quidem Ἄναξ stylo *Homerico* examussim respondet, tum *Hieronymiano* Latino *Dominus*, tum Græco τῷ ὁ ΚΥΡΙΟΣ, in communi saltem notione accepto. Cæterùm Ἀθάνατος optimè convenit cum Gallico *L'Eternel*, & cum Hebræo ipso יהוה, (quippe quod non *essentiam* tantùm, sed & *æternitatem* Dei significat; cujus scilicet vel ipsæ Literæ, juxta Hebræorum Magistros, connotant tres Temporis differentias, Præsens, Præteritum, & Futurum; quasi dicat, *Ens* seu *Existens ab æterno in æternum*, ὁ ὢν, καὶ ὁ ἦν, καὶ ὁ ἐρχόμενος, uti hoc

Nomen explicat & παρεμβολή Sanctus *Joannes* in *Apocalypsi*) Imò & cum Græco Κύριος, modò peculiari eo sensu, quo volunt nonnulli, usurpetur hæc Vox à LXX Interpretibus; *viz.* ut nullum omnino respectum habeat ad Hebræum אדני, nec tam *dominium* & *potestatem*, (ut apud τοὺς ἔξωθεν) quam *essentiam* & *existentiam*, denotet; nec à Nomine Κῦρος, *dominium*, seu *autoritas*, sed à Verbo κύρειν, aut κυρεῖν, i. e. τυγχάνειν, εἶναι, *esse*, (ut יהוה ab הוה) derivetur, & Κύριος non sit δεσπότης, sed ὁ ὤν. de qua tamen notione hujus Vocis Κύριος apud τοὺς ό, judicent doctiores; ego sanè ἐπέχω, & ampliùs cogitandum censeo. Et hæc quidem hactenus de Tetragammato, satis, si non nimis, fortasse multa. Sed quia passim adeò & crebrò (ut dixi) occurrit, & veluti intercalaris hæc Vox in *Psalmis* est, non abs re fore existimavi, de ejus interpretatione paulò fusiùs hæc in antecessum præmittere, ut clariùs cuivis ratio constet, quomodo & quare sic transtulerim; Ἄναξ scilicet, aut Ἄ[illegible], ubique ferè ejus vice & loco usurpans Altera jam Vox, de qua præmonitum te velim, Erudite Lector, quâ etiam [illegible]pissimè utitur Regius Psaltes, est ישע, vel ישועה, vel תשועה, (unde & *salutare* illud Nomen, *quod est supra omne Nomen*, ישוע, *Jesus.*) Græci Interpretes exprimunt modò per σωτηρία, Vocem Communem, modò per σωτήριον, Vocem ipsis peculiarem, & (ut nonnulli loqui amant) Hellenisticam. Vetus Latinus *Psalmorum* Interpres, quem Vulgatum vocant, Græcorum vestigiis pro suo more insistens, vertit modò *salutem*, modò *salutare*: quæ posterior, sic Substantivè posita, etiam pura puta Ecclesiastica Vox est, nec Ethnicis Latinæ linguæ Autoribus (quod sciam) cognita, nec usitata: *Apollinaris* αἰδῶν, ἀκμαρ, ἀρωγὴν φέγγος βιώσιμον, φῶς,

& similia: Apud *Petavium* est σωτὴρ, σαωτὴρ, (concretum pro abstracto φύξιος & φάος σωτήριον φ. μέσωι αἴγλη αὐγὴ & ejusmodi: quæ sanè ego neutiquam damno nec reprehendo; sunt enim Græca satis & apta; id tantùm dico, videri eorum nonnulla parùm poetica, multò minùs *Homerica*; qualia sunt illa, σωτὴρ, σαωτὴρ, σωτήριον βιοτήσιον, & si fortè alia. Apud *Homerum* certè legas σόος, *salvus, tutus*, σαώτερος, *tutior*, *incolumior* & σαῶσαι, *servare*; at σωτὴρ, &c. non legas. Nec verò id mirum, non extare apud Veteres Græcos, nec Poetas Ethnicos, Vocabulum, quod exactè respondeat Hebræo ישועה, & *salutem* propriè significet, prout nos Christiani ἀντονομαστικῶς *salutem* sumimus; quandoquidem iis ut ישע, *Jesus Salvator*, ità & ישועה, *salus* æterna scilicet, quæ sola vera & propria *salus* est, penitùs ignota fuit & incomperta. Quid igitur facerem? quærenda mihi Vox erat apud *Homerum*, quæ *salutem* significaret. Legenti mihi statim occurrit φόως, quâ & commodiorem cùm non inveni, acquiescendum & utendum censui iis fermè in locis, ubicunque in Hebræo est ישע, aut ישועה, aut תשועה, & in Græco σωτηρία, seu σωτήριον. Φόως itaque à me passim pro *salute* poni, iis solummodò mirum videbitur, qui in *Homero* hospites nimis & peregrini sunt. Siquidem eo in significatu sæpiùs usurpari à Poeta hanc Vocem, & diligens Lector facilè perspiciet, & locuples testis est, in suo Glossario, optimus *Homeri* Interpres *Hesychius*, Φόως, φῶς χαρὰ, σωτηρία *lumen, lætitia, salus*: ubi Cl. *Heinsius*, pro χαρὰ legendo ἐσχάρα, Doctissimi Lexicographi locum non emendat, sed corrumpit; est enim φόως sæpiusculè apud Poetam non tantùm *lumen* aut *splendor*, *solis* putà, aut etiam *ignis*, (quod apud eundem est ἐσχάρη, & πυρὸς αὐγή) sed etiam *solatium, lætitia, auxilium, victoria, salus*, ἢ περὶ

νόμων καὶ ζώντων ἐπιχειρεῖν, inquit *Eustathius*. Ex his jam facilè conjicies, Amice Lector, quàm studiosus ubique (superstitiosus, dixerint fortasse alii *Homeri* imitator fuerim, cùm & Vocabula ex eo deprompserim ad eas etiam res significandas, quæ nè omnino quidem Ὁμηρικῶς exprimi posse videbantur. Id nimirum operam dedi, ut totum hoc quale quale Opusculum nihil aliud quàm Cento quidam *Homericus* esse videretur, & qui hanc *Psalmorum* Metaphrasin legit, is aut *Davidem* Ὁμηρίζοντα, aut *Homerum* (detur verbo venia) Δαβιδίζοντα, legere se existimaret. *David Simonid. noster, Pindar. & Alcæus, Flaccus quoq; Catull. & Seren* inquit *Hieron.* quidni addam jam ego. *& Homerus?* Certè si iterum conflagraret *Ilium*, & *Ulysses* denuo naufragium faceret, si *Homeri* *Ilias* & *Odyssea* flammâ & igni, aut diluvio & aquâ, perirent, eò tolerabilior esset jactura, quòd rudera quædam & reliquiæ ex illo incendio, laceræ quædam & disjectæ tabulæ ex illo naufragio, adhuc essent superstites, quamdiu durabunt Ὁμηρόκεντρα illa, quæ alii *Eudociæ* Imperatrici, alii *Patricio* Presbytero, adscribunt, quibus scilicet *Historia Domini Versibus* [Homericis] *explicatur, & Evangelii majestas sub Metri leges mittitur*, quemadmodum de *Juvenci* Poemate loquitur *Hieronymus*. Non id mihi aut aliis de hac Metaphrasi polliceri ausim, quasi incomparabilis Poetæ damnum, si quo modo forte (quod absit) contingeret, Opusculo hoc ex Parodiis & Centonibus Homericis consuto ullatenus resarciri posset. Neque hæc à me dicta ità accipi velim, ac si *Homeri* Opera ex Juvenum manibus, imò aut Virorum, excutere conarer; aut quasi nullam Poesin nisi Sacram in Scholas aut Academias admittendam censerem. Quàm procul à fanatico hoc errore & Anabaptistico delirio absim, nôrunt ii qui me nôrunt; & ii

certè

certè me nôrunt; contrà potiùs nimio nimis φιλόμηρον & philologiæ plus æquo amantem, & denique paulò fortasse quàm par est, seni præsertim Theologo, Veterum Poetarum lectioni & studio addictiorem. Quamobrem neutiquam in me (opinor) hæc cudetur faba; imò longè, longè à me facessat hæc insania, quasi ad thus & scombros damnata vellem *Homeri* Poemata, eorúmque loco Rhapsodias meas atque Centones substitutum, & Græcæ Poeseos studiosis commendatum irem; quod tamen alicubi factum audivi, at (quod palàm hîc testor atque profiteor) Οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον. — verùm inscio me & invito factum. Neminem sanè unquam legi neque fando accepi, præter illud *monstrum hominis* Caligulam, *de abolendis* Homeri *Carminibus cogitâsse*. Deus bone! quenquámne eò amentiæ prolapsum? equidem id vix facilè crederem, nisi Historicus fide dignissimus retulisset *Suetonius*. *Apollinaris* quidem, de quo fusè jam antea diximus, Hebraicam Archæologiam scripsit, utì Autor est *Sozomenus* suprà laudatus, ἀντὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως *ad exemplar Poematis Homerici*, ut *Christophersonus* interpretatur; *ad Homeri imitationem*, ut *Lil. Gyraldus*; perperam utérque, (ni fallor) potiùs, *pro Poesi Homerica*, vel *loco Poeseos Homericæ*: non quòd *Homeri* Poesin aut ipse supprimere, suámque in ejus locum subrogare & substituere hoc pacto voluerit, aut aliquando etiam ab aliis substitutum iri speraverit; nec enim tam inani spe lactaverit se vir tantus: sed ut ii, quibus jam non liceret *Homerum* in Scholis legere, aliquem saltem *Homeristam* ejus loco haberent. Caverat nimirum Edicto publico *Julianus* ὁ Παραβάτης, nè *Homericorum* Poematum, aliorúmve *Gentilium* Librorum usus *Christianis* permitteretur: quod quidem Decretum Principis illius ingeniosissimè

tiosissimè nequam, non solùm ut barbarum per se & inhumanum, sed ut rei *Christianæ* noxium atque perniciosum, exagitant passim in Scriptis suis & execrantur Veteres Ecclesiæ Patres; inprimis S. *Gregorius Nazianzenus*, priore *Stelitenticâ* in *Julianum*. Unde & illud obiter lubet observare, quantopere scilicet literæ humaniores ad Divinam scientiam conducant, quàmque utiliter Philologia Theologiæ subserviat, & ancilletur; quandoquidem is, qui ὁ Θεολόγος peculiari & proprio cognomento dici obtinuit, hoc ἀλογίας Decretum, quo *Christianæ* juventuti Philologiæ & literarum humaniorum studiis interdixit sceleratus ille Apostata, tam ægrè & acerbè tulit, ut omnes ingenii & eloquentiæ nervos ac vires, quibus plurimùm pollebat, contra illud intenderit. Jam verò, adversus insanum illud Imperatoris Edictum, hoc quasi antidotum invenerunt & opposuerunt Clarissima illa Ecclesiæ Lumina, Viri doctrinâ & sanctitate præstantes, qui iis temporibus vixêre; nimirum ut hanc literarum calamitatem utcunque pensarent, multa & ipsi ingenii sui monumenta atque Opera ad Veterum *Ethnicorum* imitationem scripserunt, eâdem ferè styli ac sermonis elegantiâ & venustate, quæ in *Gentilium* Libris comparet. Hos inter *Apollinaris* noster, ut occurreret huic inopiæ, & (quemadmodum loquitur Doctissimus noster *Montacutius*, Notis in priorem *Nazianzeni* Invectivam) οἴκοθεν τὴν τῆς ἔξωθεν ἔνδειαν *suppleret*, καὶ τῆς θείων Γραφῶν ταῖς ὑποθέσεσι λαβὼν argumentis ex S. Scriptura depromptis, Libros non paucos composuit, eósque Metricos, ad exemplum & normam *Gentilium* Poetarum; eorum præcipuè stylum & phrasin imitatus, qui in quoque genere excelluêre. *Menandrum* itaque in Comœdiis, in Tragœdiis *Euripidem*, *Pindarum* in Lyricis, in Epicis denique & Heroicis *Homerum*

terium secutus, ad cujus exemplum Historiam Biblicam usque ad tempora Regis *Saulis* pro Græcarum Literarum numero 24 Voluminibus contexuit. Sed *Sozomeni* verba hûc apponere fortè non abs re fuerit. Ἀπολινάριος ὅλος εἰς καιρὸν τῇ πολυμαθείᾳ καὶ τῇ φύσει χρησάμενος, ἀντὶ μὲν τῆς Ὁμήρου ποιήσεως, ἐν ἔπεσιν ἡρώοις τὴν Ἑβραϊκὴν ἀρχαιολογίαν συνεγράψατο μέχρι τῆς τοῦ Σαοὺλ βασιλείας, καὶ εἰς κδ' μέρη τὴν πᾶσαν πραγματείαν διεῖλεν, ἑκάστῳ τόμῳ προσηγορίαν θέμενος ὁμώνυμον τοῖς παρ' Ἕλλησι στοιχείοις κατὰ τὸν τούτων ἀριθμὸν καὶ τὴν τάξιν. *Hist. Ecclesf. lib.* 5. *cap.* 17. Quorsum hæc? nempe ut appareat *Apollinarem*, etsi ἀντὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως Heroico Carmine & Psalterium *Davidis* transtulerit, & Archæologiam Hebraicam composuerit; non tamen eo animo id fecisse, ac si *Homeri* Poemata ex *Christianorum* Scholis expelli, suáque illorum loco recipi & admitti voluerit; sed ut insigne hoc damnum, jacturam scilicet *Homericæ* Poeseos, quam *Christianorum* scholis & manibus nefario illo Edicto excusserat *Julianus*, Carminibus suis *Homerico* filo contextis quomodocunque suppleret atque sarciret. Non eadem mihi *Homerum* imitandi ratio, nec occasio; nec enim sub *Juliano*, sed sub *Constantino* vivimus. Nequam ille Apostata hunc humanioris Disciplinæ thesaurum *Christianis* invidit, imò his armis atque subsidiis spoliare eos voluit ac denudare, nè ipse *propriis pennis configeretur*: At, quod idem ille Παραβάτης olim in *Misopogone* Sarcasticè nimis & Ironicè, id verissimum esse nos pro comperto habemus, Τὸ Χ οὐδὲν ἠδίκησε τὴν πόλιν, οὐδὲ τὸ Κ· nec Χριστὸς nec Κωνστάντιος noster (Κάρολος) neuter Reipublicæ Literariæ infestus, neuter humaniores literas, nec *Gentilium* Autorum libros prohibet neque proscribit. Veteres inprimis Græcorum Poetas quis unquam crede-

ve-

vel à *Christo* vel à Rege *Christiano* posse damnari, quorum tres citavit, adeóque eorum *Versus* (ut loquitur, ni fallor, *Tertullianus* alicubi) *sanctificavit* Doctor Gentium? Neutiquam igitur ad supplendam hujus thesauri inopiam, aureorum dico *Homeri* Carminum, opus mihi erat, ut *Apolinari* olim, *Homeristam* agere: Licet enim per leges *Dei* & *Cæsaris*, *Gentiles* Poetas, & præ aliis eorum Principem, legere. Licet sanè, & per me liceat: Quid enim? egóne ut me legi velim, *Homerum* verò negligi? at ô quàm vanum, imò quàm ridiculum, hoc vel semel in animo habere? siquis hoc maximè vellet, aut seipsum, aut alium quemvis in *Homeri* locum subrogare, næ is planè anserem (quod aiunt) pro olore, & carbones pro thesauro. O quàm ridere soleo *Hadrianum*, qui de *Antimacho* in ejus locum substituendo cogitavit! Idem quippe est *Homero* versum, ac *Jovi* fulmen extorquere. Virebit, virebit æternùm laurus *semper florentis Homeri* (quàm *carus* mihi es, *Lucreti*, ob hoc Epitheton!) nullo unquam maligno aut pestilenti sidere afflata, nullâ invidiæ aut livoris ærugine contacta, nullo denique violentioris auræ aut sinisterioris famæ vento concussa. Me quod attinet, tantum abest ut laceris hisce pannis & Parodiis, imò Rhapsodiis & Centonibus ex *Homero* consutis & consarcinatis, quicquam ei detractum aut derogatum iri putem, ut contrà potiùs existimem, sperem certè, imò confidam, eum propterea majori deinceps in honore & pretio futurum. Etenim post *Homericos* & *Virgilianos* Centones in quædam Historiæ Sacræ Capita jam olim scriptos, nunquis ex illo tempore aut *Mæoniden* minùs dilexit aut *Maronem*, ac non potiùs pluris æstimavit, & magìs quàm antea in manibus & in deliciis habuit? utpote cùm viderit quàm facilè ambo & libenter migrent in caulam

 Christi

Christi, & quasi proselyti Ecclesiæ fiant; cùm animadverterit eorum Versus tam feliciter παρῳδεῖσθαι, & à sua sede in aliam multò honorificentiorem tam nullâ aut levi mutatione transferri. Post S. *Gregorii Nazianzeni* Carmina, nunquis, cui sanum sinciput, τὰς ἔξωθεν Poetas Græcos abjiciendos censuerit? aut post *Nonni* & *Apollinaris* Metaphrases, *Homeri* Poemata minoris ...manda duxerit? Longè alia mihi mens, alius ani...; qui eo consilio telam hanc filo (quantum potui) ...erico pertexui, non ut pios & *Christianos* juvenes ...rincipe Poetarum evolvendo negligentiores redde..., ac si jam minùs utilis aut necessaria esset illius le...; quin potiùs ut acriori in posterum *Homericorum* ...atium siti & ardore eorum animos accenderem & inflammarem. Fruatur itaque ille, per me licet, & certè fruetur, regno & solio suo supra omnes cujuscunque ævi Poetas, quod per tot jam annorum secula jure suo, junctísque omnium eruditorum suffragiis atque sententiis, ringente quantumvis & frendente *Zoilo*, obtinuit & occupavit. Nihilominus tamen haud video, cur non ...ul consistere, & in iisdem studiis ac scholis amicè ...nspirare & possint & debeant Poesis Sacra & Profana, ...hristiana & Ethnica; modò hæc, uti par est, illi subserviat ac famuletur. Et quàm bene inter se conveniunt *David* & *Homerus*; ille Regius Vates, hic Poeta Princeps; ille primus Hebræorum Psaltes seu Hymnographus, nam *Moses*, & *Debora*, & siqui forte alii eo priores, unum aut alterum duntaxat Hymnum composuerunt, nec ὅλῳ τῷ θυλάκῳ sed τῇ χειρὶ tantùm Divinum hoc melos nobis admensi sunt, nec idcirco Psaltæ aut Psalmographi dici meruerunt; ille igitur primus *Judæorum* Μελοποιὸς, hic antiquissimus inter *Gentiles*; ille Lyricus, hic etiam Citharœdus, si modò (uti volunt

non-

nonnulli) sub persona vel *Phemii* vel *Demodoci* seipsum repræsentavit: Denique nec abludunt tempora; siquidem *Homerus*, nisi nos optimorum Chronologorum fallit calculus, aut *Davidi* ipsi, aut saltem filio ejus *Salomoni* suppar, si non omnino contemporaneus & æqualis fuit. Quamobrem fieri profectò non potest, quin primum hunc & summum inter Ethnicos Poetam, Lyræ *Davidicæ* tam aptè & suaviter succinentem, ob hoc ipsum magis in deliciis habeant, & impensiùs ament eruditi ac admirentur: dum ingenti cum voluptate, nec minore cum fructu, legunt & intelligunt quàm appositè atque concinnè illius Musa ad cœlestem Musicam, illius Carmina ad Divinum argumentum flecti & accommodari possint: præsertim cùm & illud etiam meminerint, quod jamdudum monui (in Præfatione *Gnomologiæ* nostræ *Homericæ* præfixa) nimirum esse & alioquin in ejus Poematis non pauca Divinis eloquiis apprimè consona, & penè ad amussim consentanea, quemadmodum & ibi in *Parallelismo Sacro*, adductis utrinque locis & simul comparatis, ὀφθαλμοφανῶς & evidenter ostendi. Equidem profiteor me seriò & ex animo suffragari atque subscribere sententiæ *P. Molinæi*, Tractatu de *Cognitione Dei*, ubi ait, Davidis *Poemata enthea tantum distant ab* Homero, *quantum cœlum à terra, & fabulæ humanæ à Veritate Divina.* Dum itaque de *Homerica*, vel (si ità loqui liceat) *Homerocentrica Psalmorum* Versione aliquando cogitarem; animóque perpenderem, quàm ἀλλόκοτον, & παράδοξον, fortean & ἀδύνατον nonnullis videri posset, Poetæ Carmina in Prophetæ Cantica convertere, & quasi transformare, excidit mihi, nescio quomodo, veluti aliud agenti, hoc Distichon,

Ἴσον, ὃς ὕμνον Ὁμήρου ἀοιδὴν θῆκε Δαβίδου,
Ὅς θ' ὕδωρ (μέγα θαῦμα) μελίφρονα οἶνον ἔθηκε.

Non quòd æquè difficilis & miraculosa utrinque sit tran-mutatio; (siquidem *hoc* à Domino nostro non ni-miraculo factum legimus in Evangelio, cùm *illud* le-quâdam verborum immutatione seu deflexione, (*Pa-rodiam* vocant Grammatici) fieri possit, & à nobis etia-hîc quomodocunque factum sit) sed quòd immume-adeò parasangis Hieropsaltes noster Vatésque Divin-Ethnicum illum transcendat, eique longissimè antec-lat, tantum denique ab eo distet, quantum *vinum* *aqua*, aut *cœlum à terra*, ——— ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης· quo utique hemistichio *Homerico*, Latinè vers-immensam hanc disparitatem exprimendam censu-Clarissimus ille Theologus jam laudatus. Nam & illu-fortasse obiter notare operæ pretium fuerit, quòd u-*Mæoniden* nostrum sic in ordinem cogit, támque long-& meritò quidem, infra *Davidem* deprimit, eodem i-loco proverbiali hâc locutione ex eo ipso desumptâ, a-id nimirum quod voluit declarandum, sive casu, si-consilio & de industria, usus est. Utcunque verò int-duos hosce tam latum & vastum discrimen sit, sive m-teriam & argumentum, sive spiritum ac genium utr-usque spectemus, quippe eorum unus θεόπνευστος & θε-οδίδακτος, alter φοιβόληπτος tantùm & μουσοπάτακτος fuit (quanquam & *Plato* in *Ione* eum ἔνθεον vocat, & *Julius Scaliger*, qui alioquin haud honorificè nimis d-eo loqui solet, in *Poetice*, pro suo more, fidenter nimi-etiam in θεοπνεύστων numero ponit.) Ut ut, inquam, hæc ità se habeant, ausim tamen dicere cum Doctissim-nostro *Bogano*, Libro, cui Titulus, *Homerus* Ἑβραΐζων

Si complures phrases & formulas loquendi Biblicas & Homericas *inter se comparemus, neminem Poetam tantopere referre Scriptores Sacros.* Nec verò intra phrases tantùm & formulas quasdam hæc affinitas consistit; quinimò Narrationes non paucæ & Historiæ aut planè eædem, aut non prorsùs absimiles, utrobique reperiuntur (ἵνα δείξωμεν τὸν ποιητὴν καὶ τῶν ἀπὸ τῆς θείας τῶν προφητῶν ἱστορίας πολλὰ εἰς τὴν ἑαυτοῦ μεταβαλόντα ποίησιν, Verba sunt *Justini Martyris* in *Parænetico*) Nec Historiæ solummodò, sed etiam Gnomæ, seu Sententiæ morales, (quarum Syllogen & Sylvam in Libro jam citato exhibemus) valde similes, & propemodum parallelæ. Ubi *& illud insuper* dixi *observatu dignum mihi videri, nempe in hoc Parallelismo Sacro, in hac symphonia Divinæ, humanæque sapientiæ, maximum reperiri consensum inter Poetarum Principem ejúsque* Συγχρόνους, *Duumviros dico illos, quorum temporibus vixisse creditur* Homerus, Davidem, & Solomonem: *Siquidem ex horum Libris, utpote Gnomologicis & Poeticis, plures loci petuntur, quibus Sententiæ* Homericæ *quadantenus affines, quàm ex ullis aliis Scriptoribus Sacris, utì Scripturarum Indicem in calce* Gnomologiæ *nostræ annexum inspicienti patebit:* Quod & mihi tum temporis observatum, quando de hac *Davidicorum Psalmorum* Metaphrasi nè per somnium quidem cogitavi. Atque hæc de Phrasi & Stylo hujusce Operis (quàm vellem sanè ut sic maximè esset) *Homerico*, vel de meo (detur & voci pariter & rei venia) *Homerismo:* De quo plura non addam, postquam illud duntaxat adjecero, quod refert *Mollerus*, is cujus eruditæ in *Psalmos* extant *Prælectiones*; nempe Præceptorem suum, *Philippum Melanchthonem*, dicere solitum, *Nullum esse Scriptum elegantius in Mundo,* PSALTERIO DAVIDIS. Ut profectò nihil mirum, sin è *Homeri* quidem

dem dictio utcunque elegans, concinna, & copiosa, inimitabilem hanc *Davidicæ* phraseos elegantiam assequi aut exprimere valeat. Et hactenus, nimium certè diu, velut in cortice hæsimus; jam verò quod ad Sensum verborum & medullam attinet, mentémque & sententiam Sacri Scriptoris, quomodo scilicet in ea reddenda processerim, & quibus auxiliis in ea eruenda exprimendáque usus fuerim, id demum restat, Benigne Lector, ut paucis te præmoneam. Inprimis itaque Translationem nostram Vernaculam, utpote omnium quas unquam Sol vidit accuratissimam, & Hebraicæ Veritati maximè consentaneam, ubîque ferè secutus sum. Dico *ferè*, nam siqua fortè erat discrepantia, aut vel discrepantiæ suspicio, à Textu Hebræo, statim ad Sacros illos Fontes recurri; haud prius procedendum ratus, quàm diligenti cum iis collatione factâ, ad quorum fluxum scilicet & tenorem, tanquam ad certam & indubitatam Veritatis normam, me conformavi. Atque hactenus saltem Metaphrasin hanc nostram, ut ut cæteroquin inferiorem, aliis præferendam censebit æquus & cordatus Lector, quòd nimirum Textum Originalem penè examussim sequatur. Quoties ego istud audivi, cùm consilium meum de hoc Opere quibusdam communicavi, *At hoc jam antea fecerunt alii?* At, inquam ego, nullus stylo (nedum Centone) *Homerico*, de quo prolixè jam suprà egimus; imò nullus, quod rei caput est, ex Fonte Hebræo. Quotquot enim antehac *Psalterium* Græco versu donârunt, seu Antiqui, seu Moderni, *Apollinaris* putà, & *Petavius*, (qui duo soli ἀξιόλογοι) ij vel ex Græca Versione LXX Seniorum; vel, quod perinde est certè in hoc Libro *Psalmorum*, ex Vetere Vulgata Latina, ut plurimùm suas adornârunt Metaphrases. Quantum ad Græcam LXX-viralem, quis est, qui non eam meritò

magni

magni æstimet, ac veneretur, sive Antiquitatem ejus & Excellentiam, sive Autoritatem & Usum, addo & Elegantiam, spectemus? Me quod attinet, siqui sunt, qui hanc Interpretationem summa in veneratione habent, eique proximum post Sacros Fontes locum, quem in Ecclesia semper obtinuit, tribuendum putant, ego certè in illorum numero me esse profiteor. Latinas quidem Versiones olim tam multas fuisse, ut *numerari nullo modo possent*, testatur S. *Augustinus*, De *Doctr. Christ. lib.* 2. *cap.* 11. Illas verò omnes (ut jam Orientales omittam) ante tempora *Hieronymi* ex hac Græca factas, Autor est alibi idem Sanctissimus Pater. Unde facilè conjicere licet, quanto in pretio & honore fuerit Versio hæc τῶν ό apud Veteres Ecclesiæ Patres, tam Græcos, quàm Latinos; si unum fortè excipiamus quem dixi *Hieronymum*; quem sanè, Virum alioqui Sanctissimum Doctissimúmque, sunt qui hac in re humani aliquid passum fuisse suspicantur. Imò & inter alios *Augustinus* ipse, & *Ruffinus* præsertim, ejus æmulus & contemporaneus, hanc ei dicam scribere videntur; ac si nimirum, ut novæ suæ Versioni Latinæ, quam ex Hebræo tum temporis adornabat, plus honoris atque autoritatis conciliaret, Græcæ huic paulò fuisset iniquior, dum nævos ejus & errores sæpiusculè adeò quæsitâ occasione detexit, aut saltem sibi detegere visus est: Quam ille suspicionem, uti pluribus ex locis Scriptorum ejus apparet, procul à se amoliri contendit. Fac tamen erràsse aliquoties Septuaginta Seniores; nec enim prorsùs ἀναμάρτητοι erant, nec, ut opinor, θεόπνευστοι (pace *Augustini* & aliorum id dixerim, qui Spiritu Prophetico, adeóque Divino, eos afflatos pronuntiant.) Esto autem, ut occurrant nonnulla in hac Versione, quæ scopum non omnino attingunt, sed à genuino Textu Hebræo nimium quantum aber-

aberrant atque deflectunt, quæ quis propterea non immeritò reprehendat; at videndum interim, nè non plura sint, quæ, nimio carpendi studio in transversum raptus, temerè sugillet, aut in sequiorem partem detorqueat. Quicquid de his sit, non deerunt fortasse in posterum Viri Docti, qui adversùs *Hieronymi* & aliorum exceptiones & censuras pro LXX Interpretibus Apologiam aliquando suscipiant, & Græcæ Versionis Vindicias scribant; quarum etiam specimen nobis dedit Cl. noster *Pearsonus*, in *Præfatione* sua *Paræuetica*, quam præfixit Græcis Bibliis apud nos *Cantabrigiæ* nuper impressis. Illud interim dissimulare non possum, quòd nempe in Epistola *Hieronymi* ad *Suniam* & *Fretelam* (quam etiam diligentiùs legi, quòd in Græca *Psalterii* Translatione examinanda tota consumitur) quædam mihi videbar observâsse, unde meritò quis conjicere possit, Doctissimum hunc Patrem non tam infensum & inimicum fuisse Interpretationi τῶν ό, ac nonnulli fortasse existimant. Primò enim, non procul ab initio illius Epistolæ affirmat *Græcam Editionem LXX Interpretum, quæ in Hexaplis reperiebatur, à se in Latinum sermonem fideliter versam fuisse.* Deinde cùm in tota illa Epistola, Græci *Psalmorum* Interpretis ab Hebræo Textu discrepantias ostendit, profitetur se non quidem temerè nec suâ sponte eam suscipere provinciam, utpote *rem* (uti ait) *magni operis & majoris invidiæ*, sed ab iis invitatum & rogatum per Epistolam, quarum piæ adeò & honestæ petitioni deesse non potuit. Postremò, quod palmarium erat, & me maximè movebat, ubicunque per totam illam Epistolam Græci Codicis ab Hebræo dissonantia notatur, id intelligendum subindicat, non de Versione Septuaginta Interpretum, sed de alia, quæ Κοινὴ, *Communis*, dicebatur. Ex. gr. *Calix meus inebrians quàm præclarus est*

Pro quo in Græco legisse vos dicitis, ποτήριόν σου, *id est, Calix tuus. Sed in* Κοινῇ *hic error obtinuit. Cæterum & LXX, & Hebræi, & omnes Interpretes*, Calix meus *habent, & Hebraicè dicitur* כוסי, *alioqui si* Calix tuus *esset, diceretur* כוסך. Et sic alibi passim. At Græci Codices, qui nunc extant, omnes, ni fallor, etiamnum habent ποτήριόν σου. Atque ità in singulis *Psalterii* locis, de quibus in illa Epistola sententiam & censuram suam tradit *Hieronymus*, eadem adhuc manet Versionis Græcæ ab Hebræo Fonte dissensio. Ex his jam duo hæc Porismata mihi colligere in promptu erat; primùm, Græcam hanc Editionem, quam nunc habemus, non esse eandem illam LXX Interpretum Versionem, quæ olim fuit temporibus *Hieronymi*; deinde & Græcam illam Editionem, de cujus adeò discrepantiis à Textu Originali, in ea Epistola responsum dat Doctissimus Pater, non esse Versionem τῶν ό, sed aliam potiùs, quæ Κοινὴ, *Communis & Vulgata*, & Λουκιανὸς, *Lucianea*, dicebatur. *Alia est*, inquit, *Editio, quam* Κοινὴν, id est, *Communem appellant atque Vulgatam, & à plerisque nunc* Λουκιανὸς *dicitur, alia LXX Interpretum, quæ in* Ἑξαπλοῖς *Codicibus reperitur*. Atque hæc quidem speciosa mihi videbantur argumenta, quibus utcunque adduci possem ut crederem, imò sperarem, S. *Hieronymum* non tam rigidum nec severum fuisse Censorem Septuaginta Interpretum, ac plerique autumant. Sed decollavit mihi, fateor, ista spes, quando statim apud eum legi id, quod paulò pòst ibidem sequitur, ubi scilicet sibi ipsi tantùm non contradicit, (reconciliet qui potest) & quasi resorbet quod mox antea dixerat, hisce verbis, Κοινὴ *autem ista, hoc est, Communis Editio, ipsa est quæ LXX*. Ex quibus firmiter, ni fallor, concludere licet, planè contra quàm putâram, Et esse revera LXX viralem Versionem, quam ille toties carpit

& vellicat (quod ex *Quæstionibus* ejus *Hebraicis* in *Genesin* multò adhuc luculentiùs apparet:) Et præterea eandem ipsam esse, quæ etiamnum hodie extat. Nam certè Κοινὴ illa, quæ & Λουκιανὴ, *Lucianea*, dicebatur, non alia erat quàm Vetus illa & Vulgata Versio τῶν ο', ex Editione *Luciani* Martyris; nec enim ille Novam cudit, sed Veterem tantùm recognovit emendavitque. Quamvis autem hæc ità se habeant, nullus tamen, Græcæ hujus Translationi vel maximè addictus, præstare poterit, eam omnino & ubique puram & integram & illibatam ad nos pervenisse; quin id potiùs fateatur necesse est, & aliquibus saltem in locis corruptam & vitiosam esse, mendas denique nonnullas & maculas, sive injuriâ temporum, sive Librariorum incuriâ, contraxisse: in iis saltem, quæ hodie extant, Græcorum Bibliorum Exemplaribus; nè *Romano* quidem, nec *Alexandrino* excepto. Quòd si usquam fortè, in reliquis Veteris instrumenti Codicibus hæc LXX-viralis Versionis puritas integritásque desideretur, inprimis certè hac ex parte maximè laborat Liber *Psalmorum*, & pessimè omnium habitus, exceptúsque est. Et cùm summam esse oporteat in Psalmis Hymnísque Harmoniam, nescio quo fato fieri dicam, quòd in *Psalterio Davidis* plurimæ sint Græcæ Versionis ab Hebræo Textu Dissonantiæ Discrepantiæque; & quidem plures fortassis, quàm in ullo alio Codice Veteris Testamenti: eæque tam ἄσπονδοι & ἀκατάλλακτοι dissensiones, ut nullo concordiæ glutine inter se coalescere, nullo σοφῷ φαρμάκῳ connecti, nec reconciliari posse videantur: quoquo demum modo immutes, transmutes, flectas, torqueas Textum, sive Hebræum, sive Græcum, vel in Vocibus & Literis, vel etiam in Sensu & Significatu. Hoc jampridem observârunt Viri Doctissimi. Nec *Augustinum* hîc audio, *De Civit. Dei*, Lib. 18.

Cap.

Cap. 44. ubi ait, *In quibus ab Hebraica Veritate putantur LXX Interpretes discrepare, & bene intellecti inveniuntur esse concordes.* Imò verò *Græca Versio, quam nunc habemus, ab Hebræis Codicibus mirificè discrepat, cùm in aliis locis atque libris, tum præcipuè in* Psalmis Davidicis, inquit Clarissimus noster *Whitakerus*, De *S. Scriptura*, Controv. 1 Quæst. 2. Porrò siquis hac de re dubitet, & experiri velit, quanta & quàm frequens sit hæc discrepantia, legat saltem *Psalmum* sexagesimum octavum ex versione LXX Seniorum, comparétque cum Codice Hebræo; & facilè videbit, quantopere & quàm multis in locis aberret atque dissentiat Græca illa Interpretatio à Textu Originali. Has Hebræi Græcíque *Psalterii* dissonantias in unum quasi fasciculum nobis collegit *Hieronymus* Epistolâ suâ ad *Suniam* & *Fretelam* jam laudatâ; ubi *Psalmorum* Codicem ordine percurrens, complures locos adducit, in quibus Græci Interpretes ab Hebræo Textu discedunt. Sunt quidem hæ Discrepantiæ in rebus fortasse non ita magni momenti, sed tamen Discrepantiæ sunt à Sacris Fontibus & Hebraica Veritate. Quin & eædem etiamnum occurrunt in iis, quæ hodie extant, Exemplaribus τῶν ο᾽· unde non immeritò concludere licet, haud aliam esse hodiernam Græcam Versionem, quæ LXX-Virûm nomine circumfertur, quàm quæ olim fuit, ævo nimirum *Hieronymiano.* Atque hæc de Græca Versione, quam utique *Apollinaris* in Metaphrasi suâ secutus est. Jam quod ad Veterem Vulgatam Latinam spectat, cujus præcipuè rationem habuit *Petavius* in sua Paraphrasi, peculiaris utique & hìc ratio est, cur de illa pauca dicamus. Exercuit sanè eruditos jamdiu hæc Controversia de Autore hujus Translationis: Sunt qui *S. Hieronymo* prorsùs abjudicant, & incerto tribuunt Autori; Alii ex Italica Vetere (quam, ex LXX-

virali Græca factam, aliis omnibus Latinis præferendam duxit S. *Augustinus*) & Nova *Hieronymiana* mixtam & conflatam volunt: Alii denique, quæ communis fere Theologorum sententia est, & quam ego lubens me amplecti fateor, affirmare non dubitant, genuinum *Hieronymi* fœtum esse, maxima saltem ex parte, Vulgatam hanc Versionem Veteris Instrumenti: si modò *Psalmos* duntaxat excipias; siquidem luce clarius, & apud omnes in confesso est, hos nec ex *Hieronymi* Interpretatione esse, (quippe is aliam nobis ex Hebræo *Psalmorum* Versionem dedit, quæ hodiéque inter ejus Opera extat) nec ex Hebræo Codice conversos, sed ex Græco; quîcum etiam fermè ubique consentiunt. Et hoc quidem fatentur ipsi Pontificii. *Interpres Latinus non ex Hebræo, sed ex Græco traduxit Psalmos*, inquit *Bellarminus*, ad *Versum* 13. *Psal.* 68. Et rursus, *Excepto* Psalterio, *Latina Editio cum Hebræis Codicibus magis convenit, quàm cum Græcis*, *De verbo Dei*, Lib. 2. Cap. 6. Videat ergò *Cardinalis*, an non ipse sua ipsius vineta cædat, quando eodem loco affirmat; *Græcam Interpretationem Septuaginta Seniorum adeò corruptam & vitiatam, ut omnino alia esse videatur*; cùm tamen Vetus & Vulgata *Psalmorum* Versio, quam pro Authentica habet *Bellarminus*, ex hac ipsa Græca Editione, etiam eo fatente, translata sit, & cum ea ferè ad amussim conveniat. Nunquid enim ex tam corrupto & vitiato Fonte traduci poterit Rivus tam purus, & limpidus, & incorruptus, ut pro Authentico S. Scripturæ Textu haberi debeat? Jam verò, ut Doctissimi quique Theologi ex Reformatis Vulgatum Interpretem, ejúsque Versionem, plurimi semper fecerunt, etiamsi Sacris Fontibus non æquandum, nedum in Αὐθεντίας throno collocandum, duxerint; ità vicissim errores ejus & nævos, & à Textu Hebræo

(nam

(nam de Vetere potissimùm Instrumento jam loquor) dissensiones discessionésque non paucas, præsertim in hoc Libro *Psalmorum*, agnoverunt jampridem etiam Romano-Catholici non pauci, iíque nec infimæ Classis, Doctores; quotquot nimirum, seposito præjudicio partiúmque studio, sobriè, candidè, & ingenuè in hac causa versati, veritatem magis quàm victoriam sectari voluerunt. Quales sunt (ut *Bellarminum* omittam, qui nec ipse multùm diffitetur) *Isidorus Clarius*, *Augustinus Steuchus*, *Arias Montanus*, *Sixtus Senensis*, *Santes Pagninus*, *Lucas Brugensis*, Cardinalis *Cajetanus*, alii: Quorum nonnulli, etiam post Concilium *Tridentinum*, imò & post binas illas, *Sixti* Quinti, & *Clementis* Octavi, Editiones, ambas, uti volunt, *Emendatissimas*, (quibus tamen aliam *Emendatiorem* dari posse concedit *Serarius* ipse, in *Prolegomenis Bibliacis*) varios Vulgati Interpretis nævos & errores agnoscere non dubitârunt: Præsertim verò, strenuus ille Hebraicæ Veritatis Assertor, & Vindex, & Hyperaspistes adversùs *Morinum*, Vir Doctissimus, *Simeon de Muis*, Sacrarum Hebræarúmque Literarum in Academia *Parisiensi* non ità multis abhinc annis Professor Regius. Is igitur, cùm in *Psalmos* Commentarium ederet, & Veterem hanc Vulgatam Versionem vitiis & corruptelis passim scatere animadverteret; & hoc etiam apertè testaretur, Libello De *Hebraicæ Editionis Veritate*, quem Operi suo præfixit; Novam idcirco ex Hebræo Interpretationem sibi procudendam existimavit: Quod & fecit, eámque in Libro suo Commentario posuit, è regione Veteris Vulgatæ; hanc enim penitùs omittere & excludere non potuit, certè noluit, imò nec fortasse debuit, utpote quam *Tridentini* Patres, in Synodo congregati, solam pro Authentica habendam sanxerunt; ídque citra præjudicium, ut ille quidem

opi-

opinatur, Textus Originalis. *Neque verò*, inquit, *Hebraicæ Editioni derogat Sacrosancta Synodus; ibi enim Editio Vulgata cum aliis Latinis, non cum Hebraica Editione confertur.* Atque hanc esse mentem illius Decreti probat etiam Testimonio *Salmeronis* & *Vegæ*, qui ei Concilio interfuêre. Ad hanc itaque Versionem, in sua *Psalmorum* Paraphrasi, non quidem unicè, sed præcipuè respexit *Petavius*. Quanquam enim ad Græcam se adhærere profitetur; tamen, quoniam ideò tantùm se hoc facere dicit, *quandoquidem ea cum Vulgata, quâ Ecclesia Catholica utitur, Editione concordat*, profectò non tam Græcam LXX-viralem, (nedum Hebraicam) quàm Latinam Veterem & Vulgatam Editionem, sequi censendus est. Quocirca, cùm alii omnes, qui *Psalterium* hactenus Græcis Versibus transtulêre, Metaphrases suas traduxerint ex Versionum rivulis, nè dicam lacunis, in quibus utique, Pontificiis ipsis fatentibus, hic inprimis *Psalmorum* Liber, præ reliquis Sacris Codicibus, turbidè admodum & lutulentè fluit, certè magna me spes tenet, quando *aquæ dulcius bibuntur ex ipso Fonte*, Translationem hanc nostram vel eo nomine bonis doctísque omnibus gratiorem & commendatiorem fore, quòd ex puris illis & limpidis, quidni addam & (pace *Morini* & aliorum) incorruptis, Hebraicæ Veritatis Fontibus hauriatur ac derivetur. Ad hanc igitur Sacrorum Fontium normam atque regulam me composui; ad hanc Cynosuram oculos intendi: Non quòd & ad Translationes etiam, suo loco & ordine, non respexerim; Siquando enim dignus vindice nodus se obtulerit, (quod non rarò accidit, sunt enim, ut in Epistolis *Paulinis*, sic & in Psalmis *Davidicis*, δυσνόητά τινα, loca quædam obscura & difficilia, *profunda in quibus & Elephas natare possit*) tum verò præsertim consului, præter Textum Origina-

lem, Veteres etiam Interpretationes insigniores, & maximè ἐπιπολαζούσας, Græcam scilicet τῶν ό, & Vulgatam (quam vocant) Latinam, de quibus jam suprà dixi; Chaldaicam deinde, & Syriacam, aliásque in *Polyglottis* illis *Waltonianis*, stupendæ industriæ, nec minoris eruditionis, Opere, exhibitas & repræsentatas. Quoniam verò etiam post tot varias inter se collatas Versiones, ne sic quidem interdum de sensu alicujus loci satis mihi liquidò constabat; idcirco opem petere, lucémque fœnerari coactus sum à laboribus & vigiliis Doctissimorum hominum, qui Divini nostri Vatis tanquam tot Ὑποφῆται, ejúsque Oraculorum Interpretes & Expositores sunt. Et certe magna eorum, quà Veterum, qua Recentiorum, copia, & vilis annona est. Cæterùm ex omni illo Commentatorum numero, qui in *Psalmos* scripserunt, (de Neotericis loquor) ut *Calvinum*, *Musculum*, *Lorinum*, *Mollerum*, alios, omittam, duos præcipuè & præ aliis maximè mihi adjumento fuisse fateor. Ii sunt, *Simeon de Muis*, in *Commentario*, de quo jam anteà dixi; & noster *Hammondus*, ὁ Μακαρίτης *in Paraphrasi* suâ & *Annotationibus* Vernaculo sermone scriptis: (utinam verò & hæ, & illæ alteræ in Novum Fœdus, Latinè loquerentur, quò & ad Exteros etiam dimanaret tantus thesaurus!) Nobile par Interpretum, me quidem judice, & qui in indagando eruendóque Literali (quem vocant) sensu Textûs *Davidici*, sagacissimi felicissimíque. Sed & *Castellionis* Versionem, doctam sane, & elegantem, & multa in paucis complectentem, (quam etiam in *Annotationibus* suis crebrò citat, & aliis præfert *Paraphrastes* ille noster jam nominatus) haud rarò mihi usui & auxilio fuisse non inficior. Alii fortasse aliter de hisce Viris sentient; & per me licet, modò & mihi integrum sit meo etiam judicio frui. Quanquam verò tot tantósque

quæ ὁδηγοὺς & διδασκάλους habuerim, qui per loca obscura incedenti viam mihi commonstrârunt, facémq; prætulerunt; tametsi ingenuè profiteor, me nihilominùs aliquando tam densis obsessum tenebris, ut vix sat lucis viderem ad iter tutò capessendum, nec certi quid haberem in quo firmiter pedem figerem, mihíque planè & plenè satisfacerem: denique meræ conjecturæ aliquoties res erat. Nec profectò mirum, si Divini Vatis nostri ambigua interdum sint Oracula; de quorum mente atque sententia *Qui bene conjexit, vatem hunc perbibebo optimum.* In his utcunque salebris ac tenebris locorum, quò minùs impingerem aut cæspitarem, eam calcare semitam, eúmque tramitem sequi conatus sum, qui me rectà ad metam & scopum duceret; & equidem spero me à genuino Textûs scopo, ac vero sensu Sacri Scriptoris haud admodum adeò nec frequenter aberrasse nec deflexisse. Tantum est Humanissime Lector: Hæc volui nescius nè esses; De cætero, vale, & fruere, & æqui bonique consule.

ΨΑΛ. Α.

1 Τρὶς μάκαρ οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἀνήνατο πάγχυ πιθέσθαι
Δυσσεβέων βουλῇ, αὐτῶν τε μετ' ἴχνια βιῶναι·
Οὐδ' ἔστη ὀλοῇσιν ἐν ἀτραπιτοῖσιν ἀλειτέων
Οὐδ' ἐν ἕδρῃ λωβητήρων κάθισ', οὐδὲ θοώκῳ.
2 Θεσμῷ δ' Ἀθανάτοιο μάλ' ἔνδοθι θυμὸν ἐτέρφθη,
Θέσφατα δ' ἐν φρεσὶ θῆκε διαμπερὲς, εὖ τ' ἐνόησεν
Ἤματος, νύχιός θ', ὅτῃ μιν γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.
3 Δένδρεον ὥς θ' ἕστηκε παραὶ ποταμοῖο ῥέεθρα
Ῥιζ[illegible], ὅθ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
Καλὸν, τηλεθάον, καρπὸς δέ τοι γίγνεται ὥρῃ·
Τοῦ δέ κεν οὔποτε φύλλα χαμαὶ πέσοι, οὐδ' ἀπόλοιτο·
Τοῖος ὅδ' ἀνὴρ ἔσσετ', ἐπεί οἱ πάντ' ἀρετῆσι,
Ὅ, ττι κεν ἐργάζοιτο, πολὺς δέ οἱ ἕψεται ὄλβος.
4 Οὐ τοῖοί ποτ' ἔασιν ἀτάσθαλοι· ὡς δὴ κονίη,
Ἠδ' ἄχνη, τὴν στρομβηδὸν εὐτροχάλως κατ' ἀλωὰς
Ῥίμφα μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διεσκέδασ' ἲς ἀνέμοιο.
5 Τοὔνεκ' ἄρ' οὐ στήσονται ἀτάσθαλοι εἰνὶ δίκῃσιν,
Οὔτε ποτ' εἰν ἐσθλῶν ἀγορῇ κακὰ μηχανόωντες.
6 Οὕνεκ' Ἄναξ γινώσκει ἐνὶ φρεσὶν ἔργα δικαίων·
Δυσσεβέων δ' ἀνδρῶν πᾶσαι ὁδοὶ ἔργα τ' ὀλεῖται.

ΨΑΛ. β'.

1 Ἔθνεα τίπτ' οὕτω βρέμεται, ὁμαδεῦσι δὲ λαοί,
Μὰψ αὔτως ἀτέλεστον ἐνὶ φρεσὶν ἔργον ἔχοντες;
2 Στῶν δ' ἔσαν καὶ ἄγχιθεν ἐπιχθόνιοι βασιλῆες,
Καὶ συμφράδμονες ἦσαν ἀολλέες ὄρχαμοι ἀνδρῶν
Τῶν δὲ θ' ὁμηγερέων πυκινὴ ἠρτύνετο βουλὴ
Ἀθανάτου αὐτοῦ τε κάτα, Χριστοῖό θ' ἑοῖο.
3 Τῶν δέ τέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Εἶα δ' ἄγε, αὐτῶν δεσμά τ' ἀπορρήξωμεν ἕκαστος,
Καὶ ζυγὸν ἀπορρίψωμεν ἀφ' ἡμείων τηλόθι μᾶλλον.

4 Καὶ τότε μὲν γελάσσει, ὃς ἐν οὐρανῷ ὕψι κάθηται,
Τοῖς ἐπὶ καὶ γελάσσειεν Ἄναξ καὶ ἐφεψιόωντο.
5 Ἔνθα καὶ αὐτοῖσιν κεχολωμένος αἶψ' ἀγορεύσει,
Καὶ σφισιν ἄλγεα δώσει ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνων,
Καὶ σφέας αἰνὰ ταράξει, ἐπεὶ χόλον ἔνθετο θυμῷ.
6 Ἀλλ' ἔμπης καὶ ἐγὼ Σιῶνος ἐπ' οὔρεϊ καλῷ
Παναγίῳ μεγ' ἄνακτα διαμπερὲς ἐν θρόνῳ εἷσα
Ἱδρύσας, ἵνα κεῖθι μάλ' ἔμπεδον ἐμβασιλεύῃ.
7 Ἀμφαδὸν ἀνθρώποισι θεοπροπίην ἀναφαίνων,
Βουλὴν Ἀθανάτοιο διέξομαι, ὅς μοι ἔειπεν,
Υἱὸς μὲν σύ μοι ἐσσί, πατὴρ δέ τοι εὔχομαι εἶναι,
Σήμερον ὅς σ' ἔτεκον, σὺ φόως δὲ τὸ σήμερον ἦλθες.
8 Εὔχεο μοι σύ, καὶ αἴτει, ἐγὼ δέ τοι ἔθνεα δώσω,
Σοὶ κλῆρόν τ' ἔμμεναι, κτῆσιν δὲ τὰ πείρατα γαίης.
9 Τοὺς δὲ σιδηρείῃ ῥάβδῳ ῥαιστῆρι τε ῥήξεις,
Ῥαιστῆρι κρατερῷ θείνων, σύν τ' ἔθνε' ἀράξεις,
Ὡς ὅτε τις κέραμον καμινὴ ξυνάξε βαρείῃ
Ῥηϊδίως, τὸ δὲ τ' αἶψα διαθρυφὲν ἄγγος ὄλωλεν.
10 Ἀλλ' ἄγετ' οὖν βασιλῆες, ἠδὲ φράζεσθ' ἐνὶ θυμῷ·
Νῦν πέπνυσθε καὶ ὔμμες, ἐπεὶ πεπνῦσθαι ἄμεινον,
Καὶ πεπνυμένοι ἔστε δικασπόλοι, ὔμμε δὲ μή τις
Καὶ πινυτὴ φρένας ἵκοι, ὅσοις Θεὸς ἐγγυάλιξε
Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
11 Ἀθανάτον δ' ἅζεσθε, καὶ αἰδοῖ θεοῦ ἐνὶ θυμῷ
Γηθόσυνοι κραδίῃ, ἅμα δὲ τρόμος ὔμμε λάβῃσι.
12 Κύσατε δ' Υἱόν, ἵν' ὑμῖν ἐνὶ φρεσὶν ἵλαος εἴη,
Μηδ' ἐκ χωομένοιο ὁδοῦ ἄπο πάμπαν ὄλησθε·
Εἰ χόλος οἱ ὀλίγον περ ἐνὶ στήθεσσι δέδηεν,
Ὄλβιοι οἱ αὐτῷ γε πεποιθότες, ὅσσοι ἔασιν.

ΨΑΛ. γ'.

Ὦς ἀνδρῶν πληθὺς μέγ' ὀφέλλεται, οἵ με θλίβουσιν,
Ὡς μάλα μυρίοι εἰσ', ἐμοῦ ἀντίοι οἱ ἀνέβησαν.
2 Ὡς μάλα πολλοὶ ἐπὶ ψυχῇ ἐμῇ εὐχετόωντες·
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Οἰχέσθω δ' ἀνήρ· Θεὸς οὐ οἱ ἐπιρρόθος ἐστιν,
Οὔτε ποθ' ἐκ τοῦδε κακὸν ἄχος, οὔτ' ἀλεωρή.
3 Ἀλλὰ σύ, Ἀδωναΐ, ἀσπὶς ἐμοί, καὶ χάρμα, καὶ εὖχος,
Ὅς κεφαλήν μοι ἄειρας, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ὄπασσας.

4 Φωνῆ μοι ἐβόησα, βοῆ δέ μοι αἰθέρ' ἵκανε,
Πρὸς τὸν Ἄνακτ' ἐβόησ'· ὁ δέ μοι βοόωντ☉ ἄκουσεν
Οὔρε☉ ἐξ ἱεροῖο, καὶ οὐκ ἀμέλησε λιτάων.
5 Κείμην ἀσφαλέως, καί με γλυκὺς ὕπν☉ ἔμαρψεν·
Αὖτε δ' ἀνηγέρθην, καί με γλυκὺς ὕπν☉ ἀνῆκεν·
Ὅττι μοι Ἀθάνατ☉ περὶ δ' ἵσατο, καί με φύλαξεν.
6 Εἰ περὶ τ' ἀμφί τ' ὄρωρ' ἐμεῦ κατὰ φῦλ' ἀνθρώπων,
Μυρίοι, ὅσσα τὰ φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ,
Οὐδ' ὥς μοι ταρβήσει ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ.
7 Ἀθάνατ', ἀτὰρ Θεὸς μοι, ἄγ' ὄρσεο, καί με σάωσον·
Δυσμενέας μοι πάντας ἐπεὶ σὺ γναθμὸν ἔτυψας,
Δυσσεβέων δ' ἀνδρῶν ὀλοὺς ξυνέαξας ὀδόντας.
8 Οὕνεκ' ἀπ' Ἀθανάτοιο φόως· ὃ γὰρ ἐστὶ σαωτήρ·
Λαοῖ σοι ἀρεστῶσι φιλοφροσυνῃσι τέῃσι.

ΨΑΛ. δ'.

1 Γοῦνοῦμαί σε, Ἄναξ, σὺ δὲ κλῦθεο, καί μοι ἄκουσον,
Εὐνομίης ὃς ἐμῆς γε Θεὸς καὶ μάρτυρός ἐσσι,
Οὕνεκ' ἀναίτιός εἰμι, καὶ ἐν φρεσὶν αἴσιμα εἰδὼς
Στεινόμενόν μ' ἐσάωσας, ἵν' εὐρυτέρην ὁδὸν ἔλθω,
Ἀμπνεύσω τε κακῶν, καὶ ὀϊζύ☉ ἐκλελάθωμαι·
Νῦν τ' ἐλέαιρε, Ἄναξ, ἵληθί τε, κλῦθί τε φωνῆς,
Κλῦθί μοι εὐχομένοιο, καὶ ἐν φρεσὶ βάλλεο μῦθον.
2 Ὦ ἀνδρῶν γένεη, πόθ' οὕτω καὶ τεὸ μέχρι
Μὰψ αὔτως βόλεσθ' ἔμ' ἀτιμίησιν ἰάλλειν,
Σχέτλιοι, ἠδέ τ' ἐμὴν κεφαλὴν κατ' ὀνείδεα χεῦαι;
Ἕως πότε δ' ὕμμιν φίλον κενεὰ φρεσὶ μήδε' ὑφαίνειν,
Ψεύδεά τ' ἀρτύνειν, ἀνεμώλιά τ' ἐργάζεσθαι;
3 Ἴστε δ' ὅτ' Ἀθάνατ☉ τὸν ἀμύμονα λέξατο φῶτα,
Ὅς τε εὐσεβὴς ἦσι, καί οἱ κτέρεας ἐξέλετ' αὐτῷ.
Τῷ καὶ ἐμεῦ βοόωντ☉ ἀκούσει πρόφρονι θυμῷ.
4 Ὕμεας δὲ τρόμ☉ αἰνὸς ἔχοι, καὶ μήτις ἀμαρτεῖν
Τετλάτω, ἀλλ' αἰδεῖσθε, καὶ ἐν λεχέεσσιν ἕκαστ☉
Ἦ, διαλέξασθε κραδίῃ φρεσίν, ἐστὲ δ' ἕκηλοι.
5 Ἔρδετε ἱερὰ καλὰ δικαιοσύνης ἐραλεινῆς,
Θαρσαλέοι, πίσυνοι θ' ἱερῷ μένει Ἀθανάτοιο.
6 Ὡς φασιν οἱ πληθὺς, Ἐσθλὸν τίς ἂν ἄμμιν ὀρέξῃ
Δῶ; Σὺ δέ τ' ἄμμιν, Ἄναξ, λαμπρὴν σοὶ δεῖξον ὀπωπήν.
7 Ὦ δὴ ἔρξας μοι χάρμα μετὰ φρεσὶ μεῖζον ἔθηκας,

Καὶ μᾶλλόν μοι θυμὸν ἐϋφροσύνῃσιν ἴηνας,
Ἢ περ ἀνθρώποισιν, ὅτε σφίσιν ἄσπετος ὄλβος,
Σῖτος ἀπειρέσιος, καὶ ἀθέσφατος οἶνος ἔησι.
8 Κείσομ' ὁμῶς εὔκηλος, ἰδ' ὕπνου δῶρον ἑλεῦμαι,
Οὕνεκ', Ἄναξ, σύ-γέ μοι σόον οἰκεῖν οἶος ἔδωκας.

ΨΑΛ. ε'.

1 Στῦθι, Ἄναξ, καὶ ἄκουσον, ἐμῆς δὲ τε κέκλυθι φωνῆς,
Καὶ φρεσὶ σῇσι νόησον ἐμοῦ μεδήματα θυμοῦ.
2 Κέκλυθί μευ φωνῆς, ὅς μοι Βασιλεύς τε Θεός τε
Εἷς, ὀλοφυρομένου, ἱκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι.
3 Ἠῶθέν μευ, Ἄναξ, ὄπ' ἀκούσεαι εὐχομένοιο
Πρωΐ, παρ' σοὶ δέ σοι χεῖράς τε καὶ ὄμματ' ἀνασχὼν
Εὐχωλὴν ἀναπέμψω ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι.
4 Ὅττι σὺ οὐ Θεὸς εἶς, ὃς σχέτλια ἔργα φίλησας,
Οὐδ' ἄρ ἀτασθαλίη σοι ἅδε φρεσὶν, οὐδέ τ' ἀμπλακίαι·
Οὐδέ θ' ὑπερφίαλος σοι ἀνὴρ ἔσετ' αἴσυλα ῥέζων.
5 Οὐ σύ-γ' ἂν ὀφθαλμοῖσι χαλίφρονας εἰσοράασθαι
Αὐτίκα τετλαίης· στυγέεις δέ τε πάντας ἀλιτροὺς,
Οἳ κακὰ ἔργ' ἔρδουσιν ἀτασθαλίῃσι νόοιο.
6 Τούς-δ' ὀλέσεις, οἷσιν φίλον ἐστὶ ψεύδεα βάζειν·
Ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ, ὅς θ' αἵματος ἆτος
Ἠδὲ δόλων, ἐχθρός σοι, Ἄναξ, περὶ κῆρι τέτυκται.
7 Αὐτὰρ ἐγὼ σὸν ἂν οἶκον ἱκοίμην, σοῦ ἕνεκ' οἴκτου,
(Λίην γὰρ μέγας ἐστὶν) ἐνηείης τ' ἐρατεινῆς·
Ἐς θ' ἱερὸν σὸν νηὸν ἐλεύσομαι, ἔνθα τ' ἔγωγε
Προσπροκυλινδόμενός σ' αἰδέσσομαι, ἠδ' ἱκετεύσω.
8 Ἐς δὲ δίκην περίβηθι σύ μοι ὁδὸν ἡγεμονεύε,
Ἀθάνατ', εὐνομίης τε τεῆς μοι δεῖξον ἀταρπούς,
Εἵνεκα δυσμενέων, μή πού σοι ἐπόψιος εἴην
Ἠδ' ἐμέθεν προπάροιθε τεὴν ἴθυνε κέλευθον.
9 Οὐ γὰρ ἀληθείην τις ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύειν
Τῶν-δ' ἔθελ', οὐδέ τι πιστὰ λέγειν, μάλα δ' αἴσυλ' ἕκαστος
Μήδεται ἐν κραδίῃ, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδομεύει·
Ὡς δ' ὅτ' ἀναρροιβδεῖν μεμαὼς τάφος ἀνδρὶ κέχηνεν,
Ὣς σφιν λαυκανίη ὀλοφώϊα πόλλ' ἀνιεῖσα,
Γλῶσσα τε ῥεῖα λόγοισι κεκασμένη αἱμυλίοισι
Κλέψε νόον, δολίοις τε παρήπαφεν ἀνέρα μύθοις.
10 Καὶ δὴ, Θεὸς, δικάσης αὐτῶν, ὡς σφὰς διὰ βουλὰς

Πε-

Πρόχνυ κακῶς ἀπολοίατ᾽, ἐπεὶ κακὰ πολλά τ᾽ ἔρεξαν,
Αὐτοὺς τε συφέλιξον ὑπερβασίης ἕνεκα σφῆς·
Οὕνεκ᾽ ἀποστῆναι σέθεν ἔτλαν, σοί τε μάχοντο.
11 Οἱ δ᾽ ἄρα σοί γε πεποίθασιν, κεχαροίατο θυμῷ,
Σοί τ᾽ ἐπαγαλλόμενοι φρεσὶ γηθήσειαν ἅπαντες
Νωλεμέως, ὅτι σύ σφιν ἀμύνων χεῖρ᾽ ὑπερέσχες·
Σοὶ δέ τ᾽ εὐφραινοίατ᾽, οἳ οὔνομα σὸν φιλέουσιν.
12 Ὅττι σὺ ἄνδρα δίκαιον, Ἄναξ, εὐδαίμονα θήσεις,
Καὶ χάριτι, στιβαρῷ σάκεϊ ὥς, ἀμφικαλύψεις.

ΨΑΛ. ς'.

1 ΜΗ' μοι ἐπιπλήξειας, Ἄναξ, κεκοτηότι θυμῷ,
Μηδέ με πλήξειας ῥάβδῳ τεῇ, αἰνὰ χαλωθείς.
2 Ἀλλ᾽ ἐλέαιρε, Ἄναξ, ὅτι οὔ μοι ἴς ἐνὶ γυίοις·
Κεῖμ᾽ ὀλιγηπελέων, καί μευ σθένος ἐξαπόλωλεν·
Ἴησαί με, Ἄναξ, ὅτι ὀστέα μευ ἐταράχθη.
3 Ἤδη μοι καὶ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀπήχθη·
Ἀλλὰ σὺ ἕως πότ᾽, Ἄναξ, πόσον ἀπερχὲς μηνιαίνεις;
4 Στρέψον, Ἄναξ, ῥῦσαι ψυχήν μευ, καί με σάωσον,
Ῥῦσαι ἐνηείης σῆς εἵνεκα μειλιχίης τε.
5 Οὐ γάρ τις μνήμη σέθεν ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ
Γίνεται· ἐν δὲ τάφῳ τίς καν τεὸν αἶνον ἀείδοι;
6 Πυκνὰ μάλα στενάχων ἔκαμον, καὶ ἔδευσα δὲ λέκτρον
Κλαίων παννύχιος, στονόεσσα δέ μοι πέλεν εὐνή,
Αἰεὶ δάκρυσ᾽ ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἠδὲ ῥέουσα.
7 Κνύζωσεν δέ μοι ὄμματ᾽ ἀνίη θυμὸν ἔδουσα,
Πένθεϊ τ᾽ ἀλλήκτῳ τά μοι ἔφθιατ᾽, ὥστε γέροντι,
Οὔτε καὶ ἀμβλύτατον κεφαλῆς ἐνδέρκεται ὄσσε,
Τόσσοι μοι ἐπόρουσαν ἐναντίοι, οἵ μ᾽ ἐπίεξαν.
8 Ἔρρετέ μευ ἀπὸ πάντες, ὅσοι κακὰ μηχανάασθε,
Σχέτλιοι, οὕνεκ᾽ Ἄναξ ὄπα μευ κλαίοντος ἄκουσεν.
9 Ἔκλυέ μευ φωνεῦντος Ἄναξ, καὶ ἄκουσε λιτάων,
Εὐχωλήν μευ Ἄναξ ἀπεδέξατο πρόφρονι θυμῷ.
10 Οἳ ἔμ᾽ ἀπεχθαίρουσι, καταισχυνοίατο πάντες,
Πολλὸν ἀπιζόμενοι, μετὰ δὲ στρεφθεῖεν ὀπίσσω,
Καὶ ἐλέτω σφέας αἶψα κατηφείη τε καὶ αἰδώς.

ΨΑΛ. ζ.

1 ΣΟὶ ἔπ' ἐλπωρὴ, Ἄναξ ὁ Θεός μου, σοί τε πέποιθα
Μούνῳ· τῶν ἐκ πάντων σύ με ῥῦσαι ἠδὲ σάωσον,
Οἵ με διώκουσι, χολούμενοι τε νηλέϊ θυμῷ.
2 Μή με διαμελεϊστὶ λέων ὣς ἀλκὶ πεποιθὼς
Πάγχυ διαρπάξῃ, μελιηδέα θυμὸν ἀπούρας,
Πὰρ δ' οὔτις τ' ἐπαρωγὸς, ἐμοὶ ἀπὸ κῆρας ἀμύνειν.
3 Εἴ ποτ' ἐμοὶ τόδ', Ἄναξ ὁ Θεός μου, ἔργον ἐτύχθη,
Εἴ ποτ' ἀτάσθαλ' ἔρεξα βίῃ καὶ κάρτεϊ χειρῶν·
4 Εἰ κακὸν ἀνταπέδωκ', ἀπέπουσά τε, ὅς γὰρ ὑπῆρξεν,
Ὕβριος ἀργαλέης χαλεπὴν ἐπέθηκά τ' ἀμοιβὴν·
Εἴ τόν γ', ὅς μ' ἤχθηρεν ἀναίτιον, εἵματ' ἀπηύρων,
Συλήσας, αὐτὸν δὲ κακοῦ οὐ μᾶλλον ἔλυσα·
5 Ψυχὴν μου ζωήν τε διώκοι δήϊος ἀνὴρ,
Καί μιν ἕλοι, μάρψαι τε, χέοι δέ μου αἷμα χαμᾶζε,
Κῦδος ἐμόν τε καὶ ἀγλαΐην κονίῃσι μιήναι.
6 Ὄρσεο, Ἄναξ, μενέαινε, καὶ ἔρχεο, μηδέ τ' ἐρώει,
Καὶ χόλον ἔνθεο θυμῷ ἐοικότα, οἷα ἔρεξαν
Δυσμενέες μου, ἐπεὶ κρατερὴ σφεας λύσσα δέδυκε·
Τὴν δὲ δίκην ἀνέγειρέ μου εἵνεκα, ἣν ἐπέτελλες.
7 Καί νύ κε μυρία φῦλα σε κυκλώσαιατο φωτῶν,
Πάντῃ ἀγειρόμενοι· τῶν δ' εἵνεκεν ὕψος' ἀερθεὶς,
Σὸν θρόνον εἰσαναβαίν', ἵνα τοι θέμις ἐστὶ καθίζειν.
8 Τῷ σὺ, Ἄναξ, ὃς πᾶσι δικασπόλος ἐσσὶ βροτοῖσι,
Καὶ νῦν εἵνεκ' ἐμεῖο δίκην ἰθυντάτα εἴπῃς,
Καί με κατ' εὐνομίην μου, ἀμύμονά τ' ἔργα δικάσῃς.
9 Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα, κιχάνει πότμος ἀλιτρούς·
Οἵ τ' αὐτοὶ νῦν σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοιντο·
Καὶ νύ κεν ἱδρύσειας ἐπὶ χθονὶ φῦλα δικαίων·
Ὅττι δίκαιος, Ἄναξ, κραδίην νεφρούς τε μεταλλᾷς,
Καὶ μελεδήματ' ἐρευνᾷς, ἅ τις φρεσὶ βυσσοδομεύει.
10 Ἀσπὶς καὶ ἔρυμ' ἐστὶν ἐμὸν Θεὸς, ὅς τε φυλάσσει
Ἀνέρας εὐσεβέας, καὶ ἀμύμονα θυμὸν ἔχοντας.
11 Ἦ ῥα Θεὸς μετὰ πᾶσι δίκην ἰθυντάτα εἶπεν·
Ὅς τε κατ' ἦμαρ ὀδύσσεται, ὁρόων κακὰ ἔργα.
12 Εἰ δὲ μεταστρέψαι οὐκ ἤθελ' ἀτάσθαλος ἀνὴρ,
Αὐτὸς ἔθηξεν ἄορ, τανύσας δ' ὃν ἐτοίμασε τόξον.
13 Τῷ δ' ἔπι χωόμενος θανατηφόρα τεῦξε βέλεμνα·

Οἵ τ' ἄλλως ψύχουσι βίῃ καὶ κάρτεϊ χειρῶν,
Τοὺς ἐφ' ἑοὺς ὤπλισσε τανυγλώχινας ὀϊστούς.
14 Τὴν μὲν ἀτασθαλίην φορέει ἐγκύμονι θυμῷ
Ὠδίνων, ἄτην ζωῇ τ' ἔλλαβε κῆρα βαρεῖαν,
Τὴν δὲ κακὴν ἀπάτην ἄγαγε τρεφόμενός τε καὶ ὕβριν.
15 Ὃς καὶ ἐπεὶ κάπετον ποίησε βαθεῖαν ὀρύξας,
Ἣν αὐτὸς ποίησεν ὀρυκτὴν ἔμπεσε τάφρῳ.
16 Ὡς ὅγε νηπιάχῃσιν ὀπίσσυτον κακὸν ἔρξῃ·
Αὐτὴν κακκορυφῆς μιν ὑπόδροπος ἵξεται οἶτος,
Ἄλλοις ὅν περ ἔτευξε, τῷ τ' αὐτοῦ κεφαλῇ πέσει
Ἣν ὕβριν τε βίην τε, καὶ ἡ κεφαλῇ ἀναμάξῃ.
17 Ὑμνήσω τὸν Ἄνακτα δίκης ἕνεκ', ἣ ἐπέοικεν,
Ὑψίστου τ' Ἄνακτος ἀεὶ κλυτὸν οὔνομ' ἀείσω.

ΨΑΛ. η'.

1 Ὦ Παυυπέρτατ' Ἄναξ, ὃς Ἄναξ δὲ τε ἄμμι τέτυξαι,
Οἷον σεῖο κλυτὸν οὔνομ' ἀνὰ χθόνα πᾶσαν ἀγητόν,
Ὃς δὲ τε κῦδος σεῖο ὑπὲρ οὐρανὸν εὐρὺν ἔθηκας.
2 Νήπιοι ἀρτιγενεῖς, οἱ ἔπι πιείουσι τόκοιο,
Οἱ θ' ὑπομαστίδιοί εἰσι, καὶ ἐν κόλποισι τιθηνῶν,
Τυτθοῖσι στομάτεσσι τεὸν κράτος ὑμνήσουσι,
Σῆς ὑποθημοσύνῃσι, σὺ γάρ σφισιν ἔμβαλες οἴμας,
Εἵνεκα σῶν ἐχθρῶν, ἵνα τ' ἄνδρας δυσμενέοντας,
Οἵ τ' ἄλλως εἶναι τοι ἀμυνάμενοί σφισιν αὐτοῖς,
Ὕβριος ὀλοφώϊης παύσαις, ἔργων τε βιαίων.
3 Οὐρανὸν ὡς ἐνόησα, τεὸν ἔργον πολυμερέων,
Ἀγλαὸν, εἰσανιδὼν, σοὶ δάκτυλοι ὅν περ ἔτευξαν,
Ἀστέρα τε λαμπετόωντα, σελήνην τε πλήθουσαν,
Ἠδὲ τὰ τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
Θαῦμα ἰδεῖν, ἃ σὺ πάντα σοφῇ τεκτήναο βουλῇ·
4 Ἄνθρωπος τί ποτ' ἐστὶν, ἐπεὶ μεμνῆσκεαι αὐτοῦ;
Ἢ παῖς ἀνθρώπου, αὐτοῦ ἅτ' ἐπίσκοπος ἐσσι;
5 Τυτθὸν ἐδεύησας, ὀλίγου δέ μιν ἶσον ἔθηκας
Οὐρανίοισι Νόεσσι, τοὶ ἄγγελοι οἵπερ ἔασι,
Τοῖς ὀλίγου μιν τ' ἶσον, ἴσ' οὐ πολὺ μείονα θῆκας,
Κύδεΐ τ' ἀγλαΐῃ τε περὶ κρᾶτ' ἐστεφάνωσας.
6 Πάντων μὲν κρατέειν ἔθηκες, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
Πᾶσι δὲ σημαίνειν, ὅσα χερσὶ τεῇσιν ἔτευξας,
Καὶ σύ γε πάντα φέρων ὑπὸ ποσσὶν ἑοῖσιν ἔθηκας·

7 Πάν-

7 Πάντα μάλ', εἰροπόκους τ' ὄϊας, καὶ βοῦς ἀγελαίας,
Θῆράς τ' ἀγροτέρους, οἵπερ τ' ἐν ὄρεσσι νέμονται·
8 Τοῖσι δ' ἅμ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πάντα,
Αἳ πτερύγεσσι πέτονται ὑπ' αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν·
Ἰχθῦς τ' αὖ, νεπόδων τὸ γένος, καὶ κνώδαλα πάντα,
Ὅσσα διαπρήσσουσιν ἁλὸς πολιοῖο κελεύθους.
9 Ὦ πανυπέρτατ' Ἄναξ, ὅς Ἄναξ δὲ τὸ ἄμμι τέτυξαι,
Οἷον σεῖο κλυτὸν οὔνομ' ἀνὰ χθόνα πᾶσαν ἀγητόν.

ΨΑΛ. θ'.

1 Αἰνήσω σε, Ἄναξ, καὶ ἀείσω κηρόθι μᾶλλον,
Πάντα δὲ θαύματά σου καταλέξω, μέρμερά τ' ἔργα.
2 Χαιρήσω σοι ἀγαλλόμενος καὶ ἐπαγλαϊεῦμαι·
Καὶ τεὸν οὔνομ' ἀείσω, Ἄναξ ὕπατε κρειόντων.
3 Ὁππότε δυσμενέες μου ἀποστρέψαντες ὀπίσσω
Χάσσονται, σεῖο προπάροιθε πεσόντες ὀλεῦνται.
4 Ὅττι σύ, ἡνίκ' ἔμοιγε μετὰ σφίσι νεῖκος ὄρωρε,
Τόφρα συνήγορος ἦσθα, καὶ ἐν δίκῃ ἦλθες ἀμύντωρ·
Ἐν δὲ θρόνῳ ἐκάθησο θεμιστοπόλων ὄχ' ἄριστος,
Ἐν δὲ δικαζομένοισι δίκην ἰθύντατα εἶπες.
5 Ἔθνεα δὲ συνέλιξας, ἀεικέα πότμον ἐφῆκας
Αἰνὸν ἀλειτήρσιν, τῶν δ' οὔτινα φῆμιν ὀπίσσω
Κάλλιπες, οὐδ' ὄνομα, σβέσσας δὲ τὸ νωλεμὲς αἰεί.
6 Ἐχθρέ, κακὴ κεφαλή, νῦν μὲν σοῦ αἰπὺς ὄλεθρος,
Ἢ δὴ λοίγια ἔργα διαμπερὲς ἐκτετέλεσαι,
Πάντα δ' ἔθηκας ἔρημα, πόλεις δὲ τὸ ἐξαλάπαξας,
Τῶν δ' οὔ τις μνήμη ἐν ἀνθρώποισι λέλειπται,
Νώνυμνοι δέ τ' ἔασι, καὶ ἀκλειῶς ἀπόλοντο.
7 Αὐτὰρ Ἄναξ ὕψιστος ἔχων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἄλληκτον μίμνει· θέτο δ' οἱ θρόνον, ἔνθα δικάσσῃ.
8 Λαοὺς κεν δικάσειεν ἐπ' ἰθείῃσι δίκῃσιν,
Ὅσσοι ναιετάουσιν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Πὰρ δέ σφ' εὐνομίῃ ὁσίας κρίνειε θέμιστας.
9 Ἔσσεται Ἀθάνατος καὶ τειρομένοισιν ἀρωγός,
Ὕβρεος ἠδὲ βίης ἀλεωρὴ ἀνδρὶ πενιχρῷ,
Ἣν κραδίης σὸς ἔτι, καὶ ἀσφαλὲς εἶλαρ ἐν ὥρῃ,
Ὥρῃ ἐν ἀργαλέῃ, ὅτ' ὀϊζὺς ἤματι ἱκάνῃ.
10 Σοὶ δὲ τὸ θαρσήσουσιν, ὅσοι τεὸν οὔνομ' ἴσασιν·
Οὐ γάρ, Ἄναξ, αὐτοὺς ποτε κάλλιπες, οἵ σε μάτευον.

Ὑμν

11 Ὑμνεῖτ' Ἀθάνατον ναετῆρα Σιῶνος ἐρατεινῆς,
Καὶ ἀνὰ λαὸν ἅπαντ' ἀγγέλλετε οἷά τ' ἔρεξεν.
12 Ὁππότ' ἀνείρηται περὶ αἵματος ἠδὲ φόνοιο,
Ἐν δίκῃ ἀντιάσας, μάλα κεν μεμνέῳτο πενιχρῶν,
Οὐδὲ βοῆς λελάθοιτο βιαζομένων ἀνθρώπων.
13 Ἀλλά μ', Ἄναξ, ἐλέαιρε, καὶ εἴσιδέ μ', οἷα πέπονθα,
Οἷά τ' ἐφυβρίσθην ἀνδρῶν πάρα δυσμενεόντων,
Πρόφρων ὅς μ' ἀνάειρας ὑπ' ἐκ θανάτοιο πυλάων.
14 Ἀμφαδὸν ὡς κλέος εὐρὺ καὶ αἶνόν σου καταλέξω
Πάντα μάλ' εἰνὶ πύλῃσιν, ὅθι ξυνίασι πολῖται,
Μυρία φῦλα Σιῶνος, ὁμηγερέες τε γένονται·
Χαιρήσω, ὅτι σὺ φόως ἐμοί ἐσσι καὶ ἄλκαρ.
15 Ἀλλ' ἐς βόθρον ἔβαν δύσαντό τε ἔθνεα φωτῶν,
Σχέτλιοι, ὅν τε καὶ αὐτοὶ ὅμως ἄλλοισιν ὄρυξαν·
Καὶ σφέτερον πόδα μάρψε λίνον, τὸ κρύβδα πέτασσαν.
16 Ῥεῖα δ' ἀείγνωτος πέλεται Θεὸς, οἷα δικάζει,
Αἴσιμα πινυμένος κακοεργούς· ἦ γὰρ ἀλιτρὸς
Ἐμπλέκεται ἔργοισιν, ἃ χερσὶν ἑῇσιν ἔρεξεν,
Ὡς εἰ ὀλομένοιο λίνου ἅψεσιν ἁλῴη.
17 Τάρταρον ἐς ζοφόεντα μεταστρεφθεῖεν ἀλεῖται,
Λαοί τε ξύμπαντες οἳ ἐκλελάθοντο Θεοῖο.
18 Οὐ γὰρ ἀεὶ πτωχῶν λήθη ἀκομιστίη τε
Ἔσσεται· οὐδέ τι πάγχυ πενιχρῶν ἐλπὶς ὀλεῖται.
19 Ὄρσο, Ἄναξ, μηδ' ἄνδρες ὑπέρτερον εὖχος ἄροιντο·
Ἔθνεά σου προπάροιθε δίκην δριμεῖα κιχάνοι.
20 Τοῖσι δ' ἐνὶ φρεσὶ τάρβος, Ἄναξ, θέο, ὄφρ' εἰδῶσιν
Ἔθνε', ὅτ' ἀνδρομέης γενεῆς τε καὶ αἵματός εἰσι.

ΨΑΛ. ι'.

1 ΤΙ'φθ' ἑκὰς ἵστασ', Ἄναξ, τί δ' ὀϊζυρῷ ἤματι λυγρῷ
Ὥρῃ τ' ἀργαλέῃ ἔλαθες τόσον, οὐδὲ φαάνθης;
2 Ὥστε γὰρ ἀλιτρὸς ἐὼν, κεχρημένον ἄνδρα διώκει,
Δήϊος, ὑβρίζων. ὑποπλίῃσι νόοιο·
Σφῇσι κακορραφίῃσιν ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἁλῷεν.
3 Πολλὰ γὰρ εὔχετ' ἀλιτρὸς, ἐνὶ φρεσὶν οἷα μενοινᾷ·
Κερδαλεόφρων τε συνεχὲς Θεὸν, ἠδ' ἐρεθίζει.
4 Οὐκ ἀλέγει φρεσὶν ἤτοι Θεὸν κακομήχανος ἀνὴρ,
Ὡς ὑπερήφανός ἐστι, Θεὸν δ' ἔμεν οὔποτ' ὀΐει.
5 Τοῦ δέ τι ἔργ' αἰεὶ θυμαλγέα, λυγρά τ' ἔασι·

Τῆλε δ' ὑψόθεν ἀπ' ὀφθαλμῶν τεὰ θέσφατ' ἔθηκεν,
Οὔτ' ἴδεν, οὔτ' ἐνόησ'· ἀνδρῶν δ' ἄρα δυσμενεόντων,
Ὅσσοι ἔασιν, ὁ δ' οὐ μεταστρέπετ' οὐδ' ἀλεγίζει.
6 Γηθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν,
Οὔ νύ μοι ἐξυφελίχθαι ἔπι δέος· ἦ τε γὰρ αἰεὶ
Σῶς ἔσομ' ἤματα πάντα, καὶ οὔποτέ μ' ἵξετ' ὀϊζύς.
7 Πλῆτο δέ οἱ ἀρῆς στόμα, καὶ δόλου, ἠδ' ἀπατάων·
Καί οἱ ὑπὸ γλώσσῃ ἄτη ματίη τε πέλονται.
8 Κρύβδην εἷν ἀγροῖσι καὶ ἐν κευθμῶσι καθῆστο·
Κὰδ θέσιν ἐν σκοπιοῖσιν ἀναίτιον ἄνδρα κατέκτα·
Λάθρα δ' ἐπὶ πτωχὸν δολεροὺς ἐλέλιξεν ὀπωπάς.
9 Κρυπτάδιον λόχον εἶσε λέων ὣς ᾗ ἐνὶ λόχμῃ·
Ἧστο δὲ ἣν λοχόων, ἵνα θ' ἁρπάσῃ ἄνδρα πενιχρὸν,
Ἥρπασεν ἄνδρα πενιχρὸν, ἐς ὃν λῖνον ὁππότ' ἔρυσσεν.
10 Ἧστο δ' ἀλεὶς, κύψεν τε δολοφρονέων, ποτὶ γαίῃ
Ἀγκλίνας, μικρός τε καὶ ὑποδαπὸς δόατ' εἶναι
Κερδοσύνῃ, μέγας ὤν, λοχόων ἵνα ῥεῖα λάθῃσιν,
Ὕβρεος ἐξ ὀλοῆς, πτωχῶν δέ τε πουλὺς ὅμιλος
Οἷς κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένηται.
11 Τῶν γὰρ Θεὸν λελαθέσθαι ὅμως ἔφραθ' ᾧ ἐνὶ θυμῷ,
Οὐδέ ποτ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ ἣν ἀπέστρεψεν ὀπωπήν.
12 Ἀλλὰ σὺ, Ἀθάνατ', ὄρσο, τεὴν δέ τε χεῖρ' ἀνάειρε·
Μηδὲ βιαζομένων φρεσὶν ἐκλελάθοιο πενιχρῶν.
13 Τίπτε Θεόν τ' ἀθερίζει ἀτάσθαλος, ἠδ' ἐρεθίζει;
Ὃν κατὰ θυμὸν ἔειπε, Σὺ δ' οὐκ ἂν τοῦτ' ἐρεείνοις.
14 Ἀλλ' ἴδες· ἄτην γὰρ καὶ ὑπέρβιον ὕβριν ὄπωπας,
Χερσὶν ἀμείψασθαι, ἵνα τ' ἀντίτα ἔργα γένοιτο.
Σοὶ δ' ἔς τ' αὐτὸν ἐπέρρεψεν κεχρημένος ἀνὴρ,
Παιδός ὅ,τ' ὀρφανικοῖο φύλαξ καὶ ἐπίρροθός ἐσσι.
15 Ἶν' ἀμαλδυνέωσόν τε, βραχίονά τ' ἆξον ἀλείτεω,
Καὶ κακομηχάνου ἀνδρός· ἑὴν δέ τε ὕβριν ὀπίσσω,
Ἠδέ τ' ἀτασθαλίην διζήμενος, οὐκ ἂν ἐφεύροις.
16 Ἄρχει ὁ Ἀθάνατος, Βασιλεὺς ὅδε νωλεμὲς αἰεί·
Πρόχνυ κακῶς ἀπόλωλεν ἑῆς ἐξ ἔθνεα γαίης.
17 Σὺ κρήηνας, Ἄναξ, ὑβριζομένοισιν ἐέλδωρ
Ἀνδράσι, καὶ πρὸς ἔδωκας ὅσων σφέας ἵμερος ᾕρει·
Ἵλαος· ὥς κεν σύ σφιν ἑτοιμάσσαιο μενοινὴν,
Καὶ κραδίην, ἵνα τοι καταθύμιον εὐχομένοισι
Κρηήνων τελέσῃς, καὶ πρόφρων οὖας δ' ἐπακούσῃς·
18 Παιδός τ' ὀρφανικοῖο δίκην, πτωχοῖό τ' ἐρύσσῃ

Τειρ-

Τειρομένου· ἵνα τ' ἄνδρες ἐπιχθόνια φρονέοντες,
Τρῶνται, μηκέτι πάγχυ βίῃ καὶ κάρτεϊ χειρῶν
Ἄλλους ὡς σίνωνται, ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχοντες.

ΨΑΛ. ια'.

1 Ἀθανάτῳ θάρσησα, πέποιθά τε πᾶσαν ἐπ' ἰθύν·
Τίπτ' οὖν κερτομέοντες ἐμὸν προσέειπετε θυμόν,
Εἰς ὄρος ὡς ὄρνις πεφοβημένος φεῦγ' ὅττι τάχιστα;
2 Ἦ γὰρ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἑὸν βιὸν ἐκτανύσαντο,
Νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασαν, τόξῳ δὲ σίδηρον·
Ἀνέρας ὄφρα βάλωσιν ἀμύμονα θυμὸν ἔχοντας,
Λάθρη ἀνωΐστοισι πτυσσόμενοι βελέεσσιν.
3 Εἴγε διαρραισθέντα θεμείλια νέρθεν ὄλοντο,
Καὶ λύθεν ἕρματα πάντα, τί κεν ῥέξειε δίκαιος;
4 Ὦ, ἐνὶ νηῷ Ἄναξ, ὅθι οἱ ἕδος ἱερὸν αἰεί,
Αὐτοῦ τε θρόνος ἐστὶν ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι·
Ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾷ βλεφάροισί τε φῦλ' ἀνθρώπων,
Παπταίνων ἐφ' ἕκαστον ὁρᾷ, ἐὸ πειρητίζων.
5 Ὅς γε δίκαιος ἔησιν, Ἄναξ ἐὸ πειρητίζει·
Ὧ δ' ὕβρεις τε βίη τε καὶ αἴσυλα ἔργα μεμήλῃ,
Τόν γε μάλ' ἐχθαίρει, στυγέει δέ τε ᾧ ἐνὶ θυμῷ.
6 Ἦ κ' ἐπ' ἀλιτροῖσιν παγίδας, πῦρ, ἠδὲ θέειον
Καγχαλόων, κακὸν ὄμβρον ὁμοῦ, δεινήν τε θύελλαν·
Ἣ γὰρ μοῖρα κακὴ καὶ θέσφατος αἶσα τέτυκται,
Ὡς εἴ σφιν πίνειν τάδ' ἐνὶ κρητῆρι μιγείη.
7 Ὅττι δίκαιος Ἄναξ, φιλεῖ αἴσιμα ἔργα δίκην τε·
Καὶ ἐπ' ἀμύμονα φῶτα ἑκὼν τρέπει ὄσσε φαεινώ.

ΨΑΛ. ιβ'.

1 Ἔγρεο λίσσομ', Ἄναξ, ἄμμιν δ' ἐπιτάρροθος ἐλθέ,
Εὐσεβέες γὰρ παῦροι ἐνὶ μερόπεσσι βροτοῖσι,
Καὶ μινύθουσι δίκαιοι ἐν ἀνδράσιν· οἳ μὲν ὄλοντο,
Ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν, τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται.
2 Ψεύδονται, κερδαλέοι τε, δολορραφίῃσιν ἄριστοι,
Ἠδὲ ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
Ὡς αἰεὶ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι
Θέλγουσ' ἀλλήλους· δίδυμον δέ τε ἦτορ ἔχοντες
Ἐσθλ' ἀγορεύουσιν, κακὰ δὲ φρονέουσιν ὀπίσσω.

3 Αἱμύλα χείλε' Ἄναξ, κὲν ἀποτμήξειεν ἅπαντα,
Γλῶσσαν ὑπερφιάλων τε, μέγ' εὐχομένων τ' ἀνθρώπων.
4 Οἵ θ' ὑπέροπλον ἔειπον ἀγηνορίῃσι νόοιο,
Γλώσσῃ κεν ἡμετέρῃ ἡμῖν μέγα κῦδος ἄροιτο,
Χεῖλε' ἐφ' ἡμῖν ἐστι, λόγων εὖ εἰδόσι πάντων·
Τίς δ' ἡμῖν τὸν μῦθον ἐνόσσεται, ἄμμι τ' ἀνάξει;
5 Ἀλλ' ὑβριζομένων ἕνεκ' ἄτης ἠδὲ πενιχρῶν,
Πτωχῶν τε στοναχῆς, καὶ οἰζύος εἵνεκα λυγρῆς,
Ἀνστὰς ἐμμαπέως κεχρημένον ἄνδρα σαώσω
Ἐκ χερὸς ὑβριστέω, ἠδ' ἐκ παγίδος στονόεσσης·
Ὣς ἔφατ' Ἀθάνατος, τῷ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
6 Ἁγν' ἔπεα ξύμπαντα πέλει ἔπε' Ἀθανάτοιο,
Καὶ καθαρ' ἄργυρος ὡς κεκαθαρμένος εἰνὶ καμίνῳ,
Ἑπτάκις ὃς κεκάθαρται ἐνὶ γηΐνοις χοάνοισι.
7 Τούς-δε σὺ περιφρονέως, Ἄνα, ῥύσεαι ἠδὲ σαώσεις,
Ἔκ τε κακοῦ, γενεῆς τ' αἰεὶ ἀπὸ τῆσδε φυλάξεις.
8 Ἀμφὶ περὶ σχεδὸν τοι ὁμιλαδὸν ἄνδρες ἀλεῖται,
Ὄφρα λήξειαν κῦδος ἀτιμότατοι πρὶν ἐόντες
Πάντων ἀνθρώπων, ἀσύφηλοί θ' ὡς μελανάσαι.

ΨΑΛ. ιγ΄.

1 Ἕως πότ' ἐμεῖο, Ἄναξ, ἐπιλήσεαι ἔμμορες αἰεί;
Σὴν τ' ἀγανὴν πρὸ μέχρις ἐμεῦ ἄπο νόσφιν ὀπωπὴν
Κρύψεις νωλεμέως, ἐμὲ δ' οὐκέτ' ἐσόψεαι αὖθις;
2 Ἕως πότε μερμηρίξω ἐνὶ φρεσὶ κήδεα πάσχων,
Ἤματά τ' ἀλγαλέων, πυκινῶς ἀναχνύμενος ἦτορ;
Ἐχθρός μοι πρὸ μέχρις ἐπαΐξει ἀγηνορίῃ θυμῷ;
3 Σώθεο καί μου ἄκουσον, Ἄναξ, Θεὸς ὅς τέ μοι ἐσσί·
Ἀχλὺν δὲ σκέδασον, καὶ δὸς φάος ὀφθαλμοῖσι,
Μή μ' ἄλλως θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
Ἔνθα τε κοιμήσωμαι ὑπὸ χθονὶ χάλκεον ὕπνον.
4 Ἐχθρός μήποτε φῇσιν ἐμοὶ ἔπι κῦδος ἀρέσθαι·
Δυσμενέες δέ τ' ἐπερχόμενοι κεχαροίατο θυμῷ,
Ἤν ἐρειπὼν ποτε ποσσὶ κακῷ ἐπὶ πήματι κύρσω.
5 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐλέῳ σῷ ἐνηέϊ τε πέποιθα·
Σύν τε φόως κ' ἐμὸν ἦτορ ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνοι.
6 Μέλψω Ἄνακτ', ὅτι με περίφρων τοσσοῦτον ὄνησε,
Τοσσοῦτόν μ' ὤνησε φίλος, τόσα τ' ἐσθλὰ ἔοργεν.

ΨΑΛ. ιδ´.

1 Οὐκ ἔμμεναι Θεὸν εἶπε χαλίφρων ὃν κατὰ θυμόν·
Ἐφθίατο φρεσὶ πάγχυ, νόος δ᾽ ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.
Ἦ μάλα λοίγια ἔργα καὶ οὐκ ὀνομαστὰ τέλεσσαν,
Οὐδέ τις εἰνὶ βροτοῖσι πέλει, ὅς τ᾽ αἴσιμα ῥέζει.
2 Ἐκ θρόνου ἔνθα κάθιζ᾽ ἱερὴ ἲς Ἀθανάτοιο,
Οὐρανόθεν καθορᾶτο ἰδὼν ἐπὶ φῦλ᾽ ἀνθρώπων,
Εἴ τις που πέπνυτο, καὶ οἱ νόος ἦε θεουδής.
3 Πάντες δ᾽ ἐξέκλιναν, ὁδοῦ ἄπο πάντες ἄμαρτον,
Πάντες ἅμ᾽ ἀχρεῖοι, καί σφεων ὀλοώτατος ὀδμή·
Οἷα κάκ᾽ ἐργάζοντ᾽, ἐπεὶ οὐδ᾽ εἷς αἴσιμα ῥέζει.
4 Οὐδέ τι που ἴσασιν ὅσοι κακὰ μηχανόωνται;
Οὐδέ τι γινώσκουσι, νόου δ᾽ ἀποφώλιοί εἰσιν;
Οἱ δέ τε λαὸν ἐμὸν κατέδουσιν ἀπηνέϊ θυμῷ,
Ὡς κατά τ᾽ ἄρτον ἔδουσιν, ὅτε σφέας λιμὸς ἱκάνῃ,
Σχέτλιοι, οὐδὲ Θεὸν λιτανεύουσ᾽ αἰὲν ἐόντα.
5 Ἔνθα μάλ᾽ ἐτρόμεον καὶ ἐδείδισαν ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
Οὕνεκ᾽ ἐν ἀνθρώπων γενεῇ Θεός ἐστι δικαίων.
6 Πτωχῶν λωβήσασθε νόον καὶ ἐπίφρονα βουλήν,
Ὅτι Θεὸν σφισιν ἔρυμα, καὶ ἄσπετον εἶλαρ ἔθεντο.
7 Ὡς ὄφελλε φόως Ἰσραήλοιο καὶ ἄλκαρ
Ἐλθέμεν ἐκ Σιῶνος· Ἄναξ ἑὸν ὁππότε λαὸν
Εἰρέρου ἐξανάγῃσι κακοῦ, τότε κεν τ᾽ Ἰακώβου
Γηθήσει γενεή, Ἰσραήλοιό τε παῖδες,
Πάντες τ᾽ Ἰσακίδαι μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ.

ΨΑΛ. ιε´.

1 Ὦ Πάτερ, ὦ Βασιλεῦ, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίεις,
Τίς μετὰ σεῦ ἕδος ἕξει, ὑπωρόφιός τέ τοι ἔσται;
Σῇ τίς ἐνὶ κλισίῃ; τίς ἐν οὔρεϊ σῷ ἐρατεινῷ
Ἱερῷ ἐνναέτης, ἵνα τ᾽ ἔμπεδον ὧδε μίμνῃσιν;
2 Ὅς κεν ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ, καὶ ἀμύμονα εἰδῇ,
Ὧ τε δίκη φίλη ἐστί, καὶ αἴσιμα ἔργα μέμηλεν·
Ὅς δή τ᾽ ἀληθέα μῦθον ἀπὸ κραδίης ἀναφαίνει,
Οὐδ᾽ ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο ἢ βάζει·
3 Οὐδέ τι κερτομίας καὶ ἐλέγχεα λάθρ᾽ ἀγορεύει,
Οὔτε τῷ οὐ κακ᾽ ἔοργεν ἀτασθαλίῃσι νόοιο,

Οὐ-

Οὔτε τινα ἀγχεδίοισιν ὀνείδεσι θυμὸν ἐνίπτει,
Λωβεύων, ἐπεὶ οὔ οἱ ἐπεσβολίη φίλη ἐστί.
4 Τῷ δέ τ' ἀνὴρ ἀσύφηλος ἐπόψιος εἴδεται εἶναι,
Καὶ λώβη, ὡσεί τις ἀτίμητος μετανάστης·
Τοὺς δὲ μάλιστα τίει, οἷσιν νόος ἐστὶ θεουδής·
Τοῖο καὶ ὅρκια πιστὰ μένει, ἐπεὶ ἄς κεν ὀμόσσῃ,
Οὐδ' ἐπιορκήσει, εἰ γὰρ καὶ πήματι κύρσῃ.
5 Οὐδέ τι δῶκεν, ἵνα πλεῖον μετόπισθε λάβῃσιν,
Ἐκ φιλοκερδείης, καὶ ἀεικέα μισθὸν ἄρηται
Οὗ ἕνεκ' ἀργυρείοιο, τὸ καὶ τοκυλέων γέρας ἐστίν.
Οὐδέ τι δωροδόκος σκολιὰς ἔκρινε θέμιστας,
Οὐδέ γε τιμῆς εἵνεκ' ἀμύμονα σίνατο φῶτα,
Ἀλλὰ καὶ ὡς νηποινὶ δίκην ἰθύντατα εἶπεν.
Ὃς τοῖος, τά τ' ἔρεξεν ἀνήρ, ὅδε νωλεμὲς αἰεὶ
Στήσεται ἀσφαλέως, ἔσεται δέ τε ἀστυφέλικτος.

ΨΑΛ. ιϛ'.

1 Ῥῦσαί μ', ἠδὲ σάωσον, Ἄναξ· ὅτι σοί γε πέποιθα.
2 Ψυχὴ μοῦ Θεῷ εἶπε, Σύ μοι Θεὸς ἔπλεο μοῦνος·
Εἰ ἐσθλόν τι ἔρεξα, σὲ δ' οὐδ' ὡς οὔποτ' ὄνησα,
Οὐδέ τι σοὶ τῶν ἦδος, ἅ μοῦ πέλεν αἴσιμα ἔργα.
3 Ἡ ποτε τοῖς ὁσίοισιν ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσι
Χραῖσμ', ὅτ' ἂρ εὖ ἔρδω, οἵ τε προφερέστατοι ἀνδρῶν,
Τούς τ' ἄλλων προβέβουλα, τίω δέ τε ἔξοχα πάντων.
4 Σχέτλιοι, οἳ ἕτερον μετὰ δαίμονα ῥίμφα θέουσι,
Τοῖσίν τ' ἄλγεα πολλά, κακὸν δέ τε ἔσσετ' ὀπίσσω·
Τοῖς δ' ἐγὼ οὐ σπείσω, οὐδ' ἄρξομαι, οἷάπερ κεῖνοι,
Οὐδὲ χοὴν χεύσω, λοιβὴν δέ τε αἱματόεσσαν,
Οὐδὲ τά γ', οἷα σέβονται, ἀνὰ στόμ' ἔχων ὀνομήνω.
5 Ἀθάνατός μοι μοῖρα πέλει καὶ κλῆρος ἀμύμων,
Αἶσά τ' ἐμῆς κύλικος, τήν μοι εἴμαρτο νέμεσσας·
Σὺ κλήρειό τ' ἐμοῖο φύλαξ, ὑπό τ' οἶκον ἐρείδεις.
6 Εὖ δέ μοι οὖρα πέπηγ', (ἐπεὶ ἀνδράσι γαῖα δέδασται,)
Ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος χώρῃ ἐνὶ ἱμερόεσσῃ,
Ἡδείῃ, λιπαρῇ, μυριοχέα δ' ἔλλαχον αἶσαν,
Ἣν αὐτός τ' ἔθελον, καλὴ δέ μοι ἔπλετο μοῖρα.
7 Αἰνήσω τὸν Ἄνακτ', ὅς μοι ξυμφράσσατο βουλάς·
Κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκιναὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ
Ὀξεῖαι μελεδῶναι ὀρούσῃ νυκτὸς ἀμολγῷ·

Καί μ' αἰνῶς ἐρέθοντες ἀνείκασαν ἔνδοθι νεφροί,
Ἠδ' ἐπιμμήσαντο μυχοίτατα μήδεα θυμοῦ,
8 Ἀθάνατόν μοι ἐς ὦπα διαμπερὲς αἰὲν ἔθηκα·
Ὅς τ' ἐπεὶ ἦν πάρα μοι ἐπὶ δεξιὰ, οὐκ ἂν ὀλισθῶ.
9 Τοὔνεκα δὴ κραδίη μοι εὐφροσύνῃσιν ἰάνθη,
Γλῶσσά τε γήθησεν, τῇ σὸν κλέος ἐσθλὸν ἀείδω·
Χρώς τέ μοι εὔκηλος κατακείσεται ἀβέμας εὕδων,
Καὶ νεκρός περ ἐὼν, ἔτι δ' οἱ καὶ ἐλπίδος αἶσα.
10 Οὐ γὰρ ἐμὴν ψυχὴν καταλείψεις εἰνὶ βερέθρῳ,
Ἀλλ' Ὁσίοιο τεοῖο καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι
Μνήσεαι, οὐδέ γε πάμπαν, ἐπεὶ λίπεν ὀστέα θυμὸς,
Τηκεδόνι στυγερῇ φθίνοντα νέκυν ἱερὸν ἐάσεις,
Οὐδέ τι τεθνηῶτα κατὰ χρόα πάντα σαπῆναι.
11 Ἀλλά μοι ἰθεῖαν δείξεις βιότοιο κέλευθον,
Πομπὸς ἐών· παρὰ σοὶ μὴν ἐπιδέα χάρματα μίμνει
Μυρία, παρ δὲ τεοῖσι προσώπασι φῦλ' ἀνθρώπων
Τερπωλῆς ἐπέβημεν ὅλῳ ποδί· ζωῇ δέ τ' οὔτις
Πικρὴ παρμέμβλωκεν εὐφροσύνῃσιν ἀνίη,
Σῇ ἐπὶ δεξιτερῇ αἳ νωλεμὲς αἰὲν ἔασι.

ΨΑΛ. ιζ΄.

1 ΣΥ'νθε, Ἄναξ, καὶ κλῦθι δίκης, βοόωντος ἄκουσον,
Εὐχωλῆς μάλ' ἄκουσον, ἰδ' ἐν φρεσὶ βάλλεο σῇσι,
Χείλεσιν ἣν ὁσίοισι, καὶ οὐ δολίοισιν ἔχευα.
2 Κεῖνέ μ', Ἄναξ, ἵνα σοί ἐπὶ ἴσθει πεῖραρ ἕλωμαι·
Ὅ,τι περ ἰθὺ τέτυκται, ἰδ' ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν.
3 Ἦ μάλ' ἐμῆς κραδίης πειρήσαο νυκτὸς ἀμολγῷ,
Πολλὰ διοπτεύων σκοπὸς ὡς ἐμέ τ' ὀξὺ νόησας,
Ἠδέ μάλ' ἀργύρου ὡς πειρώμενος ἐν πυρὸς αὐγῇ,
Ἀλλ' οὐδ' ὡς κακὸν εὗρες ἐμὸν νόον, οὐδ' ἀπατηλόν·
Οὐ γάρ μοι δολόεσσά ποθ' ἥνδανε μῆτις ἀλιτρῶν,
Οὐδ' ἕτερον μὲν κεύθω ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζω.
4 Πολλὰ μάλ' ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται
Ἀνέρες, αὐτὰρ ἔγωγε τεοῖς ἐπέεσσι πιθήσας,
Ἔκ τε κακῶν ἔκλινα, καὶ οὔ τι με θυμὸς ἀνῆκεν
Ἔρδειν ἔργα βίαια, τά θ' ὑβρισῆρες ἔρεξαν.
5 Ἴχνιά μοι ἴθυνον ἐν ἀτραπιτοῖσι τεῇσιν,
Ὄφρ' ἴω ἀσφαλέως, καὶ μήποτε ποσσὶν ὀλισθῶ.
6 Πρὸς σὲ, Θεὸς, φώνησα, σὺ γὰρ φωνεῦντος ἀκούσεις,

Νῦν δ' ἵληθι, Ἄναξ, καὶ ἐμῆς ἐπικέκλυθι φωνῆς,
Φωνῆς εὐχομένοιο, καὶ ἐν φρεσὶ βάλλεο μῦθον.
7 Μειλιχίην δὲ τεὴν καὶ ἐνηείην ἀνάφαινε,
Ὡς λίην μεγάλην· ἵνα θαυμάσσωσιν ἅπαντες
Οἷος σὺ πρόφρων ἀγανός τε καὶ ἤπιός ἐσσι·
Ὡς καὶ σοί γε φίλον, σῇ δεξιτερῇ τε βίῃ τε
Ῥύεσθ' ἀπ' ἀντιβίων τοὺς ἀνέρας ἠδὲ σαῶσαι,
Οἳ πίσυνοί τοι ἔασι, τεῇ δέ τε θαρσύνοι ἀλκῇ.
8 Ῥῦσαι ἐμέ, γλήνην θ' ὡς ὀφθαλμοῖο φύλαξον
Ἀρτεμέα· πτερύγων τε τεῶν σκιῇ ἀμφικάλυψον,
9 Ὕβριος ἐξ ὀλοῆς ἀνδρῶν κακὰ μητιοώντων,
Δυσμενέων τε βίης, οἵ μοι θάνατόν τε μόρον τε
Ῥάψαν ἀεικέλιον, περί τ' ἀμφί τέ μ' ἠγερέθοντο.
10 ἐβειθέν σφι δέμας σάρκεσσι καὶ ἀργέτι δημῷ.
Ἀμφὶ δὲ πῖαρ ἔχει λιπαρὸν στόμα, καὶ χρόα πάντα·
Τῷ καὶ ἀγηνορίῃσιν ὑπέρβια πολλὰ λέγουσιν.
11 Ἴχνια νῦν λοχόωντες ὁμιλαδὸν ἀμφιθέουσιν
Ἡμέας, ἠδ' ἐνόησαν ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κιόντας·
Ἠδὲ κάτω βάλον ὥστε δόλῳ κύπτοντες ἔρεζε.
12 Ὡς ὅτε λῖς στυγνῆς κεῖται πυκινῇ ἐνὶ λόχμῃ,
Σμερδαλέος, μάλα γάρ μιν ἐδωδῆς ἵμερος αἱρεῖ,
Σκύμνος τε κρατεροῖο λέοντος ταρφέσιν ὕλης
Κυπτάζει λοχόων, εἴ που μέγα κύρμα κιχείη.
13 Ὄρσο, ὑποφθάμενός μιν, Ἄναξ, ἵν' οἱ ἐλπὶς ὄληται,
Καί μιν ἀποστυφέλιξον· ὑπ' ἐκ χειρὸς ἀνδρὸς ἀλείτου
Ῥῦσαι ἐμὴν ψυχὴν σῷ ἄορι, καί μοι ἄμυνον.
14 Ἐξ ἀνδρῶν ἐμὲ ῥῦσαι, Ἄναξ, καὶ χειρὶ σάωσον,
Ἀνδρῶν γηγενέων, οἳ ἐπὶ χθονὶ μοῖραν ἔχουσι,
Τοῖς ὄλβον σὺ διδοὺς ἐμπλήσαο γαστέρ' ἑάων,
Τεῶν, οἷά τέ σοι κειμήλια κείμενα πολλά·
Ἀμφότερον δ', ἅμα τέκνα θ' ἅλις καὶ χρήματ' ἔχοντες,
Αὐτοὶ πολλά τ' ἄφυξαν, ἄδην τεκέεσσι τ' ἔλειψαν.
15 Ἀλλ' ἐγὼ ἐνδικίῃσι τεὴν ἀναφανδὸν ὀπωπὴν
Ἀθρήσω, σέ τ' ἐσῶπα ἰδών, ἅλις, ὁππότ' ἀναστὰς
Ὄρσομαι ἐξ ὕπνοιο, τεῆς κεκορέσσομαι αἴγλης.

ΨΑΛ. ιη'.

1 Ἦ σε φιλήσω, Ἄναξ, ὅς μοι σθένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
2 Ἀθάνατός μοι πέτρη, ἰδ' ἄσπετον ἕρμα τέτυκται,
Ῥύστης, ἠδὲ Θεὸς μου, ἰδὲ κρατὸς ᾧ κε πεποίθω,
Ἀσπὶς ἐμὴ, στιβαρόν τε κέρας, κῦδός τε φόως τε,
Ὑψηλός δέ τε πύργος, ἔπαλξίς θ' ᾗ σόος εἰμί.
3 Ἀθάνατον λιτανεύσω, ὃς ἔξοχα τ' αἰνετός ἐστι·
Τῷ κε σαωθείην ἀνδρῶν ἀπὸ δυσμενεόντων.
4 Ἀμφὶ μοὶ ὠδῖνες μέλανος θανάτοιο κέχυντο,
Καί μ' ἔχον ὡς ἅψεσι λίνου ἁλόντα πανάγρου·
Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίον-δε κάτεισι
Χειμάῤῥους, ὅς τ' ὦκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας,
Ἠχῇ θεσπεσίῃ, τρομέει δέ τε φῦλ' ἀνθρώπων·
Ὣς ἐπὶ μοὶ δεινός θ' ὅμαδος καὶ φλοῖσβος ὀρώρει
Ἀνδρῶν δυσσεβέων, οἵ μοι μέγα τάρβος ἐνῶρσαν.
5 Ἀμφὶ μοὶ ὠδῖνες στυγεροῦ ἀΐδαο κέχυντο,
Ὡς λίνα· προὔτυψαν θανάτοιό τε δίκτυα λυγρά.
6 Ἀθάνατον λιτάνευσα κακῇ τότ' ὀϊζύος ὥρῃ,
Πρὸς δὲ Θεόν μου ἔκεκλα βοῶν· ὁ δέ τ' ἔκλυεν αὐδῆς
Αὐτόθεν ἐξ ἱεροῖο, βοὴ τέ μου εἴασεν ἐλθεῖν
Εἶθαρ ἑο προπάροιθε, καὶ οὔασιν οἷσιν ἔδεκτο.
7 Τόφρ' ἐλελίχθη πᾶσα, καὶ ἔτρεμε κινυμένη χθών·
Αἰπεινῶν τ' ὀρέων ἄμυδις δεδόνητο θέμεθλα,
Κινήθη δ' ὑπένερθε καὶ ἔτρεμεν, ὡς ὁ χολώθη.
8 Τοῦ καὶ ἀπὸ ῥινῶν ἀνεκήκιεν ὕψοσε καπνός,
Δεινὴ δ' ἐκ στόματος φλὸξ ὤρετο χωομένοιο,
Θῦε δέ τ' ἀμβολάδην, πυρὸς ἄνθρακας ἐξανιεῖσα.
9 Οὐρανὸν ἀγκλίνας κατέβη· ὑπὸ ποσσὶ δ' ἑοῖσιν
Ἀχλὺς ἀμφὶ μέλαινα χύθη, καὶ νὺξ ἐρεβεννή.
10 Ῥίμφα πέτατο Χερούβῳ ὀχεύμενος, ὥσπερ ἐφ' ἵππῳ·
Ἵπτατο δὲ πτερύγεσσι πολυπλάγκτου ἀνέμοιο.
11 Ἀμφὶ δέ οἱ κάλυμμα χέε ζόφον ἠερόεντα,
Ἀχλυῒ ἑσσάμενος· κλισίην δέ οἱ ἔμμεν ἔθηκεν,
Ἦ, λάθοι, ὕδωρ τε δνοφερὸν, τά τ' ἐν αἰθέρι δίῃ
Γίγνονται, νέφεα στήσας, πυκινὰ, σκιόεντα.
12 Τοῦ δ' ἀναφαινομένου νέφε' ᾤχετο μαρμαρυγῇσι,
Σὺν δὲ χάλαζα ὁμοῦ πυρὸς ἄνθρακες αἰθομένοιο.
13 Καὶ τότ' Ἄναξ βρόντησεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,

Καὶ Ὑψιβρεμέτης δεινὴν ἀνενείκατο φωνήν·
Δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο νέφευς διὰ ῥηξομβρίοιο,
Σὺν δὲ χαλάζῃ ὁμοῦ πυρὸς ἄνθρακες αἰθομένοιο.
14 Αὐτίκα δὲ ψολόεντας ἑοὺς προέηκεν ὀϊστούς,
Σφέας τε διεσκέδασεν· πυκινῇσί τε ἀστεροπῇσι
Τῶν-δε πτυσκόμενος, μεγάλ' ἐπόίησεν ἅπαντας.
15 Ἐκ δ' ἔφανον πηγαὶ ὑδάτων, καὶ βένθεα δεινά,
Βένθεα δεινά, μυχοί τε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Καὶ χθονὸς εὐρυχόροιο θεμείλια νέρθε πέφανται·
Ὡς σύ-γ' ὁμοκλήσασκες, Ἄναξ, κεχόλωσο δὲ θυμῷ,
Ῥινῶν τε δὲ μέγαν αὐτμὴν ἐξανέηκας.
16 Ὑψόθεν ἄγγελον ἧκε, λαβὼν δέ με ἐξάγαγεν ἄτης·
Πολλῶν τ' ἐξ ὑδάτων ἐμὲ ῥύσατο, καὶ ἐσάωσε.
17 Ῥύσατο δ' ἐξ ἐχθροῦ θύειν ἐπιειμένου ἀλκήν,
Δυσμενέων τ' ἀνδρῶν· ἐπεί ἢ μευ κρείσσονες ἦσαν.
18 Οἳ καὶ ὑποφθάμενοί με διαρραῖσαι μεμάασιν
Ἄτης ἤματι λυγρῷ· Ἄναξ δέ μοι ἕρμα τέτυκτο.
19 Χῶρον ἐς εὐρύτερόν μ' ἐκ στεινωποῖο μετήγαγεν·
Ἐκ τῆς κακοῦ ἐσάωσ', ὅτι οἱ κεχαρισμένος ἦα.
20 Καδδὲ δικαιοσύνην μου ἐμοὶ χαρίεσσαν ἀμοιβὴν
Δῶκεν Ἄναξ· τῆς δ' εἵνεκ', ἰδ' οὕνεκ' ἀμύμονες ἦσαν
Καὶ καθαραί μοι χεῖρες, ἐοικότα μισθὸν ὄρεξε.
21 Μέμνημαι γὰρ Ἄνακτος ἐφετμέων, ἃς ἐπέτελλεν,
Οὐδέ τ' ἐμοῖο Θεοῖο ἀτασθαλίῃσιν ἀπέστην.
22 Τοῦ γὰρ θέσφατα πάντ' ἐμέο προπάροιθεν ἔθηκα,
Ὄφρα φυλαξαίμην· τοῦ δ' οὔποτ' ἀπῶσα θέμιστας.
23 Πὰρ δ' οἱ ἀναίτιος ἦα· σεβασσάμενος τόγε θυμῷ,
Μήποτ' ἀτασθαλίῃ εἴκειν, μήτ' αἴσυλα ῥέζειν.
24 Τοὔνεκ' ἔμοιγε Θεὸς μενοεικέα δῶκεν ἀμοιβὴν
Τῆς τε δικαιοσύνης μου, ἰδ' οὕνεκ' ἀμύμονες ἦσαν
Καὶ καθαραί μοι χεῖρες ἑῆς προπάροιθεν ὀπωπῆς.
25 Ἦ μὲν μειλίχῳ ἀνδρὶ σὺ μειλιχίην ἀναφαίνεις,
Ὅς δέ τ' ἀμύμων ᾖ, τῷ-δ' ἔσσεαι αὐτὸς ἀμύμων.
26 Καὶ καθαρῷ καθαρός, σκολιόφρονι δὲ σκολιόφρων.
Φῆς ἔμμεναι, ἵν' ἕκαστος ἐοικότα μισθὸν ἄρηται.
27 Τειρόμενον γὰρ λαὸν ὀϊζύος ἐξανελύσσεις·
Ὄσσε καταπλήξεις ἀνδρῶν ὑπερηφανεόντων,
Ῥεῖά γ' ὑπερφίαλον μινύθων, καὶ ἀγλαόεσσα κάρηνα,
28 Ὅττι σύ μοι λύχνου δαίων φλόγα παμφανόωσαν,
Αὐτίκ', Ἄναξ ὁ Θεός μου, ἀπώσεις πᾶσαν ὁμίχλην,

Ἠέρα

Ἠέρα τε σκεδάσειας, καί μοι φάος ἐγγυαλίξεις.
29 Καὶ γὰρ σεῖο ἕκητι μέσας ἔρρηξα φάλαγγας,
Ῥεῖα δὲ καὶ τείχεος ὑπεράλμενος, ὅττι Θεός μοι
Ἐν σθένος ὦρσεν ἐμοὶ, καὶ ἐπίρροθος ἦε ποδοῖϊν.
30 Ἡ δίκη ἐστὶ Θεοῦ, ὃ δὲ πάντα κατ' αἶσαν ἔρεξε·
Θέσφατα δ' Ἀθανάτοιο ἀμύμονα πάντα πέλονται,
Καὶ λόγος ἄργυρος ὡς κεκαθαρμένος ἐν πυρὸς αὐγῇ,
Λαμπρός τε, στερεός τε, τελεῖ δὲ μάλ' ὥσπερ ὑπέστη·
Ἀσπὶς ὅδ' ἔπλετο πᾶσιν, οἳ αὐτῷ θαρσυνοί εἰσι.
31 Τίς Θεός ἐστ' ὅτε μὴ ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο;
Πέτρη τίς κρατερὴ πλήν γ' ἡμετέροιο Θεοῖο;
32 Ἀλλὰ Θεός με ζῶσεν, ὁδόν τ' ἰθεῖαν ἔθηκεν
Ἐν πάντεσσι πόνοισι, καὶ ἔπλετο πομπὸς ἀπήμων.
33 Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, μάλ' ἄρτιπος ὄφρα γενοίμην,
Καρπαλίμους τε πόδας, πόδας ὡς ἐλάφοιο ταχείης·
Ὕψι μ' ἐν οὔρεσιν εἷσεν ἐπ' ἄκριας, ἧ σόος εἰμί.
34 Χεῖρας ἐμὰς ἐδίδαξεν ἀϋτήν τ' πτόλεμόν τε,
Τοῦ μ' ἔμπειρον ἔθηκε, μάχης τ' εὖ εἰδότα πάσης·
Καί τε σιδήρεον κατέαξα βραχίονι τόξον,
Τόσσον μοι σθένος ἦεν, καὶ ἶν' ἀπέλεθρον ἔδωκεν.
35 Ὡς σάκεϊ στιβαρῷ κρύψας τε με, καὶ ἐσάωσας·
Δεξιτερὴ σὰ ἔμοιγε μέγ' ἔρυμα καὶ ἄλκαρ ἐτύχθη,
Μειλιχίη δὲ τεὴ τιμὴν καὶ κῦδος ὄρεξεν.
36 Ἴχνια μοι εὔρυνας, ἵν' ἀσφαλέως προβιβῶντι
Μήπω στεῖνος ἔῃ, καὶ μήποτε ποσσὶν ὀλισθῶ·
37 Δηΐους οὖν ἐδίωξα ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπὼν,
Οἳ μὲν πρόσθεν ἔφευγον, ἐγὼ δ' ἐδάμασσα κιχάνων·
Οὐδ' ἄψορρον ἔβην, πρὶν αὐτόθι πάντας ὀλέσσω.
38 Τοὺς ῥ' ἔβαλον κρατερῶς, τοὶ δ' ἤριπον, οὐδ' ἄρα πως ἦν
Ἀνστῆναί σφισιν αὖθις, ἐμοῖς δ' ὑπὸ ποσσὶ πεσόντες,
Κεῖντο λευγαλέως βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.
39 Ζώσαό με σθένος ἠῢ μάχην ἐς κυδιάνειραν·
Οἳ δέ τέ μοι ἐπόρουσαν ἐναντίβιον πολεμίζειν,
Τούσδε κακῶς ὄλεσας, καὶ ἐμοὶ ὕπο ἶφι δάμασσας.
40 Δυσμενέας δέ τέ μοι φύγαδ' ἔτραπες, οἱ δ' ἐφέβοντο,
Ὡς ἔμ' ἀπεχθαίροντας ὀλέσσω διεστιμήσας.
41 Οἳ μὲν ἐφώνησαν, παρὰ δ' οὔ σφισιν ἔσκεν ἀμύντωρ·
Ἀθάνατον λιτάνευσαν, ὁ δ' οὐκ ἀΐεσκε λιτάων.
42 Ἔνθ' αὐτοὺς σύ τ' ἔθλασ' ἄραξά τε, ὥστε κονίην
Λεπτυώαν, ἣν ῥίμφα διεσκέδασ' ἲς ἀνέμοιο,

Νέρθε δὲ ποσσ' ἔρραισα δαϊζόμενος ἠΰτε πηλόν,
Στείβων, ὅς τ' ἐν ἀγυιῇσιν κέχυτ' ἤλιθα πολλός.
43 Ἀνδρῶν μ' ἐξ ὁμάδου ὕπαγες σόον, ἔκ τε κυδοιμοῦ,
Λαοῦ ὁμοκλήσαντος ἔειν καὶ νείκεα παύσας·
Ἔθνεσι δ' ἀρχὸν ἔθηκας ἀνασσέμεν· ἢ καὶ ἔμοιγε
Ἀλλοδαποί τε καὶ ἀγνῶτες πειθοίατο λαοί.
44 Οἵ κε πίθοιντό μοι αὐτίκ', ἐπεὶ καὶ ἐμεῖο πύθοιντο·
Καί τε ἐμοὶ ὑποείξουσιν πόλλ' ἔπεα φάντες,
Ξείνων, ἀλλοδαπῶν, ἔμ' ὑποδδείσαντες, ἀνάγκῃ,
Καὶ ψευδέεσσι χαριζόμενοι ἐμοὶ ἤπια φρονέοντες.
45 Ἀλλοθρόοις ἄνδρεσσι βίη καὶ θάρσος ὀλεῖται,
Οἵ καὶ ὑπαὶ δέους πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχοντες,
Σπέσσιν ἔνι πλήξουσι, μόλις δέ κε θυμὸς ἀνείη
Οὐδέ ποθ' ἐρπύζειν ἔκλασσε μυχοῖο θύραζε.
46 Ζώει Ἄναξ· ὁ δέ τ' αἰὲν ἀοιδῇσι κλεϊέσθω,
Ἕρκος ἐμόν, πέτρη τε· Θεός τε μάλ' αἰνετὸς εἴη,
Ὅς τ' αἰεί μ' ἐσάωσε, φόως τε μοι ἔπλετο μοῦνος.
47 Ἐκ Θεόφιν τίσις ἐστὶν ἐμεῖο, ὅ μοι ἔπλετ' ἀμύντωρ,
Λαοὺς ὅς τ' ἐδάμασσεν ἐμοῖιν ὑπένερθε ποδοῖιν.
48 Ῥύσατό μ' ἐξ ἐχθρῶν· σὺ δὲ τούσδ', ὑπὸ ὕψι μ' ἄειρας,
Ὅσσοι μοι ἐπόρουσαν ἐναντίβιον μαχέσασθαι·
Ἔκ τ' ἀνδρός μ' ἐσάωσας ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντος.
49 Τοὔνεκ', Ἄναξ, σ' αἰνήσω ἐν ἔθνεσιν, οἷά μ' ἔοργας·
Ὑμνοισίν θ' ἱεροῖσι τεὸν κλυτὸν οὔνομ' ἀείσω.
50 Ἄσπετον ᾧ βασιλῆϊ φόως καὶ κῦδος ὀπάζει,
Τῷ γε φίλα φρονέων, ᾧ τ' αὐτὸς σκῆπτρον ἔδωκεν,
Ὅν δέ τ' ἐπὶ θρόνῳ εἷσε, καὶ ἔχευεν λίπ' ἐλαίῳ,
Δαβίδῃ, ἠδὲ γενεῇ τε διαμπερὲς ἤματα πάντα.

ΨΑΛ. ιθ'.

1 Οὐρανὸς ἐξήγγειλε μέγα κλέος Ἀθανάτοιο·
Τέκτων οἷος ἔῃ, σῆμα δεῖξε καὶ ἄσπετος αἰθήρ,
Ὅς μιν ἐπισταμένως τεχνήσατο χερσὶν ἑῇσι.
2 Καὶ τόδε γ' ἤματι τ' ἦμαρ ἀειφραδέως κατέλεξε,
Καὶ νὺξ νυκτὶ δίδαξεν, ἀμοιβαίῳ τινὶ κύκλῳ
Ἄμφω ἱεμένω ἱερὸν δρόμον ἐκτολυπεύειν.
3 Οὐ σφισιν, ὡς μερόπεσσιν, ἔνι θρόος, οὐδέ τι γῆρυς,
Οὐδέ ποτε σφετέρην τις ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἄκουσε·

4 Τῶν δὲ κακῶν καὶ μέρμερα διὰ χθόνα πᾶσαν ἰόντα,
Ὥς τ' ἔπεα πτερόεντα δι' ἔσχατα πείρατα γαίης·
Τοῖς ἔνι τ' ἠελίῳ κλισίην εὔκυκλον ἔθηκεν.
5 Οἷος δ' ὑψορόφου κίε νυμφίος ἐκ θαλάμοιο
Κρείσσων, χάρισίν τε κεκασμένος ἠνορέῃ τε,
Ὥς ὅγ' ἀείσας ἰὼν ποτὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Βῆ ῥα θέειν κατὰ κύκλον, ἑὸν δρόμον ὄφρα τελέσσῃ,
Κυδιόων, ἀκτῖσι δ' ἀγαλλόμενος πεποίθῃ·
Ὡς ὅτ' ἀεθλοφόρος τις ἀνὴρ μάλα ῥίμφα θέῃσιν,
Ἀμφότερον, σθένεΐ τε, ποδωκείῃ τε πιθήσας.
6 Τῷ δέ τ' ἀπὸ νύσσης τέταται δρόμος, ὦρτο δ' ἀπ' ἄκρου
Οὐρανοῦ, ἵετο δ' αὖθις ἐπ' οὐρανὸν ἄκρον ἱκέσθαι,
Δυσομένοιός τ' ἀνιών τε διηνεκέϊ στροφάλιγγι·
Οὔτι δ' ἐῆς αἴγλης ἀλέης δέ τε ἄμμορόν ἐστιν.
7 Ἦ ῥα τελειότατος θεσμὸς πέλει Ἀθανάτοιο,
Ζωγρεῖ τ', ἐμπνείει τε μένος τετιηότι θυμῷ·
Τοῦ γὰρ θεοστρόπιον πιστόν τε, καὶ ἔμπεδον αἰεί,
Καί τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησεν.
8 Ἀθανάτοιο μάλ' ἰθεῖαι τελέθουσι θέμιστες,
Καὶ κραδίην εὔφρηναν· ἐφετμὴ δ' Ἀθανάτοιο
Ἁγνή, καὶ γλυκερὸν φάος ὀφθαλμοῖσιν ἔδωκεν.
9 Αἰδὼς Ἀθανάτοιο πέλει καθαρὴ καὶ ἀμύμων,
Μίμνει τ' ἔμπεδον αἰεί· ἀληθέα θέσφατα πάντα,
Πᾶσαι ἅμ' Ἀθανάτοιο δίκαιαί τ' εἰσὶ θέμιστες.
10 Αἵπερ τε χρυσοῖο μέγ' ἱμεροέστεραί εἰσιν
Ἐκπάγλως, πολλοῦ ἐριτίμοιο χρυσοῖο·
Καὶ γλυκίους μέλιτος, καὶ κηρίου ἡδὺ ῥέοντος.
11 Αἵ τέ μοι εὖ θ' ὑπέθεντο, καὶ αἷς μάλα πόλλ' ἐδίδαξαν
Σὸν θεράποντ'· ἐπεὶ εἴ τις ἀνὴρ καὶ τῇσι πίθηται,
Τάς τε φυλάξῃσιν, μισθός κέν οἱ ἄρκιος εἴη.
12 Ἀμπλακίας τίς ἑὰς ἔγνω φρεσίν, οἷά θ' ἁμάρτῃ;
Τῷ σύ με τάων δὲ κακῶν κάθαρον καὶ ἀμύμονα θείης,
Νηπιέῃ ἅ τ' ἔρεξα, λάθεν δέ με, οὐδ' ἐνόησα.
13 Ἴσχε δ' ὑπερβασίης καὶ ἐρήτυε σὸν θεράποντα,
Μή τι σε πως ἀλίτωμαι ἀγλιωρείῃσι νόοιο,
Αἱ δέ τ' ἐμεῦ κρατέωσιν, ἐγὼ δέ τε τῇσι πίθωμαι·
Ὥς κεν ἀμώμητος πάμπαν, δεινῆς τε κακῆς τε
Αἰὲν ἀτασθαλίης καθαρός τε καὶ ἄμμορος εἴην.
14 Ἀλλά σε λίσσομ', Ἄναξ, ὃς ἐμοῦ κράτος ἐσσὶ καὶ ἄλκαρ,
Ὅς τέ με προφρονέως παντὸς κακοῦ ἐξανέλυσας,

Ἤ τοι ἀδοι φρεσὶν ἄμφω ὁμῶς, κεχαρισμένα τ᾽ εἴη,
Καί τ᾽ ἔπεα στόματος, καὶ ἐμοῦ μελεδήματα θυμοῦ.

Ψ Α Λ. κ'.

1 Ἀθάνατός σε ἀκούσαι ὀϊζυρὸς ἤματι λυγρῷ,
Τῶν δ᾽ Ἰακωβιαδῶν Θεοῦ οὔνομά σοι ἐπαμύναι.
2 Σοὶ δὲ μέγ᾽ ἐξ ἱεροῖο φόως τε καὶ ἄλκαρ ὀπάζοι,
Ἐκ τε Σιῶνος σοί γε βίην καὶ κάρτος ὀφέλλοι.
3 Καὶ θυέων μεμνέῳτο, καὶ ἱρῶν ὅσσα τ᾽ ἔρεξας,
Εἴη δ᾽ οἱ χαρίενθ᾽, ὅσα οἱ κατὰ μηρί᾽ ἔκηας
Ταύρων ἠδ᾽ αἰγῶν, κνίσση δέ τε οὐρανὸν ἵκοι.
4 Πρόφρων σοι τόσα δοίη, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς·
Καὶ βουλὰς, θυμοῦ τε νοήματα πάντα τελέσσαι.
5 Χάρμα μέγ᾽ ἔσσεται ἄμμι φόως τεὸν, οὓς ἐφύλαξας·
Σήματ᾽ ἀειράμενοί τε, ἀγαλλόμενοί τε, Θεοῖο
Οὐνόματι κράτεϊ τε πεποιθότες ἡμετέροιο,
Στησόμεν· Ἀθάνατος δοίη σοι ὅ,ττι κεν αἰτῇς.
6 Εὖ μὲν νῦν τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Οὕνεκά τ᾽ Ἀθάνατος πέλεν οὗ βασιλῆος ἀμύντωρ,
Ἐκ δὲ κακοῦ ἐσάωσεν, ἐπεί μιν χρῖσεν ἐλαίῳ·
Οὐρανόθεν δ᾽, ὅθι οἱ ἕδος ἱερόν ἐστιν, ἀκούσει,
Ῥυσεῖ μιν μεμαὼς σφῷ κάρτεϊ, δεξιτερῇ τε,
Ἰφθίμῃ, σθεναρῇ τε, σαῶσαί τ᾽ αἰὲν ἑτοίμῃ.
7 Ἄλλοι μέν τ᾽ ὀχέων, δίφρων τ᾽, ἄλλοι δὲ καὶ ἵππων,
Ἡμεῖς δ᾽ Ἀθανάτου μόνου ἡμετέροιο Θεοῖο,
Τοῖο δέ τ᾽ οὐνόματος μεμνησόμεθ᾽, οὔτε τοῦ ἄλλου.
8 Οἱ μὲν ἀνέκλινθεν, καὶ κάππεσον ἐν κονίῃσιν·
Ἡμεῖς δ᾽ ἑστηότες τ᾽ ὀρθοὶ, μάλα τ᾽ ἔμπεδοί εἰμεν.
9 Τὸν βασιλῆα σάωσον, Ἄναξ· ὁ δέ τ᾽ ἤματι κείνῳ,
Ὁππόθ᾽ ἐλισσώμεσθ᾽, ἡμέων ἵλαος ἀκούσαι.

Ψ Α Λ. κα'.

1 Ἀθάνατ᾽, ἦ ῥα τεῇ βασιλεὺς κεχαρήσεται ἀλκῇ·
Ὡς λίην κατὰ θυμὸν ἐϋφροσύνῃσιν ἰανθεὶς
Γηθήσει, ἐπεί οἱ σὺ φόως ἐτέτυξο καὶ ἄλκαρ,
2 Καὶ σὺ μέν οἱ τόσα δῶκας, ὅσα φρεσὶν ᾗσι μενοίνα·
Ὅ,ττι δ᾽ ἀνὰ στόμ᾽ ἔχων ποτέ σ᾽ ᾔτεεν, οὐκ ἀνένευσας.
3 Δῶρα δέ οἱ φθάμενος δῶκας μάλα πολλὰ καὶ ἐσθλά·

Καὶ

Καί οἱ ἐπὶ κρατὶ στέφανον χρύσειον ἔθηκας.
4 Ἤτεε μέν βίοτόν σε, σὺ δ' οἱ μάλα μακρὸν ἔδωκας,
Δηθά τ' ἔτι ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο·
Ἀλλά γε νωλεμέως τε καὶ ἤματα πάντα βιῶναι
Δῶκας, μήποτε πάγχυ φίλης αἰῶνος ἀμερθῆν.
5 Ἀλκῇ σῇ δὲ καὶ ἀρωγῇ ὅδ' ἄσπετον ἤρατο κῦδος·
Τὴν τιμήν τε καὶ ἀγλαΐην ἐπὶ πολλὴν ἔχευας.
6 Ὄλβον οἱ εὐθενίην τε διαμπερὲς ἐγγυάλιξας
Θεσπεσίην, γενεῇσι καὶ εὐφροσύνῃσι πιθήσας·
Μειδιόων δ' ἀγανοῖσι προσώπασι μείλιχος αἰεί,
Ὥς λίην οἱ θυμὸν ἐϋφροσύνῃσιν ἴηνας.
7 Ἀθανάτῳ γὰρ ἄναξ πίσυνος· τῷ τ' ἔμπεδος ἔσται,
Ὑψιμέδοντος ἐνηείῃ, ὅς οἱ ἕρμα τέτυκτο.
8 Μάρψει δυσμενέας σέο χείρ, ὅσσοι περ ἔασι·
Δεξιτερὴ δ' ὀλέτειρα κιχήσεται ἐχθαίροντας·
9 Τοὺς δὲ καταφλέξεις, πυρόεσσῃ τ' ἶσα καμίνῳ
Θήσεις ἤματι τῷ ὅτε σοι χόλος αἰνὰ δέδηε·
Καδδέ κεν Ἀθάνατός σφεας τε βρόξειε χολωθείς,
Δαρδάψειέ τε πάγχυ πυρὸς μένος αἰθομένοιο.
10 Τῶν δὲ γονὴν προθέλυμνον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Ῥαίσεις, ἔκ τ' ἀνδρῶν δήμου τέκνα, ὅσσα φύτευσε,
Ὣς σφισιν ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται.
11 Οὕνεκά τ' αἴσυλα τοί γε σέθεν κάτα μηχανόωντο·
Ἠδὲ δόλον τολύπευσαν ἀτασθαλίῃσι νόοιο,
Ῥάψαντες κακὸν ἔργον, ὃ οὐ τελέεσθαι ἔμελλε.
12 Τῷ τέ σφεας ἀμυδὶς στήσεις καρδίην τε καὶ ὤμους
Ἀντικρὺ σκοπὸν ὥς, ἵν' ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστοῖς
Σοῖσι βάλῃς κατενῶπα, πτυσσόμενος βελέεσσιν.
13 Ὄρσεο, Ἄναξ, σῇ τ' ἀλκὶ βίηφί τε ἶφι πιθήσας·
Ἡμεῖς δ' εὐκελάδοις σὸν κάρτος ἀείσομεν ὕμνοις.

ΨΑΛ. κβ'.

1 Τίπτε, Θεός, Θεὸς ὅς τέ μου ἔπλεο, τίπτε μ' ἀνῆκας,
Τέτληκάς θ' οὕτω προλιπεῖν δύστηνον ἐόντα;
Τίπτε φόως ἑκὰς ἐσσὶ μινυρομένοιο περ ἔμπης;
2 Ἤματί τοί γ' ἐβόησα, Θεός μου, καί σ' ἱκέτευσα
Πολλά, σὺ δ' οὐκ ἀΐεις· σιγὴ δέ μοι οὐδ' ἀνὰ νύκτα,
Οὐδέ τι μοι κατάπαυμα κακοῦ γένετ', οὐδέ τ' ἐρωή.
3 Ἀλλ' ὅσιος σὺ πέλεις, ὅσπερ χαίρεις τ' ἀοιδῇ

Κυδέσ

Κῦδος τ' Ἰσακιδῶν, Ἰσραήλοιό τε λαοῦ,
Ἔξοχά σ' αἰνεῦντος, μέσσῳ ἔνι οἰκία ναίεις.
4 Σοί γε πεποίθασιν πατέρες τετληότι θυμῷ·
Σοί γε πεποίθασιν, σὺ κακῶν δ' ἐρρύσαο πάντων.
5 Λισσόμενοί σ' ἐκάλεσσαν, ὀϊζύος ἔκ τ' ἐσάωθεν·
Σοὶ πίσυνοι ἐγένοντο, καὶ οὐ σφισιν ἐλπὶς ὄλωλεν.
6 Αὐτὰρ ἐγὼ σκώληκος ἐν αἴσῃ ἠέπερ ἀνδρὸς,
Ἀνθρώπων λώβη τε κακὴ, καὶ ἐπόψιος ἄλλων,
Καὶ λαῶν μέγ' ὄνειδος, ἐλέγχεσι ζωόντων.
7 Πάντες μ' εἰσορόωντες ἐμοὶ ἔπι ἡδὺ γέλασσαν·
Χείλεσι δὲ συγκροῖσι χάνον, καὶ ἐστεψιόωντο,
Κίνησαν δὲ κάρη, καὶ κερτομέοντες ἔειπον·
8 Ἀθανάτῳ πίσυνος, φάτο δ' ὡς ῥύσεσθαι ἔμελλε·
Ῥυσάσθω, ἐπεὶ ὦ κεχαρισμένος ἔπλετο θυμῷ.
9 Ἀλλὰ σύ μ' ἐκ γαστρὸς, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ,
Ἐξάγαγες προφρόνως δὲ, καὶ ἠπίως ἴδον αὐγάς·
Ἐν δὲ νεηγενέϊ σάξας μένος ἐξέτι κόλπου
Μητέρος, ἥ ποτε μοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχε.
10 Σοὶ δ' ἐπιτέτραμμαι ἐκ γαστέρος, ἠδὲ μέμηλα,
Καὶ σύ γ' ἐμὸς Θεὸς εἶς, ἐξ οὗ ἐμὲ γείνατο μήτηρ.
11 Μὴ ἑκὰς ἵστασ' ἐμεῖο, τόσον τ' ἀπονόσφι λιασθείς·
Ἐγγύθι γάρ τ' ἄτη, ἄλλος δ' οὐκ ἐπιτάρροθός ἐστι.
12 Πολλοὶ μὲν τε βόες περί τε ἀμφί τ' ἔμ' ἠγερέθοντο,
Ζαχρεέες ταῦροι Βασάνοιό με κυκλώσαντο.
13 Ὡς δ' ὅτε λῖς σίντης χάνε γαμφηλῇσιν ἔῃσιν,
Ἄγριος, ὠμοφάγος, μέγα δὲ σθένεϊ βλεμεαίνων
Γλαυκιόων τ' ἰθὺς φέρεται, κρειῶν ἐρατίζων,
Σμερδαλέα ἰάχων, δεινὸς δὲ φθόγγος ὀρώρει·
Ὣς καί μοι στομάτεσσι κεχηνότες οἱ γ' ἐπόρουσαν.
14 Ἐκκέχυμ' ὡς ὕδωρ, διὰ τ' ἔτμαγεν ἄψεα πάντα,
Οὐδ' ἔτι μοι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσι·
Κῆρ δέ μοι ἠΰτε κηρὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν·
Ὡς ὁ μὲν οὖν μαλερῷ πυρὶ τήκεται, ὥς τέ μοι ἦτορ
Φθίνει, καὶ μέσσοισιν ἐνὶ σπλάγχνοισι τέτηκεν.
15 Οὐκέτι μοι μένεσσιν ἔτι σθένος, ὃ πρὶν ἔχεσκον,
Ξηράνθη δὲ βίη, ὥς τ' ὄστρακον αὖον ἐπὶ χθη·
Γυῖα καλεσκλήκασ', ἔχεται δὲ γλῶσσα λάρυγγος
Δίψῃ καρχαλέοιο· σὺ δ' ἐς θάνατόν με κόνιν τε,
Ἐς θάνατόν τε κόνιν τε, χυτλώτ' ἐπὶ γαῖαν ἀνῆγες.
16 Πολλοὶ μὲν με κύνες περί τ' ἀμφί τε ἠγερέθοντο,

Οὐλ-

Οὐλόμενοι, ἀνδρῶν γὰρ κακῶν περιέστατ' ὅμιλος·
Χεῖρας ἐμάς τε πόδας τε διαμπερὲς ἐξετέρησαν.
17 Ῥηϊδίως κεν πάντα μου ὀστέα πεμπάσσαιμι·
Οἱ δέ με θηεῦνται, καὶ ἐγώ σφιν ἐπόψιός εἰμι.
18 Εἵματά μου δάσσαντο μετὰ σφίσιν, ἀμφὶ χιτῶνος
Πάλλοντο, κλήρους ἔβαλόν τε, ὅς κε λάχῃσιν.
19 Ἀλλὰ σὺ μήποτ' ἐμεῖο, Ἄναξ, ἄπο νόσφι λιασθῇς·
Ὦ κράτος ἔρυμά τε μου, τάχα μοι ἐπιτάρροθος ἐλθέ.
20 Ῥῦσαι ὑπ' ἐκ ξίφεος τε ἐμὸν μενοεικέα θυμόν·
Τόν τ' ἀγαπητὸν ἐμὸν κυνὸς ἐκ κρατεός τε βίης τε
Καρχάρου, ὄφρ' οἱ μήποθ' ἕλωρ καὶ κύρμα γένηται.
21 Ἐκ στόματός με σάω φάρυγός τ' ὀλοοῖο λέοντος,
Σμερδαλέου· καὶ γάρ σύ ποτ' ἔκλυες εὐχομένοιο
Ἐκ κεράτων, καὶ ἄφαρ μ' ἐρρύσαο, μονοκερώτων.
22 Οὔνομα σὸν κῦδός τε κασιγνήτοισιν ἐμοῖσιν
Ἀγγελέω, μέσσῃ τ' ἀγορῇ τεὸν αἶνον ἀείσω.
23 Ἀλλ' αἰνεῖτε καὶ ὕμμες, ὅσοι φρεσὶν αἰδέσασθε
Ἀθάνατον· τοῦ γὰρ κλέος ἐσθλὸν ἀείδετε πάντες
Οἱ Ἰακωβιάδαι, τοῦ δ' αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ
Πᾶν Ἰσραήλοιο γένος, καὶ ἔδεισθε λίην.
24 Ἀνδρὸς ὀϊζυροῖο βοητύος οὐκ ἀλόγησεν,
Οὐδέ τ' ἀποστρωπᾶται ὀϊζύος ἐν φρεσὶν ἧσιν
Ἔτλη, οὐδ' ἀθριζέμεναι ὕπα λισσομένοιο,
Οὐδέ τι νοσφίσθη, ἀλλ' οὖν βοόωντος ἄκουσεν.
25 Ἔνθεν ἐλών σ' αἰνήσω, ἰδ' ἐκ σέθεν ὕμνον ἀείσω
Εἰν ἀγορῇ μεγάλῃ, πολλῷ τ' ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ·
Ἀνθρώπων γὰρ πάρεσθε θεουδέα θυμὸν ἐχόντων,
Καί σε μάλ' ἁζομένων, εὐχωλάς μου ἀποτίσω.
26 Πτωχοὶ ἐνηείῃ τε κεκασμένοι ἄνδρες ἔδονται,
Καί κεν ἅλις σφίσιν εἴη· ἱμειρόμενοι δέ τ' Ἄνακτος
Τόνδ' αἰνήσουσιν, κῆρ δέ σφισι νωλεμὲς αἰεὶ
Βείεται, οὐδ' ἄρα τις γε φίλης αἰῶνος ἀμέρσει.
27 Πάντα γὰρ μεμνήσονται ὁμιλαδὸν Ἀθανάτοιο,
Καὶ ποτὶ μιν τρέψονται ὁμόφρονα πείρατα γαίης·
Καὶ ἱκέται σοί γ' ἔσσονται πάντ' ἔθνεα λαῶν,
Προσπροσκυλινδόμενοι, καὶ μυρία φῦλ' ἀνθρώπων.
28 Καὶ γὰρ ὁ Ἀθάνατος σκῆπτρόν τ' ἔχει ἠδὲ θέμιστας·
Καὶ λαῶν, ὅσοι περ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσι,
Πάντων μὲν κρατέει μοῦνος, πάντεσσι δ' ἀνάσσει.
29 Πάντες οἱ ἀφνειοὶ καὶ πίονα οἶκον ἔχοντες

Οἷα πάρεστιν ἔδοντας ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
Ὡς δ' ἔφαγον, λιτανεύσουσιν Θεὸν αἰὲν ἐόντα·
Τῷ δὲ γόνυ κλινέουσιν ὅσοι ὑπὸ γαῖαν ἔδυσαν·
Οὐδέ θ' ἑόν τις ζωγρήσας ἐβιώσατο θυμὸν,
Οὐδέ θ' ἑῇ ψυχῇ παλινάγρετον ἔμμεν' ἔδωκεν,
Οὐθ' ἑλετὴν, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων.
30 Ἔσται τις δ' ἀνδρῶν γενεὴ μετόπισθε καὶ αἷμα
Αὐτὸν δειδιότων, οἵ μιν θ' ἀζοίατο θυμῷ·
Αὕτη καὶ γενεὴ κεκλήσεται Ἀθανάτοιο,
Οὕνεκά μιν τίμησαν, ἑοῖς τ' ἐπέεσσι πίθοντο.
31 Τοῦ δὲ δικαιοσύνην, ἔργον δέ τε οἷον ἔρεξεν,
Ἤ κεν ἀοίδιμον ἦσι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι,
Οἳ τόδ' ἔπειτ' ἐρέουσι καὶ ἀνδράσιν ὀψιγόνοισιν,
Ὀψίγονοι δ' ἑτέροισι, καὶ ὀψιγόνων ἔπι παῖδες,
Καὶ παῖδες παίδων, τοί κεν μετόπισθε γένωνται.

ΨΑΛ. κγ'.

prom lo anime mie cura

1 ΠΟιμὴν μοι Θεός ἐστιν, ὁ δ' ἐνδυκέως με κομίζει·
Οὔτε ποτ' οὖν βρώμης δευήσομαι, οὔτε τευ ἄλλου.
2 Ἐν χλοερῇσι νομοῖσι, καὶ ἐν νεοθηλέϊ ποίῃ,
Ἔνθα μ' ἄγων ἀνέπαυσεν ἐφ' ὕδασιν ἦκα ῥέουσιν.
3 Πολλάκι μοι ζώγρησε κακῶς κεκαφηότα θυμὸν,
Ἂν δ' ἄγαγε ψυχὴν ὀλιγηπελέοντί περ ἔμπης·
Ἠδέ μοι ἡγεμόνευσεν ἐν ἰθείῃσιν ἀταρποῖς
Οὗ ἕνεκ' οὐνόματος, καί τ' ἔπλετο πομπὸς ἀπήμων.
4 Εἴ περ ἀν' ἄγκεα βαίνω ἐνὶ ζόφῳ ἠερόεντι,
Ἧ, σκιὴ οὐλομένη ναίει μέλανος θανάτοιο,
Ἀλλ' οὐδ' ὥς τι κακὸν δείσω φρεσὶν, οὐδέ τι λίην
Ταρβήσω, ὅτι σὺ ξὺν ἐμοὶ ἅμα· σὺ δέ τε ῥάβδος
Σκηπάνιόν τε τεὸν μέγα μοι παραμύθιον ἔσται.
5 Δαῖτα δέ μοι προπάροιθεν ἐφώπλισας, ἠδὲ τράπεζαν,
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεὶς, πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσιν,
Οἵ κέ με λεύσσουσιν θαλέων ἐμπλησάμενον κῆρ.
Ἔχρισας κεφαλὴν μοι, ἰδ' ἤλειψας λίπ' ἐλαίῳ·
Πλεῖον ἔμοιγε δέπας καὶ ἐπιστρεφὲς ἡδέος οἴνου
Ἔπλεθ', ὑπερχειλής τε κύλιξ, μεθύουσα ποτῆτι.
6 Ἦ μοι ἐνηείη ἐλεημοσύνη τ' ἐρατεινὴ
Ἕψονται φύλακες καὶ ὀπάονες ἤματα πάντα,

Ἕως

Εως ἔτι τε ζωοῖσι μετέσσομαι· ἐν δὲ Θεοῖο
Δώμασιν οἰκήσω, μιμνέω δέ τε νωλεμὲς αἰεί.

ΨΑΛ. κδʹ.

1 Ἀθανάτου πέλε γαῖα, καὶ ὅσσα τε γαῖα κεχάνδει
Κόλπῳ ἐν εὐρυχόρῳ· σεῦ δ' ἔπλετο πᾶσα αἰεὶ χθών,
Πάντες θ' οἳ ναίουσιν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
2 Τὴν γάρ τ' ἐρρίζωσεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Πῆξέν τ' ἀσφαλέως ποταμοὺς ἐπὶ καλλιρεέθρους.
3 Τίς νύ κεν ἀμβαίη βροτὸς εἰς ὄρος Ἀθανάτοιο;
Κεῖθι δὲ τίς σταίη, ὅθι οἱ ἕδος ἱερὸν ἐστι;
4 Τοῦ τ' εἰσὶν καθαραὶ χεῖρες καὶ κῆρ ἀμίαντον·
Οὐδέ ποθ' ἣν ψυχὴν μάψ ὤμοσεν ἀφραδίῃσιν·
Οὐδ' ἐπίορκον ὄμοσσεν, ἵν' ἀνέρας ἐξαπατήσῃ.
5 Ὄλβον ὅγ' εὐσθενίην τ' ἐξ Ἀθανάτου ἅλις ἕξει,
Τῷ τ' εὐεργεσίη ἔσετ' ἐκ Θεοῦ ἠδ' ἐλεητύς,
Ὅς μιν ἔθων ἐσάωσε, κακῶν τ' ἐρρύσατο πάντων.
6 Ἥδ' ἀνδρῶν γενεή, οἵ τε φρεσί μιν ποθέουσι,
Σπουδῇ τε ζητεῦσιν, ἐπεί σφεας ἵμερος αἱρεῖ,
Οἱ Ἰακωβιάδαι, μέμασι δ' ἔθεν ἄντα παρεῖναι.
7 Ἂν δ' οἴγεσθε, πύλαι, καὶ ἀείρετε ὑμὰ κάρηνα,
Ἠγέρεσθ' ὑμεῖς, θύραι ἱραί, αἰὲν ἐοῦσαι·
Ὄφρα κεν εἰσέλθοι ὑμέων διὰ πεπταμενάων
Κύδιστος Βασιλεύς, οὗ τὸ κλέος ἄφθιτον αἰεί.
8 Τίς δ' ὅγε κύδιστος Βασιλεύς, οὗ τ' ἄφθιτον αἰεὶ
Τὸ κλέος; Ἀθάνατος, τοῦ τε σθένος οὐκ ἐπιεικτόν,
Ἀθάνατος, κρατερός τε καὶ ἴφθιμος πολεμιστής.
Ἂν δ' οἴγεσθε, πύλαι, καὶ ἀείρετε ὑμὰ κάρηνα,
Ἠγέρεσθ' ὑμεῖς, θύραι ἱραί, αἰὲν ἐοῦσαι·
Ὄφρα κεν εἰσέλθοι ὑμέων διὰ πεπταμενάων
Κύδιστος Βασιλεύς, οὗ τε κλέος ἄφθιτον αἰεί.
10 Τίς δ' ὅγε κύδιστος Βασιλεύς; ταμίης πολέμοιο,
Ἀθάνατός τ' ἀρχὸς στρατιάων· οὗτος ὅγ' ἐστι
Κύδιστος Βασιλεύς, οὗ τε κλέος ἄφθιτον αἰεί.

ΨΑΛ. κε΄.

1 Ἀθάνατε, προτὶ σὲ φρένα μου καὶ θυμὸν ἀείρω.
2 Σοί γε πέποιθα, Θεός μου, ἐλέγχεα μή με πιθείης·
Μηδὲ κατ' αἶσχος ἐμοὶ χάδαις κακὸν, ἐλπίδ' ὀλέσσας,
Μήτ' ἐχθρούς μου ἕκαστον ἐμοὶ ἔπι ἐγχανάασθαι.
3 Ἀλλά γε πάντες, ὅσοι πίσυνοι μάλα σοί γε πέλονται,
Λώβης ἄμμοροι εἶεν, ἐλεγχείης τ' ἀλεγεινῆς,
Μήτ' αἰσχυνθεῖεν, μήτε σφίσιν ἐλπὶς ὄλοιτο,
Ἐσθλὸν ἐελδομένοις· τοὶ δ' αἰσχυνθεῖεν ἅπαντες,
Ὅσσοι ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι μὰψ ἀλίτοντο.
4 Δεῖξον ὁδούς μοι, Ἄναξ, καὶ σάς με δίδαξον ἀταρπούς.
5 Τῆς δέ τ' ἀληθείης σύ γε μοι ὁδὸν ἡγεμόνευε,
Ὄππως μὴ ἀβροτάξω ἰὼν ποτε· καί με δίδασκε,
Ὅττι Θεὸς σύ μοι ἐσσὶ, φόως τε μέγ', ὅς με σάωσας·
Σοὶ πίσυνός τε μένω ποτιδέγμενος ἤματα πάντα.
6 Νῦν δ' ἵληθι, Ἄναξ, μνῆσαί τ' ἐλέοιο τεοῖο,
Σῆς τ' ἀγανοφροσύνης, ἐπειὴ σὺ μάλ' ἤπιός ἐσσι
Αἰὲν ἀπ' ἀρχῆθεν, φίλα τε φρεσὶ μήδεα εἰδώς.
7 Μή ποτε νοῦ ἥβης ἀλιτήματα βάλλ' ἐνὶ θυμῷ,
Μηδέ τ' ἀτασθαλίης μιμνήσκεο νηπιέης τε·
Οἷα θ' οἷαι νέοι ἄνδρες ὑπερβασίαι τελέθουσιν,
Ὅσσα τ' ἔρεξα πάλαι, εἵως ἔτι τηλίκος ἦα·
Τῶν δ' ἔκλησις ἔοι, μηδὲ μνήσαιό γε πάμπαν.
Κατὰ δ' ἔλεον σὸν, Ἄναξ, μιμνήσκεο μᾶλλον ἐμεῖο,
Σὴν δι' ἐνηείην, καὶ μείλιχον ἔνθεο θυμόν.
8 Ἀθάνατος δ' ἐῢς ἐστι, καὶ εὐδικίῃσι κέκασσο·
Τούνεκ' ἀλιτροὺς ἄνδρας, ὅσοι τ' ἀφάμαρτον ὁδοῖο,
Ἰθεῖάν τε διδάξει, ἵν' ἔσται πομπὸς ἀπήμων.
9 Οἱ δ' ἀγανοί τ' εἰσὶν, καὶ ἐνηέα θυμὸν ἔχουσι,
Τοῖσι δίκην προφέρων ὑποθήσεται, ἥν τε κέλευθον.
10 Ἀμφότερον δ', ἔλεός τε, ἀληθείη τε πέλονται
Πᾶσιν ἅμ' Ἀθανάτοιο ἀταρπιτοὶ ἠδὲ κέλευθοι,
Ἀνδράσιν οἳ ἐφύλαξαν ἃ θέσφατα, συνθεσίας τε·
Αἵ μιν ἑαὶ ὀσσεῖ εἰσιν, ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κιόντος.
11 Ἀλλά σε λίσσομ', Ἄναξ, ὑπὲρ οὐνόματός γε τεοῖο,
Φείδεο καί μ' ἐλέαιρ', ὅτι σοι ἀλιτήμενός εἰμι,
Καί μου ἀτασθαλίῃ ἵληθι, ἐπεὶ ἄασπετός ἐστιν.
12 Ἀθάνατον τίς ἀνὴρ φρεσὶν ἅζεται ἠδὲ φοβεῖται;

Τόνδ'

Τὸν δ' ὅγ' ἀμηνύσει, ποιμπὸς τέ οἱ ἔσσετ' ἀπήμων
Εἶν ὁδῷ ἐξαίτῳ, ἥ θ' οἱ καταθύμιός ἐστιν.
13 Ἀφνειός τ' ἔσσεται, μενέει δέ οἱ ἄσπετος ὄλβος
Ἔμπεδος, οὐδέ τι οἱ θυμὸς δεδιήσεθ' ἑάων·
Καί κεν ἑὴ γενεὴ τοῦδ' αἵματος ἐκγεγαῶτες,
Κλῆρον ἔχοιεν ἅλις, γῆν τε κληρώσαιατ' ὀπίσσω.
14 Τοῖσι μὲν ἀζομένοισιν Ἄναξ ἑὰ δήνεα φαίνει,
Ὅσσα τε κεκρύφαται ἑτέροις, σφίσιν ἀμφαδὰ θῆκεν,
Ὅρκιά τε πιστά θ' ὁμῶς, καὶ ἐοῦ μηδήματα θυμοῦ.
15 Ὄμματ' ἐπ' Ἀθάνατον ποτιδέγμενος αἰὲν ἀείρω,
Ὅττι με ἐξερύσει πόδας ἐξ ὀλοοῖο λίνοιο.
16 Καὶ σὺ μεταστρέψας, ἐμέ τ' εἴσιδε καί μ' ἐλέαιρε
Σχέτλιον, οἷος ὅτ' εἰμί, δύῃ τ' ἀρημένος αἰνῇ.
17 Κήδεα μέν μοι ἀέξετ', ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ·
Ἀργαλέων με πόνων καὶ ὀϊζύος ἐξαναλύσον.
18 Εἴσιδ' ἐμὴν ἄτην ὀδύνας τε καὶ ἄλγεα λυγρά·
Ἵλαον ἔνθεο θυμὸν, ἄφες τ' ἀλιτήματα πάντα.
19 Φράζεο δυσμενέας μευ, ἐπεὶ μάλα πολλοί ἔασι,
Καί μ' ἀπήχθηραν, κατὰ δ' ἔστυγον ἔχθεϊ λυγρῷ.
20 Ῥῦσαι ἐμὴν ψυχὴν, καί μοι ἀπὸ λοιγὸν ἄμυνε·
Μή με καταισχυνέεσθαι ἔα, ὅτι σοί γε πέποιθα.
21 Οὕνεκ' ἀναίτιός εἰμ', ἰθὺ φρονέων τ' ἐνὶ θυμῷ,
Κῆρ καθαρόν με φυλάξαι, ὁδός τ' ἰθεῖα σαώσαι·
Ὅττι σε νωλεμέως μίμνω ποτιδέγμενος αἰεί.
22 Ἀλλὰ σύ γ' Ἰσακίδῃσιν, Ἄναξ, ἐπιτάῤῥοθος ἐλθὲ,
Ῥῦσαί τ' Ἰσραήλον ὑπ' ἐκ κακότητος ἁπάσης.

ΨΑΛ. κϛ΄.

1 ΚΡῖνέ μ', Ἄναξ, ἵνα σοὶ ἐπὶ ἴσσει πεῖραρ ἕλωμαι,
Ὅς καὶ ἀμύμων αὐτὸς ἔω, καὶ ἀμύμονα εἰδώς·
Ἀθανάτῳ θαρσήσας πίθησά τε πάγχ' ἐπ' ἰθύν·
Οὐδέ κε νυστάζοιμί ποτε φρεσὶ τῇδε πεποιθώς.
2 Πειρῶ ἐμεῖο, Ἄναξ, κραδίην καὶ θυμὸν ἔταζε·
Νεφρούς τε κραδίην θ' ὡς ἄργυρον ἐν πυρὸς αὐγῇ.
3 Σὴ γὰρ ἐνηείη μοι ἐνωπῇ καὶ ἐνὶ θυμῷ·
Καὶ κατ' ἀληθείην σὴν ἐμὰς ἴθυνα κελεύθους.
4 Οὐκ ἐγὼ ἠπεροπεῦσι καὶ αἴπως ψευδομένοισιν
Ἀνδράσιν ὡμίλησ', οὐ μοι ἅδε τῶνδε θόωκος·
Οὐδ' ἔθ' ὁμαρτήσω κρύβδην κακὰ μηδομένοισιν.

5 Ἀλλ'

5 Ἀλλ' ἀγορὴν ἤχθηρα βροτῶν κακὰ μηχανοώντων,
Οὐδ' ἑταρός ποτ' ἔην, οὐδ' ἵζον τῶν δ' ἐνὶ βουλῇ
Οὐλομένῃ, οἷς τ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλε.
6 Χεῖρας νιψάμενος, καὶ μὲν ῥύπα πάντα καθήρας,
Ὥς σὸν, Ἄναξ, περὶ τ' ἀμφί τ' ἴω περικαλλέα βωμόν·
7 Φωνῇ ἀριζήλῃ ὡς θαύματα σὰ καταλέξας
Περίκλυτ' ἐπαινήσω, σοῦ τε μέρμερα ἔργα διείπω
Πάντα μάλ' ἀμφαδίην, ἵνα καὶ πάντοθι ἀΐοιεν λαοί.
8 Οἶκον, Ἄναξ, κλισίην τε τεὴν περὶ κῆρι φίλησα,
Καὶ οὖδος, ὦ σὸν κῦδος ἀγάλλεται, ἔνθα τε ναίει.
9 Μήποτ' ἐμὴν ψυχὴν μετ' ἀμπλακίῃσι πιθείης,
Μηδέ τ' ἐμὴν αἰῶνα μετ' ἀνδράσιν αἱματόεσσι·
Μηδ' ὁμὸν ἄμμι κακὸν, μία τ' ἀμφοῖν μοῖρα γένοιτο.
10 Οἳ γὰρ σφῇσι τε χερσ' ἔρδουσιν ἀτάσθαλα πολλά·
Δεξιτερῇσι τε πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δῶρα δέχονται.
11 Αὐτὰρ ἀμύμων ἔσομ' ἐγὼ καὶ ἀμύμονα εἰδώς·
Περιφρονέως σύ με ῥῦσαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἠδ' ἐλέησον.
12 Ἀσφαλέως ποσὶν ἑστάκειν ὁμαλῷ ἐνὶ χώρῳ·
Ἀνδρῶν εἰν ἀγορῇσιν, Ἄναξ, τεὸν αἶνον ἀείσω.

ΨΑΛ. κζ'.

1 Ἀθάνατος φάος ἐστὶν ἐμὸν καὶ ἀπηόσφαλον ἄλκαρ,
Ὅς τέ με ῥεῖα σάωσε· τίς ἂν μοι τάρβος ὀρόρσει;
Ἕρμα βίοιο Ἄναξ· τίς τ' ἂν με δεδίξεται ἀνήρ;
2 Ὁππότε μοι χείμφθησαν ἐπαΐξαντες ἀλεῖται,
Δυσμενέες τ' ἐπὶ μοὶ καὶ ἀνάρσιοι ἄνδρες ὄρουσαν,
Ὠμὸν βεβρώθειν μεμαῶτες θυμὸν ἀλύοντες,
Καὶ χρόος ἆσαι, ὀλισθόντες πέσον ἠδ' ὀλέκοντο.
3 Εἴ μοι ἐπὶ στρατὸς ἦλθ', ἅμα τε στίχες ἔπαλτο λαῶν,
Οὐ λίην ταρβήσω ἐνὶ φρεσὶν, οὐδ' ὑποδείσω·
Εἰ γὰρ καὶ ἐπὶ μοὶ πόλεμος πολύδακρυς ὄρηται,
Θαρσήσω γε καὶ ὥς, καί μοι νόος ἄτρομος ἔσται.
4 Ἓν τόδ' Ἄνακτ' ἤτησα πάρος, τόδε τ' εὔξομαι ἤδη,
Ὥς που Ἀθανάτοιο δόμῳ ἔνι ναιετάοιμι
Νωλεμὲς ἤματα πάντ', ὄφρα ζωοῖσι μετείω,
Κάλλος ἐόν τ' ἐσιδεῖν, καὶ ὂν ἱρὸν ἐξερεείνειν.
5 Ἢ γὰρ ἐνὶ κλισίῃ με κρύψῃ ὀϊζύος ὥρῃ,
Ἐν δ' οἴκοιο μυχῷ καθύπερθέ τε ῥεῖα καλύψῃ·
Στήσει δ' ἀσφαλέως πέτρῃ ἔπι ὕψος' ἀείρας.

6 Νῦν

6 Νῦν δ' ὑπὲρ ἀντιβίους, ὅσσοι περιναιετάουσιν,
Ὑψοῦ μὲν τὴν κάρη, κῦδος δέ θ' ὑπέρτερον ἕξω·
Τοὔνεκ' ἀγαλλόμενός μιν ἐπαινέσω, ἱρὰ κάλα
Αὐτοῦ ἐνὶ κλισίῃ ῥέξας κεχαρηότι θυμῷ·
Μέλψομαι Ἀθάνατον, λιγυρῇ ἀναμέλψομ' ἀοιδῇ.
7 Ἀλλ' ἴληθι, Ἄναξ, καί μευ βοόωντος ἄκουσον·
Σώζεο, καί μ' ἐλέησον, ἐμῆς τ' ἐπικέκλυθι φωνῆς.
8 Εἶπεν ἐμὴ κραδίη, καὶ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει,
Ὡς λίτην μοι ἔοικε, σὺ γὰρ ἦν θαμὰ καὶ τὸ κελεύεις,
Πολλά σε λισσέσθαι, ἱκέτην δέ τοι ἔμμεναι ἄντην·
Πολλά σ', Ἄναξ, λίσσομαι, ἱκέτης δέ τοι ἔσσομαι ἄντην.
9 Μὴ ἀγανὴν ἀπ' ἐμεῖο τεὴν τρέπε τηλόθ' ὀπωπὴν,
Μηδὲ κότῳ ἐμέθεν νοσφίζεο σοῦ θεράποντος·
Ὅς τέ μοι ἕρμα τέτυξο, μὴ δ' ἐμὲ πάγχυ μεθείης,
Μηδέ με καλλείψαις, Θεὸς ὅς τέ μευ ἐσσὶ φόως τε.
10 Εἴπερ γάρ με πατήρ τε καὶ αὐτὴ ἥ τέκε μήτηρ
Ἄμφω καλλείπωσιν μεθῶσί τε μοῦνον ἐόντα,
Ἀλλ' ἕλετ' Ἀθάνατος, καὶ ἑῷ ἐσαγείρατο κόλπῳ.
11 Ὦ Ἄνα, σήν με δίδαξον ὁδὸν, καὶ ἀμύμονι πομπῇ
Εἵνεκα δυσμενέων μευ ἄγ' εἰς ἰθεῖαν ἀταρπόν.
12 Μή μ' ἐχθρῶν προδίδοιτο νόῳ καὶ θέλεσι λύσσῃ·
Ψευδεῖς γὰρ κατ' ἐμεῖο δόλον ῥάπτοντες ἀνέσταν
Μάρτυρες, οἵ τε βίην πνείουσιν ἀπηνέϊ θυμῷ.
13 Καί νύ κεν ἔκ μ' ἔλιπε ψυχὴ, εἰ μὴ ἐπεπίθεα,
Ὄφρ' ἄγ' ἔτι ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
Ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶν ἔλεον πολὺν Ἀθανάτοιο,
Καὶ χάριν, οἷός τ' αὐτὸς ἐΰς τε καὶ ἤπιός ἐστιν.
14 Ἔλπεο δ' Ἀθανάτῳ πίσυνος ποτιδέγμενος ἔμπης·
Θάρσει, ὁ γὰρ κραδίῃ τοι ἐνιστάξει μένος ἠΰ·
Ἔλπεο δ' Ἀθανάτῳ πίσυνος ποτιδέγμενος ἔμπης.

ΨΑΛ. κη'.

1 ΠΡὸς σὲ βοήσω, Ἄναξ, σὺ δὲ μή με πάρελθε σιωπῇ·
Μήποτέ σευ παριόντος ἀνηναμένου τε σιωπῇ
Τοῖσιν ὁμοῖος ἔω, οἳ ἔβαν δόμον Ἄϊδος εἴσω.
2 Κέκλυθί μευ βοόωντος, ἐμεῖο δέ τ' ἄκουε λιτάων,
Ὡς λίτομαι ποτὶ σεῦ ἕδος ἱερὸν χεῖρας ἀνασχών.
3 Μή με κακοῖς ἄνδρεσσι, καὶ οἷς φίλον αἴσυλα ῥέζειν,
Σύν τ' ἐρύσαις, μηδέ σφιν ὁμῇ ἐμὲ μοῖρα κιχάνοι,

Οἵ τ' εὖ μὲν βάζουσι, κακὰ φρονέουσι δὲ θυμῷ.
4 Τίσιαν σφέτερ' ἔργα, κακορραφίην τ' ἀλεγεινήν·
Οἷά τε χερσὶν ἔρεξαν, ἐοικότα μισθὸν ἄρνυντο·
Δὸς σφιν ἀτασθαλίης ἐπιεικέα πάμπαν ἀμοιβήν,
Οἵ ἔρξαν σφιν ὄπαζε, δίκη τ' ἰθεῖα γένοιτο.
5 Οὕνεκ' ἄρ' οὐκ ἀλέγουσιν ἐνὶ φρεσὶν ἔργα Θεοῖο,
Οὐδέ ποτέ σφι μέμηλεν ἃ χερσὶν ἑῇσιν ἔρεξε·
Τούσδε διαρραίσει, δείμαι δ' αὖτ' οὐκέτι μέλλει.
6 Ἀθάνατος δ' αἰνείσθω, ἐμῆς ἐπεὶ ἔκλυε φωνῆς,
Ἔκλυεν εὐχομένου φωνῆς, καὶ ἄκουσε λιτάων.
7 Ἕρμα καὶ ἀσπὶς ἐμοὶ ἱερὴ ἲς Ἀθανάτοιο,
Τῷ δὴ πέποιθ' ἐμὸν ἦτορ, ὅ μοι ἐπιτάρροθος ἔσται,
Νῦν με καὶ ἵκετ' ἀρωγή, ἐπεὶ ὅ μοι ἐστὶν ἀμύντωρ·
Τοὔνεκά μοι κραδίη μάλ' εὐφροσύνῃσιν ἰάνθη,
Καί μιν ἀοιδῇσι κλείω ὕμνοισί τ' ἐμοῖσι.
8 Τῶν δέ τε ἄλκαρ Ἄναξ, εἶλάρ τε φόως τε τέτυκται
Αὐτοῦ τοῦ βασιλῆος, ὃν ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ.
9 Σὸν λαόν τε σάω, κλήρῳ τε μάλ' ἵλαος εἴης,
Βόσκε τε καὶ μέγ' ἄεξε, ἄειρέ τε νωλεμὲς αἰεί.

ΨΑΛ. κθ'.

1 ΚΕ'κλυτέ μευ λαῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Καρτεροί οἳ εὖ χθονὶ διακριδὸν εἰσὶν ἄριστοι, κείνυυ
Εἰ μάλα καρτεροί ἐστε, Θεὸς τό γε ὔμμιν ἔδωκεν·
Αὐτῷ οὖν δότε κῦδος (ὃ γὰρ κάρτιστος ἁπάντων)
Ἀθανάτῳ δότε κῦδος ὁμοῦ τιμήν τε βίην τε.
2 Ἀθάνατον τιμῇσι γεραίρετε, ὡς γὰρ ἔοικε,
Καὶ καθ' ἑὸν κλυτὸν οὔνομ' ὑπέρτατόν οἱ δότε κῦδος·
Ἁζόμενοι τιμᾶθ' ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο,
Ἠδὲ σεβαζόμενοι ᾧ ἐν περικαλλέϊ νηῷ.
3 Φωνὴ Ἀθανάτοιο ἐφ' ὕδασι καὶ νεφέλῃσιν·
Ὕψι Θεὸς βρέμεται, τοῦ τε κλέος ἄφθιτον αἰεί,
Δεινὸν ὅ γ' ἐβρόντησε, μέμυκεν δ' ἄσπετος αἰθήρ
Τοῖο δ' ὑπὸ βροντῇ, τρομέει δέ τε φῦλ' ἀνθρώπων·
Ἀθάνατος δὲ καθίζει ἐφ' ὕδασι θεσπεσίοισι.
4 Φωνὴ Ἀθανάτοιο βίη καὶ κάρτος ὑπηδεῖ,
Φωνὴ Ἀθανάτοιο δέος καὶ κῦδος ὑπηδεῖ.
5 Ὡς ὅ μέγ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο,
Οὐρανὸς ἐσμαράγησεν, ὑπεστονάχιζε δὲ γαῖα,

Ἔρ᾽ξεμε δ᾽ οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη, ἔνθα δὲ κέδροι,
Κέδροι τοῦ Λιβάνοιο θυώδεες ἐρρίζωνται,
Ἠχῇ θεσπεσίῃ, πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων.
6 Ὡς δ᾽ ὅταν ἄγχαυλοι πόρλιες περὶ βοῦς ἀγελαίας
Πᾶσαι ἅμα σκαίρουσι, νέοι θ᾽ ὡς μονοκέρωτες·
Ὡς Λίβανος Συρίοιό θ᾽ ὁμοῦ αἰπεινὰ κάρηνα
Σκαίρει τε θύμει τε, Θεοῦ κλύοντος ὁππότ᾽ ὀρούει.
7 Ἀθάνατος βρόντησεν ἰοὺς φλογόεντα βέλεμνα,
Μαρμαρυγῇσι δ᾽ ἔησι πυρὸς σέλας αἰθομένοιο
Ἦκεν ἀπ᾽ οὐρανόθεν, διά τ᾽ ἔσχισεν ἔνθα καὶ ἔνθα,
Δεινὴ δὲ φλὸξ ἄρτο νέφους διὰ ῥηγνυμένοιο.
8 Βροντῇ ὑπ᾽ Ἀθανάτοιο, ὅτ᾽ οὐρανόθεν σμαραγήσῃ,
Νέρθ᾽ ἐλελίχθη μὲν γαῖα, θύμεντο δὲ βῆσσαι,
Βῆσσαί τε τρομέοντο, καὶ ἄλσεα μακρὰ Καδήσου.
9 Φωνὴ Ἀθανάτοιο μογοστόκος ἔσ᾽ ἐλάφοισι,
Καὶ θάμνους γύμνωσε βαθείης πάρφεσιν ὕλης·
Πάντες δ᾽ ὧν ἐνὶ νηῷ ἑὸν κλέος εὐρὺ λέγουσιν,
10 Ἀθάνατος δὲ καθῆστ᾽ ἐφ᾽ ὕδασι καὶ νεφέλῃσιν,
Ὕψι μάλ᾽, ἔνθ᾽ ὄμβρων ταμίης ἄνδρεσσι τέτυκται,
Ἔνθα καὶ Ἀθάνατος βασιλεύει πολεμοῦς αἰεί.
11 Ἀλκὴν δώσει Ἄναξ ᾧ λαῷ· τοῖο δ᾽ ἕκητι
Ὦ, λαῷ ὄλβος τε καὶ εἰρήνη ἅλις ἔσται.

ΨΑΛ. λʹ.

1 Ὑψώσω σε, Ἄναξ, κλείω θ᾽ ὕμνοισιν ἐμοῖσιν,
Οὕνεκά μ᾽ ὑψόσ᾽ ἄειρας, ἀνήγαγες ἔκ τε βερέθρου,
Οὐδέ με δυσμενέεσσιν ἄθυρμά τε χάρμα τ᾽ ἔθηκας. ἀπολύσεως
2 Πρὸς σέ, Ἄναξ, ἐβόησα, Θεός μου, πόλλ᾽ ἱκετεύων·
Καί σύ γέ μοι ἰητρὸς, ἀκέσαό τ᾽ ἄλγεα παύσας.
3 Ὦ Ἄνα, σὺ ψυχήν μου ἀνήγαγες ἐξ Ἀΐδαο,
Ζωγρήσας, ἵνα μὴ ὑπὸ γῆν ἴω, ἔς τε βέρεθρον.
4 Μέλπετε Παμβασιλῆ, ὅσοι οἱ ὀπάονές ἐστε
Ἁγνοὶ ἀμώμητοί τε, καὶ οἷς νόος οὐδὲ θεουδής·
Τοῦ δέ τε ἱερὸν οὔνομ᾽ ἀείδετε καὶ κλέος ἐσθλόν,
Μνημοσύνην θ᾽ ὕμνοισιν ἀγάλλετε θεσπεσίοισιν.
5 Οὐ μὲν γάρ τ᾽ ἐπὶ δηρὸν ἑὸς χόλος, ἀλλὰ μίνυνθα,
Ἡ δὲ χάρις ζωοῖσι διαμπερὲς αἰὲν ὀπηδεῖ·
Εἰ περ καὶ ἀνὰ νύκτα γόος κλαυθμός τε πέλονται,
Πρωῒ δ᾽ εὐφροσύνη, ἅμα τ᾽ ἠοῖ χάρμα πέφανται.

Ἔρξε-

6 Ὄφρα μοι ὄλβος ὀπηδῇ, ἔφην ἐμὸν ἔμπεδον αἰεί·
Οὐδέ τι θυμὸς ἔολπε κακὸν πείσεσθαι ὀπίσσω.
7 Σὺ κράτος ὤρεξ' ἐμοί, καὶ μοι σθένος ἔμπεδον ἔδωκας,
Ἀθάνατ', αὖθι μεθύστερα, φίλα φρονέων ἐνὶ θυμῷ·
Ὡς δ' ἀγανὸν ἀπ' ἐμεῦ ὄσσε τρέψεις, ἤχθετό μοι κῆρ.
8 Πρὸς σὲ, Ἄναξ, ἐβόησα, καὶ Ἀθάνατον λιτάνευσα.
9 Τί χραισμήσει ἐμὸν αἷμα; τί πότμος ἐμεῖο μέγ' ὄνειαρ,
Εἴ ποτέ κεν θάνοιμι, χυτὴ δέ με γαῖα καλύψαι;
Ἦ ῥ' ὑπένερθεν ἐοῦσα κόνις τεὸν αἶνον ἀείσει;
Ἠδὲ τεὴν ἐνέρεσσιν ἀληθείην καταλέξει;
10 Κλῦθί μευ, Ἀθάνατε, ξυνίες ὦκά τε, καί μ' ἐλέησον,
Καὶ ἵληθι, Ἄναξ, ἠδ' ἱκεῦ μοι ἐπαρωγός.
11 Νῦν δέ μοι αὖτε κακῶν δῶκας χαρίεσσαν ἀμοιβήν,
Πένθεος εὐφροσύνην τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν,
Ὀρχηθμόν τε γόοιο, χοροιτυπίην τ' ἐρατεινήν·
Ἠδέ με γυμνώσας ῥακέων περὶ χάρματα ἕσσας.
12 Ὄφρα σε κῦδος ἐμὸν τιμήσῃ κηρόθι μᾶλλον,
Γλῶσσά τέ μευ ὕμνοισι διηνεκέεσσιν ἀείσῃ,
Μηδ' ἀκέουσα σιωπῇ, ἐπεὶ ἐξῆς χεν ἀοιδῆς·
Ὦ κύδιστ' Ἄναξ, ὅς μοι Θεὸς ἔπλεο μοῦνος,
Ἦ σε μάλ' αἰνήσω, κλείω δέ τε νωλεμὲς αἰεί.

ΨΑΛ. λα'.

1 ΣΟὶ, Ἄνα, θάρσυνός εἰμι, σύ μοι κράτος ᾧ τε πέποιθα·
Μή με καταισχυνέεσθαι ἔα ποτέ, μηδέ τι λώβην
Ἔμμεναι· εὐδικίῃ σῇ ῥῦσαί μ', ἠδὲ σάωσον.
2 Κέκλυθί μευ φωνῆς, ῥῦσαί τέ με ὅττι τάχιστα·
Πέτρη μοι κρατερή τ' εἴης, καὶ ἀθέσφατον εἶλαρ,
Ἀσφαλές, ἔνθα φυγὼν ἀσκηθὴς αἶψα γένωμαι.
3 Πέτρη γὰρ σύ γέ μοι, καὶ πύργος ἀμήχανός ἐσσι·
Τῷ ῥά μοι οὐνόματος τεῦ εἵνεκα πομπὸς ἰόντι
Γίνεό τε πρόφρων, καί μοι ὁδὸν ἡγεμόνευε.
4 Ἐξέρυσαί με λίνοιο, τό μοι δόλῳ ἄνδρες ἔθηκαν
Λάθρῃ· ἐμὸν γὰρ σὺ κράτος ἐσσί, καὶ ἄσπετον ἄλκαρ.
5 Τοὔνεκ' ἐπιτρέψω ψυχὴν ἐμὴν χερσὶ τεῇσι·
Μυρί' ἄποινα δίδως σύ μ', Ἄναξ, θανάτοιό τ' ἔλυσας,
Ὅς περ ἀληθείης Θεὸς ἔπλεο, καί με σάωσας.
6 Ἐχθροί μοι τὰ μάταια μετὰ φρεσὶ μαψ ἀλέγοντες·
Ἀθανάτῳ δὲ πέποιθ', αὐτῷ δέ τε θάρσυνός εἰμι.

7 Σῇ ἀγανοφροσύνῃ χαιρήσει μοι φίλον ἦτορ,
Γηθήσει δέ τε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἰανθείς·
Κήδεο γὰρ μογέοντος ἐμεῦ ὑπ' ὀϊζύος αἰνῆς,
Ψυχῆς τ' εἰνὶ πόροισιν ἐμῆς ὄθε' ἠδ' ἀλέγιζες.
8 Οὐδέ με δυσμενέων ἀνδρῶν ἐνὶ χερσὶν ἔελσας·
Ἐς δ' ὁδὸν εὐρυτέρην πόδας ἤγαγες ἐκ στεινωποῦ.
9 Ἀλλά μ', Ἄναξ, ἐλέησον, ἐπεὶ κρατερ', ἄλγεα πάσχω,
Τειρόμενος δ' ὀδύνῃσι διηνεκέεσσι τέτηκα,
Ὄμματά τε ψυχήν τ', ἰδὲ γαστέρα πόλλ' ἀχέουσαν.
10 Ὡς μοι ὀϊζυρὸς βίος ἄνεται ἠδ' ἐνιαυτοί,
Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι λευγαλέοισιν·
Οὐδέ μοι ἴς ἔτι λείπετ' ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
Οὐδὲ βίη, φθινύθει δέ τ' ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν,
Ὀστέα δ' αὖ σέσηπε, κατεσκλήκασι δὲ γυῖα.
11 Δυσμενέων δ' ἀνδρῶν λώβη, καὶ ἐπόψιος ἦα
Πάντων, τῶν δὲ μάλιστ', οἳ γείτονες ἦσαν ἐμεῖο,
Γείτονες ἠδ' ἔται με κατέστυγον, ἀμφὶς ἐόντες·
Ὅσσοι καί με θύρηφι ποτ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶντο,
Ὡς ἴδον, ὡς ἔφυγον, καὶ ἐμεῦ ἀπονόσφι λίασθεν.
12 Ἔκλησις δέ μοι ἐστὶν ἐν ἀνδράσιν ἠΰτε νεκροῦ,
Οὗ τε καὶ ἐκλελάθοντο πάλαι κατατεθνειῶτος,
Οὐδέ τις αὐτοῦ μνῆμα ἐν ἀνθρώποισι λέλειπται·
Ὡς ἐμεῦ οὔτις ἐνὶ κραδίῃ ὄθετ' οὔτ' ἀλεγίζει·
Ἄγγεϊ δ' ἴκελός εἰμ' ἀχρηΐῳ ὅπποτ' ὄλωλεν,
Ἠδ' ἐάγη, τὸ δέ τ' αἶψα κολὸν γίνετ', οὐδενόσωρον.
13 Πολλῶν ὕβριν ἄκουσα κακὴν ἐπικερτομεόντων·
Οὐδέ τις ἀσκηθής· πάντῃ δέος, ἦ ποτ' ἔην γε·
Ἕως οἳ ὁμοῦ ἐπὶ μοὶ ὀλοφώϊα δήνε' ὕφαινον,
Σὺν δέ τε φραζόμενοί μοι ἀτάσθαλα μηχανόωντο,
Ἱέμενοι κτεῖναι, καί μοι ἀπὸ θυμὸν ἑλέσθαι.
14 Αὐτὰρ ἐγὼ πίσυνος σοί, Ἄναξ, Θεὸς εἷς σύ μοι, εἶπον.
15 Ὧραί μοι μοῖραί τε βίου ἐπὶ σοί γε πέλονται·
Δυσμενέων ἀνδρῶν ῥύσαιό με ἐκ παλαμάων,
Δηΐων ἔκ τε βίης, ὅσσοι κακά τε φρονέουσι,
16 Καί με διώκουσι, τεύχουσί τε νηλέϊ θυμῷ.
Μειδιόων ἀγανοῖσι προσώπασι σὸν θεράποντα
Εἴσιδε, καί με σάωσον ἐνηείης ἕνεκεν σῆς,
Ἠδὲ φιλοφροσύνης, ὅτι σοι νόος ἐστ' ἐλεήμων.
17 Μή τι καταισχυνέωμαι, Ἄναξ, ἱκέτης δέ τοι εἰμί·
Ἀλλὰ καταισχύνωνται ἀλιτροί, καδ δὲ σιωπῇ

ab [illegible] p[illegible]:

Ἔλθωσ'

Ἔλθωσ' εἰς ἀΐδαο, χαμαὶ τ' ἀπὸ πάμπαν ὄλοιντο.
18 Χείλεα, τοῖς αἰεὶ φίλον ἐστὶ ψεύδεα βάζειν,
Σχοίατ', ἀκὴν τ' εἶεν, τά τε λαοῖς δίκαιοι δικαίους,
Κερτομέοντ' αἰσχροῖσιν ἀταρτηροῖς τ' ἐπέεσσιν,
Ὕβρεος ἐξ ὀλοῆς, καὶ ἀγηνορίῃσι νόοιο.
19 Οἷ', ὅσα τ' ἐσθλὰ πέλει, ἅ τε σοὶ κειμήλια κεῖται,
Ὄφρ' ἔῃ αἰὲν ἑτοῖμα, σέ τ' αἰδομένοισιν ὀπάσσαι,
Ὡς ἐθέλῃς, ἅ τε σοί γε πεποιθότας ἄνδρας ἔρεξας
Ἀμφαδίην, ὄφρα γνῶσί τε φῦλ' ἀνθρώπων!
20 Θήσεις σφέας τοι ἐς ὦπα, καὶ ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν
Ἀρτεμέας τε σόους θ' ὡς ἐν κευθμῶνι φυλάξεις,
Ὕβρεος ἔκ τε κακῆς ἀνδρῶν ὑπερηφανεόντων,
Ἔκ τ' ἄτης ὑπάγων, γλωσσάων τ' ὑλαομενάων
Νείκεος ἐκ λυγροῦ, κλισίῃ δέ τ' ἀμφικαλύψεις.
21 Αἰνετὸς ἔστω Ἄναξ, ὅ μ' ἐφίλατο, καὶ ἐλέησεν
Ἔξοχα, θεσπεσίως, θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
Οἷά μ' ἔοργ', ὀχυρῇ ἀρρήκτῳ τ' εἰνὶ πόληϊ.
22 Ἦ ῥ' ἐφάμην σπεύδων (φύγαδ' ἔτραπέ με τρόμος αἰνός)
Ὡς μετανάστης εἰμὶ τεῆς ἀπάτερθεν ὀπωπῆς,
Πάγχυ κακῶς ἀπόλωλα, σὺ δ' οὐκέτι μ' ὄψεαι αὖθις·
Ἀλλ' ἔμπης γε λιτὰς ὄπα τ' ἔκλυες εὐχομένοιο.
23 Ἀμφαγαπάζετε πάντες ἐνὶ φρεσὶ Παμβασιλῆα,
Οἵ ῥ' ὅσιοι ἑοὶ ἐστ'· ὅτ' Ἄναξ πιστοῖσιν ἀμύνει,
Ἠδ' ἔθ' ὑπερφιάλοισιν ἐοικότα μισθὸν ὀπάζει.
24 Ἀνέρες ἔστ', ὁ δέ τ' ὔμμιν ὀνιστάξει μένος ἠΰ
Πᾶσιν ἐνὶ κραδίῃ, οἳ Ἄνακτί γε θαρσυνοὶ ἐστέ.

ΨΑΛ. λβ'.

1 ΤΡὶς μάκαρ, ᾧ περ ἀτασθαλίης κακὰ δέσμα λέλυνται,
Τοῖς ἦλω τὸ πάρος, κεκάλυπται δὲ πάμπαν ἀμπλακίαι.
2 Τρὶς μάκαρ ἐστί, ᾧ ἀμπλακίην Θεὸς οὐκ ἀνέθηκεν,
Οὐδέ τ' ἀλιτροσύνην, πέρ τ' οὐ δόλος ἔστ' ἐνὶ θυμῷ.
3 Ὄφρ' ἀκέων ἦμην, σιγῇ τ' ἀλιτήματ' ἔκευθον,
Ὀστέα μοι φθινύθεσκε πανημερίῳ γοόωντι,
Ὡς μὲν ἀκηχεμένου στοναχὴ ἀλίαστος ὀρώρει.
4 Ἤματα γὰρ νύκτας τε σοῦ ἔτλην χεῖρα βαρεῖαν,
Πᾶς δ' ἐξηράνθην, ὥς τ' ἐν θέρει αὐχμὸς ἐπὶ χθών·
Ὡς δ' ὅταν ἔργα βοῶν, καὶ ἀρούρας σείριος ἄζῃ,
Καί τε φέρῃ πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι,

Τοῖος ἐγὼ γενόμην, ὑπὸ δὲ χροὸς ἰκμὰς ὄλωλε.
5 Σοὶ μὲν ἀτασθαλίην μοι ἀειφραδέως κατέλεξα,
Οὐδέ τ' ἀλιτροσύνην μοι ἐνὶ φρεσὶν ἔνδον ἔκευσα·
Εἶπον, Ὑπερβασίας ἐρέω μοι σχέτλιά τ' ἔργα
Ἀθανάτῳ, ἅ τ' ἔοργ' ἀλιτήμενος, οὐδ' ἐπικεύσω·
Ὣς ἐφάμην· σὺ δέ τ' αὐτίκ' ἐμοὶ ἵλαος ἔπειτα,
Καί μοι δέσματ' ἔλυσας ἀλιτροσύνης ἀλεγεινῆς
Περφρονέως, οὐδ' ὕβριν ἐπίσχεο καὶ κακὰ ἔργα.
6 Τῷ σοι ἕκαστος ἀνήρ, ᾧ τ' ἂν νόος ἦσι θεουδής,
Εὔξεται ἤματι τῷ ὅτε τοι φίλον ἐστὶν ἀκοῦσαι,
Ἦ ῥά οἱ ὕδατα πόλλ' οὐκ ἄν ποτε ἐγγύθεν ἔλθοι,
Εἴπερ καὶ ποταμὸς χειμάρροος οἴδματι θύῃ.
7 Πὰρ δέ τοι ἐκρύφθην, σὺ δέ τ' ἔπλεό μοι ἀλεωρή,
Ἠ, σόος εἰμὶ λαθών· σύ μ' ὀϊζύος ἐξαναλύσεις,
Πολλάς τ' ἐμβαλέεις φρεσί μοι μελιηδέας οἴμας,
Τῆσι τεός τ' αἶνος, σύ τ' ἀείσεαι, ὅς μ' ἐσάωσας.
8 Οἶμον ἐγώ σε διδάξω, ὁδοῦ ἔνι τ' ἴχνια θήσεις,
Ἥν ἰέναι σοι ἔοικεν, ἐμῇ ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ·
Σοὶ βουληφόρον ἔσται ἐμὸν καὶ ἐπίσκοπον ὄμμα.
9 Μὴ γίνεσθ' ἵπποισιν ὀρεῦσί τε πάμπαν ὁμοῖοι,
Τοῖς ἄνοος κραδίη, οὐδὲ φρένες ἐντὸς ἔασι·
Καὶ στόμα δ' ἰσχόμεναι κημοῦ χρεὼ ἠδὲ χαλινοῦ,
Μή ποτε χριμφθεῖεν, καὶ δηλησαίατο φῶτα.
10 Ὃς μὲν ἀλιτρὸς ἔῃ, τῷ δ' ἄλγεα πολλὰ λέλειπται.
Ὃς δὲ Θεῷ πίσυνος, περί τ' ἀμφί τε τόνδ' ἐλεητύς.
11 Χαίρετε δ' Ἀθανάτῳ, καὶ εὐφραίνεσθε δίκαιοι,
Οἷσίν τ' ἰθεῖα κραδίη, ἀλαλάξατε πάντες.

ΨΑΛ. λγ'.

1 Χαίρετ' Ἄνακτι δίκαιοι, ἐπεὶ ὁσίοισιν ἔοικε
Τόνδ' αἰνεῖν, καλὸν δέ τ' ἀειδέμεναι κλέος αὐτοῦ.
2 Αἰνεῖτ' Ἀθάνατον κιθάρης μελιηδέϊ φωνῇ,
Μελπόμενοι, καὶ νάβλῃ ἀείδετέ μιν δεκαχόρδῳ.
3 Κλείετέ μιν μολπῇ, λιγυρὴν ἐντύνετ' ἀοιδὴν,
Ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται·
Θεσπεσίως κελαδεῖτε, καὶ ἰδρείῃσι νόοιο.
4 Ἐσθλὰ γὰρ Ἀθανάτου ἔπη, ἔργα τε πάντα δίκαια.
5 Εὐνομίην τε δίκην τε φιλεῖ νόος Ἀθανάτοιο·
Τοῦ δ' εὐεργεσίης πλῆτο χθὼν πουλυβότειρα.

6 Οὐρα-

6 Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε λόγῳ γένετ' Ἀθανάτοιο,
Ἔνθα τε κοσμητοὶ στρατοὶ εἵατο, καὶ στίχες ἄστρων,
Ἠδὲ τὰ τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωτο,
Ἃ στόματος Θείοιο τετυγμένα τ' ἦεν ἀϋτμῇ.
7 Ὡς θημῶνα, ὕδατα ξυναγείρων ἁλὸς, εἰς ἓν ἄγειρε,
Κορθύεται δὲ θάλασσα, καὶ ἵσταται ἠ' ἐνὶ μοίρῃ·
Θῆκε δὲ βένθεα πόντου ὑπ' ἠΐνεσσι βαθείης,
Οἷα ταμιείοισιν κειμήλια κείμενα πολλά.
8 Τοὔνεκα γαῖαν ἅπασαν ἔχοι φόβος Ἀθανάτοιο·
Δείσειάν τέ μιν ὅσσοι ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν.
9 Αὐτὸς γάρ τ' ἔπος εἶπε, καὶ ἐμματέως ἐτέτυκτο,
Αὐτίκα μὲν θ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον,
Τοῦδέ τ' ἐφημοσύνῃ πάντ' εὖ κατὰ κόσμον ἄρηρεν.
10 Ἀθάνατος βουλὰς ἐθνέων μεταμώνια κολούει· μεσος
Καὶ λαῶν ἀλίωσε νοήματα, μήδεά τ' ἀνδρῶν, νοεω cogito.
Ὡς οἵδ' οὐκ ἐπὶ πάγχυ τέλος μύθοισιν ἔθηκαν.
11 Δήνεα δ' Ἀθανάτοιο διαμπερὲς ἔμπεδα μίμνει,
Ὅσσα μενοινήσῃ, καὶ οὗ μελεδήματα θυμοῦ
Ἀλλήκτοις γενεῇσι, καὶ ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα.
12 Τρὶς μάκαρ, οὗ Θεός ἐστ' ἱερὴ ἲς Ἀθανάτοιο,
Ἔθνος τε λαός θ', ὃν ἐλέξατό οἱ κλῆρας εἶναι.
13 Οὐρανόθεν καθορᾶται Ἄναξ ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν,
Πάντη ὀπιπτεύων, πάντων τ' ἴδε φῦλ' ἀνθρώπων.
14 Ἔνθεν, ἣ οἱ ἕδος ἐστὶν, ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσι
Πάντας, ὅσοι περ ἔασιν ἐπὶ χθονὶ ναιετάοντες.
15 Συμπάντων τεῦξε κραδίας, πάντ' ἔργα νόησεν.
16 Οὐ στίχες αἰχμητέων, οὐδὲ στρατὸς ἄσπετος ἀνδρῶν
Ἄλκιμος ἐν πολέμῳ δύναται βασιλῆα σαῶσαι·
Οὐδὲ μέγα κράτος ἄνδρα, καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα,
Ἐξ ἄτης ῥύετ', οὐδ' οἱ ἐπήρκεσε κῆρα μέλαιναν.
17 Ἵππος ψευδαλέος, καὶ ἀμήχανος ἄνδρα σαῶσαι·
Οὐδέ τιν' ᾧ σθένεϊ μεγάλῳ ῥύετ', οὐδὲ βίηφι.
18 Ὀφθαλμὸς Θεοῦ ἐστὶν ἐπ' ἀνέρας, οἵ τε ἑῷ θυμῷ
Ἅζονται, αὐτῷ τε πεποιθότες, οὕνεκ' ἐνηής·
19 Ῥύσασθαί τ' ἐκ θανάτου, μή τις σφίσι θυμὸν ὀλέσσῃ,
Καὶ, ὅτε λιμὸς ἔῃ, θρέψαι, ζωούς τε φυλάξαι.
20 Ψυχὴ δ' ἡμετέρη Θεῷ ἔλπεται, ἠδὲ ἑ μίμνει
Συνεχὲς, ὅς τ' ἄλκαρ καὶ ἀμύντωρ ἄμμι τέτυκται.
21 Τῷ γὰρ ἀγαλλόμενον κεχαρήσεται ἄμμι φίλον κῆρ,
Εἵλαρ οὗ τ' οὔνομ' ἐὸν πέλει ἱερὸν, ᾧ ἐπεπίθμεν,

22 Ἄμμιν,

Ἄμμιν, Ἄναξ, ἀγανός τε καὶ ἵλαος ὧδε γένοιο,
Οἷα γὰρ ἐλπόμεθ' αὐτοί, ἐπεί τοι θαρσυνοὶ εἰμέν.

ΨΑΛ. λδ΄.

1 Κλείω Ἄνακτα, καί οἱ εἰδέω χάριν ἤματα πάντα·
Νωλεμέως ἑὸν αἶνον ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσω.
2 Ἀθανάτῳ μάλ' ἀγαλλόμενος μάκαρ εὔχομαι εἶναι,
Τῷ δέ τε χαίρουσα ψυχὴ ἐμὴ ἀγλαϊεῖται·
Τὰ δ' ἄνδρες πεύσονται ἐπηέες ἠδὲ πενιχροί,
Οἳ καὶ ἀκούσαντες μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ.
3 Δεῦτ' ἄγετε, ξὺν ἐμοὶ ὕμνοισιν ἀείδετ' Ἄνακτα,
Τοῦ δ' ὄνομ' ὕψοσ' ἅμα ξυνῇ φορέοιμεν ἀοιδῇ·
4 Ἀθάνατον λιτάνευσα, ὁ δ' ἔκλυεν εὐχομένοιο·
Ἀλλὰ καὶ ἐκ πασέων ἐμὲ ῥύσατο ταρβοσυνάων.
5 Οἱ δέ μιν εἰσορόωντο, φόως δ' ἐπὶ τοῖσι φαάνθη·
Οὔτε κατηφείης νέφεϊ σκιόωντο πρόσωπα.
6 Πόλλ' ἠρᾶθ' ὅδ' ἀνὴρ κεχρημένος, ἠδ' ἐβόησεν·
Ἀθάνατος δ' ἐπάκουσε, κακῶν τ' ἐκ ῥύσατο πάντων.
7 Κυκλόσε δ' αὖλιν ἔθηκεν ὁ Ἄγγελος Ἀθανάτοιο
Ἀμφί μιν αἰδομένοισιν, ἀεριό τ' ἀπὸ τοῖσιν ἀμύνει.
8 Γεύσασθ' ἠδ' ἴδεθ' οἷος Ἄναξ ἀγαθός καὶ ἐπηής·
Τρὶς μάκαρ οὗτος ἀνήρ, ὃς ἐνὶ φρεσὶ τῷδε πέποιθεν.
9 Ἅζεσθ' ὑμεῖς Ἄνακτ', ὅσοι ἑοί οἵ νύ πέρ ἐστε·
Ὅττι μιν ἀζόμενοι οὐ τοῦ ἐπιδευέες εἰσί.
10 Χρειοῖ μὲν λιμός τε κιχάνει τέκνα λεόντων·
Οἱ δὲ θεουδέες εἰσ', οὐ βρώμης οὔτε τοῦ ἄλλου
Ἐσθλοῦ δευήσοντ', οὔτε χρειὼ ἵξεται αὐτούς.
11 Δεῦτ' ἄγετ' οὖν φίλα τέκνα, ἐμῆς δ' ἐπακούετε φωνῆς·
Εὐσεβίην δέ τε ὕμμε φόβον τε Θεοῖο διδάξω.
12 Τίς κεν ἀνὴρ ἐθέλῃ δηθὰ ζωοῖσι μετεῖναι,
Καὶ ἔρδειν αἰῶνος, ἐάων ὄφρα τ' ἐπαύρῃ,
Ἠδ' ἀγαθὸν ζώησι βίον θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ;
13 Γλῶσσαν ἔεργ', ἵνα μή τι κακόν ποτε μυθήσαιτο,
Ἴσχε τε χείλεα σά, μή πως ἀπατήλια βάζοι,
Μηδέ τί τοι ἀσύφηλον ἔπος φύγοι ἕρκος ὀδόντων.
14 Χάζεο μὲν κακοεργίης, ἀπό τ' ἴσχεο πάμπαν,
Σοὶ δ' εὐεργεσίη αἰεὶ περὶ κῆρι μελέσθω·
Εἰρήνην τ' ἀγάπαζε, καί οἱ ἕπευ αἶψα φύγῃσιν.
15 Ἀθανάτου ὀφθαλμοὶ ἐπ' ἀνέρας εἰσὶ δικαίους,

Οὔατα

Οὔατα δ' εὐχομένων ὄπ' ἀκουέμεν αἰὲν ἑτοῖμα.
16 Ἀθανάτοιο δ' ὀπωπὴ ἐπ' ἀνδράσιν ἐστὶν ἀλιτροῖς,
Τῶν δὲ καὶ οὔνομ' ὀλέσσαι ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Ὡς μήτις μεμνέῳτο πύθοιτό τε ἐς τὸ ὀπίσσω.
17 Εὐσεβέες βοόωσιν, Ἄναξ δέ σφεων ὄπ' ἀκούει·
Πάντων ἔκ τε κακῶν ῥύεται καὶ οἰζύος αἰνῆς.
18 Ἀθάνατος σχεδόν ἐστιν ἀδάκνεα θυμὸν ἔχουσιν,
Οἷς τ' ἐάγη φίλον ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, ἄγχι ἀμύντωρ·
Καὶ φρένα τειρομένοισι φόως πόρε, τούς τε σάωσε.
19 Πολλαὶ μέν τ' ἄται, καὶ πολλὰ κάκ' εἰσὶ δικαίῳ·
Ἀλλά μιν ἐκ πάντων ῥύεται μῦθος Ἀθανάτοιο.
20 Ὀστέα πάντα φύλαξε, καὶ οὔ νύ τι τῶν ποτ' ἐρράχθη.
21 Ἀλλὰ κακὸν κακὸν ἄνδρα φίλης αἰῶνος ἀμέρσει,
Σχέτλιον, ὅς καὶ ἑῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὀλεῖται·
Τοὺς δὲ κιχήσετ' ὄλεθρος, οἳ ἐχθαίρουσι δίκαιον.
22 Ἐκ δὲ κακοῦ ψυχὴν ῥύεται Θεὸς ὧν θεραπόντων·
Ἀτρεμέες δέ τε πάντες, ὅσοι τε πεποιθότες αὐτῷ,
Καὶ σόοι ἔσσονται, οὐδέ σφεας ἵξετ' ὄλεθρος.

ΨΑΛ. λε'.

1 Δυσμενέεσσιν, Ἄναξ, μοι ἐριζόντεσσιν ἔριζε,
Ἀντίβιον μαχέσαιο μαχειομένοισιν ἔμοιγε.
2 Τοῖσι δὲ σὺ πρόμος ἐλθέ, καὶ ἀσπίδα λάζεο χερσί,
Ἀσπίδα καὶ σάκος εὐρύ, καὶ ὄρσεό μοι ἐπ' ἀρωγῇ.
3 Ἐκ δέ τε ἔγχος ἐρυσσάμενος δηΐοισιν ἐμοῖσιν
Ἔλθοις ἀντιόων, ἵνα μὴ προτέρω ἐλάσωσι,
Μηδέ μοι ἀσσοτέρω προμόλωσιν θυέλλῃ λύσσῃ·
Ψυχῇ ἐμῇ ὣς εἰπέ, Φόως τεόν εἰμι καὶ ἄλκαρ.
4 Λωβητοί τ' εἶεν καὶ ἐλεγχέες, οἵ μοι ὄλεθρον
Ῥάψαν ἀεικελίως, μεμαῶτές τ' ἀπὸ θυμὸν ἑλέσθαι·
Αἰσχυνθεῖεν ὁμοῦ μετά τε στρεφθεῖεν ὀπίσσω,
Αὔτως, ἀκλειῶς, οἵ μοι κακὰ μηχανόωνται.
5 Ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ
Καρφαλέων, τὰ δὲ ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλῃ·
Ὣς τε διασκεδάσαι σφέας ἄγγελος Ἀθανάτοιο.
6 Τοῖσιν ὁδὸς σκολόεσσα, καὶ ἥ τις ῥεῖά κ' ὀλίσθοι,
Γίγνοιθ', ἧπερ ἴωσιν· ὁ δ' ἄγγελος Ἀθανάτοιο
Αἰὲν ἐπισπέρχων φεύγοντας ὄπισθε διώκοι.
7 Μαψιδίως γὰρ ἐμοὶ σφέτερον λίνον ἐξεπέτασσαν,

Λυγρὸν, κρυπτάδιον, βόθρον δ' ὤρυξαν ἔνερθε,
Καί μοι ἀναιτίῳ ἀνδρὶ, κακοῦ ἵνα πήματι κύρσω,
Ψυχῇ βόθρον ὄρυξαν ἐμῇ, καὶ ῥάψαν ὄλεθρον.
8 Τὸν μὲν ἀνωΐστι θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνοι,
Καὶ λίνῳ, ὃ κρύβδην ἄλλοις θῆκ', αὐτὸς ἁλῴη,
Λευγαλέῳ, ὥς καί οἱ ὀπίστατον κακὸν εἴη.
9 Τοὔνεκα δ' Ἀθανάτῳ χαιρήσει μοι φίλον ἦτορ,
Γηθήσει τε μάλιστα, σόας ὅ μοι αὐτὸς ἐτύχθη.
10 Καὶ τότε γὰρ ξύμπαντά μοι ὀστέα ὧδ' ἐρέουσι,
Τίς σοὶ ὁμοῖος, Ἄναξ, κεχρημένον ὅστ' ἐσάωσας
Ἀνδρὸς ἀπ' ἰφθίμου, ὃς ἕο κρείσσων τε γένηται,
Ἀνδρὸς ἀφ' ὑβριστέω κεχρημένον ἠδὲ πενιχρόν;
11 Ψεύδεα δ' ἀρτυόωντες ἐμοὶ ἔπι μάρτυρες ἔσταν·
Οἵ με τά τ' οὐκ ἐνόησα μετάλλησαν, καὶ ἔροντο,
Τῶν δέ τε νῆϊς ἐγὼ, καὶ πάμπαν ἀναίτιος ἦα.
12 Καὶ κακὸν ἀντ' ἀγαθοῦ μοι ἀεικέα μισθὸν ἔδωκαν,
Ἱέμενοι κτεῖναί με, φίλης τ' αἰῶνος ἀμέρσαι.
13 Ἀλλ' ἐγὼ, ὄφρα μὲν οἳ νούσῳ τρύχοντο βαρείῃ,
Σάκκον ἐπὶ χροὰ θῆκα, ῥάκος δέ με εἵματα ἕεστο·
Ἐλλισάμην, καὶ ἄπαστος ἔην, τετιηότι θυμῷ,
Μαψ, ἐπεὶ οὐ σφι μέμηλε, τὰ οὐκ ἀπόναντο λιτάων,
Αἵ τ' ἐς κόλπον ἐμόν γε παλιμπετὲς ἀπονέοντο
Εἰς ἀγαθὸν γὰρ ἐμοὶ, οὐδ' ὡς ἀνεμώλιοι ἦσαν.
14 Τοῖος ἔην, ὡς εἴ μοι φίλτατος ἦεν ἑταῖρος,
Ἠὲ κασίγνητος νούσῳ ἀρημένος αἰνῇ.
Βλῶ γὰρ κατηφήσας, μελανείμων, πένθει κυφὸς,
Ὡς ὅτε τ' ἀνέει μητρὸς ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο.
15 Οἱ δ', ἐπεὶ ἀάσθην, μεγάλῳ ἐπὶ πήματι κύρσας,
Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη·
Καὶ ἐπ' ἐμοὶ ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Οἱ δ' ἐπ' ἐμοὶ ἤγερθεν ἀτίμητοι μελανάσται,
(Τοὺς δ' ἐγὼ οὐδ' ἔγνων, πάντων δέ τ' ἀναίτιος ἦα)
Κερτομέοντες, ἐπεσβολίης δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.
16 Οἷά τε πολλὰ μολοβροὶ, ἐπίκλοποι ἠπεροπῆες,
Κέρτομα βάζουσιν, καὶ ἐπ' ἀνδράσιν ἑψιόωνται·
Ὥς μ' ἔδακον μύθοις, δεινῶν ἀπολυμαντῆρες,
Σχέτλιοι, ἠδ' ἐπὶ μοὶ ὀλοοὺς ἔβρυξαν ὀδόντας.
17 Αὐτὰρ, Ἄναξ, τέο μέχρις ἐπόψεαι, ἠδ' ἀλογήσεις;
Αὐτὴν ἐκ τε κυδοιμοῦ ἐμὸν φίλον ἔξελε θυμὸν,
Πότμου θ', ὄν μοι ῥάψαν ἀπηνέες, ἐκ τε λεόντων

Μουνογενῆ ἀγαπητὸν ἐμὸν μηλειδέα ῥῦσαι.
18 Ἦ κεν ἐγὼ κλείω σ' ἀγορῇ ἐνὶ κυδιανείρῃ,
Καὶ τεὸν αἶνον ἀείσω ὅθι πλεῖστος πέλε λαός.
19 Μή μοι ἐπεγχαίρωσιν ἀνάρσιοι ἀνέρες αὔτως.
Μή σφισι χάρμα τ' ἔω· μήτ' εἰς ἐμὲ δενδίλλωσιν,
Οἵ τέ με μαψιδίως καὶ ἀναίτιον ἐχθαίρουσιν.
20 Οὐ γάρ τ' εὖ βάζουσι φιλοφροσύνῃσι νόοιο,
Οὔτ' εἰρήνη σφιν κεχαδύμενος, αὐτὰρ ἐκήλοις
Ἡσυχίοις τ' ἐπὶ γῇ ἀπατήλια μητιόωσιν.
21 Οἵ τ' ἐπί μοι στομάτεσσι κεχηνότες ὧδ' ἀγόρευον,
Κερτομίοις ἐπέεσσ', Αἶ, αἶ, εἴδομεν ὀφθαλμοῖσιν.
22 Ἦ σὺ τόδ', Ἀθάνατ', εἶδες, ἀκὴν μὴ ἧσο σιωπῇ·
Σώθεο, μηδὲ τ' ἐμεῖο, Ἄναξ, ἀπὸ νόσφι λιασθῇς.
23 Ὄρσο, Θεός μου Ἄναξ τε, καὶ ἔγρεό μοι ἐπ' ἀρωγῇ'
Κεῖνε δὲ νεῖκος ἐμόν, περὶ δ' ἴσασο εἰνὶ δίκῃσι.
24 Κρῖνέ μ', Ἄναξ ὁ Θεός μου, ὃς εὖ περὶ οἶδα δικάζειν,
Εὐνομίῃσι τεῇς, μηδέ σφιν χάρμα γένωμαι.
25 Μηδ' εἴπωσι ποτὶ σφέτερον μεγαλήτορα θυμόν,
Ὢ πόποι, ἦ ῥ' ὡς ἄμμι φίλον φρεσίν, ὡς ἐτελέσθη,
Πάγχυ καθ' ἡμέτερόν γε νόον τάδε ἔργα τέτυκται·
Μηδ' εὔχωνθ', ὡς εἴ με καταβρόξαντες ὄλεσσαν.
26 Τοῖσιν δ' αἴσχεα πόλλ' ἅμυδις κάκ' ἐλέγχεά τ' εἴη,
Οἳ ὑπεροπλίῃσιν ἐμῇ χαίρουσιν ἀνίῃ·
Αἰδῶς τε λώβης τε μέλαν νέφος ἀμφιέσαιντο,
Οἵ μοι ἐπεγχαίρουσιν ἀγηνορίῃσι νόοιο.
27 Οἱ δ' ἀλαλάξαντες μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ,
Οἵ μοι ἀρηγόνες εἰσὶ δίκῃ, (ἰθεῖα γάρ ἐστιν)
Ἠδ' ἐπίηρα φέρουσιν ἄνακτι· οἱ δὲ μάλ' αἰεὶ
Ὧδ' εἴποιεν, Ἄναξ περὶ πάντων αἰνετὸς εἴη,
Ὢ θαλίῃ θεράποντος ἑοῦ ἐπιήνδανε θυμῷ.
28 Εὐδικίην δὲ τεὴν ἐρέει ὁσίας τε θέμιστας
Γλῶσσά μου, ἠδὲ πανημερίη τεὸν αἶνον ἀείσει.

ΨΑΛ. λς'.

1 Ἡ μὲν ἀτασθαλίη ἀνδρὸς ὑπερβασίη ἀλεγεινή ab ἀλέγω
Εἶπέ μοι ἐν κραδίῃ, ἐπεὶ εὖ τόδε οἶδ' ἐνὶ θυμῷ, curo
Οἷός γ', οὐδὲ Θεοῖο μεταρρέπει οὐδ' ἀλεγίζει,
Νήπιος, οὐδέ ποτ' αὐτὸν ἑὸ προπάροιθεν ἔθηκεν,
Οὔ τί τι οὖν αὐτῷ μιν ἔχει δέος, οὔτε τις αἰδώς,

Οὐ γὰρ Θεοῦ οἱ αἰδώς τις ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἔοισι.
2 Καὶ ἅδεν ἐν ἔοι αὐτῷ, ἠδ᾽ ἀσκηθὴς δόλος ἐστὶ,
Εἰσόκ᾽ ἀτασθαλίην, τὴν ᾗ φρεσὶ βυσσοδομεύει, profundè cogito
Πᾶσιν ἀριγνώτην, συνεχῆ τ᾽ ἀναφανδὸν γένηται. βύθος & δομεύω
3 Αἴσυλα οὗ ἔπεα στόματος, δολόεντά τ᾽ ἔασιν
Οὐκέτι πεπνῦσθαι ἐθέλει, οὔτ᾽ αἴσιμα ῥέζειν.
4 Κείμενος ἐν λεχέεσσιν ἀτάσθαλα μήδεται ἔργα·
Βῆ δ᾽ ἀν᾽ ὁδὸν μεμαὼς, οὐκ ἰθεῖαν περ ἐοῦσαν,
Οὔτ᾽ ἀγαθήν· οὐδὲ στυγέει κακὸν ἐργάζεσθαι.
5 Μειλιχίη σου, Ἄναξ, εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει·
Καί σου ἀληθείη ἔν τ᾽ αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι.
6 Σὴ δὲ δικαιοσύνη ὡς οὔρεα μακρὰ τέτυκται·
Σαὶ δὲ δίκαι πολιοῖο ἁλὸς βένθεσσιν ὁμοῖαι,
Δοιοὺς ἀνθρώπους σὺ Ἄναξ, θῆράς τε φυλάσσεις.
7 Ὡς ἀγαθή τε, Θεὸς, πελώριον, ἠδ᾽ ἐρίτιμος
Σὴ ἀγανοφροσύνη· περ καὶ μάλα φῦλ᾽ ἀνθρώπων
Ἔλπονται σοὶ εἶναι ὑπὸ πτερύγεσσι τεῇσι·
Τάων δὲ σκιῇ ἠνίκ᾽ ἄρα σφέας ἀμφεκάλυψε,
Τῇ πίσυνοι ἄφαρ εἰσὶ, τεθαρσήκασί τε λαοί.
8 Οἱ δ᾽ ἐμπλήσονται θαλέων σοῦ πίονος οἴκου·
Καί σφιν ἅλις πιέειν δώσεις ποταμοῖο τεοῖο,
Αἰεὶ τερπωλῇσι μελισταγέεσσι ῥέοντος.
9 Ὠκεανὸς σὺ γάρ ἐσσι βίου, ἐν σεῖο τε πηγὴ
Αἰῶνός τ᾽, ἀγαθῶν τε φρείατα πάντα νάουσι,
Καὶ ποταμοὶ, ὅσσα περ γλυκέες πάντεσσι τέτυξαι,
Ἠδὲ πατήρ· ἐν σῷ δὲ φάει φάος ὀψόμεθ᾽ ἡμεῖς.
10 Μειλιχίης ἔτ᾽ ὄναιντο τεῆς, οἵ κέν σ᾽ ἐνὶ θυμῷ
Γνῶσι, καὶ εὐδικίης, οἷσιν νόος αἴσιμός ἐστι.
11 Μή ποδί τις βλάψαι μ᾽ ἀνδρῶν ὑπερηφανεόντων·
Μηδὲ βίῃ χειρί τε κρατερῇ μ᾽ ὤσαιατ᾽ ἀλιτροί.
12 Κάππεσον ἔνθ᾽ ἄνδρες, τοῖς σχέτλια ἔργα μεμήλει·
Καὶ ἐπεὶ οὖν συνελίχθεν, ἅμ᾽ ἤειπον, οὐδ᾽ ἄρα πως ἦν
Αὖθις ἀναστῆναι, οὐδ᾽ ἐκφυγέειν κακότητα.

ΨΑΛ. λζ′.

1 ἈΝδράσι μὴ φθονέῃς, οἷσιν φίλον αἴσυλα ῥέζειν·
Μηδ᾽ ἐπὶ τοῖς κακοεργοῖσιν δύσζηλος ἔησθα.
2 Ταμνόμενοι γὰρ τοί γε τάχ᾽ ἠΰτε χόρτος ὀλέονται,
Ἠδὲ μαραινόμενοι ἄφαρ ὡς τέρεν ἄνθεα ποίης,

Αὔτως πληθύοντα μίνυνθά περ, οὐ μάλα δηρόν.
3 Ἀθανάτῳ πίσυνος τῷ πέλου, ἅμα τ' αἴσιμα ῥέζε·
Καί νύ κεν εὔκηλος γαίῃ ἔπι τ' οἰκία ναίοις,
Καί ῥ' ἐτεὸν βόσκοιο, βίος δέ τοι ἔμπεδος εἴη.
4 Ἀθάνατος σοι τερπωλὴ καὶ χάρμα γένοιτο·
Καί κέν σοι τόσα δοίη, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.
5 Ἀθανάτῳ μάλ' ἕκηλος ἐπιτρέψαις τὰ σὰ ἔργα·
Τῷ πίσυνος τ' εἴης, ὃ δέ κεν ῥέα ἐκτελέσειεν·
Ὧν δέ σε ἵμερος εἷλ', αὐτῷ τάδε πάντα μελήσει.
6 Σὴν τὴν δικαιοσύνην ὥσπερ φάος ἀμφαδὰ θήσει,
Ὡς φάος ἠελίοιο, δίκην τε σὴν ὡς μέσον ἦμαρ.
7 Ἴσχεο δ' Ἀθάνατον σιγῇ ποτιδέγμενος αἰεί·
Μηδέ ποτ' ἐν θυμῷ τόδε χώεο, μηδὲ νεμέσσα,
Οὕνεκά τις δοκέει μάκαρ ἔμμεν' ἀτάσθαλος ἀνὴρ,
Εἴπερ τ' εὖ ζώησιν, ὃς οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ῥέζων.
8 Παῦε, ἔα δὲ χόλον, μηδ' ἀσπερχὲς μενέαινε·
Μὴ νεμέσα, μὴ καί οἱ ὁμῶς κακοεργὸς ἔῃσθα.
9 Καὶ γὰρ πρόχνυ κακῶς οἱ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ὀλοῦνται·
Οἳ δὲ τῷ Ἀθανάτῳ πίσυνοι περὶ κῆρι πέλονται,
Κτήσονται γαῖαν, δηθὰ ζωοῖσι μιγέντες.
10 Οὐ μὲν γὰρ δηναιὸς ἀλείτης, ἀλλὰ μίνυνθα
Μίμνει· εἰ οὖν νῦν ἔλθῃ, ἄφαρ δ' οὐκ ἔσσετ' ὀπίσσω·
Καὶ ἕδος ὃν σπουδῇ διζήμενος οὐκ ἂν ἐφεύροις.
11 Γαῖαν δὲ κτήσονται ἐνηέες ἄνδρες ἕκηλοι,
Πλούτῳ τ' εἰρήνης τε τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ.
12 Ἀνδρὶ δικαίῳ ἀλιτρὸς ἐμήσατο ἔργον ἀεικὲς,
Τῷ δὲ νεμεσσηθεὶς ὀλοοὺς ἔβρυξεν ὀδόντας.
13 Ἀλλ' ἐπί οἱ γελάσει ἱερὴ ἲς Ἀθανάτοιο·
Ἔγνω γὰρ κατὰ θυμὸν, ὅ οἱ σχεδὸν αἴσιμον ἦμαρ.
14 Σπάσσαντο ξίφος ὀξὺ, βιόν τ' ἐτάνυσσαν ἀλιτροὶ,
Ἱέμενοι πτωχὸν πελάσαι χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
Πτωχὸν ἀλεγεινὸν κεχρημένον, ἠδ' ἐναρίξαι
Ἀνέρας, οἳ βίον εὖ ἴθυνον, ἠδὲ κατ' αἶσαν.
15 Τῶν δὲ τὸ φάσγανον ὀξὺ διαπρὸ τ' εἴσεται αὐτῶν
Μέσσην κὰκ κραδίην, ἅμα τ' ἀγνυμένοιο βιοῖο.
16 Ἀνέρος εὐσεβέος ζωὴ, ὀλίγη τε φίλη τε,
Κρείσσων, ἢ πολέων ἄφενος καὶ πλοῦτος ἀλιτρῶν.
17 Καὶ γὰρ δυσσεβέων σθένος ἠδὲ βραχίονες ἀνδρῶν
Πρυμνοὶ ἀραχθήσονται· Ἄναξ δέ τε ἕρμα δικαίων.
18 Ἀθάνατος δ' ἀγαθῶν ἴδεν ἤματα καὶ βίον ἔγνω,

Οἱ γὰρ ἐναίσιμοί εἰσιν· ἀκήρατος ὔν σφιν ὀπίσσω
Κλῆρος ἔπι, κτῆσίς τε μάλ' ἔμπεδος ἔσσεται αἰεί.
19 Ὥρῃ ἐν ἀργαλέῃ, ὅτε τ' ἤματα λυγρὰ πέλονται,
Οὔ νύ κεν αἰσχυνθεῖεν· ἐπὴν δέ τε λιμὸς ἵκηται,
Ἔσσεθ' ἅλις σφι, ἵνα μὴ βρώμης ἐπιδευέες ὦσι.
20 Δυσσεβέες δ' ἀπολοῦνται, ἰδ' ἐχθροὶ Ἀθανάτοιο·
Ὡς δ' ὁπότε κριῶν τε καὶ ἀρνῶν πίονα δημὸν
Πῦρ δήϊον φθίνησιν ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν,
Κνίσση δ' οὐρανὸν ἵκει ἑλισσομένη περὶ καπνῷ·
Ὡς οἱ ἀποφθίμενοι κνίσση καπνός τε γίνονται.
21 Οὐκ ἀπέδωκε δάνον, ὅ,τ' ἔλλαβ' ἀτάσθαλος ἀνήρ·
Ὅστις δ' αὖ ἀγαθὸς, καί κεν περιεικὸς χαρίσαιτο,
Πολλοῖς πολλὰ διδοὺς, ἐπεί οἱ νόος ἔσσ' ἐλεήμων.
22 Οἷς ὁ φίλα φρονέει ἐνὶ θυμῷ, τοὶ δ' ἄρα γαῖαν
Κτήσονται· οὓς δ' αὖθ' ὁ κατέσυγε, τοὶ δ' ἀπολοῦνται.
23 Ἴχνια τ' ἰθύνει καὶ ὁδὸν Θεὸς ἀνέρος ἐσθλοῦ·
Ὅν τε βίον φιλέει, καὶ ἑοῖς ἐπιτέρπεται ἔργοις.
24 Εἰ πέσεν, οὐκ ἀπόλωλεν· Ἄναξ γὰρ ὑπείρεχε χεῖρα.
25 Ἦ ποτε κοῦρος ἔα, νῦν αὖτέ με γῆρας ἱκάνει,
Ἀλλ' οὐ καλλειφθέντα ποτ' ἄνδρα δίκαιον ὄπωπα,
Οὐδ' ἑὰ τέκν' ἀνὰ δῆμον, ἐπεὶ χρειὼ ἵκεν ἐνδείης,
Αἰτίζοντ' ἀκόλους, οὐδ', οὕνεκα λιμὸς ἄνωγε,
Πλαζχθέντ', αἴ κέν τις κοτύλην καὶ πύρνον ὀρέξῃ·
Οἷοί τε πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασιν.
26 Ἤματα πάντ' ἐλεεῖ, καὶ χρηΐζοντι δανείζει·
Παῖδες ἑοὶ μάκαρες, καί σφιν πολὺς ὄλβος ὀπηδεῖ.
27 Χάζεο πόλλ' ἀπάνευθε κακοῦ ἄπο, αἴσιμά τ' ἔρδε·
Σοὶ δ' ἕδος ἔμπεδον ἔσσεθ', ὃ ναίοις νωλεμὲς αἰεί.
28 Ὅττι δίκην φιλέει Θεός· οὐδέ ποθ' οὓς θεράποντας
Καλλείπει, ὁσίους, οἱ δ' ἤματα πάντα σάωθεν·
Δυσσεβέων δ' ἀνδρῶν γενεὴ προθέλυμνος ὀλεῖται.
29 Γαῖαν κεν ληλάχοιεν, ἠδὲ κτήσαιντο δίκαιοι,
Νωλεμὲς οἰκεῦντες· μετανάσται δ' οὔποτ' ἔσονται.
30 Ἀνέρος εὐσεβέος στόμ' ἐπιφροσύνῃς ἀγορεύει·
Τοῖο δ' ἀπὸ γλώσσης ῥέει εὐνομίη τε δίκη τε.
31 Θεσμὸν ἑοῖο Θεοῖο φίλον περὶ κῆρι φυλάσσει
Ἐν στήθεσσιν ἑοῖς· τῷ καὶ ποσὶν οὐκ ἂν ὀλίσθοι.
32 Ὥς σκοπὸς, ἄνδρα δίκαιον ἀτάσθαλος ὀξὺ νόησεν·
Τῷ δ' ἔπι καὶ λόχον εἷσε, κατακτάμεναι μενεαίνων.
33 Ἀλλ' οὔ πως μιν ἐπιβήσει χείρεσσιν ἑῇσιν

Ἀθά-

Ἀθάνατος, καὶ οὐχ ὑπὸ τ' ἐάσει κύρμα γενέσθαι·
Καδδὲ μιν οὐ δικάσει, ὅταν οἱ ἔπι νεῖκος ὀρώρῃ.
34 Ἀθάνατον δ' ὑπομένων, ἔλω ποτιδέγμενος ἰθύ·
Τοῦ δ' ἰθ' ὁδὸν βαίνῃς, μηδ' ἄλλοθι σὸν πόδα θείῃς,
Καί σέ κεν ὑψόσ' ἀείραι, ἵνα κλήσαιο τὴν γαῖαν,
Δυσσεβέες τ' ἀπόλοιντο, σύ τ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιο.
35 Εἶδον δυσσεβέα κρατερὸν θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ,
Ὄλβῳ τῷ πλούτῳ τε κεκασμένον ἠνορέῃ τε,
Δενδρέῳ αὐθιγενεῖ ἴκελον μάλα τηλεθόωντι.
36 Ἀλλά γε παρμέμβλωκε, καὶ αὐτίκα γίνετ' ἄφαντος,
Οὐδ' ἔτ' ἔην· σπουδῇ δεδιζήμενος οὐ μιν ἐφεύρον.
37 Εἰσιδ' ἀμύμονα φῶτα, δίκαιόν τ' ἄνδρα νόησον·
Ἀνδρὸς γὰρ τοιοῦδε πανόλβιός ἐστι τελευτή.
38 Οἱ δ' ἄρ' ἀτάσθαλοί εἰσιν, ὁμοῦ ἀπὸ πάντες ὀλεῦνται·
Τοῖσι τ' ἀλιτροῖσιν τέλος ἔσσεται αἰπὺς ὄλεθρος.
39 Εὐσεβέων δὲ σόος ἐξ Ἀθανάτοιο τέτυκται,
Ὅς σφίσιν τ' ἄλκαρ ἔησι κακῇ ἐν ὀϊζύος ὥρῃ.
40 Καί σφιν ἀρήξει Ἄναξ, καὶ ῥύσεται· ἐκ δ' ἄρ' ἀλειτέων
Ῥύσεται, ἠδὲ σαώσει, ὅτ' αὐτῷ θαρσυνοί εἰσι.

ΨΑΛ. λη'.

1 ΜΗ' μοι ἐπιπλήξειας, Ἄναξ, κεκοτηότι θυμῷ·
Μηδέ με πλήξειας ῥάβδῳ τεῇ αἰνὰ χολωθείς.
2 Ἐν γὰρ πήχθεν ἔμοιγε τεοὶ πτερόεντες ὀϊστοί,
Ὀξέες· ὅς τ' ἄμοτόν με βαρείῃ χειρὶ πιέζεις.
3 Ὡς σὺ μάλ' ὠδύσαο, φθινύθει μοι ἐπ' ὀστεόφι χρώς·
Οὐδέ τι μοι σόον ἐστ', οὐδ' ἀρτεμὲς ἐν μελέεσσιν
Εἵνεκ' ἐμῆς ἄτης, νούσου δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.
4 Καὶ γὰρ ὑπὲρ κεφαλὴν ἀλιτήματά μου βεβάασι,
Κύματά θ' ὡς ἐμὲ θῆκεν ὑποβρύχια· καί με βαρύνει,
Ὥς ὅτε πού τι ἀνὰ φῶτα πελώριον ὄβριμον ἄχθος
Τείρει βαστάζοντα, φέρειν ὁ δ' ἔτ' οὐ κε δύναιτο.
5 Τήκομαι ὠτειλῇσι καὶ ἕλκεσι μυδαλέοισι·
Σηπομένων δ' ἄρα τῶν γε κακὴ γίνετ' ἐκ χροὸς ὀδμή,
Νηπιέην δι' ἐμήν, ἀφροσύνην τ' ἀλεγεινήν.
6 Λίην δ' ἐξοχαλὸς γίνομαι, ὀδύνῃσί τε κυφός·
Ἕρπυζω δὲ πανημέριος τετιημένος ἦτορ,
Καί μ' ἀδινοῖο γόοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψε.
7 Ψοιαί μου νόσοιο κακῆς πλεῖαι τ' ἀμφί τε νεφροὶ

Πίμπλανται, κενεῶνά τ' ἀεικέλιον λάβεν ἕλκος·
Οὐδέ τι μοι σόον ἐστ', οὐδ' ἀρτεμὲς ἐν μελέεσσιν.
8 Οὔ μοι ἔτ' ἴς· πολλῇσι συνέρρηγμαι ὀδύνῃσι·
Στήθεσιν ἐμβρέμεται κραδίη, κέλεται δέ με θυμὸς
Πένθεσι τειρόμενος στοναχὴν ἀλίαστον ὀρίνειν·
Καὶ σύ γ' ἐμὸν σάφα οἶδας ἐέλδωρ, ὅ,ττεό με χρεώ·
9 Οὐδ' ἔλαθόν σε, Ἄναξ, ἐμὰ δάκρυά τε στοναχαί τε.
10 Πάλλετ' ἐμοὶ κραδίη, καὶ ἐνὶ στήθεσσι πατάσσει·
Καί μ' ὀλιγοδρανέοντα βίη λίπεν, ἐκ δέ μοι αἴγλη
Ὀφθαλμῶν ἀπόλωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς.
11 Τῆλε φίλοι ἑταροί τε ἀφ' ἕλκεος ἔσταν ἐμοῖο·
Οἵ τέ μοι ἄρθμιοι ἦσαν, ἐμεῦ ἄπο νόσφι λίασθεν,
Βὰν δέ τ' ἐμὲ προλιπόντες ὁμῶς πηοί τε ἔται τε.
12 Ἱέμενοί μοι θυμὸν ὀλέσσαι δίκτυα θῆκαν·
Οἵ μοι πῆμά τε ῥάψαι, ἀτάσθαλα πολλά τ' ἔειπον,
Ἠδὲ πανημέριοι κακὰ κέρδεα βουλεύσαντο.
13 Ἀλλ' ἐγὼ ἠΰτε κωφὸς ἔην, ὥς τ' εἴ νύ μοι αὔτως
Οὔατ' ἀκουέμεναι ἦν, ἔμπεδον τετληότι θυμῷ·
Ὥς τ' ἄκεων καὶ ἄναυδος, ὅ,τ' οὔποτε γῆρυν ἵησι.
14 Τοῖος ἐγὼ γενόμην, ὥς τ' οὐκ ἀΐοντι ἐοικὼς,
Ὥς τ' ἀνὴρ ἀγανὸς, καὶ ἤπια δήνεα εἰδὼς,
Ὅς τ' οὔπω τινὰ νεῖκος' ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν,
Οὐδέ θ' ὁμοκλήσας χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ.
15 Σοὶ γὰρ ἔτ' ἔλπομ', Ἄναξ· σὺ δ', Ἄναξ ὁ Θεός μου, ἀκούσεις.
16 Εἶπον γὰρ, Μή πως χάρμ' ἀντιβίοισι γενοίμην·
Οἵ μοι ἐπεγχατόωνται, ἐπὴν ποτε ποσσὶν ὀλισθῶ.
17 Πὰρ γὰρ ἐμοὶ ἄτη, τάχα καὶ προσέεσθαι ὀΐω·
Αἰεὶ δ' ἄλγος ἐμόν μοι ἐνωπῇ, ἠδ' ἐνὶ θυμῷ.
18 Ἦ γὰρ ἀτασθαλίην μου ἀειφραδέως καταλέξω,
Ἠδέ μοι αἰνὸν ἄχος φρεσὶν ἔσσεται, οὕνεχ' ἅμαρτον.
19 Ἀλλ' ἐχθροί μου ἔτι ζωοὶ κρατεροί τε πέλονται·
Οἵ τέ μ' ἀπεχθαίροντες ἀναίτιον, οὔ τι δίκῃσι,
Μαψιδίως στυγέουσιν, ἐπήτυμοι αἰὲν ἔασιν.
20 Οἳ κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο ἀεικέα τῖσαν ἀμοιβήν,
Δυσμενέες μοι ἔασιν, ὅτι φρεσὶν αἴσιμα ἤδεα·
Ὅ,ττι καὶ ἐσθλὸν ἔησιν, ἐμοὶ περὶ κῆρι μέμηλε.
21 Μή με, Ἄναξ, καταλείπε, Θεός μου, μηδ' ἀποχώρει
Λίην, μηδ' ἐμέθεν νοσφίζεο τηλόθι μᾶλλον.
22 Σπεῦσον δ' ἄγ', Ἄναξ, μοι ἄμυνε, φόως ὅ μοι ἐσσὶ καὶ ἄλκαρ.

ΨΑΛ.

1 Ἦ ῥ' ἐφάμην σπουδῇ πεφυλαγμένος αἰὲν ἔσεσθαι,
Μή ποθ' ἁμαρτοεπὴς στρεφθῇ μοι γλῶσσα ἠλιθίως,
Μηδέ τι μοι ἀσύφηλον ἔπος φύγοι ἕρκος ὀδόντων·
Τῶ δὲ χαλινώσειν στόμα μοι παρεόντος ἀλείτεω.
2 Τέτληκ' ἶσος ἀναύδῳ, ἀκὴν δέ τε ἦα σιωπῇ,
Οὐδέ τι ἐμφαδὲς ἔπος ἤθελον, οὔτ' ἀγαθόν περ·
Οὐδ' ὥς μοι λῆγε τὸ πένθος, ἀτὰρ καὶ μᾶλλον ὀρίνθη.
3 Θέρμετο δὲ κραδίη μοι ἐνὶ φρεσίν· ἕως τ' ἐνὶ θυμῷ
Πολλὰ μάλ' ὥρμαινον, πῦρ ἐν στήθεσσι δέδηε·
Γλῶσσα δ' ἄρ οὐκέτ' ἐπαύσατ', ἔπος δ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
4 Ὦ Ἄνα, δεῖξον ἔμοιγε ἐμὸν τέλος, ὄφρα δαείω
Ἤματά μευ, τέο μέχρις ἔτι ζωοῖσι μετείω, τε μινυος ρτε μικρον
Εἰδέω θ', ὡς δειλή τε μινυνθάδιός τέ μοι αἰών. μονγνης
5 Αἰὼν ὡς παλάμη, ὡς δάκτυλοι ἤματ' ἔασιν,
Ὡς ὀλίγον μοι τέρμα, βίοιό τε μέτρον ἔθηκας,
Οὐδέν θ' ὡς σέθεν ἄντ' αἰὼν ἐμή, οὐτιδανή τε·
Ἦ μάλ' ἕκαστος ἀνήρ, εἰ καὶ θαλίῃ ἔνι πολλῇ
Ζωός καὶ σόος ἦσιν, ἅπας λῆρός τε κόνις τε.
6 Ἦ μάλ' ἀνὴρ σκιή ἐστι, βίος τ' εἴδωλον ἀμαυρόν·
Ἦ μάλα μὰψ κλονέονται ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων·
Χρήματ' ἀγείρει ἀνήρ, οὔτ' ἔγνω τίς κεν ἐπαύρῃ.
7 Νῦν δὲ τίς, Ἀθάνατ', ἐλπὶς ἐμή; τέῳ αὖ τε πέποιθα;
Ἦ ῥα σύ γ' ἐλπὶς ἐμὴ μόνος ἔπλεο, σοί τε πέποιθα.
8 Ῥῦσαι, καί με σάωσον ἐμῶν ἀπ' ἀτασθαλιάων
Πασέων· μηδέ μ' ἔα λώβην καὶ ἐλέγχεά τ' εἶναι
Ἀνέρι νηπυτίῳ, νόον ὅς τ' ἀποφώλιός ἐστι.
9 Σιγῇ ἀτρέμας ἦν, ἀκέων θ', ὅτι αὐτὸς ἔρεξας.
10 Ἴσχεο σὴν μάστιγα ἐμεῦ ἄπο, παῦε δὲ ῥάβδον·
Ἔκ μ' ἔλιπε ψυχή, ὀλιγηπελίη τ' ἔχε θυμόν,
Τόσσον ἔγωγε τεῇ πληγῇ καὶ χειρὶ δαμάσθην.
11 Εἵνεκ' ἀτασθαλίης ὅτε σὺ βροτὸν ἄνδρα χαλέπτεις,
Δεινὸν ἐπιπλήσσων, χάριν οἱ ἀπὸ πάγχυ μαραίνεις,
Καὶ κάλλος, κατὰ δὲ χρόα τήκεις σητὶ ἐοικώς,
Ὅς τε καὶ εἵματ' ἔδῃ· ματίη δ' ἄρα φῦλ' ἀνθρώπων.
12 Σύνθεο, καί μευ ἄκουσον, Ἄναξ, ὄπα λισσομένοιο,
Κλῦθί μευ εὐχωλῆς, ὅς σοί τε γέγωνα βοήσας·
Σιγῇ μήτε πάρελθ' ἐμὰ δάκρυα, ὅς γέ τοι εἰμὶ

Ξεῖνος

Ξεῖνός τ' ἀλλοδαπός τε μινυνθάδιός τ' ἐπὶ γαίῃ,
Ὡς πατέρες μοι ἅπαντες, ὅσοι πρό τ' ἐμεῖο γένοντο.
13 Ἴσχεο, καὶ με ἔα, ἵνα μοι ὀλίγον περ ἔησιν
Ἀμπνεῦσαι τοῦ πόνοιο, καὶ ἐς φρένα θυμὸν ἀγεῖραι,
Πρίν με μολεῖν, καὶ μή που ἔτι ζωοῖσι μετεῖναι.

ΨΑΛ. μ'.

1 Ἔτλην μὲν καὶ ἔμεινα Θεὸν ποτιδέγμενος ἔμπης·
Ὃς δέ τ' ἐπεγνάμφθη, καί μευ βοόωντος ἄκουσε.
2 Καί με σμερδαλέοιο ἀνήγαγεν ἐκ τοῦ βερέθρου,
Πηλοῦ τ' ἐκ μιαροῦ, ἐξ ἰλύος τῆς βαθείης·
Πέτρῃ ἔπ' ἀσφαλέως ἐμά τ' ἴχνια θῆκε πόδας τε.
3 Ὃς τὴν νέην ὑπ' ἐμοὶ ἔθηκ' ἠδ' ἔζευξεν ἀοιδήν,
Ὥς μιν ἀνὰ στόμ' ἔχων Θεοῦ ἁμοῦ αἶνον ἀείσω·
Πολλοί κεν τόδ' ὁρῶντες, ἰδὲ δειμαίνοντο θυμῷ,
Καί νύ κεν Ἀθανάτῳ πίσυνοι μετόπισθε γένοιντο.
4 Τρὶς μάκαρ ἐστὶν ἀνὴρ καὶ τετράκις, ὅς θ' ἑὸν ἄλκαρ
Θῆκε καὶ ἐλπωρὴν ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο·
Οὔτ' ἄρ ὑπερφιάλων, οὔτε ψευδέων ἀλεγίζει.
5 Πολλὰ μὲν εἰσιν, Ἄναξ ὁ Θεός μου, θέσκελα ἔργα,
Μέρμερα, ὅσσα τ' ἔρεξας, ἄγη δ' ἔχεν εἰσορόωντας·
Πολλὰ δ' ἔασιν ἐς ἄμμε τεοῦ μεδήματα θυμοῦ,
Οὔ κέ τις ἐξείης ποτέ τοι τάδε πεμπάσσαιτο·
Πάντα μάλ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
Οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἶεν·
Μᾶλλόν τις καὶ κύματ' ἀριθμήσειε θαλάσσης,
Οὕνεκα μυρία εἰσὶν, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε.
6 Οὔτε θυηλή σοι καταθύμιος, οὐθ' ἑκατόμβη·
Οὔατά μοι τέρηνας ἀνοίξας τ', ὄφρα πίθωμαι·
Ἱερὰ δὲ καλ' ἵνα τοι χειρὶ πίονα μηρία καίω
Ταύρων ἠδ' αἰγῶν, οὐκ ἤτεες οὐδ' ἐπέτελλες,
Οὐδὲ φίλ' ἱερὰ, τοῖς σε παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι,
Λισσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβήῃ καὶ ἁμάρτῃ.
7 Καὶ τότ' ἔφην, Ἰδὲ ἔρχομ', ἐμεῦ πέρι θέσφατα ταῦτα
Γεγράφατ' ἐν πίνακι πτυκτῷ δέλτῳ τε παλαιῇ·
8 Ἔρδων ὡς ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Τέρπομ', Ἄναξ ὁ Θεός μου· ἐμοὶ δ' ἐνὶ θεσμὸς ἄκηρο
Νηδυίοισι τεὸς, καί μιν περὶ κῆρι φυλάσσω.
9 Ἐξήγγειλα δίκην μεγάλῳ ἐν ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ·

Οὐδ' ἄρ' ἔχον σιγῇ, ὡς εὖ σὺ καὶ, Ἀθάνατ', ἔγνως.
10 Οὐδὲ δικαιοσύνην σὴν ἐνὶ φρεσὶν ἐντὸς ἔκευθον,
Αὐτὰρ ἀληθείην καὶ ἀρωγὴν σὴν κατέλεξα·
Οὐδέ τι σιγῇ εἶχον ἐπιείκην ἐρατεινὴν
Μειλιχίην τε τεὴν, οὐδ' ὡς σοι πιστὰ πέλονται,
Ὡς σύ τ' ἀληθὴς εἶς· μέσσῃ τὰ δὲ πάντα πίφαυσκον
Ἀνδρῶν εἰν ἀγορῇ, ὅθι τε πλεῖστος πέλε λαός.
11 Ἀλλ' ἐλέαιρε, Ἄναξ, καὶ μὴ σὸν ἀπ' οἶκτον ἔρυκε
Νόσφιν ἐμεῖο· τεὴ δὲ φιλοφροσύνη με σαώσαι,
Σὴ δέ τ' ἀληθείη με φυλάξαι νωλεμὲς αἰεί.
12 Πάντη γὰρ περί μ' ἄται ἐκυκλώσαντο βαρεῖαι,
Μυρίαι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ·
Μάρψασαί μ' εἶχον μὲν ἀμαρτάδες, οὐδ' ἔτι μοι ἦν
Δέρκεσθαι, τόσσον μ' αὐτέων νέφος ἀμφεκάλυψεν,
Ὅσσαι γε τρίχες οὐδὲ καρήατός εἰσιν ἐμοῖο·
Τῷ μ' ἔλιπε κραδίη, ὀλιγηπελίη τ' ἔχε θυμόν.
13 Σοὶ φίλον εἴη, Ἄναξ, ῥύσθαί με πρόφρονι θυμῷ·
Σπεῦσον δ' ἄγε, λίσσομ', Ἄναξ, τάχα δ' ἔρχεό μοι ἐπαρωγός.
14 Λωβητοί τ' εἶεν καὶ ἐλέγχεες, οἵ μοι ὄλεθρον
Ῥάψαι ἀτασθαλίαις, μέμασάν τ' ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι·
Αἰσχυνθεῖεν ὁμῶς, μετά τε στρεφθεῖεν ὀπίσσω,
Αὔτως, ἀκλειῶς, ὅσσοι κακά μοι φρονέουσι.
15 Καί κεν ἀποῤῥαισθέντες ἐοικότα μισθὸν ἄροιντο
Σφῆς ἄτης, καὶ ὄλοιντο διὰ σφέτερ' αἴσχεα πολλά,
Οἵ μοι ἐπεγγελόωνται, Αἶ, αἶ, ἀναφανδὰ λέγοντες.
16 Σοὶ μέγα χαίροιεν, τέρποιατό τε φρένα πάντες,
Οἳ δ' ἱκέται σοι ἔασι, καὶ οἷς νόος ἐστὶ θεουδής·
Οἵ τε τεὸν φιλέουσι σόον, εἴποιεν ὁμαρτῇ
Συνεχές, Ὑψόθεν κλέος· ὄνομά τ' Ἀθανάτοιο.
17 Αὐτὰρ ἐμεῖο Ἄναξ πτωχοῖο περ ἠδὲ πενιχροῦ
Κήδεται· ἄλκαρ ἔμοιγε σὺ καὶ ἐπιτάρροθός ἐσσι·
Μή μοι δηθυνήσῃς, Θεός μου, αἶψα δ' ἔλθῃς.

ΨΑΛ. μα'.

1 Ὄλβιος, ὃς πτωχοῦ ὄθεται φρεσὶν ἠδ' ἀλεγίζει·
Ἀθάνατός μιν ῥύσετ' ὀϊζυος ἤματι λυγρῷ.
2 Ἀθάνατος μιν δηθὰ μετὰ ζωοῖσι φυλάξει
Ἀρτεμέ', ὡς ἐπὶ γῇ μάκαρ ἔσσι καὶ ὀλβιοδαίμων·
Οὐδέ θ' ἑ δυσμενέεσσιν ἑκὼν κύρμα προήσει.

3 Εἰ δέ ποτ' ἐν λέκτρῳ κεῖται χαλεπ' ἄλγεα πάσχων,
Ἀθάνατος δ' ἄρα οἱ γε βίην καὶ κάρτος ἐνίσπει·
Πᾶν δ' οἱ προσωμένης λέχος, ἣν μιν νοῦσος ἔχησιν.
4 Εἶπον, Ἄναξ μ' ἐλέαιρε, φίλον δέ μοι ἦτορ ἄκεσσαι,
Ψυχήν τ' ἴησαι, ὅτι σοι ἀλιτήμενός εἰμι.
5 Πολλά με λωβήσαντο, κακῶς δέ τε χεῖλεν ἐπαρεῖς
Δυσμενέες, Πότε οἱ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ
Ἔσσεθ', ἐὸν δέ τε πάμπαν ἀπὸ χθονὸς οὔνομ' ὀλεῖται;
6 Τῶν δ' εἴ τις μ' ἰδέειν ἔλθῃ, ἀνεμώλια βάζει·
Μὰψ δέ τε μοι μύθοισι χαριζόμενος μειλιχίοισιν,
Ἔσθλα μὲν ἀγγέλλει, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδομεύει·
Καὶ ὅταν ἔνδον ἵκηται, λέγει ὅτε εἶσι θύραζε.
7 Πάντες ἔμ' ἐχθαίροντες ἐμοὶ ἐπὶ μῆτιν ὕφαινον,
Ἄγχι δ' ἔχον κεφαλάς, ἵνα μὴ πεύθοιατ' οἱ ἄλλοι·
Καὶ κατ' ἐμεῖο δόλους ῥάπτον, καὶ πῆμα κακοῖο.
8 Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Τοῦτον ἔχει λώβη τε κακή, καὶ νοῦσος ἀεικής·
Νῦν δ' ὅτε πήματι κύρσε, καὶ ἤριπε, μηκέτ' ἀναστῇ.
9 Καὶ φίλος, ᾧ τε πέποιθ', ὅ, τε πιστότατος δόκατ' εἶναι,
Ὅς μοι ὑπωρόφιος, καὶ ἐμῆς ἐξέμμορε δαιτός,
Ἀλλ' ὕβρεις εἴπων ὅγε μοι λὰξ ἔνθορεν ἔμπης.
10 Αὐτὰρ, Ἄναξ, ἵληθ', ἐλέαιρέ τε, καί μ' ἀνέγειρε,
Ὡς σφιν ἐοικότα μισθὸν ὀπάσσω, οἷά μ' ἔρεξαν.
11 Οἶδ' ὅ μοι ἤπιός ἐσσι, φίλα φρονέεις τ' ἀρὶ θυμῷ,
Ἐχθρὸς ὅτ' οὐ μοι ἐπαγχαίρει ἀγηνορίῃσι νόοιο.
12 Ἕρμα δίκης σύ μοι εἶς, καὶ ἀναίτιον ἔργα φυλάσσεις
Ἐν πάντεσσι πόνοις, σοὶ ἐνώπιόν τ' αἰὲν ἔθηκας.
13 Νωλεμέως αἰνείσθω Ἄναξ Θεὸς Ἰσραήλ
Πάσῃσιν γενεῇσιν ἀεί· ὧδ', ὧδε γένοιτο.

ΨΑΛ. μβ'.

1 Ὡς ὅτε καρχαλέη ἔλαφος ποταμοῖο ῥοάων
Πολλὸν ἱμειρομένη πολυχανδέα δίψαν ἀφεῦναι,
Πνευστιόωσα μέμυκε, πᾶν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει·
Ὡς δ' αὖ ἱμείρομ' ἔγωγε, Θεὸς, σέ τε πολλὰ ποθεῦντι
Πνευστιόων μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι μέμυκε.
2 Ψυχή μοι δίψησε Θεὸν, Θεὸν αἰὲν ἐόντα·
Ἆρα Θεῷ ποτε μοι ἔσσετ' ἐλθέμεν ἠδὲ φανῆναι;
3 Ἤματα μοι νύκτας τε τὰ δάκρυα σῖτον ἐδωδή·

Ὄφρα με κερτομέοισιν ἀνειρόμενοι προσέειπον
Συνεχές, Εἰδ' ἄγε νῦν λέγε ποῦ ἄρα σὸς Θεός ἐστιν;
4 Ταῦθ' ὡς οὖν ἐνόησα μετὰ φρεσὶν, ἀλλὰ πάρειν ἐπύχθη
Μνωομένῳ κραδίη μοι ἐνὶ στήθεσσι τέτηκε
Πένθεϊ τειρομένη, πάλαι ὡς ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ
Ἤϊα, τοῖσι δὲ πομπὸς ἔην ἐπὶ δῶμα Θεοῖο,
Κεῖσε δ' ἄγον, λιγυρῇ μιν ἅμα κλείοντας ἀοιδῇ,
Ἀνδρῶν ἐν ἀγορῇ, οἷς δήμιος ἦεν ἑορτή.
5 Τίπτ' ἀλύεις, φίλε θυμέ; τί δ' ἔνδοθι τόσσον ἀτυχθεὶς
Ταρβοσύνῃ δέδμησο, κατηφείῃ τ' ἀλεγεινῇ;
Θάρσει, καὶ Θεῷ ἔλπε', ἐπεὶ καὶ ἔτ' ἐλπίδος αἶσα,
Ἡ γὰρ ἔπ κλείω μιν ἐῆς διά τ' ἄλκαρ ὀπωπῆς.
6 Θυμὸς ἔμοιγε, Θεός μου, ἐνὶ στήθεσσι ταράχθη·
Τοὔνεκά σευ μεμνήσομ' Ἰορδανίης ἀπὸ γαίης,
Ἔκ θ' Ἑρμωνιτέων, ὄρεος τ' ἀπὸ Μιζαείοιο.
7 Καὶ ποταμὸς ποταμὸν καλέει, καὶ βένθεϊ βένθος
Ἠπύει· ἄμφω ὁμοῦ συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ,
Ὄφρ' ὀχετοὶ αὐλοί τε τεοὶ καναχηδὰ ῥέουσιν
Ἐκ νεφέων· ὡς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί·
Ὕδατά σευ καὶ κύματ' ἐμοὶ ἐπὶ πάντα βέβηκεν.
8 Ἀλλὰ καθ' ἦμαρ ἔμοιγε φίλα φρονέων ἐνὶ θυμῷ
Ἐσθλὰ διδώσει Ἄναξ· ἀνὰ νύκτα δὲ καί μιν ἀείσω,
Ἠδὲ οἱ εὔξομ', ὃ καὶ Θεός ἐστιν ἐμοῖο βίοιο.
9 Νῦν ἐρέω δὲ Θεῷ, Σύ μοι ὁ κράτος ἐσσὶ καὶ ἄλκαρ,
Τίφθ' οὕτω φρεσὶ σῇσι λελασμένος ἔπλευ ἐμεῖο;
Τίπτ' ἀχέων ἑρπύζω ἀναρσίου ὑβρίζοντος;
10 Ὡς δ' ὅτε τις ξίφος ὀξὺ δι' ὀστέα φωτὸς ἐλάσσῃ,
Τοῖαι ἐπεσβολίαι εἰσ' ἀνδρῶν δυσμενεόντων,
Ὄφρα με κερτομέουσιν ὀνειδείοις ἐπέεσσι,
Συνεχὲς εἰρόμενοι, Ποῦ νῦν ἄρα σὸς Θεός ἐστι;
11 Τίπτ' ἀλύεις, φίλε θυμέ; τί δ' ἔνδοθι τόσσον ἀτυχθεὶς
Ταρβοσύνῃ δέδμησο, κατηφείῃ τ' ἀλεγεινῇ;
Θάρσει, καὶ Θεῷ ἔλπε', ἐπεὶ καὶ ἔτ' ἐλπίδος αἶσα,
Ἡ γὰρ ἔπ κλείω μιν ἐμῆς διά τ' ἄλκαρ ὀπωπῆς,
Τῷ μ' ἄντην ἐσάωσε, καὶ οὕνεκά μου Θεός ἐστι.

ΨΑΛ. μγ'.

1 ΚΡῖνε, Θεὸς, νεῖκός μου, ἄρηγε μοι εἰνὶ θέμισι·
Παρστὰς εἰνὶ δίκησιν ἐμοὶ ἀπὸ ὕβρεων ἀμύνε
Ἔθνεος οὐλομένοιο, ὅ,τ' οὐ φρεσὶν αἴσιμα ἤδη·
Ῥῦσαί μ' ἐκ δολίου καὶ ἀτασθάλου ἀνέρος ὁρμῆς.
2 Σὺ κράτεος γὰρ ἐμοῦ Θεὸς ἔπλεο, τίπτε μ' ἀπῶσας;
Τίπτ' ἀχέων ἐρπύζω ἀναρσίου ὑβρίζοντος;
3 Πέμπε φάος σὸν ἀληθείην θ', ὁδὸν ἡγεμονεύειν,
Καὶ πομποὺς ἔμμεναί μοι ἀπήμονας, ὄφρα μ' ἄγοιεν
Εἰς ἱερὸν σὸν ὄρος, σά τε δώματα ἄφθιτα αἰεί.
4 Εἶμι τότ' ἀσπασίως Θεοῦ ἐς περικαλλέα βωμὸν,
Πρὸς Θεὸν, ὅς μοι χάρμα, καὶ αἴτιος ἔπλετο πάσης
Γηθοσύνης, καὶ θυμὸν ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνει·
Καὶ φόρμιγγι λιγείῃ, Ἄναξ, τεὸν αἶνον ἀείσω,
Καί σε, Θεὸς, μέλψω, ὅς τ' ἔξοχά μου Θεός ἐστι.
5 Τίπτ' ἀλύεις, φίλε θυμέ; τί δ' ἔνδοθι τόσσον ἀτυχθεὶς
Ταρβοσύνῃ δέδμησο, κατηφείῃ τ' ἀλεγεινῇ;
Θάρσει, καὶ Θεῷ ἔλπε', ἐπεὶ καὶ ἔτ' ἐλπίδος αἶσα,
Ἢ γὰρ ἔτι κλείουσιν ἐμῆς διά τ' ἄλκαρ ὀπωπῆς,
Τῷ μ' ἄντην ἐσάωσε, καὶ οὕνεκά μου Θεός ἐστι.

ΨΑΛ. μδ'.

1 ΣΕῖο, Θεὸς, τὸ πάροιθεν ἀκούσαμεν οὔασι φήμην,
Ἄλλοθι τὸ κλέος ἐσθλὸν καὶ ἐκ πατέρων πυθόμεσθα,
Οἷα σὺ μέρμερ' ἔρεξας, ὅτε ζώεσκον ἐκεῖνοι,
Καὶ προτέρῃς γενεῇσι, πρὶν οἳ τράφεν ἠδ' ἐγένοντο.
2 Οἷον καὶ τόδε ἔργον ἔην μέγα τε κρατερόν τε,
Εὖτ' ἐξ ἔθνε' ἔλασσας, ἐνὶ χθονὶ τοὺς τ' ἐφύτευσας
Χειρὶ τεῇ, λαοὺς δ' ἐκάκωσας καὶ συνέλεξας.
3 Οὐ γὰρ γαῖαν ἔχον ξίφεϊ σφῷ οὐδὲ βίηφι,
Οὐδ' αὐτοὺς σφετέροιο σάωσε βραχίονος ἀλκή·
Δεξιτερὴ δ' ἡ τεὴ, σόν τε κράτος ἠδὲ βραχίων,
Σόν τε φάος γλυκερὸν, καὶ μειδιόωντα πρόσωπα,
Ὅττι σφέας ἐφίλεις, καίτοι κεχαρισμένοι ἦσαν.
4 Ἦ ῥα, Θεὸς, σύ γε μοι βασιλεὺς καὶ κοίρανός ἐστι·
Νίκην ἠδὲ φόως Ἰακωβιάδῃσιν ὄπαζε.
5 Δυσμενέας διὰ σεῦ κερατίζομεν, ἀντιβίους τε

Θύνο-

Οὐνόματός τε διὰ σεῖο ποδῶν ὑπένερθε πατεῦμεν.
6 Οὐ γὰρ ἐγὼ τόξῳ πίσυνος· ξίφος οὔ με σαώσει.
7 Ἀλλὰ σὺ δυσμενέων ἐξ ἀνδρῶν ἄμμε σάωσας,
Ἠδ' ἡμέας ἐχθαίρουσι κακὸν αἶσχος ἔχευας.
8 Ἄλληκτον Θεὸς ἄμμι τέτυκται χάρμα καὶ εὖχος,
Τῷ δέ τε κυδιόωντες ἀγαλλόμεθα πρόπαν ἦμαρ·
Αἰνέομεν δὲ τεὸν κλυτὸν οὔνομα νωλεμὲς αἰεί.
9 Ἀλλά γ' ἀπώσαο νῦν, καὶ ἐλέγχεας ἄμμε πίθηθαι·
Εἰ πόλεμόνδε τ' ἴασ' ἀμοὶ στρατοί, οὐ σφιν ὁμιλεῖς,
Οὐδ' ἐπιτάρροθός ἐσσι μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ. κῦδος gloria & ἀνήρ vir
10 Ἄμμε περὶ ἀντιβίων φύζαδε τρωπᾶσθαι ἔθηκας,
Ἀνδράσι δυσμενέεσσι θ' ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι.
11 Ὡς δ' ὄϊας βρώμην ἡμέας ἀνδρέσσιν ἔθηκας,
Οἳ δ' ἡμέων κρέα δάπτουσιν· διὰ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα
Ἡμέας ἐσκέδασας λαοῖσιν ἐν ἀλλοδαποῖσι.
12 Λαὸν σὸν ὡσεί περ ἀτιμήτως μετανάσσας
Πρηνὰς, ὑποδμηθείς τε, ἀεικέλιον λάβες ὦνον,
Νήποινόν τ' ἐάσας, ὅθεν οὐ νύ κεν ἄξιον ἄλφοις.
13 Γείτοσι μὲν λώβην κάκ' ἐλέγχεά τ' ἄμμε τίθησθα,
Αἶσχος ἄθυρμά τε πᾶσιν, ὅσοι περιναιετάουσι.
14 Λώβην τ' ἀλλοδαποῖσι, καὶ ἔθνεσι μῶμον ἔθηκας,
Καὶ στυγερὴν λαοῖσιν ἀοιδὴν· τοὶ δ' ἄρ' ἐφ' ἡμῖν
Κίνησαν τὴν κάρη, καὶ ὀνείδεα μυθήσαντο.
15 Αἰεί μοι προπάροιθεν ἐλεγχείη καὶ ὄνειδος·
Αἰδὼς ἀμφὶ πρόσωπα κατηφείῃ τε κάλυψε.
16 Λωβητῆρα δι' οὐλόμενον καὶ ἐπίσβολον ἄνδρα,
Ὃς βλάπτει μύθοισι, φιλεῖ δέ τ' ὀνείδεα βάζειν·
Καὶ διὰ δυσμενέα στυγερόν, κρατερόν τ' ὀλετῆρα,
Τοῦ ὕβρεις τε βίην τε σιδήρεον οὐρανὸν ἷκε.
17 Πάντα τάδ' ἄμμι γένοντο, ὅμως σέθεν οὐ λαθόμεσθα·
Οὐδὲ σὰ ὅρκια πώς τ' ἐψευσάμεθ' ἀφραδίῃσιν.
18 Οὐδέ τι τ' ἀψόρρος κραδίη ἀπὸ σεῖο λιάσθη·
Οὐδὲ πόδες κλίναντο παρὲξ ὁδοῦ, ἣν ἐπιτέλλεις.
19 Εἴ γε σὺ ἄμμε τ' ἄραξας, ἰδὲ πληγῇσι δάμασσας
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθι τ' ἄγρια φῦλα δρακόντων
Ναίουσιν· νεφέλῃ δέ τ' ὀϊζύος ἀμφεκάλυψας,
Δεινῇ, σμερδαλέῃ, σκιῇ ὡς θανάτοιο μελαίνῃ.
20 Ἡμετέροιο Θεοῖο εἰ οὐνόματος λαθόμεσθα,
Καὶ θεῷ ἀλλοδαπῷ πρὸς χεῖρας ὀρέξαμεν ἁμάς·
21 Οὔ νύ κεν εἰρύσσαιτο Θεὸς τάδε, ῥεῖά τ' ἐφεύροι;

Ἀνδρ

'Ανδρομέων ὁ γὰρ οἶδε μυχοῖ τ' ἄλλα πάντα θυμοῦ.
22 Σεῦ δ' ἕνεκ' ὀλλύμενοι πέλομεν ἦμαρ κλονεόμενοί τε
'Ανδράσιν ὠμηστῇσιν ἐλδεία νῦν πελόμεσθα,
'Αρνειοῖς ὀΐεσσιν ἐοικότες, ἅς τ' ἐπὶ δαῖτα
Σφάζουσ' ἄνθρωποι, ἢ γὰρ δίκη ἔπλετο μήλων.
23 Ἔγρεο, τίφθ' εὕδεις; τί δή, Ἄναξ, τόσον ὕπνον ἀωτεῖς;
Ὄρσεο, μηδ' ἡμέας ζ' ἀπῶσον νωλεμὲς αἰεί.
24 Τίπτ' ἄρ' ἀφ' ἡμείων τρέπεις ὄμματα; τίπτε σε λήθη
Αἱρεῖ ἡμετέρης τε δύης, καὶ ὀϊζύος αἰνῆς;
25 Ψυχὴ γάρ τε πεσοῦσα χαμαὶ κονίῃσιν ἐμάχθη,
Γαστὴρ δ' ἡμετέρη χθονὶ πίλναται ἠδ' ἐπιτήγει.
26 Ὄρσο, καὶ ἄμμιν ἄρηγε, λῦ' ἡμέας σοῦ ἕνεκ' οἴκτου.

ΨΑΛ. με'.

1 Ἦ Μοι καλὸν ἔπος κραδίην ἀναβάλλεται, ὄντως
'Εν φρεσὶ πορφύρεσσι· καὶ οἷά περ ἐς Βασιλῆα
'Εν θυμῷ ποίησα, διΐξομαι, οὐδ' ἐπικεύσω·
Γλῶσσά μοι ὦκα θέει, στύλῳ ἴδμονος ἀνδρὸς ὁμοίη,
Ὅς τ' εὖ ἐν πίνακι γράψαι μάθε χειρὶ ταχείῃ.
2 Κάλλεϊ καὶ χαρίτεσσι κέκασσαι φῦλ' ἀνθρώπων,
Πολλή τοι χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν,
Ἥ τε περιπροχυθεῖσα τεοῖς χείλεσσιν ἐφίζει·
Τῷ τε Θεός σοι δῶκε μακάρτατον ἔμμεναι αἰεί.
3 Ζῶσαι σὸν ξίφος ὀξύ, Τεισάλκιμε, σῷ περὶ μηρῷ,
'Αμφιέσας σὸν κῦδος ἀειπρεπὲς ἀγλαΐην τε.
4 Σῆς τιμῆς ἀπόναιο· σέβας τ' ἔχοι εἰσορόωντας,
Οἶος ἔλαθι· σὺ δὲ προτέρω ἄγε κύδεϊ γαίων,
Εἵνεκ' ἀληθείης, ἠδ' ὃν μῦθον ἔειπες,
Εἵνεκ' ἐπιεικείης τε καὶ εὐδικίης τεθαλυίης·
Δεινὰ δὲ δεξιτερή σ' ἐκπαγλά τε ἔργα διδάξει.
5 Σοὶ δὲ μάλ' ὀξέες εἰσὶ ταρυγλώχινες ὀϊστοί,
Πῆξαι ἐνὶ κραδίῃ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Βασιλῆος·
Καί νύ κε πίπτοιεν λαοὶ ὑπὸ ποσσὶ τεοῖσι.
6 Σεῦ, Θεός, ἤματα πάντα μένει θρόνος ἔμπεδος αἰεί·
Σκῆπτρόν τ' εὐνομίης σκῆπτρον τεόν, ᾧ ῥά τε πάντων
Κοιρανέεις, κρατέεις τε· δίκη δέ τοι αἰὲν ὀπηδεῖ.
7 Εὐδικίην φιλέεις σύ, καὶ αἴσιμα ἔργ' ἀνθρώπων,
'Εχθραί σοι δὲ πέλονται ἀτασθαλίη τε καὶ ὕβρεις·
Τῷ σε Θεός, ὁ Θεὸς σὸς, ἔχριεν σὲ περὶ πάντων

8 Ἔξοχα, πηγέω καὶ εὔφρονι χρῖσεν ἐλαίῳ.
Σμύρνης ἀμβροσίης, ἀλόης, κασίης τ᾽ ἐρατεινῆς
Πάντα μάλ᾽ εἵματά σου ὀδμὴν ἡδεῖαν ἰεῖσιν,
Ἐκ μεγάρων πύκα ποιητῶν περὶ ἐλέφαντος,
Κλεινῶν, τοῖσί τε σὺ φρένα τέρπεαι ἔνδον ἰανθείς.
9 Κεδναί τοι παρὰ πολλαὶ ἀγακλειταί τε γυναῖκες,
Πότνιαι, ἐν δ᾽ ἄρα τῇσιν Ἀνάκτων εἰσὶ θύγατρες·
Σοὶ δ᾽ ἐπὶ δεξιτερῆφι παρίσταται ἡ Βασίλεια,
Χρύσεα εἵματ᾽ ἔχουσα, τετυγμένα ὀβρύζοιο.
10 Κλῦθι, φίλη θύγατερ, καὶ ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο μῦθον,
Ἠδ᾽ ἐμέθεν ξυνίεσο ὦκα· Τεῆς ἐπιλήθεο γαίης,
Καὶ δήμου, μή σοι μελέτω πατρώϊος οἶκος.
11 Καὶ τότε κεν Βασιλῆα τεῆς γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ
Ἀγλαΐης· ὃ γάρ ἐστιν Ἄναξ τεός, ἅζεο δ᾽ αὐτόν.
12 Δῶρόν τοι λαός τε φιληρέτμοιο Τύροιο
Δώσει, ἱερὰ φέρων· ἱκέται δέ τοι ἔμμεναι ἄντην
Εὔξονται, ἀφνειότατοι οἵ τ᾽ εἰσ᾽ ἐνὶ δήμῳ.
13 Καλὴ ἐντὸς ἅπασα πέλει θυγάτηρ Βασιλῆος·
Εἵματα δ᾽ οἱ χρυσῷ πολυδαιδάλῳ εὖ ἤσκηται.
14 Καί κεν πρὸς Βασιλῆα, περὶ χροῒ λειριόεντι
Ποικίλον ἑσσαμένη ἑανὸν πολύκεστον, ἄγοιτο·
Τῇ θ᾽ ἅμα παρθένοι ἁγναί, ὀπάονες αἵ οἱ ἕπονται,
Πρὸς σέ, Ἄναξ, κεν ἄγοιατ᾽, αἵ οἱ φίλαι εἰσὶν ἑταῖραι.
15 Αἳ ἐπεὶ οὖν κεν ἄγοιατ᾽ ἐϋφροσύνῃσι νόοιο,
Ἐς θάλαμόν δέ τ᾽ ἴασι, δόμον βασιλήϊον εἴσω.
16 Ἀντὶ δὲ τῶν πατέρων παῖδές τοι ὄπισθεν ἔσονται
Τηλύγετοι, τοὺς πάντῃ ἐπὶ χθονὸς εὐρυοδείης
Θείης κεν λαῶν ἡγήτορας ἠδὲ μέδοντας.
17 Πάσῃσιν γενεῇσι τεὸν κλυτὸν οὔνομα θήσω,
Μνημοσύνην θ᾽, ἵνα τ᾽ ᾖσι καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδή·
Τῷ τ᾽ αἰνήσουσιν λαοί σε διαμπερὲς αἰεί.

ΨΑΛ. μς'.

1 ΘΑ'ρσος καὶ μένος ἄμμι πέλει Θεός, ᾧ τ᾽ ἐπέπιθμεν.
Πὰρ δέ τε ἄλκαρ ἑτοῖμον ὀϊζύος ἤματι λυγρῷ.
2 Ἡμέας οὖν τρόμος οὔ κεν ἕλοι φρένας, οὐδέ τι τάρβος,
Εἰ καὶ ἑοῖς ποτε γαῖα ὑποτρομέοιτο θεμέθλοις,
Κινυμένη, μέσσην πέσοι οὔρεά τ᾽ εἰς ἅλα δῖαν.
3 Εἰ καὶ κύματα μακρὰ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης

Δεινὸν

Δεινὸν παφλάζοι, σμαραγοῖ δέ τε πόντος ἀπείρων·
Οἴδματι δ' ὡς θύοντος ἀγαῤῥόου ὠκεανοῖο,
Καὶ βίῃ ὑψηλῶν ὀρέων τρεμέοιτο κάρηνα.
4 Ἔστι δέ τις ποταμὸς καλλίῤῥοος, οὗ τε ῥέεθρα
Συνεχὲς ἀρδοντα πόλιν εὐφραίνουσι Θεοῖο,
Κλεινὴν τὴν κλισίην, ἕδος ἱερὸν Ὑψιμέδοντος.
5 Ἥ τ', ἐπεὶ οὖν Θεὸς οἱ ἔνι μέσσῃ οἰκία ναίει,
Στήσεται ἀσφαλέως, μενέει δέ τ' ἔμπεδον αἰεί·
Ἦρά οἱ ἄγχι Θεὸς, καὶ περὶ μάλ' ἔσσετ' ἀμύντωρ.
6 Μαίνοντ' ἐκπάγλως, κλονέοντό τε ἔθνεα λαῶν, κλόνος tumultus
Καὶ χῶραι· ὁ δ' ἔηκεν ἑὴν ὄπα, τήκετο δ' ἡ χθών.
7 Ἀρχὸς ἐπουράνιος στρατιάων ἄμμιν ἀρωγός·
Ἕλλαρ δ' ἄῤῥηκτον Θεὸς ἔπλετο τοῦ Ἰακώβου.
8 Δεῦτ' ἄγετ' εἰσορέαθε περικλυτὰ ἔργα Θεοῖο,
Οἷά τε μέρμερα ῥέξεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
9 Ὃς πολέμους κατέπαυσεν ἐπ' ἔσχατα πείρατα γαίης·
Τόξον ἔαξε, κολὸν θῆκεν δολιχόσκιον ἔγχος, δολιχος longus & σκια umbra
Ἅρματα κολλήεντα κατέφλεξεν πυρὶ κηλέῳ.
10 Σχέσθε, καὶ εὖ τόδ' ἴστε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Οὕνεκ' ἔγωγε Θεὸς, καὶ ὑπέρτερον εὖχος ἔμοιγε
Ἔθνεα δώσουσιν, καὶ ἐνὶ λαοῖσιν ἅπασιν
Ὕψιστός τ' ἔσομαι, ὕπατός τ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.
11 Ἀρχὸς ἐπουράνιος στρατιάων ἄμμιν ἀρωγός·
Ἕλλαρ δ' ἄῤῥηκτον Θεὸς ἔπλετο τοῦ Ἰακώβου.

ΨΑΛ. μζ'.

1 Χερσὶν συμπλαταγήσατε ὁμοῦ πάντ' ἔθνεα φωτῶν·
Φωνῇ ἀγαλλόμενοι τε Θεῷ ἀλαλάξατε λαοί.
2 Ἀθάνατος γὰρ Ἄναξ ὕπατος, δεινός τε τέτυκται,
Αἰδοῖός τε, μέγας Βασιλεὺς ἐπὶ γαῖαν ἅπασαν.
3 Λαοὺς πάμπαν ἐλάσσει ὑφ' ἡμῖν ἶφι δαμάσσας·
Ἔθνεά τε συνοχίξει ὑφ' ἡμετέροισι πόδεσσι.
4 Κλῆρον λεξάμενος μάλ' ἀειπρεπῆ ἄμμι διδώσει,
Κῦδος Ἰακώβοιο ὑπείροχον, ὅν τ' ἐφίλησεν.
5 Ἂν δ' ἔβη ἀνέβη τε Θεὸς μεγάλῳ ἀλαλητῷ,
Κυδίων, εἰς ὕψος, ἀειζήλη δέ τε φωνῇ,
Σάλπιγγός τ' ἐνοπῇ ἶσον μῦθος Ἀθανάτοιο.
6 Δεῦτε Θεὸν λιγυρῇσιν ἀείδετ', ἀείδετε μολπῇς ψαλλω cano
Ἡμέτερον μολπῇσιν ἀείδετ', ἀείδετ' Ἄνακτα.

7 Παμβασιλεὺς γάρ τ' ἐστὶ Θεὸς χθονὸς εὐρυοδείης·
Τῷ καί μιν μολπῇσιν ἀείδετε πευκαλίμῃσιν.
8 Ἐθνέων κοίρανός ἐστι Θεὸς, ὃ δὲ πᾶσιν ἀνάσσει,
Ἥμενος εἰνὶ θρόνῳ, ὅθι οἱ ἕδος ἱρόν ἐστι.
9 Σὺν δ' ἦλθον λαῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Πάντες ὁμηγερέες λαῷ Θεοῦ Ἀβραμιδαίων·
Ὅττι Θεοῦ ἐνὶ χερσ' οὖροί τε καὶ ἕρκεα γαίης·
Ὃς τοῦ μάλ' ὕψοσ' ἀέρθη, ὑπέρτατα δώματα ναίων.

ΨΑΛ. μη΄.

Ἀθάνατος μέγας ἐστὶ, καὶ αἰνετὸς ἔξοχα πάντων,
Ἀμ πτόλιν ἡμετέρου Θεοῦ, ἠδ' ὄρος ἱρὸν αὐτοῦ.
2 Κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβει ὄρος αἰπὺ Σιῶνος,
Ὡς ἐυδείελόν ἐστ', εὖ κεῖται καὶ πέρι πάντων,
Τοὔνεκα καὶ πάσης μέγα κῦδος ἄγαλμά τε γαίης·
Ἔνθα δὲ πρὸς βορέην τετραμμένον ἐξεφαάνθη
Τοῦ μεγάλου Βασιλῆος ἀγακλυτὸν ἱερὸν ἄστυ.
3 Τοῦδε καὶ ἐν πύργοισιν ἀείγνωτος Θεός ἐστιν,
Οἷόν τ' ἀσφαλὲς ἕρμα, καὶ ἄσπετον εἶλαρ ἔησιν.
4 Ἤγερθεν γὰρ ἄνακτες, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο·
Βὰν δ' ἴεναι μεμαῶτες ἀολλέες, ἠδὲ παρῆλθον.
5 Ὡς ἴδον, ὡς θάμβησαν, ἀμηχανίη δ' ἔχε θυμόν·
Ταρβοσύνῃ δέ τ' ἄφαρ φύγαδ' ἐμνώοντο ἕκαστος.
6 Ῥίγησαν δ' ἔκπαγλα τεθηπότες, ἦ μάλ' ἄρα σφέας
Εἷλε φόβος τ', ὀδύνη τε φόβου κρυόεντος ἑταίρη,
Ὡς ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ ἄχος ὀξὺ γυναῖκα.
7 Ὡς δ' ὅτε καρτερὸς Εὖρος ἐρεμνῇ λαίλαπι θύων,
Ὀρνύμενος σὺν δ' ἐκηπι νέας κατέαξε Κιλίσσας.
8 Εἴδομεν ὀφθαλμοῖσιν, ὃ καὶ τὸ πρὶν πυθόμεσθα,
Ἐν πόλει Ἀθανάτοιο (ὅ, τε στρατιῇσιν ἀνάσσει
Πάσῃσ' ἐν πολέμῳ) πόλει ἡμετέροιο Θεοῖο,
Ὅττι Θεὸς στήσει, θήσει τέ μιν ἔμπεδον αἰεί.
9 Σῆς ἀγανοφροσύνης, ὥς τ' ἤπιος ὥς τ' ἐλεήμων
Ἐσσὶ, Θεὸς, μέσσῳ μεμνήμεθα σῷ ἐνὶ νηῷ.
10 Σὸν δὲ κατ' οὔνομ', Ἄναξ, οὕτω τεὸς ἄσπετος αἶνος,
Εὐρύ τε σὸν κλέος ἐσθλὸν ἐπ' ἔσχατα πείρατα γαίης·
Δεξιτερὴ δὲ δίκης πλείη ὁσίων τε θεμίστων.
11 Γηθήσαι καὶ εὐφραίνοιτ' ὄρος αἰπὺ Σιῶνος·
Κοῦραι Ἰουδαῖαι λίην κεχαροίατο θυμῷ,

Οἷς

Οἷα σύ γ' εὐνομίῃσι δίκαιά τε πολλά τ' ἔρεξας.
12 Δεῦτε περιστήσασθ' ἱερὰ κρήδεμνα Σιῶνος,
Κύκλῳ περιπατέεσθε, καὶ ἐν φρεσὶ βάλλετε πύργους.
13 Εὖ δὲ νοεῖσθ', ὅσσαι, οἷαί θ' οἱ ἐπάλξιές εἰσιν,
Οἷαί τ' αὐλαὶ ἀνάκτορεαι καὶ δώματα καλά·
Καὶ ξυνίετ', ὄφρ' εἴπητε καὶ ἐσσομένοισιν ὀπίσσω.
14 Οὗτος γὰρ Θεὸς ἄμμι Θεὸς διά τ' ἀμπερὲς αἰεί·
Πομπὸς ὅδ' ἔσεται ἄμμι καὶ ἐς βιότοιο τελευτήν.

ΨΑΛ. μθ'.

1 ΚΕκλυτε μυρία φῦλα βροτῶν, λαοί δέ τε πάντες,
Ὑμεῖς ἀκούσατε πάντες ὅσοι χθονὶ ναιετάοντες.
2 Ἠμὲν νώνυμοι, πᾶσιν γένος ἐστὶν ἀφαυρόν,
Ἠδ' ὅσσοι κλεινῆς γενεῆς τε καὶ αἵματός ἐστε,
Ἀμφότεροί τ' ἄναμιξ, ἀφνειοί τ' ἠδὲ πενιχροί.
3 Μῦθον ἀνὰ στόμ' ἔχων πεπνυμένα πόλλ' ἀγορεύσω·
Καὶ πυκινὰ φρεσὶ μήδε', ἐμοῦ μελεδήματα θυμοῦ.
4 Ἀμφότερον, πυκινόν τ' ἐρέω ἔπος ἠδὲ παλαιόν,
Εὖ καὶ ἐπισταμένως ὅ,τ' ἐν οὔασι καὶ φρεσὶ θῆκα·
Αἶνον ἀείσω ἀναπτύξας φόρμιγγι λιγείῃ.
5 Τίπτε μὲ κεν δέος ἴσχοι ἀκήριον ἤματι λυγρῷ,
Ὁππότε με πτέρνης σχερὸν κυκλώσεται ἄτη,
Κύδει ἀναχόμενον, καὶ ἐν ἄκρῳ γήραος οὐδῷ,
(Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν)
Ὄφρα βίου πύματον τελέω δρόμον, ἄλγεα πάσχων;
6 Χρήμασι μὲν πολλοῖσι πεποιθότες ἄνδρες ἀγαυοί,
Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε κεκασμένοι εὐχετόωνται·
7 Τῶνδ' οὔτις ψυχὴν πείσατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν,
Οὔτε θ' ἑὴν αὐτοῦ, οὔθ' οἷο κασιγνήτοιο·
Οὐδ' εἴ τις καὶ ἄποινα Θεῷ ἀπερείσια δοίη,
Οὐδ' ὥς μιν θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλύσει·
8 (Οὐ γάρ τι ψυχῆς ἀντάξιον ἄλλο γένοιτο,
Οὐδ' εἴ τις τόσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε·
Εἴ γέ τις οὖν ἐθέλοι ζωάγρια μυρία τίσαι,
Ἀλλ' οὔ τι πρήξει, παύσει δέ τε νωλεμὲς αἰεί.)
9 Ὄφρ' ἔτι περ ζωοῖσιν ὁμιλέοι ἤματα πάντα,
Μηδέ ποτ' εἰς Ἀΐδαο μολὼν φθιμένοισι μετείη.
10 Εἶδε γὰρ ὡς ἔθανόν τ' ἄνδρες πύκα περ φρονέοντες·
Ξυνῇ δ' ἀμφοτέροισιν ὁμοῦ βιότοιο τελευτῇ,

Ὅς δέ τι πέπνυται, ᾧ τε φρένες οὐδ' ἠβαιαί·
Μίγδ' ἄλλοισιν ὄλοντο χαλίφρονες ἀνέρες αὔτως,
Νήπιοι, ἀγροιῶται, ἐφημέρια φρονέοντες,
Καὶ ζωὴν ἑτέροισι λίπον καὶ πλοῦτον ὀπίσσω.
11 Καὶ τοῖς μὲν πάρος ἔσκεν ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα,
Ὡς σφιν δώματα καλὰ τετεύχαται ἄφθιτα αἰεί,
Οἰκία δ' ἀλλήλοις μέλλει γενεῇσιν ἔσεσθαι·
Ξυνά τε γαιάων, σφέων τ' αὐτῶν, οὐνόματ' εἶναι
Ἤθελον, ὄφρα τ' ἔῃσι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
12 Ἀνὴρ δ' ἐν τιμῇ περ ἐὼν μίμνει οὔτι μάλα δήν,
Ἀλλ' ὀλίγον, φηρσὶν δὲ τάχ' ὀλλυμένοισιν ἔοικεν.
13 Αὕτη μὲν δίκη ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Οἳ καὶ οἰόμενοι φρεσί περ κεχρῆσθ' ἀγαθῇσιν,
Ἔξοχα νηπιέῃσι νοήματος ἤμβροτον ἐσθλοῦ·
Ἀλλ' ἐν τοῖσδέ τε παῖδες ἐπευφήμησαν ὀπίσσω,
Οἷ' εἶπον, πατέρων δὲ κακή σφισιν εὔαδε βουλή.
14 Ὡς δ' ὄϊες θνήσκουσι, καὶ εἰν ἀΐδαο τίθενται,
Σχέτλιοι, ἧ θάνατός σφι νομεὺς ἅς ποιμὴν μήλων
Σημανέει· τῶν δὲ κρατέειν μέλλουσι δίκαιοι,
Πρώϊοι ἀντήσαντες· φθίεται δέ σφ' εἶδος ἀγητὸν
Καὶ μίμνουσ' εἰνὶ τάφῳ ὀλοφωΐῳ, εἰς ὃν ἕκαστοι
Οἴχοντ' ἐκ μεγάρων εὐπήκτων, ἃ πρὶν ἔχεσκον.
15 Ἀλλὰ Θεὸς ψυχὴν μευ ῥύσεται ἐκ θανάτοιο,
Ἔκ τ' ἀΐδαο δόμων, ἵνα μὴ κρατέωσιν ἐμεῖο,
Οὕνεκά με πρόφρων ὑποδέξεται, ἠδὲ σαώσει.
16 Μή τι σε τάρβος ἔχοι, ὅτε τις τ' ἀφνειὸς ἔῃσιν,
Ἐξ οἰκωφελίης, καί οἱ ἄσπετος ὄλβος ἕπηται.
17 Οὐ μὲν γάρ τι θανὼν ποτε οἴσεται εἰς ἀΐδαο,
Πάντα δὲ καλλείψει, κῦδος δέ οἱ οὐκ ἂν ὀπηδοῖ.
18 Εἰ καὶ ζωὸς ἐὼν ἕε τ' αὐτόν περ μακάριζε,
Νήπιος, οὐδέ τι οἵ γε κακὸν προτιόσσετο θυμός·
Ἢν δέ σε εὖ ἔρξῃς, σύ τ' ὀνήσεαι, ἠδέ σ' ὀπίσσω
Ἄνδρες ἐπαινήσουσι, φάτις δέ τοι ἔσσεται ἐσθλή.
19 Ἐς πατέρων γενεὴν, νεκύων τ' ἐφ' ὁμήγυριν εἶσιν·
Οὐδέ ποτε γλυκερὸν φάος ὄψεται ὀφθαλμοῖσιν.
20 Ὅσπερ τ' οὖν ἀφνειὸς ἐν ἀνδράσιν ἔμμορε τιμῆς,
Οὐδέ τι πέπνυται, μάλα δὲ φρένας ἠλεός ἐστιν,
Ἢ λίην ὅγε φηρσὶ τάχ' ὀλλυμένοισιν ἔοικεν.

ΨΑΛ. ν'.

1 Ἀθάνατος φώνησε Θεὸς μακάρεσσιν ἀνάσσων,
Παμβασιλεὺς ἔπος εἶπεν, ὅου κράτος ἐστὶ μέγιστον·
Συγκάλεσεν δέ τε γαῖαν ἀπ' ἠοῦς ἀνιόντος
Μέχρις δυσομένοιο ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα.
2 Οὔρεος ἐκ Σιῶνος, ὅ,τ' ἔξοχα καὶ περὶ πάντων
Κάλλεϊ καὶ χάρισιν στίλβει, Θεὸς ἐξεφαάνθη.
3 Ἡμέτερος Θεὸς αὐτὸς ἐλεύσεται, οὔ τι σιωπῇ,
Οὐδέ κ' ἄναυδος ἔοι ἐλθών ποτε, οὐδέ θ' ἕκηλος·
Αὐτοῦ δὲ προπάροιθε πυρὸς μένος αἰθομένοιο,
Πάντ' ἀναμαιμάον, δεινή τ' ἔσετ' ἀμφὶ θύελλα.
4 Κηρύσσων ἀγορήνδε καλέσσεται οὐρανὸν εὐρὺν,
Οὐρανὸν εὐρὺν ὕπερθεν, ἰδὲ χθόνα πουλυβότειραν,
Ὃν λαὸν δικάσαι, ὁσίας κεῖναί τε θέμιστας.
5 Δεῦρό μοι οὖν Ὁσίους μου ἀολλίσσαντες ἄγοιτε
Πάντας ὁμηγερέας, ὅσσοι θυέεσσιν ἔμοιγε
Ῥήτρην ποιήσαντο καὶ ὅρκια συνθεσιάων.
6 Τοῦ δὲ δικαιοσύνην μέγας οὐρανὸς ἀμφαδὰ θήσει·
Αὐτὸς γὰρ Θεός ἐστιν, ὃς ἐν λαοῖσι δικάζει.
7 Ἀντικρὺ δ' ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο, καί μου ἄκουσον,
Λαός μου, ἱερὴ Ἰσραήλοιο γενέθλη·
Σοὶ δέ τε μάρτυρος ἔσσομ', ἀπηλεγέως τ' ἀγορεύσω,
Ἦ μάλ' ἐγὼ Θεὸς αὐτὸς, ἔγωγε δὲ σὸς Θεός εἰμι.
8 Οὔ τοι σῶν θυέων ἐπιμέμψομαι, οὐδ' ἑκατομβέων,
Αἵ τ' ἐμέο προπάροιθε διαμπερὲς αἰὲν ἔασιν.
9 Ἐξ οἴκου φάτνης τε τεῆς οὐ βοῦν ἐρίμυκον,
Οὔτε τράγους ποτ' ἔγωγε τεῆς ἐκ δέξομαι αὐλῆς.
10 Πάντες γάρ τ' ἐμοί εἰσιν, ὅσους τρέφει ἄσπετος ὕλη,
Θῆρές τ' ἀγρότεροι, οἵ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
Εἰλιπόδων τε βοῶν ἀγέλαι, καὶ πώεα μήλων,
Ταῦτ' ἐμὰ πάντα πέλονται, ἅ,τ' οὔρεα χίλια βόσκει.
11 Οἰωνοὶ δέ τε πάντες ὀρέστεροι, οἵ τε καθ' ὕλην
Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται, ἀρίγνωτοί μοι ἔασι·
Πὰρ δέ μοι ἀγρονόμοι θῆρες καὶ κνώδαλα πάντα.
12 Εἴ με ποτ' οὖν σίτοιο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ,
Οὐκ ἄν τοι ἐρέω, οὐδ' εἴπω ὅττι δέ με χρεώ·
Πάντ' ἐμὰ γάρ τε πέλονται, ἅμα τραφερή τε καὶ ὑγρὴ,
Ὅσσα τε κεῖθι γένονται, ἵν' ἀνδράσιν εἶδαρ ἔασι·

13 Ταύρεια κρέ' ἔδω μοι; πίοιμι δ' αἷμα τράγων;
14 Ἀλλ' αἶνόν τε χαρεῖν τε Θεῷ κάλ' ἱερὰ θύσεις·
Εὐχωλάς τε τεὰς ἀποτίσεις Ὑψιμέδοντι.
15 Ἤδέ με πόλλ' ἱκέτευσον ὀϊζύος ἤματι λυγρῷ,
Ἄτης τ' ἀργαλέης· σὲ δ' ῥύσομαι ἠδὲ σαώσω,
Καὶ σύ με κυδανέεις, καὶ ἐμὸν κλυτὸν αἶνον ἀείσεις.
16 Πρὸς δέ τ' ἀλιτρὸν ἔειπε Θεὸς, καὶ ἐνείκεσε μύθῳ,
Τίς δὲ σύ ἐσσι βροτῶν, ἵνα θέσφατά μου καταλέξῃς;
Ἢ ἵνα συνθεσίην μου ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσῃς;
17 Ἔχθραι ἐπεὶ ὑποθημοσύναι σοι πάμπαν ἔασι,
Καὶ ἐπέων μου οὐκ ὄθεαι φρεσὶν, οὔτ' ἀλεγίζεις.
18 Κλέπτῃ μὲν συνέεργος ἔης, ὅτε πού μιν ὄπωπας· Hi: εἶcos lana
Μοιχοῖσιν δέ θ' ὁμίλησας, καὶ ἑταῖρος ἔησθα.
19 Ἐς κακὸν ὀλλόμενον στόμα σὸν μάλ' ἑτοῖμον ἔθηκας·
Γλώσσῃ καὶ μύθοισι δόλους καὶ κέρδε' ὑφαίνεις.
20 Κερτομέων ἐπέεσσιν ἀδελφεὸν αἴσυλα βάζεις,
Ἥμενος ἐν λέσχῃ, καὶ πόλλ' οἱ ὀνείδεα χεύας,
Αὐτοκασιγνήτου τε κακῶς ἐκυδάσσαο μύθῳ.
21 Καὶ σὺ μὲν οὖν τάδ' ἔρεξας, ἐγὼ δ' ἀκέων περ ἔμιμνα·
Πάντα δ' ἔχον σιγῇ, ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς·
Φῇς δέ με τοιόνδ' εἶναι, ὁποῖος ἔησθα καὶ αὐτός·
Ἀμφαδίην δέ σ' ἐλέγξω, ἐνωπῇ ἔργα τεὰ θήσω.
22 Φράζεσθ' οὖν τόδε θυμῷ, οἳ ἐκλελάθεσθε Θεοῖο,
Μή τι διαρπάξω ὑμέας, πάρα δ' οὔτις ἀρωγός.
23 Ὕμνον ἐμοὶ αἶνόν τε διδοὺς, καλὰ θύματα ῥέζει θυμος animus
Ἱερὰ, καί με μάλιστα τίει· ὅς τ' αἴσιμα εἰδὼς
Ὃν βίον εὖ ἴθυνε, φόως τῷδ' ἐγγυαλίξω, γυαλον manus
Φαίνων οὐρανόθεν, καί οἱ ἐκ Θεοῦ ἔσσεται ἄλκαρ.

ΨΑΛ. να'.

1 ΣῊν κατὰ μειλιχίην, Θεὸς, ἵλαθι, καί μ' ἐλέαιρε,
Καὶ δ' ἔλεόν τε τεὸν μάλα μυρίον ὅσσα τ' ἄμβροτον
Δειλὸς, ἀΐστωσον πάντ', ἔκ τ' ἀλιτήματ' ἄλειψον.
2 Νίψον ἀλιτροσύνας, καὶ λύματα πάντα κάθηρον,
Λύματα πάντ' ἄτης καὶ ἀμαρτάδος, ἦτορ ἀάσθην.
3 Τὰς γὰρ ὑπερβασίας μου ἀνέγνων, οὐδ' ἐπικεύσω·
Καί μου ἀτασθαλίη μοι ἐνωπῇ αἰὲν ἐτύχθη.
4 Ἤμβροτον, ἠλιτόμην σὲ, σὲ μοῦνόν φημ' ἀλιτέσθαι,
Καὶ τόδ' ἔρεξα κακὸν σεῦ ἐναντίον· ὄφρα τ' ἀμύμων

Εἰνὶ λόγοισιν τεῆς, καὶ ἀναίτιος εἰνὶ δίκῃσιν.
5 Εἰνί τ' ἀτασθαλίῃ πλάσθην πάλαι ἔμβρυον αὐτὸς,
Ἐν δέ τ' ἀλιτροσύνῃ σύν μ' ἔλλαβε γαστέρι μήτηρ.
6 Πότνι' ἀληθείη μάλα τοι φίλη, ἔνδον ἐοῦσα,
Ἀνέρος ἐν πραπίδεσσι· σὺ δ' αὖ πινυτήν με διδάσκεις,
Κρύβδην, ὄφρ' εὖ εἰδῶ ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ νοήσω.
7 Σμῆχε δ' ἔμ' ὑσσώπῳ, καθαρὸς δέ τε ἔσσομαι ἔμπης·
Νίζε με, λευκότερος χιόνος τε κεν αἶψα γενοίμην.
8 Χάρματά μοι φαίνοις, ἐσθλῆς τ' ἐκ σεῖο πυθοίμην
Ἀγγελίης· ἵνα γηθήσῃ ποτέ μοι φίλον ἦτορ,
Ὀστέα θ', ἃ ξυνέαξας, ἐϋφροσύνῃσιν ἰανθῇ.
9 Ὄμματά σου πρέψειας ἐμῶν ἀπ' ἀτασθαλιάων,
Πάντα δέ μευ ἀλιτήματ' ἄϊστά τ' ἄπυστά τε θείης.
10 Τεῦξον, ἄναξ, κραδίην καθαρήν μοι, καὶ νόον ἐσθλὸν
Αὖθις ἐνίσταξον, δὸς δ' ἄρτιον ἐν φρεσὶ θυμόν.
11 Μήποτ' ἀπόρριψόν με τεῆς ἄπο νόσφιν ὀπωπῆς,
Πνεῦμ' ἅγιόν τε τεὸν μή μευ ἀποαίρεο πάμπαν.
12 Αὖθις μ' εὐφρήνειε φάος τεὸν, ἠδ' ἀποδώῃς,
Ὃ πρὶν ἔην γε, τεῆς μοι χάρμα καὶ ἦδος ἀρωγῆς·
Καί μοι πνεῦμα τεὸν πανελεύθερον ἕρμα γένοιτο.
13 Ἐκ δ' ἄρα σεῖο θεοπρεπίας ὑποθήσομ' ἀλιτροῖς,
Ἥ τ' ἰέναι σφιν ἔοικε, διδάξω σὸν κατὰ θεσμόν·
Οἳ δ' ἐπὶ σὲ τρέψονται ἀτάσθαλοι οἳ πάρ ἔασιν.
14 Ἀλλά με ῥῦσαι, ἄναξ, ἔκ θ' αἵματος ἔκ τε φόνοιο
Ῥῦσαί με πρόφρων, ὅς μοι Θεός ἐσσι σάος τε·
Καὶ τότ' ἀγαλλομένη χαίρουσά τε γλῶσσ' ἀλαλάξει,
Ἔκ τ' ἐρέει, οἷος πιστὸς σὺ καὶ ἤπιός ἐσσι.
15 Χεῖλε', ἄναξ, μευ ἄνοιγε, πύλας τε καὶ ἕρκος ὀδόντων·
Καὶ τότ' ἐγὼ τεὸν αἶνον ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσω.
16 Οὔτε γὰρ ἱρεῦσιν φρένα τέρπεαι, ὅσσα τε ῥέζω,
Ἤ τέ τοι ἂν δοίην, εἴ σοι χαρίεντα τέτυκτο·
Ἀλλ' οὐ σῷ θυμῷ κεχαρισμέναι εἰσ' ἑκατόμβαι.
17 Ἱερὰ Θεῷ φίλα, συντετριμμένον ἀνέρος ἦτορ·
Ὅς τόδε ῥῆξεν, ἔρεξε τελειέσσας ἑκατόμβας·
Θυμὸς, ὃ συντέτριπται ἐνὶ φρεσὶν ἧς ἕνεκ' ἄτης,
Καρδίη, ἥ τ' ἔρρηκται ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
Οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ, Θεὸς, σοὶ ταῦτά γε δῶρα.
18 Εὖ ἔρξαις Σιῶνα, χάρις δέ οἱ ἐκ σέθεν εἴη·
Σιῶν' εὖ ἔρξαις, Σολύμων δέ τε τείχεα δείμαις.
19 Δὴ τότε δ' ἱερὰ καλὰ, δίκη δέ τε οἷσιν ὀπηδεῖ,

Ἄνδρες

Ἄνδρες τοι ῥέξουσι, τεῷ κεχαρισμένα θυμῷ,
Ἱερὰ καὶ ὁλόκαυτα, τελήεσσας θ' ἑκατόμβας,
Καὶ βόας ἱερεύσουσ' ἐπὶ σῷ περικαλλέϊ βωμῷ.

ΨΑΛ. νβ'.

1 Τί πτ' ἄρ' ὑπερφιάλως τόσον εὔχεαι, ἀλκὶ πεποιθὼς,
Ὀβριμόεργ' ὑβριστὰ, κακορραφίῃσι νόοιο
Ἔρδων ἔργα βίαια; Θεὸς δὲ μάλ' ἤπιος αἰεὶ,
Τοῦδέ τ' ἐνηείη μένει ἔμπεδον ἤματα πάντα.
2 Γλῶσσα δέ σοι ἄτας καὶ κέρδεα λυγρὰ φυτεύει,
Σχετλίη· ὡς ξυρὸς ὀξὺς, ὅ,τε χρόα ῥεῖα τάμησιν.
3 Αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μυθήσασθαι,
Μᾶλλον ἢ ἐσθλ' ἀγορευέμεναι· καὶ ψεύδεα βάζειν
Μᾶψ ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἢ εἰπεῖν ὡς θέμις ἐστί.
4 Γλῶσσα κακὴ, ψεύδεσσι κεκασμένη ἠδὲ δόλοισιν,
Ὡς σὺ λόγους φιλέεις, ὅσσοι τ' ὀλοφώϊοί εἰσι.
5 Καί σε πρόχνυ κακῶς ὀλέσει Θεὸς, ἠδ' ἀλαπάξει,
Ἐξερύσει δὲ τεοῦ ἐκ δώματος, ἠδ' ἀποκόψει
Ῥιζόθεν ἐκ γαίης, ἵνα μὴ ζωοῖσι μετείης.
6 Ταρβήσουσι δίκαιοι ἐνὶ φρεσὶ, τοῦθ' ὁρόωντες,
Καὶ ἐπί οἱ γελόωντες ἐνί σφισιν ὧδ' ἐρέουσιν·
7 Οὗτος ὅδ' ἐστὶν ἀνὴρ, ὅς οἱ οὐ Θεὸν ἄλκαρ ἔθηκε,
Χρήμασι δ' αἰὲν ἔοισι (πολὺς γάρ οἱ ὄλβος ὀπήδει)
Θάρσυνος ἦν, ὕβρει καὶ ἀτασθαλίῃσι πιθήσας.
8 Ἀλλ' ἐγὼ ἠΰτ' ἐλαίη ἐν οἴκῳ εἰμὶ Θεοῖο,
Χλωρὴ, τηλεθόωσα· Θεῷ δέ τε θαρσυνὸς εἰμι
Μειλιχίῳ, καὶ τῷδε πεποίθεα νωλεμὲς αἰεί.
9 Τῷ σε, Ἄναξ, ἄλληκτον ἐπαινέσω, οἷα ἔοργας·
Σὸν δ' ὄνομ' ἐλπὶς ἐμὴ, μενέω δέ τε τῷδε πεποιθὼς,
Ἐσθλὸν γὰρ τόδ' ἔμεν δοκέει Ὁσίοισι τεοῖσιν·

ΨΑΛ. νγ'.

1 Οὐκ ἔμεναι Θεὸν εἶπε χαλίφρων ὃν κατὰ θυμόν·
Ἐφθίατο φρεσὶ πάγχυ, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς·
Ἦ μάλα λοίγια ἔργα καὶ οὐκ ὀνομαστὰ τέλεσσαν.
Οὐδέ τις εἰνὶ βροτοῖσι πέλει, ὅς τ' αἴσιμα ῥέζει.
2 Ἐκ θρόνου ἔνθα κάθιζ' ἱερὴ ἲς Ἀθανάτοιο,
Οὐρανόθεν κατεδέρκετο ἰδὼν ἐπὶ φῦλ' ἀνθρώπων,

Εἴ τις ἐὼν πέπνυτο, καὶ οἱ νόος ἦε θεουδής.
3 Πάντες δ' ἐξέκλιναν, ὁδοῦ ἀπὸ πάντες ἄμαρτον,
Πάντες ἅμ' ἀχρεῖοι, καὶ σφεων ὀλοώτατος ὀδμή.
Οἷα κάκ' ἐργάζοντ', ἐπεὶ οὐδ' εἷς αἴσιμα ῥέζει.
4 Οὐδέ τι πω ἴσασιν ὅσοι κακὰ μηχανόωνται;
Οὐδέ τι γινώσκουσι, νόον δ' ἀποφώλιοί εἰσιν;
Οἵ δέ τε λαὸν ἐμὸν κατέδουσιν ἀπηνέϊ θυμῷ,
Ὡς κατὰ τ' ἄρτον ἔδουσιν, ὅτε σφέας λιμὸς ἱκάνῃ,
Σχέτλιοι, οὐδὲ Θεὸν γουνούμενοι ἐλλιτάνευσαν.
5 Ἔνθ' αἰνῶς φοβέοντ', εἴπερ τε καὶ οὐκ ἐνόησε
Τίπτε σφέας δέος εἷλε· Θεὸς γάρ τ' ὀστέα φωτῶν,
Οἵ σ' ἀμφεστρατέωντο, διεσκέδασ' ἔνθα καὶ ἔνθα·
Τοὺς δὲ καταίσχυνας, καὶ σφιν κατ' ὀνείδεα χεῦας,
Ὅττι Θεὸς σφέας οὐκ ἀλέγει φρεσὶν, ἀλλ' ἀθερίζει.
6 Ὡς ὤφελε φόως Ἰσραήλοιο καὶ ἄλκαρ
Ἐλθέμεναι ἐκ Σιῶνος· Ἄναξ ἑὸν ὁππότε λαὸν
Εἰρύεν ἐξαναγάγῃσι κακοῦ, τότε κεν τ' Ἰακώβου
Γηθήσαι γενεὴ, Ἰσραήλου οἵ τε παῖδες,
Πάντες τ' Ἰσακίδαι μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ.

ΨΑΛ. νδ΄.

1 Οἰκτείρησόν με, Θεὸς, διά τ' οὔνομα σόν με σάωσον·
Σῇ τε βίῃ ῥῦσαί μ' ἐξ ὕβρεος εἰνὶ δίκῃσι.
2 Σωΐζεο, καί μευ ἄκουσον, Ἄναξ, ἔπα λισσομένοιο·
Καὶ ἔπεα στόματος μευ ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι.
3 Ξεῖνοι γάρ μευ ὄρουσαν ἀνάρσιοι, ἀντία δ' ἔσταν
Ἀνέρες ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν,
Οἵ τέ μ' ἀποκτεῖναι μέμασαν, καὶ θυμὸν ὀλέσσαι,
Οὔ τι Θεὸν σφι τιθέντες ἐνωπῇ, οὔτ' ἀλέγοντες.
4 Ἔστι Θεός μοι ἀρωγὸς, ἰδ' ἀσφαλὲς ἕρμα βίοιο·
Ἀθάνατος μετὰ τοῖσιν, ἀμύντορες οἵ μοι ἐόντες
Ῥύατ' ἐμὴν ψυχὴν, ἵνα μὴ ἀΐδοσδε κατέλθω.
5 Δυσμενέεσσιν ἐμοῖσιν ἐοικότα μισθὸν ἐρέξει,
Καί σφι κακὴν ἀποτίσετ' ἀμοιβὴν, οἷα ἔρεξαν.
Τοὺς σύγ' ὄλεσσον, ἐπεί σοι ἀληθείη φίλη ἐστὶ,
Πρόχνυ κακῶς, ὡς γάρ μοι ὑπέσχεο καὶ κατένευσας.
6 Ἱερά σοι μάλ' ἑκὼν ῥέξω, καὶ πρόφρονι θυμῷ·
Καὶ τεὸν οὔνομ' ἀείσω, Ἄναξ, ὅτι ἐσθλὸν ἐτύχθη.

Πάσης γάρ με δύης, καὶ ὀϊζύος ἐξανέλυσε·
Δυσμενέων δ' οἶτον κακὸν ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα.

ΨΑΛ. νε'.

1 ΚΕκλυθί μευ φωνῆς, Θεὸς, εὐχομένοιό τ' ἄκουσον·
Μηδὲ λιάζεο πάμπαν ἐμῶν ἀπονόσφι λιτάων.
2 Σώθεο, καί μευ ἄκουσον, ἐπεὶ ἀνιάζομαι ἔμπης
Πόλλ' ἔπεα στονόεντα, γόον δ' ἀλίαστον ὀρίνω,
Οἶκτ' ὀλοφυρόμενος, δεινόν τε γέγωνα βοήσας.
3 Ἀμφότερον, διά τ' ἀντιβίου θυμαλγέα φωνὴν
Οὐλομένου, διά θ' ὕβριν ὑπέρβιον ἀνδρὸς ἀλείτου·
Μὰψ γὰρ ἀτασθαλίην ἐπ' ἐμοὶ θέσαν, αἴσυλά τ' ἔργα,
Τῶν οὐκ αἴτιός εἰμι· νεμέσσηθεν δ' ἐνὶ θυμῷ,
Καί μοι ἐπεὶ κεχόλωνται, ἐγὼ σφισιν ἐχθοδοπῆσα.
4 Κῆρ ἄχομαι, τὸ δὲ καί μοι ἐνὶ στήθεσσι παλάσσει,
Καὶ θαμέει ὀδύνῃσι πεπαρμένον ὀξείῃσι·
Καὶ μέλανος θανάτοιό με δείματα λυγρὰ κιχάνει.
5 Τάρβος με φρένας εἷλ', ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
Πᾶς δέ τ' ἄφαρ πέφρικα, καὶ ἔρριγ' αἰνόθεν αἰνῶς,
Καί μ' ὀλοοῖο φόβοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψε.
6 Καὶ τότ' ἔφην, Εἴθε πτέρυγας ποτ' ἔχοιμι πελείης,
Ὄφρα τ' ἀποπταίμην, καὶ ἀναπαύσαιμι πόνοιο,
Καί κέν μοι πάντων τε κακῶν καταπαύματα γένοιτο.
7 Τῆλε μάλα πλαγχθεὶς τότ' ἀπόπροθι ναιετάοιμι
Οἰοπόλῳ ἐνὶ χώρῳ ἕκηλος νόσφιν ἀπ' ἄλλων.
8 Σπεύδων δ' ὅττι τάχιστ' ἐθέλοιμί κεν ὡς ἀλέασθαι
Λαίλαπα θεσπεσίην, δεινήν τ' ἀνέμοιο θύελλαν.
9 Ῥαῖσον, Ἄναξ, σκέδασον γλώσσας καὶ μήδεα πυκνὰ,
Ὡς μὴ πάντων ἦσιν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς,
Μηδ' ἕνα θυμὸν ἔχωσ', ὅτε συμφρασσαίατο βουλάς·
Ὅττι βίην ὕβριν τε κακήν τ' ἔριδ' ἀμ πόλιν εἶδον.
10 Ἔνδον μὲν τὰ κάκ' ἐστὶ διαμπερὲς, ἀλλά γε πάντη
Ἤματά μιν νύκτας τ' ἐπὶ τείχεσιν ἀμφιβέβηκε·
Τῆς δ' ἐνὶ μέσσῃ ὁμοῦ ἄτη ὀδύνη τε πέλονται.
11 Τῆς δ' ἐνὶ μέσσῃ ἀλιτροσύνη, καὶ σχέτλια ἔργα·
Οὐδὲ κακαὶ ἀπάται ποτ' ἑὰς λείπουσιν ἀγυιάς·
Κερδαλέοι δ' αἰεὶ καὶ ἐπίκλοποι εἰσὶ πολῖται,
Οἵ τε δολοφρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν.
12 Οὐ γάρ τ' ἐχθρὸς ἔην, ὅς ἐμοὶ κατ' ὀνείδεα χεῦε,

Καὶ

Καί κεν ἀνεκτότερον τόδε μοι καὶ κέρδιον ἦεν·
Οὐδέ τις ἀντιβίων, ὃς τλῆ μοι ἐπαυχετάασθαι,
Καί κέν μιν τ' ἔλαθον, καί μοι ῥέα φυκτὰ πέλοντο.
13 Ἀλλὰ σύ γ', ἰσόψυχε, φίλων πολὺ φίλτατε πάντων,
Ὅς μοι κήδιστος ἑταίρων ἦς κεδνότατός τε,
Ὅς τέ μοι ἡγεμόνευες, ὁδοῦ τ' ἔνι πομπὸς ἔπλευ,
Γνωτὸς, τῷ τε μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν.
14 Αἰεὶ δὲ γλυκύθυμοι ὁμοῦ συμφράδμονες ἦμεν,
Σύν τε δύ' ἐρχομένω ἱερὸν ποτὶ δῶμα Θεοῖο,
Ἔνθ' ἄμυδις πωλεύμεθ', ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντε.
15 Μάρψαν δέ σφεας ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη,
Ζώοντες δὲ κατέλθοιεν δόμον ἄϊδος εἴσω·
Οὕνεκ' ἀτασθαλίη σφιν ἐφέστιος, αἴσυλά τ' ἔργα
Πολλὰ μάλα σφετέροισιν ὁμοῦ ἐνὶ δώμασι μίμνει.
16 Αὐτὰρ ἐγὼ Θεῷ εὔξομ'· ὁ δ' Ἀθάνατός με σαώσει.
17 Εὔξομαι ἑσπέριος, καὶ ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι,
Καὶ ὁπότ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
Ὄρθι' ἔγωγε βοήσω· ὁ δ' εὐχομένου ὄπ' ἀκούσει.
18 Ῥύσεται ἐμὴν ψυχὴν ἐξ αἰνῆς δηϊοτῆτος
Ἀντιβίων, ἵνα τ' αὖθις ἔκηλος καὶ σόος εἴην·
Πολλοὶ γάρ μοι, ἐπεὶ ὁ παρέστατο, εἰσὶν ἀρωγοί,
19 Ἦ ῥ' ἐπακούσει ἐμεῖο Θεὸς, τοῖς δ' ἄλγεα δώσει
Δυσμενέεσσι, Θεὸς, τοῦ τ' ἐστ' ἀπερείσιος αἰών·
Οἳ δ' ἐπεὶ οὐ θαλίησιν ὁμὴν δὴν ἔλλαχον αἶσαν,
Οὔ τοι ἀμείβοντες, Θεὸν οὐχ ἅζονται ἐνὶ θυμῷ.
20 Οἳ δὲ φίλα φρονέουσι, καὶ οὔποτέ οἱ μαχέσαντο,
Τοὺς ἄρ' ὅγ' ὑβρίζων ἐβιήσατο χειρὶ βαρείῃ,
Ῥήξεν ψευσάμενος, κατὰ δ' ὅρκια πιστὰ πατήσας.
21 Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης γλυκίων ῥέε βουτύροιο
Αὐδὴ, λειοτέρη τε, μάχη δ' οἱ κῆρι μεμήλει·
Αἱμύλιοι δὲ λόγοι μαλακώτεροι ἦσαν ἐλαίου,
Αὐτὰρ ὅμως ξιφέεσσιν ἐοικότες ἀμφιγύοισιν·
Ὡς ὁ μὲν ἐσθλ' ἀγόρευε, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων.
22 Ῥίψον ἐπ' Ἀθάνατον τὰ σὰ κήδεα, τῷ δὲ μελήσει·
Οὔτε ποτ' οὖν βρώμης δευήσεαι, οὔτε τὰ ἄλλα·
Οὐδὲ γὰρ ἐστυφελίχθαι ἐάσει ἄνδρα δίκαιον.
23 Ἀλλά σφεας σὺ, Θεὸς, δόμον εἰς ἀΐδαο κατάξεις·
Ἄνδρες ἀπ' αἰῶνος νέοι ἠδ' ὑπὲρ αἶσαν ὀλέσονται
Ἀνδροφόνοι, δόλιοί τε, πρὶν ἥβης μέτρον ἱκέσθαι·
Θαρσήσω δ' ἄρ' ἐγὼ, πίσυνός τέ τοι ἔσσομαι ἔμπης.

ΨΑΛ. νϛ'.

1 ΣΥ'νθεο, καί μ' ἐλέαιρε, Θεὸς, ὅτι θυέλλῃ λύσσῃ [λυσσα]
'Ωμὸν βεβρώθειν μεμάασί με φῦλ' ἀνθρώπων, [καβιες]
Πᾶν δ' ἦμαρ πολεμίζοντες τείρουσι βίηφι.
2 Δυσμενέες με καταβρόξαι μεμάασι καὶ ἦμαρ·
Πολλοὶ γὰρ, Παντύπερτατ' Ἄναξ, ἐμοὶ ἶφι μάχονται.
3 Ὄφρα με τάρβος ἔχει, πίσυνος δέ τοι ἔσσομαι ἔμπης.
4 Αἰνήσω Θεὸν, οὗ ὑπέσχετο, καί μοι ἔειπε·
Θάρσος μοι Θεός ἐστι, τῷ ἔλπομαι, οὐδέ τι λίην
Δείσω, ὅ,ττι με κέν τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἕρδοι.
5 Κάδδ' ὅλ' ἦμαρ λοχόωσι παραστρέψαι μεμαῶτες
Μῦθον ἐμὸν, καὶ στρέψαι ἀποκλιδὸν, ὅ,ττι κεν εἴπω·
Τῶν δέ τε πάντα νοήματ', ἐμοὶ κακὰ μηχανάασθαι.
6 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγρεθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Κρύβδην μοι λόχον εἷσαν, ἐμ' ἴχνιά τ' ὀξὺ νόησαν,
Ἔνθ' ἢ ἔνθ' ἂν ἴω, μέμασαν δέ τε θυμὸν ἑλέσθαι.
7 Ἦ κεν ἀτασθαλίῃσιν ὑπεκπροφύγοιεν ὄλεθρον; [φευγειν fugio]
Λαὸν σὺ στυφέλιζε, Θεὸς, κεκοτηότι θυμῷ.
8 Πλαγκτοσύνην μου ἄλην τε σὺ ἔγνως ἠδ' ἐνόησας,
Εὖ πεμπαζόμενος φρεσὶν, ὁσσάκις ἤια φεύγων·
Ἐν δὲ τεῷ ἀσκῷ ἐμὰ δάκρυα, μήποτ' ὄληται,
Χεῦαις· οὐκ ἄρα γεγράφαται τάδε σῇ ἐνὶ βίβλῳ;
9 Πρὸς σὲ βοώοντος ἐμεῖο, παλιμπετὲς ἀπονέονται
Δυσμενέες· τόδε γ' οἶδ', ὅτι μοι Θεός ἐστιν ἀρωγός.
10 Αἰνήσω Θεὸν, οὗ ἐοῦ μοι ὑπέσχετο μύθου,
Αἰνήσω τὸν Ἄνακτ', οἷόν μοι ὑπέσχετο μῦθον.
11 Θάρσος μοι Θεός ἐστι, τῷ ἔλπομαι, οὐδέ τι λίην
Δείσω, ὅ,ττι με κέν τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἕρδοι.
12 Εὐχάς σοι ἀποτῖσαι ἔοικέ μοι, ἅσπερ ὑπέστην·
Τῷ χάριν εἰδέω σοι, καὶ σὸν, Θεὸς, αἶνον ἀείσω.
13 Ῥύσαο γὰρ ψυχήν μου ὑπ' ἐκ θανάτοιο σαώσας·
Οὐ πόδας οὖν καὶ ἔμοιγε φυλάξεις, μήποτ' ὀλισθῶ,
Ὄφρ' ἂν ὁδὸν βαίνω ἔπι πρὸ κατενῶπα Θεοῖο,
Ζωοῖσιν μετεὼν, καὶ ὁρῶν φάος ἠελίοιο;

ΨΑΛ. νζ.

1 Οἴκτειρόν με, Θεός, μ' οἴκτειρον, σοὶ γὰρ ἔγωγε
Θαρσυνός εἰμ' ἐνὶ θυμῷ ὑπὸ πτερύγεσσι τεῇσι·
Τάων δὲ σκιῇ ἔσσετ' ἐμοὶ ἄτης ἀλεωρή,
Καὶ σκέπας, εἰσόκεν αἵδε παρωχήκωσι θύελλαι.
2 Εὔξομαι Ὑψιμέδοντι Θεῷ, Θεῷ, ὅς τέ μοι αἰεὶ
Εἰν ἔργοισι παρέστατ', ἐμοὶ δὲ τὰ πάντα τελευτᾷ.
3 Οὐρανόθεν καταπέμψει ὃν ἄγγελον, ὅς με σαώσῃ·
Τῷ δ' ἐπ' ὀνείδεα χεύσῃ, ὅ,τις μοι μήσατ' ὄλεθρον,
Καί με καταβρόξαι πάντ' ἤθελε νηλέϊ θυμῷ·
Ἀμφότερον δ', ἔλεόν τε, ἀληθείην τ' ἐρατεινὴν
Αὐτὸς ἀπ' οὐρανόθεν Θεὸς ἥσει μοι ἐπ' ἀρωγῇ.
4 Ψυχὴ μοῦ μέσσοισιν ἐνὶ λείουσιν ἐτύχθη,
Ἀνδράσι θ' οἳ πυρὶ ἶσον ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσι·
Τοῖς ἐνὶ μέσσοισιν κεῖμαι, ἀνὰ φῦλ' ἀνθρώπων,
Τῶν γὰρ ὀδόντες δοῦρα καὶ ἰοί, γλῶσσα ἄορ ὀξύ.
5 Ὕψι, Θεός, σ' ἀνάειρ' ὑπὲρ οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Καὶ κῦδος σὸν πᾶσαν ὑπὲρ χθόνα πουλυβότειραν.
6 Ποσσὶν ἐμοῖσι λίνον, καὶ δίκτυα λυγρὰ πέτασσαν·
Κύψε δέ μου ψυχή, καὶ δὴ πεσέειν ἔμελλε·
Βόθρον ὄρυξαν ἔμοιγε, μέσῳ τοῦ τ' ἔμπεσον αὐτοί.
7 Θυμὸς ἑτοῖμος ἐμοί, Θεός, ἐν φρεσί, θυμὸς ἑτοῖμος·
Μελπόμενος λιγυρῇ κλείω τεὸν αἶνον ἀοιδῇ.
8 Ἔγρεο κῦδος ἐμόν, σὺ δ' ἐγρήγορθε καὶ ὕμμες,
Νάβλη καὶ κιθάρη, γλυκερὴν δ' ἐντύνετε μολπήν·
Ἐγρήσσοιμί κεν αὐτὸς ἅμ' ἠοῖ φαινομένῃφιν.
9 Ἀθάνατε, κλείω σε μέσῳ λαῶν ἐν ὁμίλῳ,
Κλείω σ' ἐν λαοῖσιν, ἐν ἔθνεσιν αἶνον ἀείσω.
10 Οὕνεκα μειλιχίη σοῦ ἀθέσφατος, οὐρανομήκης·
Σὴ δέ τ' ἀληθείη καὶ ἐς αἰθέρα δῖον ἱκάνει.
11 Ὕψι, Θεός, σ' ἀνάειρ' ὑπὲρ οὐρανὸν ἀστερόεντα·
Καὶ κῦδος σὸν πᾶσαν ὑπὲρ χθόνα πουλυβότειραν.

ΨΑΛ. νη'.

1 Ἦ ῥ' ἐτεὸν γέ τι ὔμμι δίκη ἰθεῖα μέμηλεν,
Ὁππότ' ὁμηγερέες, βουληφόροι ἀνέρες, ἐστέ;
Ἦ ῥα καὶ εὐνομίῃσι δικάζετε, φῦλ' ἀνθρώπων;
2 Ἀλλά γ' ἀτάσθαλα θυμῷ ἐπὶ χθονὶ μηχανάασθε·
Ὕβριν τ' ἀργαλέην ἰθύνετε χερσὶ, βίην τε,
Χειροδίκαι, ὡς εἰ ἐπιτείνετε ἶσα τάλαντα.
3 Πολλὰ μάλα πλάζονται ἀτάσθαλοι, ἠδ' ἀλόωνται,
Ἐκκλίναντες ὁδοῖο, νεηγενέες περ ἐόντες,
Ἄλλυδις ἄλλῃ, ἐπεὶ τὰ πρῶτ' ἐκ γαστέρος ἦλθον·
Τοῖς τ' αἰεὶ φίλον ἔστ' ἀνεμώλια πόλλ' ἀγορεύειν,
Ἔμμαθον οὖν παιδνοὶ ἔτ' ἐόντες ψεύδεα βάζειν,
Μύθους τε κλοπίους, οἵ σφιν πρόσθεν φίλοι εἰσίν.
4 Ἰὸν δ', ὡς ὄφιος θανατηφόρον ἰὸν ἔχουσιν·
Οὐδ' ἐθέλουσιν ἀκοῦσαι, ἐοικότες ἀσπίδι κωφῇ,
Ἥ περ κερδοσύνῃσιν ἑὸν κόνι[illegible]ας ἔβυσεν·
5 Οὐδ' ἐπαοιδῇσι φρένα τέρπεται, οὐδ' ὑπ' ἄκουσεν
Ἀνέρος, εἰ ἐπαοιδὸς ἐὼν πύκα περ τ' ἐπαείδῃ·
Οὐδέ τ' ἐθέλχθη, ἐπεί οἱ ἀκήλητον μένος ἐστί.
6 Τῶν δ' ἄρ' ἐνὶ στόμασι κρατεροὺς, Θεὸς, ἆξον ὀδόντας·
Σὺν δὲ μύλας νεαρῶν ἐνὶ γαμφηλῇσι λεόντων
Θλάσσον, Ἄναξ, ὀλοοὺς ἵνα τ' ἐκπτύσωσιν ὀδόντας.
7 Ὕδατα δ' ὥς, ἅ, τε ῥίμφα διέρρεεν ἄλλυδις ἄλλῃ,
Ὣς οἱ τηκόμενοι, διά τ' αἶψα ῥέοντες ὄλοιντο.
Τῶν εἴ τις τε βιὸν τανύσας προέηκεν ὀϊστοὺς,
Οἵ γ' ἅλιοι εἶεν, βέλος ὥς, ὅ, τε τοξοφόροιο
Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.
8 Ὡς δ' ὅτε κοχλίη ἰκμὰς ἀπόλλυται, ὃς δὲ τέτηκεν, vapor.
Ἦκα ῥέων, μάλα δ' ὦκα καταλείβεται οἱ γλυκὺς αἰών·
Ὡς δ' ὅτε γαστρὶ γυναικὸς ἔνι βρέφος ἠλιτόμηνον,
Ὠκύμορον, τό, τ' ὄλωλε, πρὶν ἠελίου ἴδεν αὐγάς·
Ὣς οἱ μέν τ' ἀπολοίατ', ἄφαρ τ' οἰχοίατο πάντες,
Μηδέ θ' ὁρῷεν ἔπι γλυκερὸν φάος ἠελίοιο.
9 Πρὶν γ' ᾔσθοντο λέβητες ἀκανθέων καιομενάων
Ὑμέτεροι, ἢ ζέσσαν ἐπειγόμενοι πυρὶ κηλέῳ·
Τοὺς ὅ γ' ἀφαρπάξει κακῇ ὡς ἀνέμοιο θυέλλῃ,
Ὠμούς τε ζωούς θ' ἑλέει κεκοτηότι θυμῷ.
10 Γηθήσει δὲ δίκαιος ἀνὴρ, πίσιν ὁππότ' ὁρῷτο,

Θ[illegible]

Οἷον δὴ κακοὶ ἄνδρες ἐοικότα μισθὸν ἄροιντο·
Ἴχνια δυσσεβέων τε λοέσσεται αἵματι φωτῶν.
11 Ὧδε κέ τις τότε εἴποι ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Ἦ ῥα δίκαιος ἀνὴρ ἔργων χαρίεσσαν ἀμοιβὴν
Ἔλλαβεν· ἦ ῥα μάλ' ἐστὶ μέγας Θεός, ὅς τ' ἐπὶ γαίῃ
Κείνων πάντ' ἰθύνει, ἔχει δὲ τὸ ἔκδικον ὄμμα.

ΨΑΛΜ. νθ'.

1 Ἐκ δηΐων ῥῦσαί με, Θεός μου, καί μοι ἄμυνον
Ἀνέρας, οἵ ἐπ' ἔμοιγε κακὰ φρονέοντες ὄρουσαν.
2 Ἐκ δέ με τῶν δὲ σάω, οἳ ἀτάσθαλα μηχανόωνται.
Μηδ' ἔα ἀνδροφόνοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι.
3 Ψυχὴν γὰρ λοχόωντες ἐμὴν μεμάασιν ὀλέσσαι·
Ἄλκιμοι ἄνδρες ἐμοὶ ἐπ' ἀγηγέραται· οὔτε μου ἄτης,
Οὐδέ τ' ἀλιτροσύνης, Θεός, εἵνεκα, τοιάπερ ἔοργα.
4 Οἳ δὲ θέουσιν, ἅμα σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
Οὔτι δίκῃ, ἐπεὶ οὐ σφιν ἐγὼ κακοῦ αἴτιος ἦα·
Ὄρσεό μοι ἐπ' ἀρωγῇ, ὅρα δέ με, οἷα πέπονθα.
5 Τῷ σύ, Ἄναξ, ὃς τῶν στρατιάων ὄρχαμός ἐσσι
Πασάων, καὶ ἀγακλεέος Θεὸς Ἰσραήλου,
Ἔγρεο τίννυσθαι πάντ' ἔθνεα, φῦλά τε φωτῶν·
Μηδέ θ' ὑπερφιάλων ποτὲ φείδεο, μηδ' ἐλέαιρε,
Ὅν τιν' ἀγηνορίῃσιν ἀτασθάλλοντα νοήσῃς.
6 Πολλὰ μάλα πλαγχθέν, ποτὶ ἕσπερά τ' ἀπονέονται·
Καί σφεων ὥστε κυνῶν ἰαχὴ γένεθ' ὑλακομώρων,
Κὰπ πόλιν ὁππότ' ἴασιν ἀλώμενοι ἔνθα καὶ ἔνθα.
7 Ὀξέα δέ σφ' ἔπεα στόμ' ἐρεύγεται· ὡς ξιφέεσσι
Χείλεσι κερτομέουσιν· ἐπεὶ τίς, φασίν, ἀκούει;
8 Κὰδ δέ σφεων γελάσεις σύ γε, Ἀθάνατ', ἠδ' ἀλογήσεις·
Ἔθνεά τε ξύμπαντα γέλων καὶ ἀθύρματα θήσεις.
9 Τῶν δ' εἴ τις μέγας ἐστί, καί οἱ σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν,
Ἀλλά γε καρτερὸς ἐὼν περ, σοὶ προφυλάξομαι ἔμπης·
Ὅττι σύ μοι, Θεός, ἕρμα, κακῶν δὲ τῶν εἷς ἀλεωρή.
10 Φθαίη κέν με Θεὸς λελιημένος, ὅς μοι ἐνηής,
Ὅς τέ μ' ἐχθρῶν ἐλέησε· καὶ ὄψομ' ἕκητι Θεοῖο
Δυσμενέας τὸ παθόντας, ὅ μοι φίλον ἔπλετο θυμῷ.
11 Μὴ κτείνῃς, μὴ λαὸς ἐμὸς φρεσὶν ἧσι λάθοιτο·
Τοὺς δὲ βίηφι διασκέδασον, καὶ κάρτεϊ χειρῶν,
Καὶ συφέλιξον, Ἄναξ, ἡμέων σάκος εὐρὺ καὶ ἄλκαρ.

λοχάω μαι insidias struere: λόχος = insidiae

12 Οὐ-

12 Οὕνεκά τ' ἀκριτόμυθοι, ἀμαρτοεπεῖς τε πέλονται;
Καὶ κακὰ πολλ' ὑπέροπλά τ' ἀνὰ στόμ' ἔχοντες ἔειπον·
Αὐτοὶ καὶ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ἁλοῖεν,
Εἵνεκ' ἐπαρῶν, ψευδέων θ', ἅ τε μυθήσαντο.
13 Τοὺς σύ γ' ὄλεσσον, ὄλεσσον, ἐπιζαφελῶς μενεαίνων,
Πρόρριζον κακῶς, ἵνα μή που ἔπι ζωοῖσι μετεῖεν·
Καὶ γνοῖεν, Θεὸς ὡς Ἰακωβιάδῃσιν ἀνάσσων,
Ἔστ' εὐρυχρείων καὶ ἐπ' ἔσχατα πείρατα γαίης.
14 Πολλὰ δὲ πλαγχθεῖεν, ποτὶ ἑσπερά τ' ἀπονέοιντο·
Τῶν δ' ἰαχή τε γένοιτο κυνῶν ὡς ὑλακομώρων,
Καὶ πτόλιν ὁππότ' ἴασιν ἀλώμενοι ἔνθα καὶ ἔνθα.
15 Ἔνθα καὶ ἔνθ' ἀλόωντο ἱμειρόμενοί που ἐδωδῆς·
Κνυζηθμῷ δὲ φέροιατ' ἐρίβρομοι ἀμφὶς ἀγυιάς,
Εἰ μὴ ἔχωσιν ἅλις βόσκειν σφῶν γαστέρ' ἄναλτον.
16 Αὐτὰρ ἔγωγε τεὴν δύναμιν καὶ κάρτος ἀείσω,
Καὶ ἔλεον σὸν ἀείσω ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι
Φωνῇ ἀειζήλῃ· σὺ γὰρ ἄλκαρ ἔμοιγε τέτυξο,
Ἠδὲ κακοῦ ἀλεωρὴ ὀϊζύος ἤματι λυγρῷ.
17 Σὲ κλείω, σοὶ ἀείσω, ἐμὸν κράτος· οὕνεκ' ἀμύντωρ
Ἔστιν ἔμοιγε Θεός, Θεὸς, ὅς τέ μοι ἵλαος αἰεί.

ΨΑΛ. ξ'.

1 Ἄμμε, Θεὸς, συνέλιξας, ἀπώσαό τ', ἠδ' ἐκέδασσας·
Ἄμμι καὶ ὠδύσαο· στρέψας δ' αὖθ' ἵλαος εἴης.
2 Γαῖαν ἐν τρόμον ὦρσας, ἀρὴν τε βαρεῖαν ἐνῆκας,
Λίην μὲν τε κακοῖσι συνέρρηξας πολέεσσι·
Τὴν δ' ἄκεσαι ῥωχμούς τε καὶ ἕλκεα, μηδ' ἐρείπῃσιν,
Οὕνεκα νυστάζει, καὶ δὴ πεσέεσθ' ὑίει.
3 Λαὸν σὸν μάλα πόλλ' ἰδέειν χαλέπ' αἰνά τ' ἀνῆκας·
Ἠδ' οἶνον πιέειν καρωτικὸν ἄμμιν ἔθηκας.
4 Τοῖς δέ σε δειδιόσιν, καὶ ἐνὶ φρεσὶν ἁζομένοισι
Δῶκας ἐνὶ πολέμῳ σημήϊον, ὄφρα τ' ἀερθῇ,
Ἀμφότερον, νίκης τε ἀληθείης θ' ἕνεκ' αὐτῆς.
5 Ὥς τε κακῶν λύσις ἠδὲ φόως αὐτοῖσι γένοιτο,
Οἵ σοι φίλταλοί εἰσι μετὰ φρεσί· τοὔνεκα καὶ σῇ
Ἡμέας δεξιτερῆφι σάω, καὶ ἄκουσον ἐμεῖο.
6 Ἱερῷ εἰνὶ θρόνῳ πόλλ' εἶπε Θεὸς καὶ ὑπέστη·
Χαιρήσω μὲν ἐγὼ, Σικίμων δ' ἀποδάσσομαι ἀγρούς,
Καὶ διαμετρήσω βαθέ' ἄγκεα Σοκχώθοιο.

7 Ἐστι

7 Ἔστιν ἐμὸς Γαλαάδ, ἐμὸς δέ τε καὶ Μανασσῆς·
Ἄλκαρ ἐμῆς κεφαλῆς ἱερὴ ἲς Ἐφραΐμοιο·
Θεσμοὺς ἠδὲ θέμιστας ἐμοὶ σκηπτοῦχος Ἰούδας
Ἀμφιέπει, τοῦδ' οὐ φίλον βασιλεύτερον ἄλλο.
8 Μωάβος δ' ἡ λέβης, ὅτε μοι ποδάνιπτρα μέμηλε,
Γίνετ'· Ἰδουμαίῃ δ' πέδιλ' ὑπὸ ποσσὶν ἐμοῖσι
Ῥίψω, ὄφρ' ἀνέλοιθ', ἤ τ' ἀμφιπόλων δίκη ἐστί·
Καὶ σὺ Παλαιστίνη γαιάων ἔξοχα πασέων
Χαῖρε τὲ καὶ ἀλάλαζε, καὶ εὖ χέο μοι ὑποείκειν.
9 Τίς πόλιν εἰς ἀόρηκτον ἀγινέμεναί μ' ἐθελήσει;
Τίς μοι Ἰδουμαίην εἴσω ὁδὸν ἡγεμονεύσει;
10 Οὐκ ἄρα σὺ, πρὶν εἰ, Θεὸς, ἄμμε περ ἐσυφέλιξας;
Οὐ σὺ, Θεὸς, προμάχοις ἀγὸς ἔσσεαι ἡμετέροισι;
11 Σὺ πρόμος ἔλθ' ἡμῖν καὶ ἀμύντωρ· ἄμμε δ' ῥῦσαι
Ἐκ κακότητος, ἐπεὶ ἅλιον βροτοῦ ἀνέρος ἄλκαρ.
12 Ἦ κεν καρτερὰ ἔργα Θεοῦ ἔρξαιμεν ἀρωγῇ
Ῥεῖ'· ὁ γὰρ ἀντιβίους ἡμέων ὑπὸ ποσσὶ πατήσει.

ΨΑΛ. ξα'.

1 ΚΕκλυθί μευ φωνῆς, Θεὸς, εὐχομένοιό τ' ἄκουσον.
2 Γαίης ἐκ περάτηθεν ἐγὼ τετιημένος ἦτορ
Σοὶ ἐβόησ' ἱκέτης· σὺ δ' ἄγινε καί με κάθιζε
Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ, ἣ ὑπερτέρη ἐστὶν ἐμεῖο.
3 Οὕνεκα σὺ σκέπας ἦσ', κακῶν δέ τε μοι ἀλεωρή,
Πύργος τὲ κρατερὸς δηΐων μευ ἔναντ' ἐτέτυξο.
4 Σῇ καὶ ἐνὶ κλισίῃ οἰκήσω νωλεμὲς αἰεί·
Θαρσήσω πτερύγων τὲ τεῶν σκιῇ ἀμφικαλυφθείς.
5 Περφρονέως γὰρ ἐμεῦ, Θεὸς, ἔκλυες εὐχωλάων·
Οὔνομα δ' ἀζομένοισι τεὸν σὺ κλῆρον ὄπασσας.
6 Δηθὰ μὲν ζωοῖσιν ἐμὸν Βασιλῆϊ διδώσεις,
Μακρὸν δ' οἱ αἰῶν', ἐπί τ' ἤμασιν ἤματα θήσεις,
Καὶ πολλῆς γενεῆσι κυλινδομένους λυκάβαντας.
7 Παρ Θεῷ ἀλλήκτον μενέει· ἔλεον δ' ἐπαρωγοὺς
Σοὶ δέ τ' ἀληθείην, φύλακας μάλ', οἱ ἔμμεν' ἐπάμυς.
8 Τῷ κέ σε νωλεμέως κλείω, σόν τ' οὔνομ' ἀείσω,
Ὄφρα τι ἤματα πάντ' εὐχωλάς μευ ἀποτίσω.

ΨΑΛ. ξϛ'.

1 Ἤτοι ἐμὴ ψυχὴ Θεῷ ἔλπεται, ἠδέ μιν αἰεὶ
Μίμνει τετληυῖα· φόως δέ μοι ἐξ ἔθεν ἦλθεν.
2 Ἤτοι ὅγ' οἶος ἐμοὶ πέλεται πέτρη τε φόως τε·
Ἄλκαρ ἐμόν τε καὶ ἕρμα· οὐκ ἂν μάλα κινηθείην.
3 Ἀνέρι γοῦν τέο μέχρι κακὰ φρεσὶ μητιόωσθε;
Ἀλλά γε πάντες ἔπειτα κατακτανέεσθε καὶ ὕμμες·
Ὡς δ' ὁπότε κλίνων τοῖχος πεσέεσθαι ἔμελλεν,
Αἱμασιή θ' ὑποσεισομένη νεύουσα χαμᾶζε·
Ὡς θ' ὑμεῖς κε πέσοιτ', ἐπεὶ σχεδὸν ὔμμιν ὄλεθρος.
4 Βουλὰς βουλεύουσιν, ὅπως τόνδ' ἄνδρα δηιόωνται
Ἧς τιμῆς στερέουσι, καὶ ἀφ' οὗ ἕδεος συρρήξαι·
Ψεύδεα πολλὰ λέγειν αἰεὶ σφίσιν εὔαδε θυμῷ·
Εὖ μὲν γὰρ βάζουσι, κακὸν δ' ἄμμυδις φρονέουσιν,
Εὐχὰς μὲν στόματι, κραδίῃ δέ τ' ἔχουσιν ἀράς.
5 Τλῆθι δ' ὅμως, φίλε θυμέ, Θεὸν ποτιδέγμενος αἰεί·
Οὕνεκεν ἐλπωρὴ θάρσος τέ μοι ἐξ ἔθεν ἐστίν.
6 Ἤτοι ὅγ' οἶος ἐμοὶ πέλεται πέτρη τε φόως τε·
Ἄλκαρ ἐμόν τε καὶ ἕρμα· οὐ κινηθήσομαι ἔμπης.
7 Ἐκ Θεοῦ ἐστιν ἐμοί γε φόως καὶ κῦδος ἀγητόν·
Πέτρη ἐμὴ ἀλκή τε καὶ ἐλπωρὴ Θεός ἐστι.
8 Τῷ δ' αἰεὶ πίσυνοι θαρσεῖτ' ἐλπίδι τε λαοί·
Ἐκ τ' ἄρα χεύατε οἱ ὑμοῦ μελεδήματα θυμοῦ,
Εὐχόμενοι· Θεὸς ἐλπὶς ἀρωγή τ' ἄμμι τέτυκται.
9 Πάντα τὰ φῦλα βροτῶν ματίη ψεῦδός τε πέλονται
Πάμπαν, ἄτιμοι ὁμῶς, οἵπερ τε λελόγχασι τιμήν,
Ἶσοι πομφολύγεσσι, καὶ ὡς σκιαὶ ἀΐσσουσιν·
Εἰ δ' ἱσταίατο πάντες ὁμοῦ τῇ εἰνὶ ταλάντοις,
Ῥεῖά κεν ἠερέθοιατ' ὁμοῦ, ἀνεμώλιοι αὔτως,
Καὶ κενεοφροσύνης εἶεν κενεώτεροι ἀσκοί.
10 Μή τι κακοῖσι δόλοισι πεποιθότες ἠδὲ βίῃφι,
Τολμᾶτ' ὑβρίζειν, ματίῃ μηδ' ἔπλεσθε λυγρῇ·
Εἰ καὶ πλοῦτος ἀέξεθ', ἅλις δέ τε ὄλβος ὀπηδεῖ,
Ἀλλά γε μὴ λίην ὑμῖν περὶ κῆρι μεμήλη.
11 Καὶ Θεὸς εἶπεν ἅπαξ, καὶ δὶς τ' εἰπόντος ἄκουσα,
Ὅττι βίη Θεῷ ἐστιν, ἰδὲ κράτος οὐκ ἐπιεικτόν.
12 Καί σοι, Ἄναξ, ἔλεος πάρα, μειλιχίη τε νόοιο·

Ἀνδράσι γάρ τ' ἔργων, οἷ' ἐργάζονται, ἀμοιβὴν
Ἐκτελέεις, καὶ ἑκάστῳ ἐοικότα μισθὸν ὀπάζεις.

ΨΑΛ. ξγ'.

1 Ἔσσι, Θεὸς, σὺ Θεός μου· ἅμ' ἠοῖ ὄρσομ' ἔγωγε,
Καί σε μάλα σπουδῇ διζήσομαι, εἴ που ἐφεύρω·
Ὡς ὅτε τις τῆς ποτῆτος ἱμείρεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν
Ἀσκηθὲς, ἱέμενος πολυκαγκέα δίψαν ἀφεῖναι,
Ὣς καὶ ἐμὴν ψυχὴν σέθεν ἄσπετος ἵμερος αἱρεῖ·
Σάρκες ἐμαί σε ποθεῦσιν ὁμῶς ἐνὶ διψάδι γαίῃ
Λυπρῇ, ᾗ τ' ὄμβρῳ οὐ δεύεται, οὐδέ τ' ἐέρσῃ.
2 Ὥς σε ποτ' εἰν ἱερῷ εἶδον, σὲ καὶ αὖθις ὀρεχθῶ
Εἴη μοι, σέ τε, σὴν τὴν βίην καὶ κῦδος ἀγητόν.
3 Ὅττι φιλοφροσύνη σὴ ἀμείνων ἐστὶ βίοιο,
Τοὔνεκ' ἐγὼ χείλεσσιν ἐμοῖς τεὸν αἶνον ἀείσω.
4 Ὣς σέ γ' ἐπαινήσω, ἕως ἂν ζωοῖσι μετείω,
Ἐν τῷ σῷ ὀνόματι πρός σ' ὑψόσε χεῖρας ὀρέξω.
5 Μυελοῦ ὡς ἅτε τις πιμπλαμένη καὶ πίονι δημοῦ,
Ψυχή μου ἅλις ἕξει ἄδην, εὖ τε σὸν αἶνον
Χείλεσι γηθοσύνοισιν ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσω·
6 Ὄφρα σε δ' ἐν λέκτρῳ μέμνημαι, καί σ' ἀνὰ θυμὸν
Βάλλομαι ὁρμαίνων φυλακῆς ἐνὶ νυκτερινῇσιν.
7 Οὕνεκ' ἀρωγὸς ἔμοιγε καὶ ἄσπετον ἄλκαρ ἔησθα,
Τῷ σοι ἐπαγλαϊεῦμαι ὑπὸ πτερύγεσσι τεῇσι,
Τάων τῇ σκιῇ ἔνθα γανύσσομαι ἀμφικαλυφθείς.
8 Ψυχή μου κρατερῶς ἔχεται σέο, σοί τ' ἐπαρήγει·
Δεξιτερὴ δὲ τεὴ ἐμοὶ ἀσφαλὲς ἕρμα τέτυκται.
9 Οἱ δέ μ' ἀποκτεῖναι μεμάασι, καὶ θυμὸν ὀλέσσαι,
Δύσονται ἔς τε βέρεθρον, ἐνέρτερά τ' ἔγκατα γαίης.
10 Ἄορι δεινόμενοι πεσέονται· φηρσὶ δὲ κύρμα
Μέλλουσιν καὶ ἀλωπέκεσσιν μέλπηθρα γενέσθαι.
11 Ἀλλὰ Θεῷ Βασιλεὺς κεχαρήσεται· οἳ μὲν ὄμοσσαν,
Πάντες ἂν εὖχος ἄροιντο· ὅσοις δὲ ψεύδεα βάζειν
Ἦ φίλον, ἦ ῥά νυ τοῖς ἐπὶ μάστακά τις καταπιέζοι.

ΨΑΛ. ξδ'.

1 ΚΕ'κλυθί μευ φωνῆς, Θεὸς, εὐχομένοιο τ' ἄκουσον·
'Εκ δέ με δυσμενέων ἀνδρῶν ὀλοοῖο φόβοιο
'Ρῦσαι, μήπως ψυχὴ φίλη σμ' αἰὼν Θ ἀμέρσῃ.
2 Καί μ' ὕπαγ' ἐξ ἄτης, ἵνα μήποτε δυσὶ ἀλειτέων
Δηλήσωνται ἐμὲ, κρύβδην δ', ἢ μηπόωσιν·
'Εκ τ' βίης ἀνδρῶν, οἳ ἀτάσθαλα μηχανόωνται,
3 Σχέτλιοι, οἵ τ' ἐπ' ἔμοιγε κακὰ φρονέοντες ὄρουσαν.
Οἵ τε ξίφος ὣς παρήκεσαν σφι γλῶσσαν ἔθηγον,
Θηξάμενοι, καὶ ἐπισβολίας ὡς πικρὰ βέλεμνα
Αὐτία καρτομέοντες, ἐπέρσεσθι λωβητῆρες·
4 Κρύβδα πτυσσόμενοι, ἵν' ἀμύμονα φῶτα βάλωσιν
Ὅν βάλον ἐξαπίνης, ἐπεὶ ἐ δέ Θ οἱ ἐνὶ θυμῷ.
5 Οἱ δὲ σφέας τ' αὐτοὺς κακὸν ἔρδειν ὀρμώοντες,
'Αμφὶ μάλα φράσσαντο, πέδας ὡς δεσμά τ' ἐπ' ἄλλοις
Κρύψασεν δολόεντα· καὶ εἶπον, Τίς κεν ἴδοιτο;
6 Οἵ τ' ἐπεὶ ἐν μέμασιν κακὰ ῥάπτειν ἀνθρώποισι,
Κέρδε' ἐφεύρησαν πολυμήχανοι αἰὲν ἐόντες,
Παντοίους τε δόλους, ὅσσ' δὴ τ' ἐτέλεσσαν ἔρδειν·
Τῶν δὲ κλεψίφρων κραδίη μῆτίς τε βαθεῖα·
Μήδεα πυκνά θ' ἕκαστ Θ ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδομεύει.
7 'Αλλὰ Θεός κ' αὐτοῖσι βέλ Θ ἐχεπευκὲς ἐφείη
Δεινόν· καί νύ κεν ἐξαπίνης βεβλημένοι εἶεν.
8 Γλῶσσα μ' ἐν ἐπὶ τοῖσιν ἐπίσσυτον κακὸν ἥσει,
Αὐτοὶ δὲ σφετέρῃσιν ἐπισβολίῃσιν ὀλεῦνται·
Καί κεν ὁρῶντες ἄφαρ φυγάδε μνωοίατο πάντες.
9 Ταρβήσουσι τε πάντες ἐπιχθόνιοι ἄνθρωποι,
Ἔργον δ' ἀλλήλοισιν ἀναγγελέουσι Θεοῖο·
Εὖ μ' γὰρ γνώσονται ἐνὶ φρεσὶν, ὅττ' ἔρεξεν.
10 Ὅσσοι δ' εὐσεβέες, μέγα κεν κεχαροίατ' Ἄνακτι,
Τῷ πίσυνοί τ' εἶεν· τοῖς τ' αἴσιμα ἔργα μέμηλε,
Καί νύ κεν εὐχετόωνθ', οἷσιν νόος ἐστὶν ἀμύμων.

ΨΑΛ. ξε'.

1 Αἰνός σ' ἐν Σιῶνι, Θεός, μένει αἰὲν ἑτοῖμος,
Δέγμενος· ἐκ τ' ἄρα τοι τετελεσμένη ἔσσεται εὐχή.
2 Ὃς δ' ἱκετήσιός ἐσσι, καὶ εὐχομένων ὑπ' ἀκούεις,
Ἢ σέ κεν, ὅσσοι ἔασιν, ἱκοίατο φῦλ' ἀνθρώπων.
3 Νικῶσίν με κακορραφίαι, καὶ κρείσσονές εἰσιν·
Ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμεσθα, σύ γ' ἵλαος ἔσσεαι ἡμῖν,
Πάνθ' ἡμέων ἀλιτήματ' ἀτασθαλίας τε καθαίρων.
4 Ὄλβιος, ὃν σύ γε τοι αἱρεύμενος ἔξοχον ἄλλων,
Ἐκπρεπέ' ἔκρινας, σοί τε σχεδὸν ἔμμεν' ἔθηκας,
Ὄφρα τοι ἐγγύθι ναίῃ ἐνὶ προθύροισι τεοῖσιν·
Ἡμεῖς κεν κορεσαίμεθ' ἐνηείης τ' ἐσθλεινῆς,
Ἤδ' ἀρετῆς οἴκου νηοῦ θ' ἱεροῖο τεοῖο.
5 Ἡμέων εὐδικίησιν ἀκούσεις μέρμερα ῥέζων,
Ὃς Θεὸς ἐσσὶ φόως θ' ἡμέων, μοῦνος ἄμμε σαώσας·
Ὧ τε πεποίθασιν, τοί τ' ἔσχατα πείρατα γαίης
Ναίουσιν· σὺ γὰρ ἐλπὶς ἅμα χθονὸς εὐρυοδείης
Συμπάσης, νήσων θ' αἳ ἀποπρόθεν εἰν ἁλὶ κεῖνται.
6 Ὅς τε καὶ οὔρεα μακρὰ διηνεκέεσσι θεμέθλοις
Ἵδρυσ' ἶφι βίηφι, τὰ δ' ἔμπεδον αἰὲν ἄρηρε·
Ζώσατο δ' ὡς ζωστῆρα μέγα κράτος οὐκ ἐπιεικτόν.
7 Ὅς τ' ἠχὴν κατέπαυσε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Κύματα παφλάζοντά θ' ἁλός, λαῶν τε κυδοιμόν.
8 Ἄνδρες τηλεδαποί, οἳ τῆς χθονὸς εὐρυχόροιο
Ἔσχατα πείρατ' ἔχουσι, τεοῖς τεράεσσιν ἀτυχθέν,
Τοὺς δὲ δέος φρένας εἷλε, σὰ μέρμερα ἔργ' ὁρόωντας·
Ἠέλιον δ' ἀνιόντ' εὔφρηνας, δυσόμενόν τε.
9 Γαῖάν τ' εὖ κομέεις, θαμέσιν τ' ἀρδμοῖσιν ἰαίνεις,
Ἀργυρέῃσι ῥοῇσι διιπετέος ποταμοῖο
Πιαίνων, τοῦ δ' αἰὲν ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ·
Οὕτω γάρ τε βροτοῖσι μελίφρονα σῖτον ὀφέλλεις
Ῥεῖ', ἐπεὶ ὧς σφιν ἑτοιμάσσαο χθόνα πουλυβότειραν.
10 Ὄγμους εὖ ἄρδων αὔλακας πίειραν ἀρούρας,
Νειόν τε μαλακήν, εἴκῃ δ' ὑπὸ βῶλος ἀέρσῃ·
Ὄμβρων μὲν ψιάδεσσι καὶ ὑετοῦ ἦκα ῥέοντι
Τήκεις, ὃν τε θάλος, χλοερὸν δὲ τὸ ἔρνος ἀέξεις.
11 Δώροις σοῖς καὶ ἐνηείῃ ἔτος ἐστεφάνωσας,
Τοῦ περιτελλομένοιο ἄδην νέον αἰὲν ἐάων

Γαῖα φέρει· τὰ δ' ἴχνι', ὅς ἐν νεφέεσσι βέβηκας,
Στάξεν ὕδωρ ἐπὶ γῆν, τὰ καὶ μάλα πίαρ ὑπ' ἔδεξε.
12 Στάξ' ἐπ' ἐρημαίους τε νομοὺς καὶ διψάδα γαῖαν·
Ἀμφὶ δ' εὐφροσύνην βήσσαι ζώσαντο λόφοι τε.
13 Πλῆντο βοτῶν λειμῶνες. ἄλλων τε νομοὶ φορέουσιν,
Ἀμφὶ θ' ἕσαντο βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα μήλων·
Λήϊα ἀλδήσκοντος ἅμα φείδουσιν ἄρουραι,
Ἄγκεά τε ζειδώρῳ ἄλις βεβριθότα καρπῷ,
Πυρῷ τε κριθῇ τε ἐπηετανὸν γανόωντα,
Ἀγλαΐῃ τ' ἀλαλάζει, εὐφροσύνῃσί τ' ἀείδει.

ΨΑΛ. ξς'.

1 ΠΑ'ντα Θεῷ ἀλαλάξατ' ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.
2 Οὗ κλέος οὐνόματος λιγυρῇ ἀναμέλψατ' ἀοιδῇ·
Καί μιν ἐπαινεῦντες κλεινῇ κυδαίνετε μολπῇ.
3 Ὧδε δὲ καὶ εἴπατε Θεῷ· Οἷος σὺ πέτυξαι
Δεινός τ' αἰδοῖός τε; καὶ ὡς σέο μέρμερα ἔργα;
Ὥστε καὶ ἀντίβιοι, ὅτι τοι κράτος ἐστὶ μέγιστον,
Μὰψ ὑποείξουσιν, μάλα πειθομένοισιν ὁμοῖοι.
4 Ἀντίον σ' αἰδέσονται, καὶ ἀείσει ἔθνεα φωτῶν,
Ὅσσοι ναιετάουσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν·
Γαῖά τε πᾶσ' ἀμυδίς σέ τε καὶ τεὸν οὔνομ' ἀείσει.
5 Δεῦτ' ἴδετ' ἔργα Θεοῖο, καὶ ὡς μερόπεσσι βροτοῖσι
Δεινὸς ὅγ' αἰδοῖός τε, ἐπεὶ μάλα μέρμερα ῥέζει.
6 Θῆχ' ἅλα πορφυρέην ὥστε ξερὸν ἠπείροιο·
Καὶ πεζοὶ ποταμὸν βαθυδινήεντα πέρησαν·
Ἔνθ' ἡμεῖς αὐτῷ μέγ' ἐχαίρομεν, οἷ' ἔοργε.
7 Πάντων κοίρανός ἐστιν ἑῇ ἀρετῇ τε βίῃ τε
Νωλεμές· ὀφθαλμοῖσιν ἔθνεά τε σκοπιάζει·
Οἱ δ' αὐτῷ ἀπίθησαν ἀγηνορέῃσι νόοιο,
Οὐκ ἂν ἀειρόμενοι ποθ' ὑπέρτερον εὖχος ἄροιντο.
8 Εἶδ' ἄγεθ', ἡμέτερόν γε Θεὸν κυδαίνετε λαοί·
Αἶνον ὃν ἐξαγορεύετ', ὅπως πάντες θοιῶντο πάντες.
9 Ὅς καὶ ἔτ' ἄμμιν ἔδωκε τέλος αἰῶνος ἐπαυρεῖν,
Ψυχάς τε ζωάγρησ', οὐδ' εἴασε ποσσὶν ὀλισθεῖν.
Ἡμέων γὰρ σύ, Θεός, πειρήσαο οἵ τινες εἰμέν·
10 Ὡς ὅτε τ' ἀργύρεον δοκιμάζων ἐν πυρὸς αὐγῇ
Τέκτων ἀμφιπονεῖται ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν,
Ὡς τέ σοι κὲν ἡμέας δοκιμαζέμεναι φίλον ἦεν.

11 Ἐς λίνον, ᾧ σὺ ἥλωμεν, ἀνήγαγες ἄμμε πανάγχυ·
Ἰξύϊ δ' ἡμετέρῃ χαλεπὴν ἐπέθηκας ὀϊζύν.
12 Κρασὶν ἐφ' ἡμετέροισιν ἐφίζειν ἄνδρας ἀνῆκας·
Ἀμφότερον, διὰ πῦρ τ' ὀλοόν, διά τ' ὄβριμον ὕδωρ
Ἤομεν· ἐν δ' ἡμέας ἄγαγες ποτὶ πίονα χῶρον.
13 Βήσομαι ἐς τεὸν οἶκον, ἵν' ἐξαίτους ἑκατόμβας
Σοὶ ῥέξω· ἅμα καὶ εὐχωλάς μοι ἀποτίσω,
14 Ἃς χείλεσσιν ἐμοῖσι πεφαυσκόμενός τοι ὑπέστην,
Καὶ στόμα μοι ἀγόρευσεν ὀϊζυῖ ἤματι λυγρῷ.
15 Ἱερά τοι ῥέξω, καὶ πίονα μηρία καίων
Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, ἅμα τῇ κνισῶν θυέεσσιν·
Ἱρεύσω ἕλικάς τε βόας, καὶ μηκάδας αἶγας.
16 Δεῦτ' ἄρα, κέκλυτε πάντες, ὅσοις φόβος ἐστὶ Θεοῖο,
Ὕμμι δ' ἀπαγγείλω, ψυχῇ μοι ὅσσ' ἔρεξεν.
17 Αὐτὸν ἀνὰ στόμ' ἔχων ἐβόησά τε καὶ ἱκέτευσα·
Γλῶσσα δέ μοι μὲν ἄειρε, καί οἱ μέγα κῦδος ἔδωκεν.
18 Εἴ μοι ἀτασθαλίῃ φρεσὶν αἴσυλα τ' ἔργα μέμηλεν,
Οὔ τι μοι ἀθάνατος φωνὴν βοόωντος ἀκούσει.
19 Ἀλλά γέ μοι ἔμπης Θεὸς ἔκλυεν εὐχομένοιο,
Εὐχομένοιό τ' ὄπα ξυνίετο, πρόφρων τ' ἐπάκουσε.
20 Τῷ Θεὸς αἰνείσθω, ὃς ἐμῆς οὐ νοσφίσατ' εὐχῆς,
Οὐδ' ἑὴν μειλιχίην μοι ἀπέτραπεν, ἀλλ' ἐλέησεν.

ΨΑΛ. ξζ'.

1 Ἵλαος ἄμμι γένοιτο Θεός, μάλα τ' ὄλβια δοίη,
Μειδιόων τ' ἀγανοῖσι προσώπασιν ἄμμι φαείνοι,
Ἡμέας τ' εἰσορόῳτο, καὶ ἵλαος ἄμμι γένοιτο.
2 Ὄφρ' ὁδὸς ἔργα τε σεῖο γνωσθῇ κατ' ἀπείρονα γαῖαν,
Σόν τε φόως ζωαρκὲς ἐν ἔθνεσι παντοδαποῖσι.
3 Λαοὶ κλειόντων σε, Θεός, σόν τ' ἄφθιτον αἶνον·
Λαοί σε ξύμπαντες ἀοιδῇσι κλειόντων.
4 Χαιρόντων λαοί, καὶ εὐφροσύνῃσι νόοιο
Πάντες ἀειδόντων· σὺ γὰρ ἐν λαοῖσι δικάζειν
Μέλλεις εὐνομίῃσι, καὶ ἔθνεσιν ἡγεμονεύειν,
Πομπός τε σφισὶν ἔμμεναι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
5 Λαοὶ κλειόντων σε, Θεός, σόν τ' ἄφθιτον αἶνον·
Λαοί σε ξύμπαντες ἀοιδῇσι κλειόντων.
6 Καὶ τότε καρπὸν ἑὸν φύσει ζείδωρος ἄρουρα,
Ἡμῖν δ' αὖτε Θεὸς Θεὸς ἡμέων ὄλβια δώσει.

Ὄλβια

7 Ὄλβια δώσει ἄμμι Θεός, βίοτον μέγ' ἀέξων·
Πάντα δέ μιν δείσει πολυφόρβου πείρατα γαίης.

ΨΑΛ. ξη'.

σκίδνημι dissipo th. σκεδάω spargo

1 Ἀνσταίη ὁ Θεός, σκιδναίατο δυσμενέοντες,
Οἵ τέ μιν ἐχθαίρουσιν, ἑὸ προπάροιθε φύγοιεν,
Οἱ μὲν προπάροιθε φύγοιεν ὁμοῦ, οἱ δ' ὄπιθε διωκοί.
2 Ἠΰτε καπνὸς ὄλωλε διασκιδνάντος ἀήτεω,
Ὣς ἄρα τούσδε διασκεδάσῃς, ἵνα τ' εἶεν ἄφαντοι·
Κηρὸς δ' ὡς κατατήκεται ἐπειγόμενος πυρὸς ὁρμῇ,
Ὣς τε Θεοῦ προπάροιθεν ὀλοίατο πάμπαν ἀλιτροί.
3 Γηθόσυνοι δ' ἄνδρες, τοῖσιν νόος ἐστὶ δίκαιος,
Γίνοιντ', ἠδὲ Θεῷ μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ,
Καὶ μάλ' εὐφροσύνῃσιν ἰανθείη σφίσιν ἦτορ,
4 Μέλπετε δ' ὕμνοισιν Θεὸν ἄμβροτον, οὔνομα δ' αὐτοῦ
Κλείετ' ἀοιδῇσιν· κυδαίνετε Παμβασιλῆα,
Ὅς θ' ὑπὲρ οὐρανὸν ἵζει ὀχεύμενος ὥσπερ ἐφ' ἵππῳ,
Ὑψιμέδοντ' αἰνεῦντες, οὗ κλυτὸν οὔνομ' ἸΑΩ'·
Ὕμμι δ' ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἑὸ προπάροιθε χαρείη.
5 Ὀρφανικῶν ὁ Θεός τε πατήρ, χηρέων τ' ἐπαρωγὸς
Εἰνὶ δίκῃσιν, ὕπερθεν, ἵν' οἱ ἕδος ἱερόν ἐστι.
6 Δώμαθ' ὑπωροφίους τε Θεός που δῶκεν ἐρήμοις,
Ἠδ' οἰκωφελίην, ἥ τε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα·
Τοὺς δ', οἵπερ τε πέδῃσι σιδηρείῃσι δέδεντο,
Δεσμῶν ἐξανέλυσε, καὶ εἰρέρου ἔξαγεν αἰνοῦ·
Ἀλλ' οἱ ἀγηνόρες εἰσι, καὶ οὐκ ἐθέλουσι πιθέσθαι,
Δίψῃ καρχαλέοι πολυκαρκέα γαῖαν ἔχουσιν.
7 Ὁππότε σῷ λαῷ σύ, Θεός, ὁδὸν ἡγεμόνευες,
Καππεδίον δ' ἔστειχες ἐρημαίην διὰ χώρην·
8 Τόφρα μάλ' ἔβρεμε γῆ, ῥέε δ' οὐρανὸς ἄντα Θεοῖο·
Αἰπύ τ' ὄρος Σιναῖον ἀγακλυτὸν ἔβρεμεν αὐτό,
Ἄντα Θεοῖο, Θεοῖο ἀμύμονος Ἰσραήλου.
9 Ὗες ἐπὶ κλῆρον σὰ ἄδην, Θεός, ἠδέ μιν ὄμβρῳ
Ζώγρεις ἀσπασίῳ, καμάτῳ ἀδδηκότα λυγρῷ.
10 Κεῖθι γ' σὸς καὶ ὅμιλος ἐνὶ κλισίῃσιν ἔμιμνεν·
Ὣς σύ, Θεός, πτωχοῖσιν ἑτοίμασας ἤπια εἰδώς,
Σῇ ἀγανοφροσύνῃ, ὅ,τι σφίσιν ἄρκιον εἴη.
11 Ὕμνον ἀνὰ στόμ' ἔδωκε Θεός, χαρίεντά τε μῦθον·
Ἐσθλ' ἀγγελλουσέων πολὺς χορὸς ἦε γυναικῶν

Περ-

12 Πρόσθε μὲν ἦν φοβερώτατοι ἀγερώχοι βασιλῆες,
Καὶ φύγαδ' ἐτράποντο, οἷς δὲ στρατοὶ ἄσπετοι ἦσαν·
Αἱ δέ τε θηλύτεραι ἀνδράγρια πολλὰ δάσαντο,
Οἴκοι μίμνουσαι, ἔλαχόν τ' ἀπὸ ληΐδος αἶσαν.
13 Εἰ καὶ αὐσταλέοι, κακὰ εἵμενοι, ἠδ' ἐνὶ τέφρῃ
Αὐχμέοντες μένοιεν ἐνὶ τριπόδεσσιν ἔκειθε,
Ὡς πτέρυγες δ' ἔσεσθε πελειάδος, ἀργύρῳ ἶσαι
Σπλένουσι, ξανθῷ πτερὰ δ' αὐτῆς χρυσῷ ἔοικεν.
14 Ὄφρα Θεός, τοῦ τε κράτος ἄσπετον, οὐκ ἐπιεικτόν,
Ῥεῖα διεσκέδασεν βασιλῆας τῇδ' ἐνὶ χώρῃ,
Ἠδ' εἰ καὶ ἅπασι κελαινιόωσα πάρος περ,
Λευκὴ ὥστε χιὼν ἔσεθ', ἣ Σελμῶνα παλύνει.
15 Ὡς Βασάνοιο ὄρος, τοῖόν τ' ὄρος ἐστὶ Θεοῖο·
Ὡς Βασάνοιο ὄρος πολυδειράδος ὑψηλοῖο.
16 Τίφθ' οὕτω σκιρτᾶτ', ὄρε' ὑψηλὰ ξοφόεντα;
Τίπτε τόσον κορυφῇσιν ἀγαλλόμενοι ἐγχετάασθε;
Τοῦτ' ὄρος ἐστὶ Θεοῖο, ὃ οἱ φίλον ἔπλετο ναίειν,
Ὥσπερ ἐν Ἀθάνατός τ' οἰκήσει νωλεμὲς αἰεί.
17 Ἅρματα μέν τε Θεοῖο ὁπάονες οὐρανίωνες.
Ἄσπετος ἀμφιχυθεὶς πολὺς στρατός, εἰκοσάχιλοι,
Ἄγγελοι ὠκυπέται μάλα μυρίοι· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν,
Ὡς τὸ πάλαι Σινάῳ ἐν οὔρεϊ πετρήεντι,
Ἔνθα τ' Ἄναξ ἐφάνη, ὅθι οἱ ἕδος ἱερόν ἐστιν.
18 Ὑψόσε μέν τ' ἀνέβης, ἄγαγες δ' ἀπὸ ληΐδα πολλὴν
Δυσμενέων, αὐτούς τε, φέρων ἔναρα βροτόεντα·
Πολλά τ' ἐδέξαο δῶρα διδούς τε μὲν ἀνθρώποισιν,
Οἳ σέο νηκουστῆς, ἰδ' οὐ βούλοντο πιθέσθαι,
Ὄφρα καὶ ἐν τοῖσδεσσιν Ἄναξ Θεὸς οἰκία ναίῃ.
19 Αἰνετὸς εἴη Ἄναξ, ὅς θ' ἡμέας αἰὲν ἐπ' ἦμαρ
Πολλὰ μάλ' ἐσθλὰ ἔοργεν· ὃ καὶ Θεὸς ἄμμι φόως τε.
20 Ἡμέων ὃς Θεός ἐστιν, ὁ μὲν Θεὸς ἤπια εἰδώς,
Ζωγρῆσαί τ' εὖ οἶδε, φίλον τέ οἱ ἐστὶ σαῶσαι·
Τοῦ δ' ἐν γούνασι κεῖται ὁμῶς θανάτοιο τελευτή·
Πολλαὶ γάρ τε πύλαι ἰθεῖαι εἰσ' Ἀΐδαο,
Πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο Θεοῖο Ἄνακτος ἔκητι.
21 Κακκεφαλὴν Θεὸς οὖν οὐτήσει δυσμενέοντας·
Σφῆς δὲ κακορραφίης οὔπω λήγοντας ἀλιτροὺς
Ἄκρην κακκορυφὴν βαλέει μάλα περ κομόωσαν.
22 Ὧδε δ' Ἄναξ ποτ' ἔειπεν, Ἐμὸν νῦν λαὸν ἀνάξω,
Αὐτε δ' ἀναστρέψω, Βασανῖτιδος ὡς ἀπὸ γαίης,

Ὥς τ' ἀφ' ἁλὸς πολλῆς, ὅτε βένθεα ποσσὶ πέρησαν.
23 Ὄφρα τεὸν βάψῃς πόδα τε βρότῳ αἱματόεντι
Δυσμενέων, γλῶσσάν τε κυνῶν σῶν τῶνδε μήνης.
24 Σεῦ προσβιβῶντος ἴδον, Θεός, ἴχνια σῷ ἐνὶ νηῷ·
Ἴχνι' ὁρῶντο Θεοῦ ἅμα καὶ Βασιλῆος ἐμοῖο.
25 Πρόσθεν ἀοιδοὶ ἔσαν, κιθαρισταὶ δ' ἦλθον ὀπίσσω·
Κοῦραι δ' ἐν μέσσῳ πολυηχέα τύμπαν' ἔχουσαι.
26 Ἀνδρῶν εἰν ἀγορῇσι Θεὸν κυδαίνετε πάντες,
Αἰνεῖτ' ὕμμες Ἄνακτ', Ἰσραήλοιό τε πηγῆς
Ὅσσοι ἐκγεγαῶτες, ἑῆς τ' ἔξεστε γενέθλης.
27 Ἔνθα μὲν ἦν μικρὸς Βενιάμινος ἀρχὸς ἁπάντων,
Ἔνθα καὶ ὄρχαμοι ἦσαν Ἰούδεω θυμολέοντος,
Τῶνδέ τε πουλὺς ὅμιλος, ἀολλέες οἳ σφισιν ἕποντο,
Σὺν δὲ Ζαβουλῶνος καὶ Νεφθαλίμοιο μέδοντες.
28 Σὴν δὲ βίην ἵδρυσε Θεός σου, κάρτος ὀπάζων·
Ἔμπεδον ἄμμι, Θεός, θείης, ὅσπερ αὐτὸς ἔρεξας.
29 Εἵνεκα σοῦ νηοῦ περικαλλέος ἐν Σολύμοισι,
Σοί ποτε δώσουσιν βασιλῆες κάλλιμα δῶρα.
30 Δεινὸν ἐπιπλήσσων στίχας ἀνδρῶν ἐγχεσιμώρων
Δείδιξαι, ταύρων τ' ἀγέλην, πόριάς τ' ἐνὶ δήμῳ·
Ὄφρα θ' ἕκαστος σοί γε πεσὼν παρὰ ποσσὶ τεοῖσι
Κέρματά τ' ἀργυρείοιο φέρῃ, καὶ δῶσιν ἄποινα.
Λαοὺς δὲ σκέδασον, τέρπωσιν ἵν' ἄλλυδις ἄλλη,
Τοῖσίν τ' αἰὲν ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε.
31 Ἔνθα δ' ἐλεύσονται Αἰγυπτόθεν ὄρχαμοι ἀνδρῶν·
Αἰθιόπων δέ τε γαῖα Θεῷ τάχα χεῖρας ὀρέξει,
Αἰθιόπων, οἳ τηλόθ' ἔασίν τ' ἔσχατοι ἀνδρῶν.
32 Ἔθνεα πάντα Θεόν, χῶραι ἅμ' ἀείδετε πᾶσαι,
Ὅσσων που βασιλῆες ἐπὶ χθονὶ κοιρανέουσιν·
Αἶνόν τ' Ἀθανάτου λιγυρῇ ἀναμέλπετ' ἀοιδῇ.
33 Οὐρανῷ ὃς καὶ ἐφίζει ὀχεύμενος ὥσπερ ἐφ' ἵππῳ,
Οὐρανῷ, ὅν τε πάλαι τεχνήσατο· ἔνθα δὲ φωνήν,
Ὑψόθεν ἐκ νεφέων, κρατερὴν ἀνενείκατο φωνήν.
34 Καὶ Θεῷ οὖν δότε κῦδος, ἀναγνόντες τόδε θυμῷ,
Ὡς κράτεϊ προβέβηκε, καὶ οἱ σθένος οὐκ ἐπιεικτόν·
Ἔξοχ' ἐπ' Ἰσραήλου ἐὸν μῦθον ἄσπετον ὦρσεν,
Ἀγλαΐην τ' ἀνέφηνε, καὶ ὃν κράτος ἐν νεφέλῃσι.
35 Δεινὸς μὲν Θεός ἐστ' οἷς εἰν ἱεροῖσιν ἕδεσσιν,
Ὅς τ' Ἰσραήλοιο Θεός, μέγα κάρτος ὀπάζει
Καὶ μῦθον ᾧ λαῷ· τοὔνεκα καὶ Θεὸς αἰνετός ἐστι.

Ψ Α Λ.

ΨΑΛ. ξθ΄.

1 Τειρομένῳ ἵληθι Θεός μοι, καί με σάωσον·
Ὕδατα γάρ μοι ἐπῆλθ᾽, ὀλίγου δέ με θυμὸν ἀπηύρα.
Λίμνῃ ἐν ἀργαλέῃ ἔχομαι, δίνῃ τε βαθείῃ,
Ἰλύϊ καὶ πηλῷ πεπεδημένος, οὐδέ πη ἐστιν
Ἑστάμεναι, τόσση μοι ἄσις κέχυτ᾽ ἀμφὶ πόδεσσι.
Δῖνον ὕδωρ βαθὺ, καί με κιχήσατο κῦμα ῥόοιο,
Ὅς τέ μ᾽ ὑποβρύχα θῆκ᾽, ὑπόρσεν τ᾽ οἴδματα θύων.
Κάμνω δ᾽ ἤδη ἰάχων τε διαπρύσιόν τε γεγωνώς·
Καὶ ὀλίγη ἔτ᾽ ἔμοιγε δι᾽ ἐκ φάρυγος ῥέει αὐδὴ
Καρχαλέης· κάμνω δ᾽ ἐς ἐμὸν Θεὸν ὄμματ᾽ ἀνασχών.
4 Ἦρα με μαψιδίως μάλα μυρίοι ἐχθαίρουσιν,
Οὐδὲ τρίχες τοσσαίδε καρήατός εἰσιν ἐμοῖο·
Οἵ τέ με δυσμενέοντες, ἀναίτιον, οὔτι δίκῃ τι,
Δηῶσαι μέμασαν, τῶν δὲ σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
Τόφρα δ᾽ ἐγὼν ἀπέδωκα τό, τ᾽ οὔπινος οὔποτ᾽ ἀπηύρων.
5 Ἦ σὺ, Θεὸς, σάφα οἶσθ᾽ ἃ χαλιφροσύνῃσιν ἔρεξα·
Οὐδ᾽ ἐμὰ κρύβδα σέο ἔσ᾽ ἀλιτήματα, οὐδέ σε λήθει.
6 Μή τι καταισχυνθεῖεν, Ἄναξ, ὅς τε στρατιάων
Ἴφθιμος Θεός ἐστι καὶ ὄρχαμος, εἵνεκ᾽ ἐμεῖο,
Οἵ σοι ἐέλπονται· μὴ ἐλέγχεα τοῖσι γένοιτο
Λώβη θ᾽ εἵνεκ᾽ ἐμοῦ, οὓς σεῖο μάλ᾽ ἵμερος αἱρεῖ,
Οἳ σπουδῇ τε σε δίζοντ᾽, Θεὸς Ἰσραήλου.
7 Αἴσχεα γὰρ σέθεν εἵνεκ᾽ ὀνείδεα πολλά τ᾽ ἀνέτλην·
Ὄμματά μου ἐκάλυψε κατηφείη τε καὶ αἰδώς.
8 Ξεῖνος ἔγωγε τέτυγμαι ἀδελφειοῖσιν ἐμοῖσι,
Μητρὸς ἐμῆς τέκνοισιν ἀνέστιος ἀλλοδαπός τε.
9 Σεῖο τέτηκα πόθῳ, ζῆλος δὲ οἴκοιο τεοῖο
Θυμὸν ἐμὸν κατέδει· λώβη δέ τ᾽ ἀτάσθαλος ἀνδρῶν
Οἵ τέ σε λωβήσαντ᾽, ἐπὶ μοὶ, καὶ ὀνείδεα χεῦντο.
10. Ὁππότ᾽ ἄρα κλαυθμοῖο τεταρπόμενος κρυεροῖο,
Ἄκμηνος καὶ ἄπαστος ἔην, τετιηότι θυμῷ,
Οὐκ ἀέκων· τόδε καί μοι ὀνείδισαν, ἠδ᾽ ὀνόσαντο.
11 Ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἕσσα ἀεικέλιόν τε κακόν τε·
Οἱ δέ με λώβευον, συγκρίσιν τέ με θῆκαν ἀοιδήν.
12 Ἥμενοι εἰνὶ πύλῃσιν ἐμεῦ κάτα πόλλ᾽ ἀγόρευον·
Καί μοι ἐφεψιόωντο ἀναιδέες οἰνοποτῆρες
(Οἶνος γάρ τ᾽ ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ᾽ ἀεῖσαι)

Πολλὰ μὲν, οὐκ ἔτισα δὲ, πότμος δέ τε καὶ τὰ κέλευεν.
13 Αὐτὰρ ἔγωγέ σε λίσσομαι, Ἄναξ, εὐμενέϊ ὥρῃ·
Κέκλυθι δ᾽ ἐμεῖο, Θεὸς, σὺ γὰρ ἔξοχα τ᾽ εἷς ἐλεήμων,
Μειλιχίῃ, ἐτεόν με σαωσέμεν ὥσπερ ὑπέστης.
14 Ῥῦσαί μ᾽ ἐξ ἰλύος, ἀπόβρυχα μή με πιθείη·
Ἐξ ἀνδρῶν τε σαωθείην, ὅσσοι μ᾽ ἐνὶ θυμῷ
Ἐχθαίρουσι, καὶ ἐξ ὑδάτων βαθυδινηέντων.
15 Μηδ᾽ ἐμὲ κῦμα ῥόοιο μέλαν καθύπερθε καλύψαι,
Μηδέ μ᾽ ἀπέρσειε μέγας ποταμὸς βαθυδίνης,
Μηδὲ φάρυγξ μοι ἔνερθε χάνοι δεινοῖο βερέθρου,
Μηδὲ καταβρόξειε βαθείης με στόμα λίμνης.
16 Σώθεο, καὶ μεῦ ἄκουσον, Ἄναξ, ἀγαθὴ γὰρ ἐτύχθη
Σή τ᾽ ἀγανοφροσύνη καὶ ἐνηείη ἐρατεινή·
Κὰδ δ᾽ ἔλεον πολλόν τε τεὸν καὶ ἀθέσφατον οἶκτον
Στρεφθείς μ᾽ εἰσορόωο, φίλα φρονέων ἐνὶ θυμῷ.
17 Μηδ᾽ ἀπὸ σοῦ θεράποντος ἀποστρέψειας ὀπωπήν·
Ἄτη γάρ μοι ἐπῆλθε· σὺ δ᾽ ἐμμαπέως μευ ἄκουσον.
18 Ῥῦσαι ἐμὴν ψυχὴν, καί μιν σάω ἐγγύθεν ἐλθών·
Δυσμενέας δι᾽ ἐμοὺς ἐμ᾽ ὀϊζύος ἐξανάλυσον.
19 Λώβην μὲν σὺ καὶ αἶσχος ἐμὸν καὶ ἐλέγχεά τ᾽ ἔγνως·
Σεῦ προπάροιθέ τ᾽ ἔασιν, ὅσοι μοι δυσμενέοντες.
20 Αἴσχεϊ μοι λώβῃ τε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
Πένθος δ᾽ εἶχον ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ, δέγμενος αἰεὶ,
Εἴ τινά που ἐμεῦ οἶκτος ἕλοι, ἀλλ᾽ οὔτις ἔην γε·
Εἰ καί τις παραμυθήσαιτ᾽, ἀλλ᾽ οὔτιν᾽ ἐφεῦρον.
21 Ἐνθέμεναι δὲ χολήν μοι ἀδευκέα τ᾽ ἐγγυάλιξαν·
Ὄφρα με δίψα κίχανε, πιεῖν τέ μοι ὄξος ἔδωκαν.
22 Τοῖσι βρόχος τ᾽ εἴη, ἥ σφιν παρέκειτο τράπεζα·
Ὁππόθι δ᾽ εἰρήνην μεγάλην ᾤετο θυμὸς,
Ἔνθα σφ᾽ αἶσα γένοιτο κακῶν ἐπὶ πήματι κύρσαι.
23 Ἀχλὺς οὐλομένης σφι μέλαιν νέφος ὥστε καλύψαι,
Μή τι δυναίατο πάμπαν ἔτ᾽ ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι·
Τῶν δέ τ᾽ ὀσφυΐων τεῖρε πλαδαρὰς τε καὶ ἰξὺν,
Ὡς ἐοχμοὶ ὀδύνῃσιν ἀεὶ κύπτωσιν ἔραζε.
24 Δεινὴν σφᾶς ἐπὶ τοῖσι χόλον θυμαλγέα χεῦαι·
Μῆνις σὰ χαλεπὴ νέμεσίς τε σφέας καταμάρψαι.
25 Οἰκία δέ σφιν ἔρημα γένοιατο, μηδέ τ᾽ ὀπίσσω
Ναίοι τις κλισίῃσιν ἐνὶ σφετέρῃσι λίποιτο.
26 Τὸν γὰρ ἐπιζαφελῶς ἐδίωξαν ἀπηνέϊ θυμῷ,
Ὃν σὺ πάρος ἔπληξας· τοῖς δ᾽ ἐκ σέθεν ἐπαμύνεο.

Μεῖζον.

Μεῖζον ἔτ' ἄλλο κακὸν, καὶ ἔτ' ἄλγεϊ ἄλγος ἔθηκαν.
27 Τῷ καὶ ἀτασθαλίην ἐπ' ἀτασθαλίῃσι τίθει σφι
Δός σφισι· μηδὲ δικαιοσύνης ποτὲ σῆς ὀνήσουν.
28 Ἐκ δὲ ζωόντων πίνακος βίβλοιό τε φωτῶν
Πάγχυ τ' ἀλειφθεῖεν, καὶ ὀλοίατο· μηδὲ δικαίοις
Ἐγγραφθεῖεν ὁμοῦ, μηδέ σφ' ἐναρίθμιοι εἶεν.
29 Αὐτὰρ ἐγὼ δειλὸς πτωχός τε καὶ ἀχνύμενος κῆρ·
Σὸν δὲ φόως με σαώσειεν, Θεὸς, ὑψόσ' ἀείρειν.
30 Αἰνήσω λιγυρῇ Θεοῦ ἱρὸν οὔνομ' ἀοιδῇ·
Καί μιν κυδανέω, μεγαλύνω θ' οἱ χάριν εἰδέω.
31 Καί τόδ' Ἄνακτι κε μᾶλλον ἅδοι φρεσὶν, ἢ ἐρίμυκος
Βοῦς νέος, ὃς κεράεσσιν ἀγάλλεται, ὁπλῇσίν τε.
32 Ταῦτα μὲν ὄψονται ἀγανὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες,
Καὶ μέγα χαιρήσουσι· καὶ ὕμμιν κεν φίλον ἦτορ
Ζωοῖσιν μετέοι, Θεὸν οἳ δίζεσθ' ἐνὶ θυμῷ.
33 Πτωχῶν γάρ τ' ἐπακούει Ἄναξ· τοὺς δ' οὐκ ἀθερίζει,
Οἵ θ' ἑοί εἰσ', εἰ καί ποτ' ἔεργαται ἐν φυλακῇσιν.
34 Οὐρανὸς αἰνείτω μιν, ἰδὲ χθὼν, ἠδὲ θάλασσα·
Καὶ ὅ,τι που αὐτῇσιν ἔνι ζώει τε καὶ ἕρπει.
35 Ὅττι Θεὸς πρόφρων ἐρατὴν Σιῶνα σαώσει,
Καί κεν Ἰουδαίης ἱερὰς δείμαιτο πόληας·
Ὡς ἔνθ' οἰκία τ' ἄνδρες ὁμοῦ καὶ κτήματ' ἔχωσιν.
36 Αὐτὴν δὲ κλήσονται ἑῶν γενεὴ θεραπόντων,
Κλῆρον τήνδε λαχόντες· οἱ οὔνομά θ' ὃν φιλέουσι,
Δώματα κάλ' ἕξουσιν ἐν αὐτῇ ναιετάοντες.

ΨΑΛ. ο'.

1 ΣΟὶ φίλον εἴη, Ἄναξ, ῥῦσθαί με πρόφρονι θυμῷ· promtus
Σπεῦσόν γ' ἄγε, λίσσομ', Ἄναξ, τάχα δ' ἔρχεό μοι ἐπαρωγός.
2 Λωβητοί τ' εἶεν καὶ ἐλεγχέες, οἵ μοι ὄλεθρον
Ῥάψαν ἀεικελίως, μεμαῶτές τ' ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι·
Αἰσχυνθεῖεν ὁμῶς, καὶ δὲ στρεφθεῖεν ὀπίσσω
Αὖτις, ἀκλειῶς, ὅσσοι κακά μοι φρονέουσι.
3 Καί κε παλιμπλαγχθέντες, ἐοικότα μισθὸν ἄροιντο
Σφῆς ἄτης, καὶ ὄλοιντο διὰ σφέτερ' αἴσχεα πολλὰ,
Οἵ μοι ἐπεγγελόωνται, Αἶ, αἶ, ἀναφανδὰ λέγοντες.
4 Σοὶ μέγα χαίροιεν, τερπαίατό τε φρένα πάντες,
Οἵ θ' ἱκέται σοι ἔασι, καὶ οἷς νόος ἐστὶ θεουδής·
Οἵ τε τεὸν φιλέουσι φόως, εἴποιεν ὁμαρτῆ,

Αἰὲν ἀειρέσθω κλέος οὔνομά τ' Ἀθανάτοιο.
5 Αὐτὰρ ἐγὼ πτωχὸς καὶ ὀϊζυρός· σὺ δ' ἄμυνε,
Σπεῦδ' ἄγ' ἰὼν μοι ἄμυνε, Θεὸς· σύ μοι εἷς ἐπαρωγός,
Ὅς με κακοῦ παντὸς καὶ ὀϊζύος ἐξανέλυσας·
Μὴ νῦν δηθυνήσθαί μοι, Ἀθάνατ', αὐτίκα δ' ἔλθῃς.

ΨΑΛ. οα'.

1 ΣΟΙ, Ἄνα, θαρσυνὸς εἰμι, σύ μοι κράτος ἐστὶ καὶ ἄλκαρ
Ὧ τε πέποιθα· μή νύ με καταισχυνθέντ' ἔασον.
2 Ῥυδικίῃ γὰρ τεῇ ῥῦσαι ἐμὲ, δὸς δ' ἀλεωρήν·
Εὐχωλῆς οἷο δέ μου ὄπ' ἄκουσον, καί με σάωσον.
3 Καρτερὸν ἕρκος ἐμοὶ καὶ ἀθέσφατον ἕρμα γένοιο,
Ἀσφαλὲς, ἔνθα φυγὼν σόος εἴην ἤματα πάντα·
Ῥύσθαί μ' ἠδὲ σαῶσαι ὑπέσχεο καὶ κατένευσας, /h: νευω annuo
Βουλόμενός μ' αἰεὶ σόον ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολέσθαι·
Ὅττι σύ μοι πέτρη πύργος τε καὶ ἄσπετον ἔλαρ.
4 Ῥῦσαι οὖν με, Θεός μου, ὑπ' ἐκ χερὸς ἀδεοῦς ἀλείτεω·
Ἐκ χερὸς ὑβριστέων, καὶ ἀπηνέα θυμὸν ἐχόντων.
5 Οὕνεκ', Ἄναξ ὁ Θεὸς, σύ μοι ἐλπωρὴ ἐτέτυξο· 2 si. τευχω plus: perf: pas: τετυγμαι τευχω
Σὺ κράτος, ᾧ τε πέποιθ', ἐξ οὗ ἐπὶ τηλίκος ἦα.
6 Ἕρμα σύ μοι, ἐξ οὗ στεφθόν με λοχεύσατο γαστὴρ, fabrico, vel ho.
Καὶ σύ με νηδυίων ἐρρύσαο μητέρος ἔξω, λοχεύομαι pario.
Ἐκ δ' ἤλθον προφύσασθε, καὶ ἤϊον ἴδον αὐγάς· λοχὸς gravida.
Τοὔνεκ' ἐπαινήσω σε διαμπερὲς ἤματα πάντα.
7 Πολλοῖς ὡς τέρας εἰμὶ, τάφος δ' ἔχε εἰσορόωντας·
Ἀλλὰ σὺ καρτερὸν ἕρμα, κακῶν τε μοι εἷς ἀλεωρή.
8 Πλεῖον δὲ στόμα μου ἔσται αἴνοιο τεοῖο·
Πᾶν δ' ἦμαρ σὸν κῦδος ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἀείσω.
9 Μή τοι ἀπόβλητος πέλ' ἐὼν ἐνὶ γήραος ὥρῃ·
Μηδέ με κάλλιφ', ὅτ' οὐκέτ' ἐμοὶ βίη ἔμπεδός ἐστιν,
Οὐδ' ἶς, ἣ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.
10 Δυσμενέες γὰρ πολλ' ἐπὶ μοι συμφράδμονες εἶπον·
Καὶ καθ' ἐμοῦ κακὰ ῥάπτοντες συμμητιόωντο,
Οἵ τέ μ' ἀποκτεῖναι μέμασι, καὶ θυμὸν ὀλέσσαι.
11 Φὰν γὰρ μετ' ἀλλήλοισι, Θεὸς δ' ἄρα μιν προλέλοιπεν·
Εἶτ' ἄγετ', ἀσπερχὲς μιν ὀπάζετε, ἕως κεν ἕλητε,
Οὐ γάρ τις τ' ἐπαρωγὸς, ὅς οἱ ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνῃ.
12 Ἀλλὰ σὺ μή με, Θεὸς, προλίπῃς δύσηνον ἐόντα,
Μηδ' ὑποχωρήσας ποτὲ μοῦ ἀπονόσφι λιασθῇς·

Ἆσσον

Ἆσσον ἰὼν ἦ, Θεός μευ, ἄφαρ μοι ἐπίῤῥοθος εἴης.
13 Αἰδὼς καὶ λώβη καὶ ὀνείδεα τοῖσι γένοιτο,
Φθινοιέν τε κακῶς, οἵ μοι μάλα ῥάψαν ὄλεθρον,
Καί μ' ἐχθαίρουσιν, μέμασίν τ' ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι·
Αἶσχος ἐλεγχείην τ' ἐπιειμένοι ἠΰτε φᾶρος
Εἶεν ἀεικελίως, οἵ μοι κακὰ μηχανόωνται.
14 Ἀλλ' ἔτι θαρσήσω, πίσυνος δέ τοι ἔσσομαι αἰεί·
Σὸν δ' αἶνον προφέρων ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἀείσω.
15 Εὐδικίην σευ, ἠδὲ φόως, ἅ, τέ μ' ἐσθλὰ ἔοργας
Ῥυσάμενος, προέπειν ἦμαρ ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσω·
Τῶν δ' οὐκ οἶδά γ' ἀριθμὸν, ἐπεὶ μάλα μυρία εἰσίν.
16 Εἶμι δ' ἐγὼ πίσυνος βίῃ Ἀθανάτοιο Θεοῖο·
Σεῦ γὰρ δικαιοσυνῆς μεμνήσομαι, οὐδὲ τοῦ ἄλλου.
17 Σύ φρεσί μοι βουλὴν, Θεὸς, ἔνθεο, καί μ' ἐδίδαξας,
Ἐξ οὗ παιδνὸς ἔγωγε, νέος τ' ἔτι νήπια εἰδὼς,
Τηλίκος ἦν· σὺ δέ μοι ἀγαθὸς κουροτρόφος ἦσθα·
Ἐκ τοῦ δ' ἐξήγγελλα σὰ θαύματα, θέσκελά τ' ἔργα.
18 Νῦν δ' ἄγε μή με, Θεὸς, προλίπῃσθα γεραιὸν ἐόντα,
Καὶ πολιόν· σὴν ὄφρα λέγω δύναμίν τε βίην τε
Τῇδε τε νῦν γενεῇ, πᾶσ' ἐσσομένοισί τ' ὀπίσσω.
19 Εὐδικίη δέ σευ ὑψηλὴ, Θεὸς, ἔπλετο λίην,
Ὃς μάλα μέρμερα πολλά τ' ἔρεξας· τίς, Θεὸς, ἔτλη
Ἶσόν τοι φάσθαι, καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην;
20 Ὅς τ' ἐπεὶ ἄλγεα λυγρὰ πόνον τε μοι αἰνὸν ἔδωκας,
Ζωγρήσεις ἐμέ τ' αὖτε κακῶς κεκαφηότα θυμὸν,
Νειόθεν ἐκ γαίης τ' ἔμ' ἀνάξεις, ἔκ τε βερέθρου.
21 Μᾶλλον τιμήεντα με θήσεις, κῦδος ἀέξων·
Ἠδὲ μεταστρεφθεὶς ἐμέ κεν παραμυθήσαιο.
22 Ναβλίῳ ἐυκελάδῳ σέ τε καὶ τεὸν αἶνον ἀείσω,
Σήν τε, Θεός μευ, ἀληθείην· φόρμιγγι λιγείῃ
Μέλπων σ' αἰνήσω, Ὅσιον κλέος Ἰσραήλου.
23 Χείλεά μευ λίην κεχαρήσεται, εὖτέ σ' ἀείδω·
Ἠδέ τ' ἐμὴ ψυχὴ, ἥ τοι ζωάγρι' ὀφέλλει,
Οὕνεκά μιν θανάτοιο δυσηχέος ἐξανέλυσας.
24 Γλῶσσα δέ μευ ἀναφανδὰ πανημερίη καταλέξει
Τήν τε δικαιοσυνήν σευ, ἰθείας τε θέμιστας·
Οὕνεκα λωβητοὶ καὶ ἐλέγχεες εἰσὶν ἅπαντες,
Οἵ μοι πῆμα φυτεύουσιν κακὰ μητιόωντες.

ΨΑΛ.

ΨΑΛ. οβ'.

1 Σὰς βασιλῆϊ δίδωθι δίκας, Θεός, ἠδὲ θέμιστας·
Εὐδικίην δέ, τεῶν υἱῷ βασιλῆος ὄπαζε.
2 Καί κεν ὅγ' εὐνομίῃσι δίκην ἰθύντατα εἴποι
Σῷ ἐνὶ λαῷ, ἰδ' ἰθείας κρίνειε θέμιστας
Ἐν πτωχοῖσι τεοῖσιν, ἵνα σφίσιν ὕβριν ἀλάλκοι.
3 Ἀνδράσιν εἰρήνην κἂν οὔρεα μακρὰ φέρησι,
Καὶ λόφοι εὐδικίην· τάχα δ' ἄσπετος ἔσσεται ὄλβος
Ἐξ εὐηγεσίης, λαὸς δέ τε πόλλ' ἀρετήσει.
4 Νείκεα δὲ κείνων τοῖς ἐν δίκῃ ἔσσετ' ἀρωγός,
Οἵτινες ἐν λαῷ κεχρημένοι ἀνέρες εἰσί,
Μή τι πάθωσι βίην, πτωχῶν δέ τε τέκνα σαώσει·
Ὑβριστὰς δὲ διαρραίσει ὑπερηνορέοντας.
5 Τῷ σε καὶ ἀζόμενοι φρεσὶν ἀνέρες αἰδέσονται
Πάσῃσιν γενεῇσι διαμπερές, εἰσόκ' ἔῃσιν
Ἠέλιος φαέθων τε, σελήνη τε πλήθουσα.
6 Ἔσται δ' ὑετὸς ὡς δρίων νεοθηλέα ποίην,
Οὐρανόθεν καταβάς, νέον ἣν ἀμήσεται εἶδος·
Ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ ψιάδες πίπτουσιν ἔραζε
Ὕδατος ἀμβρόσιαι, ἐπ' ἀρούρας ἦκα ῥέουσαι.
7 Ἕως ὅγε κοίρανός ἐστι, μέγ' ἀνθήσουσι δίκαιοι·
Ὄλβος τε πλοῦτός τε καὶ εἰρήνη πάλις ἔσται,
Εἰσόκεν αἰγλήεσσα φανῇ ἀνὰ νύκτα σελήνη.
8 Τοῦ κράτος εὐρὺ θάλασσαν ἀπ' ἄλλης ἔσσετ' ἐπ' ἄλλην,
Ἐκ μεγάλου ποταμοῖο ἐπ' ἔσχατα πείρατα γαίης.
9 Γνὺξ δέ οἱ ἐγχρίμψουσιν ἀπόπροθι δώματ' ἔχοντες
Γῇ ἐν ἐρημαίῃ, ἱκέται ἑὰ γοῦνα λαβόντες·
Καί κεν ἀνάρσιοι ἄνδρες, ὅσοι κακὰ θ' οἱ φρονέουσι,
Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λάζοιατο γαῖαν.
10 Ἀγλαὰ δῶρ' οἴσουσιν ἀγακλειτοὶ βασιλῆες
Ταρσοῦ εὐκτιμένης, νήσων θ' αἳ εἰν ἁλὶ κεῖνται·
Ἀρραβίης, μάκαρές τε Σάβης βασιλῆες ἀγαυοὶ
Δώσουσιν γέρα οἱ κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά,
Καί κέν ἑ δωτίνῃσι Θεὸν ὡς τιμήσουσι,
Καί οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
11 Πάντες ἑ τιμήσουσιν ἐπιχθόνιοι βασιλῆες,
Προπροκυλινδόμενοι, αἰδέσονται ἔθνεα πάντα.
12 Οὕνεκ' ὀδυρόμενον κεχρημένον ἄνδρα σαώσει,

Πτωχὸν

Πτωχὸν ἀργαλέον, τῷ τ' οὐκ ἐπιτάῤῥοθός ἐστι.
13 Τειρόμενον πενίῃ κεχρημένον ἄνδρ' ἐλεήσει·
Τῶν δὲ βιαζομένων ψυχὰς δειλῶν τε πενιχρῶν
Ῥύσεται ἐξ ἄτης, καὶ ὑπ' ἐκ θανάτοιο σαώσει.
14 Ψυχὰς δέ σφι δόλοιο καὶ ὕβριος ἐξαναδύσει·
Τῶν δέ οἱ αἷμ' ἐρίτιμον, ὅτε θνήσκοντας ὁρᾶται.
15 Ζωὸς δ' ἦν ἔσεται, δῶρον δέ οἱ Ἀῤῥαβίηθεν
Ἄνδρες δώσουσι χρυσὸν τιμῶντα φέροντες·
Τῷ δὲ καὶ εὔξονται πάντ' ὄλβια συνεχὲς αἰεί,
Καί μιν ἐπαινήσουσι διαμπερὲς ἤματα πάντα.
16 Εἰ σίτου ὀλίγον περ, ὅσον τις ἐδράξατο χειρί,
Γαίῃ ἐνὶ σπείρηται ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν,
Ἀλλά γε βριθοσύνῃ μέγα κεν φρίσσοιεν ἄρουραι,
Καί κ' ἄνεμός τ' ἔλθοι, ὅτι τ' ἠμύοι ἀσταχύεσσι
Λήιον ἀλδήσκοντος ἀθέσφατον, ὥς ὅτ' ἀήτης
Κινήσῃ βαθεῖαν Λιβάνοιο θυώδεος ὕλην·
Ποίη θ' ὡς ἐν ἀγροῖσιν ἅμ' ἀνθήσουσι πολῖται.
17 Ἄφθιτον οὔνομά οἱ, μενέει δὲ τὸ νωλεμὲς αἰεί,
Ἄλληκτον δὲ τὸ ἔσται ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο,
Ἵξεσθαί τε μέλλει ἕως καὶ παῖδας ὀπίσσω,
Καὶ παῖδας παίδων τοί κεν μετόπισθε γένωνται·
Τῷ δέ κεν ἔθνεα πάντ' ἀπονάιατο οἷος ἔῃσι,
Φάντες μιν μάκαρ' ἠδὲ πανόλβιον ἔμμεναι αἰεί.
18 Αἰνετὸς εἴη Ἄναξ ὁ Θεός, Θεὸς Ἰσραήλου,
Θαύματα ὃς μοῦνος, καὶ ἔξοχα ἔργα τελεῖ.
19 Νωλεμέως δ' ἑὸν οὔνομ' ἀγακλεὲς αἰνετὸν εἴη·
Κύδεος οὗ πλείη τε πέλοι ξύμπασα περὶ χθών.
Ὧδε μὲν, ὧδε γένοιτο· Θεὸς δὲ τὸ καὶ τὸ τελέσσαι.
20 Ἠδ' εὐχέων Δαβίδεω Ἰεσσαίδαο τελευτή.

ΨΑΛΜ. ογ'.

1 Ἦ Ῥ' ἀγαθὸς Θεός ἐς Ἰσραήλοιο γενέθλην,
Ἁγνοῖσι κραδίην, καθαροῖσι φρεσὶ μήδε' ἔχουσιν.
2 Ἀλλ' ἔμπης ὀλίγου με λίπον πόδες, οὐδέ τι εἶχον
Στήμεναι ἀσφαλέως, σχεδόθεν δέ μοι ἦεν ὄλεθρος.
3 Αἰνῶς γάρ τ' ἐμέγηρα νεμεσσηθεὶς τ' ἐνὶ θυμῷ
Ἀνδράσι νηπυτίοισιν, ἐπεὶ θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ
Ἀφραδέως τ' ἐνόησα, καὶ εὖ ζώοντας ἀλιτρούς.
4 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ σφιν δεσμοὶ κηρεσσιφόρητοι,

Οὔτ' ὀδύναι, νοῦσοί τε, κατακλῶθές τε βαρεῖαι
Τηκεδόνι στυγερῇ μελέων ἐκ θυμὸν ἕλοντο·
Αἰεὶ δ' ἔμπεδα γυῖα, καὶ ὀστέα βεβρίθασι
Δημῷ καὶ σάρκεσσι· βίηφί τε ἶφι πέπηγε.
5 Οὔτε ποτ' οὖν αὐτοῖς κακὸν ἐπήλυθεν, οἷά περ ἄλλοις,
Ἄλγεα καὶ κάματοι, τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται.
6 Τοὔνεκ' ἀγηνορίην ὅρμον θ' ὡς ἀμφὶς ἔχουσιν,
Ὕβριν τ' ἀργαλέην ἐπιειμένοι ἠΰτε φᾶρος.
7 Ὄμματα δὲ προὔχουσι, τόσον σφιν πῖαρ ἔπεστιν·
Ὅττι νυ κῆρ ἐθέλει, καί σφιν φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Τοῦτο κατὰ σφέτερόν γε νόον γίνετ', ἢ καὶ ἄρειον.
8 Αἴσυλα πολλὰ χέοντες, ἔπ' ἀνδράσιν ἐψιόωνται,
Ὕβριν τε προφέρουσιν ἀτασθαλίῃσι νόοιο,
Σχέτλιοι, ὑψαγόραι, ὑπέροπλά τε πολλά τ' ἔειπον.
9 Λάβρον δὲ στόμα θῆκαν ἐπ' οὐρανῷ ἀστερόεντι,
Καδ δὲ Θεοῦ μάλ' ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλον αὐτοῦ·
Γλῶσσά σφι στρεπτὴ, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
Βλάπτουσ' ἀνθρώπους, καὶ ἐπ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει.
10 Τοὔνεκα οὐ λαὸς θάμ' ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα·
Καὶ τόδ' ὀϊόμενοισιν ἐπ' ἄλγεα πολλὰ χέονται,
Ὡς ὁπότ' ἐκ πλείου δέπαος ῥέει ἄσπετον ὕδωρ.
11 Ὡς δ' ἔφασαν, Πῶς οἶδε Θεὸς φρεσὶν, ἢ ἐνόησεν;
Ἦ ῥ' οὐ Ὕπατος τάδε ἔγνω, ἅ τ' ἐνθάδε νέρθε γένονται;
12 Οἱ μὲν ἀτάσθαλοι ἄνδρες, οἱ ὄλβιοί εἰσ' ἐπὶ γαίης,
Οἱ ῥυδὸν ἀφνειοὶ, καὶ ἅλις σφι πλοῦτος ὀπηδεῖ.
13 Ἦ θὴν ἐκ κραδίης μὲν λύματα πάντα κάθηρα
Μάψ· καὶ νιψάμενος χεῖρας καὶ ἀναίτιος αὔτως·
Καὶ τί γὰρ οὖν ἐμοὶ ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ;
14 Ὅττι πανημέριος χαλεπῇ μάστιγι δαμάσθην,
Πληγῇσίν τε καθ' ἠῶ ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφιν.
15 Ἀλλὰ τί ἤ μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Εἴ γ' ὡς λαβραγόρης εἴην, ἀνεμώλια βάζων,
Ἦ κεν σῶν παίδων γενεῇ ἀλιτήμενος ἦα.
16 Ὄφρα μὲν οὖν σπουδῇ διζήμενος ἠδὲ μεταλλῶν
Ἤθελον ὡς σάφα ἴδωμ' ὅπως τάδε ἔργα γένονται,
Λίην μοι χαλεπόν τε καὶ ἀργαλέον δόατ' εἶναι·
Ἦ τοι μὲν γὰρ ταῦτα Θεοῦ ἐν γούνασι κεῖται·
Μὰψ δ' αὔτως ἐμόγησα, νόῳ ἀκίχητα διώκων·
17 Εἷος δῶμα Θεοῖο περικλυτὸν εἰσαφίκανον,
Ἱερὸν, ἔνθα δ' ἔπειτα θεοπροπίας ἐρέεινον·

Καὶ

Καὶ τότε δ' ἀνθρώπων τούτων τέλος εὖ ἐνόησα.
18 Ἦ μάλα τούσδε καθεῖσας ἐπὶ σφαλεροῖσιν ἕδεσσι,
Χώρῳ ἐνὶ σφαλερῷ· ῥέα δ' ὑψόθεν ἐστυφέλιξας
Ἠδ' ἔβαλες, τοὶ δ' εἶθαρ ἐοικότι κείατ' ὀλέθρῳ.
19 Ὡς χαλεπῇ, ὡς ἐξαπίνης σφιν ἐπήλυθεν οἰζύς·
Πρόχνυ κακῶς φθινύθουσι, Θεοῦ μάστιγι δαμέντες,
Δεινῇ, σμερδαλέῃ, καί σφιν σοῦς αἰπὺς ὄλεθρος·
20 Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐν ὀνείρῳ ἀνὴρ μάκαρ ἔμμεν' ὀΐῃ,
Ἐγρομένου δ' ἐξ ὕπνοιο χερείω μιν ἱκάνει·
Ὣς σύ γ', Ἄναξ, σφιν ἀτιμήσεις εἴδωλον ἀμαυρὸν,
Ὃ πρὶν ἐτεκτήναντο καὶ ἐν χρυσέοισιν ὀνείροις·
Τῶν δέ τ' ἀνεγρομένων ἄφαρ οἴχεται ὄλβος ἄφαυρος.
21 Ἀλλά μοι οἰδάνετο κραδίη φρεσὶν ὁρμαίνοντι·
Ὡς ἴδον, ὥς μ' ἄχος εἷλε, νεφροὶ δέ μοι ἔνδον ἄμυχθεν.
22 Οὕτω γάρ τις ἐγὼ φρένας ἐκπεπαταγμένος ἦα,
Καὶ λίην πάρος σοί γε παρήορος ἠδὲ χαλίφρων,
Κτήνεϊ πάμπαν ὁμοῖος, ᾧ οὐ φρένες οὐδ' ἠβαιαί.
23 Ἀλλ' ἔμπης ἔτ' ἐγὼ μετὰ σοί γε διαμπερές εἰμι·
Ἠδὲ σὺ δεξιτερῆς με λάβες, μὴ πήματι κύρσω.
24 Βουλῇ σῇ μ' ἀγινήσεις, καὶ ἀμύμονι πομπῇ·
Καί μ' ἐς κῦδος ἔπειτ' ἀναδέξεαι ἄφθιτον αἰεί.
25 Τίς μοι ἐπήρατος ἄλλος ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι;
Οὔτε μέ τι ἐπὶ γῇ, ὅτε μὴ σέθεν, ἵμερος αἱρεῖ.
26 Σάρκες ἐμαὶ κραδίη τε λελοίπασιν, οὐδ' ἔτι μοι ἴς,
Ἐξ ὀλιγηπελίης, μελέων δ' ἐξέφθιτο κίκυς·
Ἕρμα δέ μοι κραδίης Θεὸς, αἶσά τε νωλεμὲς αἰεί.
27 Ὅσσοι γάρ τ' ἀπὸ σεῦ χάζονται, τῆλέ τ' ἔασι,
Φθήσονται, καὶ τούσδε κιχήσεται αἰπὺς ὄλεθρος·
Πάντας ἀπέῤῥαισας μοιχοὺς ὡς σε προλιπόντας.
28 Ἐσθλὸν ἐμοὶ δὲ Θεῷ χρίμπτεσθαι πέλας αἰὲν ἐόντι·
Τοὔνεκά τ' ἆσσον ἰόντι, Ἄναξ Θεὸς, ἶφι πιθήσας,
Θαρσυνὸς εἴμ', ἵνα πάντα μάλ' ἔργα τε σὰ καταλέξω.

ΨΑΛ. οδ'.

Τίφθ' οὕτω, Θεὸς, ἄμμε διαμπερὲς αἰὲν ἀπῶσας;
Τίπτε δέ τοι χόλος αἰνὸς ἀέξεται ἠΰτε καπνὸς,
Σοῖς οἴεσσι νομοῖο ὅτ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις;
2 Μνῆσαι σοῦ λαοῦ, πάλαι ὃν κεκλημένος ἦσθα,
Ἔθνεος, ὃ λάχες αὐτὸς, ἰδὲ κλήροιο τεοῖο,
Σιῶνός θ', ἰδοῦ τοῦδ' οὔρεος, ἔνθα τε ναίεις.
3 Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν κραιπνοῖσι πόδεσσι, καὶ ἄμμιν ἄρηγε,
Λώβην πνυμένος καὶ λοίγια ἔργ' ἀνθρώπων,
Οἳ μάλα λυγρὸν ὄλεθρον ἀλαστόν τ' ἄμμι φύτευσαν,
Ἄλληκτόν τ' ἄτην, ἵν' ἔρημοί τ' αἰὲν ἔωμεν,
Καὶ κακὰ πάνθ', ἃ σὸν οἶκον ἀνάρσιοι ἄνδρες ἔρεξαν.
4 Δεινὸν δ' ὠρύσαντο σῷ ἐν περικαλλέϊ νηῷ
Δήϊοι, ἐν δὲ τεοῖς συμβολῶν βοόωντες ὁμίλοις
Σημαίας ἐστήσαντο [illegible] τε σήματα νίκης.
5 Ῥεῖα δ' ἀείγνωτοι, ἐπεὶ ἦν ὀρυμαγδὸς ὀρώρει,
Ὡς ὅτε τις πελέκεσσι νεήκεσι δένδρεα τάμνει,
Ὑψόσ' ἀειρομένοις, ἐπέρσε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον,
Οὔρεος ἐν βήσσῃς, βαθέης ἐνὶ πάρφεσιν ὕλης·
6 Ὥς θ' οἱ δαίδαλα πάντ' ἄμυδις καὶ ἀγάλματα νηοῦ
Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι ταμόντες,
Γλυφεά τ', ἔρραισαν, ξυῷ τε σφύρῃσιν ἔαξαν.
7 Σὸν περικαλλέα νηὸν ἐνέπρησαν πυρὶ κηλέῳ·
Πάγχυ δ' ἀμαλδύναντες ἀεικίσσαντο χαμᾶζε
Οἶκον ἐΰκτίμενον, τοῦ καὶ τεὸν οὔνομα ναίει.
8 Εἶπον ἐνὶ φρεσὶ, Τούσδε διαρραίσωμεν ὁμαρτῇ·
Ὅσσοι γῆς τ' ἐνὶ τῇδε Θεοῦ ἱεροὶ ἠδὲ θόωκοι,
Τοὺς δ' ἅμα πάντας ἐνέπρησαν πυρὸς αἰθομένοιο.
9 Οὐκέτι σήματ' ὁρῶμεν, ἅ, τε προπάροιθε πέφανται·
Οὐδ' ἔτι μάντις ἔτ' ἄμμι, θεοπροπίων εὖ εἰδώς·
Οὐδέ τις, ὃς σάφα οἶδεν ἐνὶ φρεσὶν, ἠδ' ἐνόησεν,
Εἰσόκε ταῦτα γένοιτο, κακοῦ πότε τ' ἔσσετ' ἐρωή.
10 Ἀλλὰ, Θεὸς, τέο μέχρις ἀνάρσιοι ἀνέρες αὔτως
Κερτομίας μέλλουσι καὶ αἴσυλα πόλλ' ἀγορεύειν;
Δυσμενέες τέο μέχρις ὀνείδεα μυθήσονται;
Ἢ λωβήσονται τεὸν οὔνομα νωλεμὲς αἰεί;
11 Τίπτε δὲ χεῖρα τεὴν παύσας; τί δ' ἀνέσπασας αὖ τε
Δεξιτερὴν, ἐπεὶ ἄρ μιν ἅπαξ ἐπὶ τοῖσιν ὄρεξας;

Μεσσόθεν ἐκ κόλποιο τεὴν πάλιν ἔξελε χεῖρα,
Ὄφρ' αὐτοὺς βαρέα πληγῇ καὶ ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσῃς.
12 Ὅττι Θεὸς Βασιλεύς μου ἔην πάλαι, ἠδὲ καὶ ἤδη·
Νίκην τ' ἤδη φῶας μέσσην ἀνὰ γαῖαν ἔθηκε.
13 Πόντον μὲν σὺ βίηφι διέσχισας ἔνθα καὶ ἔνθα·
Θαλάσσης δ' εἰν ὑδάτεσσι καρήατα πυκνὰ δρακόντων.
14 Κήτεος ὑλομένοιο καρήατα σὺ ξυνέαξας,
Καὶ λαῷ μιν ἔδωκας ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι,
Λαῷ ἀνὰ λυπρὴν καὶ ἐρημάδα γαῖαν ὁδίτῃ.
15 Σὺ κρήνας ποταμούς τε πάλαι ἐνὶ διψάδι γαίῃ,
Θαῦμα ἰδεῖν, ἀνέῳξας, ἵν' ἀνέρες ἔνθα πίωσι·
Καὶ σὺ καταξήρανας ὕδωρ ποταμῶν ἀειδέντων,
Ἰφθίμων, τοὶ δ' οὐ προρέουσι ῥέον ἱέμενοι πρό.
16 Σὴ μὲν ὁ ἡμέρη ἠδὲ, τεὴ δέ τε νὺξ ἐρεβεννή·
Καὶ σύ γ' ἐποίησας λαμπρὸν φάος ἠελίου τε.
17 Πείρατα πάντα σὺ θῆκας, ἀθέσφατα οὔρεα τε γαίης·
Σὺ φλογερόν τε θέρος, καὶ χεῖμ' ὀμβρηεν ἔταξας.
18 Μνῆσαι, Ἄναξ, ὅττι τ' ἐχθρὸς ἀνὴρ κακ' ὀνείδεα βάζει,
Ἔθνεα καὶ νεήνιδα σὸν ὄνομα λωβεύουσι.
19 Ῥῦσαι δὲ ψυχὴν σῆς τρυγόνος ἠδὲ σάωσον,
Μηδὲ κακῶν μιν ὁμίλῳ ἔα ποτε κύρμα γενέσθαι·
Μηδ' ἐπιλήθεο πάγχυ τεοῦ λαοῖο πενιχροῦ.
20 Ῥῆτρην ἐν φρεσὶ βάλλε, ἐπεὶ τάμες ὅρκια πιστά·
Πάντῃ γὰρ ναίουσι μελαίνης κεύθεα γαίης
Ἀνέρες ὠμησταί, καὶ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχοντες.
21 Ἀλλ' ἄγε τρυχομένοισι βίην καὶ λοιγὸν ἄμυνε·
Μηδ' αἰσχυνομένους, κενεούς τ', ἀπόπεμπε νέεσθαι·
Σὸν δ' ὄνομ' αἰνείοντων κεχρημένοι ἠδὲ πενιχροί.
22 Ὄρσεο, τὴν τε δίκην δίκασον, Θεὸς, ὕβριν ἀλάλκων·
Λώβης δὲ μνῆσαι θυμηγέος, ἥν σε καθ' ἦμαρ
Αἰεὶ λωβήσαντο χαλίφρονες ἀνέρες αὔτως.
23 Μήποτε δυσμενέων ἀνδρῶν ἐπιλήθεο φωνῆς,
Ὡς λαβρεύονται· ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη
Σοὶ ἐπανασάντων, καὶ συνεχὲς αἰὲν ὄρωρει.

ΨΑΛ. οε'.

1 ΚΛειόμεθά ὕμνοισίν σε, Θεὸς, σὲ κλειόμεθ' ἡμεῖς·
'Ηδέ τοι ἀλλήκτον χέειν οἷς λαμὸν, οἷά τ' ἔοργας·
'Εγγύθι γὰρ τεὸν οὔνομ', ὃ καὶ τεὰ μέρμερα ἔργα
Θαύματα πολλά τ' ἔδειξαν, ἵν' ἀμφαδὰ πᾶσι γένηται.
2 Κλήρον ὄφρα δίκης μενοεικέα τ' ἔλλαχον ὥρην,
Ἦ νυ κεν ἰθείας κεῖνα μέλλοιμι θέμιστας.
3 Πᾶσα χθὼν, καὶ πάντες ἐπὶ χθονὶ ναιετάοντες
Τηκόμενοι σείονται· ἐγὼ δὲ τῆς κίονας αὐτῆς
'Ασφαλέως ἀνέχω, ἵνα τ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν.
4 Εἶπον νηπυτίοισι, Μὴ οὕτω νήπιοί ἐστε,
Μηδ' ἄνοοι μάλα τοῖοι· ἀλιτροῖς δ' ὧδ' ἀγόρευον,
Μὴ ὑψοῦτε κέρας, μηδ' αὔτως εὐχετάασθε.
5 Μὴ κέρας ὑμέων ἀείρετ' ἀγηνορίῃσι νόοιο·
Μηδέ ποθ' ὑψαγόραι, μηδὲ σκληραύχενές ἐστε,
Μηδέ θ' ὑπερφίαλον ἔπος ἐκβάλετ' ἀφραδίῃσιν.
6 Οὐ γάρ τ' ἀνδράσι τιμὴ ἀπ' ἠελίου ἀνιόντος,
Οὔτ' ἀπὸ δυσομένου, οὔτ' ἀργεστᾶο νότοιο·
7 'Αλλὰ Θεὸς νέμει ὄλβον ὅπως ἐθέλησιν ἑκάστῳ,
'Ανδράσιν ἀλφηστῇσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
Μοῖράν τ' ἀμφοτέρην τῆς· ὃ γὰρ ταμίης ἐτέτυκτο
'Εσθλῶν ἠδὲ κακῶν· τὸν μέν τ' ἂν κάββαλ' ἔραζε,
Ἠδ' ἀσύφηλον ἔθηκεν ἀτιμίῃσιν ἰάλλων,
Τῷ δ' εὖχος καὶ κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυάλιξεν·
Ὥς οἱ ῥηΐδιόν γε, ὅτε οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Ἠμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν, ἠδὲ κακῶσαι.
8 'Εν γὰρ χειρὶ Θεοῦ δέπας ἐστ' οἴνοιο ἐρυθροῦ
Πλεῖον, ὑπερχειλὲς, κεκερασμένον· ἐκ δ' ἄρα τοῦδε
'Εξέχεεν πολλοῖσι πιεῖν· τρύγα δ' ἐκμυζῆσαι,
Καὶ πιέειν μέλλουσιν ἀτάσθαλοι ἀνέρες αἰνῶς
Σύμπαντες τοῖς τ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν.
9 'Αλλ' ἐγὼ ἀμφαδίην καταλέξω νωλεμὲς αἰεὶ,
Καὶ Ἰακωβιάδεων Θεοῦ ἄσπετον αἶνον ἀείσω.
10 'Αλλά γε δυσσεβέων κέρα ἀνδρῶν πάντα κατάξω,
Ὡς ἀγαθῶν κέρα ὑψόσ' ἀερθῇ τηλεθόωντα.

ΨΑΛ. ος'.

1 ΓΗ' ἐν Ἰουδαίῃ γνωτὸς Θεός· οὔνομα δ' αὐτοῦ
Εἰν Ἰσραήλου δήμῳ μέγα τ' αἰδοῖόν τε.
2 Τοῦ δὲ καὶ ἱεροῖσι κλισίη πέλει ἐν Σολύμοισιν·
Οἶκός τ' ἐν Σιῶνι περικλυτὸς, ὅππόθι ναίει.
3 Ἔνθ' ἄρ' ὅγε ξυνέαξε βιοῦ πυρόεντας ὀϊστοὺς,
Ἀσπίδα, καὶ ξίφος ὀξὺ, καὶ αἰνὴν δηϊοτῆτα.
4 Ἦ σὺ πολὺ κρείσσων, καὶ τιμηέστερός ἐσσι,
Κύδεϊ καὶ πολὺ μᾶλλον ἰδὲ κράτεϊ προβέβηκας,
Ἠὲ περ οἰοπόλων ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα,
Πόλλ' ὅθι τ' ὠμοφάγοισιν ἑλώρια θηρσὶν ἔασιν.
5 Ἀνέρες ἴφθιμοι μεγαλήτορα θυμὸν ἔχοντες
Τεύχεα συληθέντες ἕλωρ δηΐοισι γένοντο,
Κοιμήσαντο δὲ μακρὸν ἀτέρμονα χάλκεον ὕπνον·
Οἳ δέ ποτ' ἄλκιμοι ἦσαν, ἀπὸ σφίσι κάρτος ὄλωλε,
Σφὴ δὲ βίη λέλυται, οὐδ' ἔτι εἰσὶ χεῖρες ἑτοῖμαι.
6 Ὡς σύγ' ὁμοκλήσας κρατερὸν σφ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλες,
Ὅς Θεὸς εἶς Ἰακώβου, ἅμ' ἡνίοχοί τε καὶ ἵπποι
Ὕπνον κοιμήσαντο κασίγνητον θανάτοιο,
Νήγρετον, ἔδδεισαν γὰρ σὴν ἔκπαγλον ἐνιπήν.
7 Αἰδοῖος σὺ, σὺ εἷς, δεινός τε· τίς ἄντια σεῖο
Ἐστάμεναι, εἰ καὶ μάλα περ θρασυκάρδιος ἦσι,
Τετλαίη, ἐπεὶ ἄρ τοι ἅπαξ χόλος ἔμπεσε θυμῷ;
8 Οὐρανόθεν σὺ θέμιστας ἐπὶ λαοῖσιν ἔδωκας,
Σεῦ δὲ δίκην εἰπόντος ὅπ' ἔκλυε φῦλ' ἀνθρώπων·
Δεῖσε δ' ἐπιζαφελῶς, σίγησέ τε γαῖα μέλαινα·
9 Ὁππότε μὲν Θεὸς ὦρτο δικαζέμεναι ἔθνεα φωτῶν,
Πάντας δὲ πτωχοὺς καὶ ἐνηέας ἤλυθε σαῶσαι
Ἀνέρας, ὅσσοι ἔασιν, ἐπὶ χθονὶ ναιετάοντας.
10 Μῆνις γὰρ ἐξ ὀλοῆς, θυμαλγέος ἔκ τε χόλοιο
Ἀνέρος ὑβριστέω, σοί γε κλέος ἔσσεται ἐσθλὸν,
Ὅς μιν ἐρήτυες, ὄφρ' ἔτι μαίνετο οὐκέτ' ἀνεκτῶς·
Εἰ δὲ χόλον μετόπισθ' ἔχοι ἐν στήθεσσιν ἑοῖσιν,
Ἀλλ' ἔτι πρήξει, σὺ γὰρ ἂν μηνέων ἀπερωεύς.
11 Εὔχεσθ' εὐχωλὰς Θεῷ ὑμετέρῳ καὶ Ἄνακτι,
Μηδ' ἀτελεύτητόν γ' ἔπος, ἢ παλινάγρετον ἔστω,
Ἐκ δὲ τελεῖτ', ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων·
Ὅσσοι δ' ἀμφί μιν ἐστὲ φίλοι ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ,

Ἀγλαὰ

Ἄξια καὶ δότε οἱ καὶ ἐναίσιμα δῶρα φέροντες,
Ὅς πάντων πέλει τ' αἰδοῖος δεινός τε τέτυκται.
12 Ὅς τ' ἀνδρῶν ἐυηγενέων φίλον ὤλεσε θυμὸν,
Λαῶν τ' ἀρχοῖσι στηθέων ἐξήρπασ' ἀϋτμὴν·
Καὶ δεινὸς βασιλεῦσι πέλει χθονὸς εὐρυοδείης.

ΨΑΛ. οζʹ.

1 Φωνῇ μὲν λιτάνευσα Θεὸν, Θεὸν ἐλλιτάνευσα,
Φωνῇ μὲν βοόων· ὁ δὲ σπεύσατο, καί μευ ἄκουσεν.
2 Ἀθάνατον λιτάνευσα κακῇ ἐν ὀϊζύος ὥρῃ·
Μυδαλέον δέ τέ μοι ἕλκος ῥέε, τήκετο δὲ χρὼς
Συνεχὲς, οὐδ' ἀνὰ νύκτα κακῶν μοι γίνετ' ἐρωὴ,
Οὐδέ τι μὴν κατάπαυμα μελαινάων ὀδυνάων,
Οὐδέ τι θαλπωρὴ, τῇ γάρ μοι ἀνήνατο θυμός.
3 Μέμνημαι δὲ Θεοῖο, καὶ ἔνδοθι θυμὸν ἀπήχθην,
Πολλὰ δ' ἔπειτ' ὀλοφυρόμενος φρεσὶ μερμήριξα,
Καί μοι ἐνὶ στήθεσσι κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
4 Ὄμματ' ἄϋπνα τίθησθα, καὶ ἐγρηγόρθαι ἀνῆκας·
Τάρβος με φρένας εἶχ', εἰπεῖν δ' οὐ πώ τι δυναίμην,
Δὴν δέ με ἀμφασίη ἐπέων λάβεν ἀχνύμενον κῆρ.
5 Ἤματα δ' ὅσσα παρῴχηκεν πάλαι, εὖ ἐνόησα,
Καὶ φρασάμην τὸ πρόσθε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς,
Ἠδὲ παλαιοτέρων γενεήν τε καὶ ἤματα φωτῶν.
6 Καὶ τότ' ἐμὴν ἔννυχον ἀοιδὴν νυκτὸς ἀμολγῷ
Μνωόμενος λιγυρὴν· ἐν δὲ στήθεσσι φίλοισι
Πολλά γέ μοι κραδίη διελέξατο πορφύρουσα,
Πολλά τ' ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνείρετο ἠδὲ μετάλλα.
7 Ἦ ῥά τις Ἀθάνατος συνελίξει νωλεμὲς αἰεί;
Οὐδὲ φιλοφρονέων ἔπι ἵλαος ἔσσεται αὖθις,
Ὡς τὸ πάρος περ ἔην, οὔτ' ἤπια δήνεα εἰδώς;
8 Ὤχετο μειλιχίη, ἔλεός θ' οἱ πάμπαν ὄλωλεν;
Ἦ ῥ' ἀνεμώλιος αἰὲν ὑπόσχεσις, ἥν περ ὑπέστη;
Καὶ ἅλιον ἔπος ἐστὶ διαμπερὲς, ἠδ' ἀτέλεστον;
Ἦ ῥα τὸ πάγχυ φέρουσιν ἀναρπάξασαι ἄελλαι;
9 Ἦ Θεὸς ἐκλάθετο φρεσὶν ἧσιν μείλιχος εἶναι;
Οὐδ' ἔτι οἱ ἅδε θυμῷ ἐνηείη ἐρατεινὴ,
Οὐδὲ φιλοφροσύνη, ἐπεὶ ἀσπερχὲς μενεαίνει;
10 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Ἦ ῥ' ἐφάμην, Τό μοι αἰνὸν ἄχος φρένα τύψε βαθεῖαν,

Νοῦσός τ' ἀργαλέη· ἔπι δ' ἐλπίδος αὖ σοι πέφανται
Φραζομένῳ τὸ στρέφθαι κυλινδομένους λυκάβαντας,
Δεξιτερῆ ἅ, τ' ἔρεξε πάλαι Θεοῦ Ὑψιμέδοντος.
11 Ἔργων θεσπεσίων μεμνήσομαι Ἀθανάτοιο·
Θαύματα σὰ φράσομαι, τὰ παλαιά τε δεινὰ πέλωρα.
12 Ἔργα τεὰ ξύμπαντα μετὰ φρεσὶ μερμηρίξω
Ὁρμαίνων, ἅ, τ' ἔρεξας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσω.
13 Σοί, Θεός, εἰν ἱερῷ ὁδός, ὃς Θεὸς ἱρός ἐστι·
Σοὶ Θεῷ ἡμετέρῳ τίς κεν Θεὸς ἰσοφαρίζοι;
14 Ἦ σὺ μάλ' ἔκπαγλος Θεὸς ἔπλεο θαυματοεργός·
Σὺ σθένος ἐξαναφανδὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔδειξας,
Καὶ σὸν ἀείγνωτον κράτος ἐν λαοῖσιν ἔθηκας.
15 Λαὸν τεὸν ἐξ ἄτης σὺ βραχίονι σῷ ἐσάωσας
Ἶφι τεόν, Ἰακώβου Ἰωσήφοιό τε παῖδας.
16 Ὕδατ' ἴδεν σε, Θεός, σ' ἴδεν ὕδατα, δεῖσέ τ' αἰνῶς·
Βένθεά τ' ἐρρίγησεν ἁλὸς πολιοῖο ἔνερθεν.
17 Ἄσπετος ὄμβρος ἔην, καὶ λαβρότατον ῥέεν ὕδωρ
Ὑψόθεν ἐκ νεφέων· σμαράγησε δ' ἀθέσφατος αἰθήρ·
Ταρφέα δ' ἀμφεποτῶντο τεὰ ψολόεντα βέλεμνα.
18 Δεινὴ δὲ βροντή σου ἀπ' οὐρανόθεν πατάγησεν·
Ἀστεροπῇσί τε σῇσιν ἐλάμπετο γαῖα πελώρη,
Τάρβησεν δ' ὑπένερθε, καὶ ἔτρεμε κινυμένη χθών.
19 Πρήσσεις μὲν σὺ κέλευθον ἀν' ἠεροειδέα πόντον·
Πεζὸς ὁδὸν βαίνεις περόων μέγα λαῖτμα θαλάσσης
Μέσσα δι' ὕδατα πολλά· σὰ δ' ἴχνια οὐκ ἐφαάνθη,
Οὐδέ τ' ἀείγνωτ' ἦεν ἐπιχθονίοισι βροτοῖσιν.
20 Ὡς οἴων μέγα πῶϋ πάλαι σὸν λαὸν ἄγινες
Χειρί τε Μωϋσέω καὶ ἀμύμονος Ἀαρῶνος.

ΨΑΛ. οη'.

1 ΚΕκλυτε λαός μου, καὶ ἐμοῦ ἐπακούετε θεσμοῦ·
Κέκλυτέ μου μύθων, ἠδὲ ξυνίεθ', ὅ, τι κεν εἴπω.
2 Αἶνον ἀνὰ στόμ' ἔχων ἐρέω, καὶ θέσφατα λέξω,
Καὶ ἔπεα σκοτόεντα, παλαιά τε πόλλ' ἀγορεύσω.
3 Τῶν τε πάλαι πυθόμεσθα, κλέος δέ τ' ἀκούσαμεν ἡμεῖς,
Εὖ δὲ τάδε φρεσὶν ἴδμεν, ἔειπόν τ' ἄμμι τοκῆες.
4 Οὐκ αὐτῶν παῖδας τάδε κεύσομεν, ἀλλ' ἀναφανδὰ
Δείξομεν, ὀψίγονοι ἵνα καὶ τε πυθοίατο φῶτες,
Γνώωσίν τ' αἶνον, μέγα τε κλέος Ἀθανάτοιο,

Καὶ κράτος, ὅσσα τε θαύματ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔρεξε.
5 Θέσφατα γὰρ πάλαι εἰν Ἰακωβιάδῃσιν ἔθηκεν,
Ἔμπεδα νωλεμέως, Ἰσραηλείοις τε παρᾶσι
Θεσμὸν ἔθηκε, τοκεῦσιν ὃν ἡμετέροις ἐπέτελλε,
Τάδ' ἵνα τε σφετέροισιν ἀπαγγείλωσι τέκεσσιν.
6 Ὄφρα καὶ ἐσσομένη γενεὴ τάδε πάντα πύθηται,
Ὀψίγονοι δέ τε παῖδες ἀπαγγείλωσι τέκεσσι,
Καὶ παῖδες παίδων, τοί κεν μετόπισθε γένωνται.
7 Ὄφρα Θεῷ ἔπι ἐλπόμενοι μάλα θάρσυνοι ὦσι,
Μηδ' ἔργων λήθωνται ἐνὶ φρεσίν, ὅσσα ἔοργε·
Τῷ δ' ἐπιπείθωνται, καὶ ἑὰς τελέσωσιν ἐφετμάς.
8 Μηδ' οἷοι πατέρες γενεὴ ἀτέραμνος ἔωσι,
Καὶ στρεβλή, ἥ τ' αἰὲν ἀνήνατο πάγχυ πιθέσθαι·
Ἀνθρώπων γενεή, τοῖς οὐ φρένες ἔμπεδοι ἦσαν,
Οὐδέ περ ἰθεῖα κραδίη, Θεῷ αἰὲν ἄπιστος.
9 Τοξόται Ἐφραῒμ υἷες ἀγαλλόμενοι βελέεσσι
Προὔζοπάλινδιον φοβέοντο καὶ ἔτρεσαν ἐν δαῒ λυγρῇ,
Καὶ φύγαδ' ἐμνώοντο κατὰ πτολέμοιο γεφύρας,
Καί περ ἐφ' ὑσμίνην κεκορυθμένοι αἴθοπι χαλκῷ.
10 Οὐδὲ Θεοῦ ῥήτρην, οὐδ' ὅρκια πατρὶ φύλαξαν·
Αὐτὰρ ἑὸν κατὰ θεσμὸν ἀπηνήναντο βιῶναι.
11 Ἔργων δ' οὖν λελάθοντο μετὰ φρεσίν, οἷά τ' ἔρεξεν·
Ὅσσα τε μέρμερ' ἔταξεν, ἅ τε σφισὶ θαύματ' ἔφηνε.
12 Θαύματα πόλλ' ἔρεξε σφετέρων προπάροιθε τοκήων·
Τοὺς δέ τ' ἄγεν ἐξ Αἰγυπτίων ἐνὶ πίονι δήμῳ,
Τάνιος ἐν πεδίοισι πολυπύρου, οἳ δ' ἐσάωντο.
13 Ὅς ῥ' ἅλα πορφυρέην διά τ' ἔσχισεν ἔνθα καὶ ἔνθα,
Τοῖσί τε μιν μέσσην δῶκεν καὶ ποσσὶ περῆσαι,
Ὕδατ' ἐπεὶ κορύφωσε, καὶ ὡς θημῶνας ἔθηκε.
14 Κυάνεον δὲ νέφος σφιν ἀπήμονα πομπὸν ἔδωκεν
Ἤματα, παννύχιον δὲ πυρὸς σέλας αἰθομένοιο.
15 Γῇ ἐν ἐρημαίῃ πολυδίψῳ ἔσχισε πέτρας,
Τάων δ' ἐκ σφιν χεῦεν ἅλις, καὶ ἀθέσφατον ὕδωρ
Δῶκε πιεῖν, ὡς ἐκ τε βαθυρρόου ὠκεανοῖο.
16 Ἐκ δὲ καὶ αἰγίλιπος πέτρης χέεν αἰπὰ ῥέεθρα·
Ὕδατα πολλά θ' ἧκε ῥέειν ποταμοῖσιν ὁμοῖα.
17 Ἀλλὰ καὶ ὣς ἔτι οἱ ἀλιτήμενοι ἦσαν, ἐρήμῃ
Ἐν γαίῃ ἐρεθίζοντες Θεὸν ὑψιμέδοντα.
18 Καὶ πειρῶντο Θεοῖο μετὰ φρεσί, καί μιν ἔροντο,
Εἴ σφιν ἐελδομένοισι πόροι μενοεικέ' ἐδωδήν.

Ἀλλὰ

19 Ἀλλά γ' ἐφεψεύδοντο Θεῷ, ἐπεὶ ὧδ' ἀγόρευον;
Ἦ ῥα Θεὸς κ' ἐν ἐρήμῳ ἐφοπλίσσειε τράπεζαν;
20 Πέτρην μέν τ' ἔπληξ', ἐκ δ' ἔσσυτο νήχυτον ὕδωρ,
Διψάδι δ' ἐν γαίῃ ἀνεφαίνετο καλὰ ῥέεθρα·
Ἀλλὰ καὶ ἄρτον ὁμῶς οἶδεν σῖτόν τε διδοῦναι;
Ἦ κρέα ᾧ λαῷ κεν ἑτοιμάσσειε πάσασθαι;
21 Τοὔνεκ' Ἄναξ τόδ' ἄκουσε, χόλος δέ οἱ ἔμπεσε θυμῷ·
Καὶ δ' Ἰακωβιαδέων Ἰσραηλοιό τε παίδων
Δαίετο πῦρ ὀλοὸν, χαλεπὴ δέ τε μῆνις ὄρωρεν.
22 Ὅττι Θεῷ οὔτοι πίσυνοι ἔσαν, ὡς ἔειπον·
Οὐδὲ πεποίθεσαν γε, φόως ἔμεν ὅ σφιν ἔμελλεν.
23 Εἰ καὶ ὅγ' οὖν καθύπερθ' ὕειν νεφέεσσι κέλευσε,
Τοῖσι πύλας ἀνέῳξε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
24 Μάννα δέ τ' ἐσθέμεναί σφιν ἐπήρατον ὄμβρον ἔηκε,
Σῖτον ἐπουράνιον καὶ ἀπ' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
25 Ἄρτον δ' ἰφθίμων βροτοὶ ἤσθιον οὐρανιώνων·
Ἀδδὴν θ' ὡς κορέσωνται, ἅλις σφίσιν ἧκεν ἐδωδήν.
26 Πέμψας ἴκμενον εὖρον ἀπ' οὐρανὸν ὦρσεν ἀῆναι·
Ἦφι βίηφί τ' ἄγεν μέγος ἀργέσταο νότοιο.
27 Καί σφιν ἀπ' οὐρανόθεν κρέα ἔδμεναι ὗεν ἔερσε,
Μυρία, θαῦμα ἰδεῖν, τὰ δέ τ' ἀμφ' αὐτοῖσι κέχυντο,
Ὥς τε θέρευς ὥρῃ πλείστη κόνις ἀμφὶ κέλευθος·
Ὑε δέ τ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ,
Ὡς ψάμαθος ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Ἃς οὐκ ἔστιν ἀριθμῆσαι βροτὸν, οὔτ' ὀνομῆναι.
28 Καὶ τάδε καμμέσσον πεδίον κατέχευε χαμᾶζε,
Ἧ περ οἱ αὖλιν ἔθεντο, διὰ στρατὸν, ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἀμφὶ περὶ κλισίας, ἵνα μή τις τηλόθεν ἄλφοι·
29 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον,
Δαινύμενοι κρέα ἄσπετ', ἄδην δέ σφ' ἦεν ἐδωδῆς·
Ἀθρόα γάρ σφιν ἔδωκεν ἔδειν, ὅσα τ' ἤθελον αὐτοί.
30 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
Οὐδέ τι τῆς δ' ἀφάμαρτον, ὅσων σφέας ἵμερος ᾖρει·
Αὐτὰρ ὅτ' οὔπω ἤδη ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Μάστακ' ἔτι σφετέροισιν ἐνὶ στομάτεσσιν ἔχοντες·
31 Μῆνις σφέας κατέμαρψε Θεοῦ, ὅς τ' αἰνὰ χολωθεὶς
Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακὴν, ὀλέκοντο δὲ λαοί·
Μείζονες οἵ τ' ἄλλων καὶ πίονες εἰσοράασθαι,
Ἔκκριτοι Ἰσραήλου, ἀριπρεπέες τε πέλοντο,
Τοὺς ὅγ' ἀπέκτεινε, πληγῇ καὶ χειρὶ δαμάσσας.

32 Ἀλλ' οὐδ' ὧς περ ἀτασθαλίης παύσαντ' ἀλεγεινῆς,
Θαύματα τοῦ δ' ὀνόσαντο, καὶ οὐ περάεσσι πίθοντο·
Αἰεὶ γάρ σφιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος.
33 Τῷ τί σφεων ματίῃ ἐλεεινῇ ἤματ' ὄλεσσεν,
Ὥς τε βίον πολύπονον ἄλῃ καὶ ὀϊζυΐ πολλῇ
Μηνῶν φθινόντων, περιτελλομένων τ' ἐνιαυτῶν.
34 Ὡς δ' ὅγ' ἀπέκτεινεν, τότε μιν διζήμενοι ἦλθον·
Καὶ σπουδῇ λίσσοντο μεταστρέψαντες ὀπίσσω,
Πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι διζήμενοι εἰρόμενοί τε,
Καὶ μάλα πόλλ' ἱκετεύοντες Θεὸν, αἴκ' ἐλεήσῃ.
35 Εὖ γὰρ τόδ' ἐμνώονθ', ὅ σφιν Θεὸς ἕρμα καὶ ἄλκαρ, /
Ὕψιστος γὰρ Θεὸς καὶ ἀλεξίκακος καὶ ἀμύντωρ. αλεξω propul
36 Ἀλλὰ καὶ ὧς μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι αιμυλος blandus
Μαψιδίως μιν ἔθελγον ἀνὰ στόμα κέρδε' ἔχοντες,
Ψεύδεσιν οἳ ἔπεσίν τε χαριζόμενοι δολίοισιν·
Εὖ μὲν γλώσσῃ ἀγόρευε, νόος δέ τε ἄλλο μενοίνα.
37 Οὐδὲ γὰρ ἰθεῖα κραδίη αὐτοῖσι τέτυκται·
Ἐκ γάρ μιν τ' ἀπάτησαν ἰδ' ἤλιτον, ὃν δ' ὑπὲρ αἶσαν
Θεσμὸν ἐδηλήσαντ', οὐδ' ὅρκια πιστὰ φύλαξαν.
38 Αὐτὰρ ὁ μειλίχιος αἰὲν ἐὼν φρεσί τ' ἤπια εἰδὼς,
Λαῷ ἵλαος ἦεν ἀλιβαίνοντι περ ἔμπης,
Οὐδ' αὐτοὺς ἀπόλεσσεν ἀτασθαλίης ἕνεκα σφῆς·
Πολλάκις οὖν καὶ ἑὸν σβέσσεν χόλον, ἔσχε δὲ θυμὸν
Σκυδμαίνοντ', οὐδ' ἤθελ' ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνειν.
39 Εὖ μὲν γὰρ μέμνητο τόδε φρεσὶν ἠδ' ἐνόησεν,
Ὡς ἀμενηναὶ σάρκες ἔσαν, πνοιῇ ἀνέμοιο
Ἴκελοι, ἣ μάλα ῥίμφα παρέρχεται, οὐδ' ἀπονοστεῖ.
40 Ὁσσάκις οἰοπόλῳ ἐνὶ χώρῳ τόνγ' ἐρέθιζον;
Ὁσσάκις οἱ γαίῃ ἐν ἐρήμῃ θυμὸν ὄρινον;
41 Πειρήσαντο Θεοῖο ἅπαξ καὶ δεύτερον αὖθις·
Ἀλλά γε σημῆναι ὁσίῳ Θεῷ Ἰσραήλου
Τετλήκασιν ὑπερφιάλως, καὶ τέρματα θεῖναι.
42 Οὐδέ τι χειρὸς ἑῆς μεμνήαται, οὐδέ τ' ἀρωγῆς,
Οὐδ' ὅτε δυσμενέων τε βίης σφέας ἐξανέλυσεν.
43 Ὡς τέρα Αἰγυπτίων ἐνὶ γῇ Νείλοιο παρ' ὄχθας,
Καὶ ἑὰ σήματ' ἔφηνε (τάφος δ' ἔλεν εἰσορόωντας)
Τάνιος ἐν ἀγροῖσιν, ἃ θαύματα πολλά τ' ἔρεξεν.
44 Ὡς ποταμῶν σφιν ἔθηκεν ἐρυθρόωντα ῥέεθρα,
Αἱματόεντά τε, θαῦμα ἰδεῖν· ῥέε δ' αἵματι Νεῖλος,
Νεῖλος, ὃ καὶ τὸ πάροιθεν ἵει καλλίρροον ὕδωρ·

Μή τις διψάων γε πίοι ποταμοῖο ῥοάων.
45 Ἧκε δὲ μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ
Παντοδίην, δειλοὺς δὲ βροτοὺς κινύμενα δάμασσε·
Καὶ βατράχων κακὰ φῦλα, τά τέ σφισι λοιγὸν ἐφῆκεν.
46 Τῶν δὲ φυτὰ βρούχοισιν ἔα μελάνθηρα γενέσθαι
Οὐλομένοις, φυτὰ κάλ᾽, ἡδὺν δὲ τὸν καρπὸν ἀρούρης·
Ἦλθον ἔπειθ᾽ ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ
Ἀκρίδες ὀβριμοεργοί, ἀεικέλιος στρατὸς ἄλλος,
Τάων μὲν γὰρ ὅγ᾽ ὦρσε μόθος μέγα, τῇσι τὰ ἔργα
Πίονα, καὶ ποίης τέξεν ἄνθεα δῶκε νέμεσθαι.
47 Ἡμερίδας δ᾽ ἡβωώσας ἔπληξε χαλάζῃ,
Καρπούς τέ σφιν ὄλεσσεν ἀλωάων ἐριθηλέων·
Παχνήεντα δὲ ὄμβρον ἵει καὶ ῥῖγος ἄλαστον,
Τῷ δ᾽ ἔσβεσε βλωθρὰς ἐρράισε τὰς συκομοραίας.
48 Τῶν δὲ καὶ ἴφια μῆλ᾽, ἵππους τε, βόας τε χαλάζῃ,
Πώεα καὶ ἀγέλας δῶκε ψολόεντι κεραυνῷ.
49 Τοῖς δ᾽ ἄμοτον χαλέπαινε, χόλος δέ μιν ἄγριος ᾖρει,
Δειμὸν δ᾽ ἑὸν προέηκε μόθος νέμεσίν τε καὶ ἄτην,
Καὶ ὅτι δαίμονας ὦρσε κακούς, οἵ τ᾽ ἔχραον αὐτοῖς.
50 Μῆνιν ἑὴν ἀφίει, καὶ ἀταρπιτὸν, ἥ κε φέροιτο,
Λείηνας οἱ ἔθηκε, χόλου δ᾽ οὐ γίνετ᾽ ἐρωή·
Τῶν δέ τ᾽ ἀπεστραφάδην ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν,
Οὔτ᾽ ἦν ὀλλυμένων τις ἐπίσχεσις, οὔτ᾽ ἐλεητύς.
Λοιμόν σφεας τ᾽ ἀνέηκε φίλης αἰῶνος ἀμέρσαι
Τηκεδόνι στυγερῇ, καί σφιν σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
51 Πρωτοτόκοισι δὲ πᾶσιν ἐν Αἰγύπτῳ πολυπύρῳ
Κῆρα μέλαιναν ἐφῆκε· καὶ ἐν Χάμοιο δόμοισιν
Ἀρχὴν καὶ κορυφὴν ἀδροτῆτος ὄλεσσε καὶ ἥβης.
52 Ἐκ δ᾽ ἑὸν ἤγαγε λαὸν ἀπ᾽ αὐτόθεν ἠΰτε μῆλα,
Καί δι᾽ ἔρημον ἀγίνεσκεν ὡς πῶϋ μέγ᾽ οἰῶν.
53 Ἤγαγε δ᾽ ἀσφαλέως, τοῖς δ᾽ οὐ δέος ἦν ἀπολέσθαι·
Δυσμενέας δ᾽ ἐκάλυψ᾽ ὑπέρσπε τὸ κῦμα θαλάσσης.
54 Ἂν δ᾽ ἄγαγεν ποτὶ γαῖαν, ἥ οἱ ἕδος ἱερὸν ἔην,
Ἐς τόδ᾽ ὄρος, τὸ γάρ οἱ ἐκτήσατο δεξιτερῆφι.
55 Καὶ πρό τ᾽ αὐτῶν μὲν γαίης ἐξ ἔθνεα βάλλε·
Τοῖσιν δ᾽ ἑξείης κλῆρον καὶ μοῖραν ὄπασσε,
Δασσάμενος μέτρῳ· Ἰσραήλοιό τε φύλοις
Ναιέμεναι σφετέρῃσιν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔδωκεν.
56 Οἱ δὲ τὸν πειρήτιζον ὅμως Θεοῦ ὑψιμέδοντος,
Αἰνῶς μιν τ᾽ ἐρέθιζον, ἃ θέσφατα δ᾽ οὐκ ἐφύλαξαν.

57 Ἀλλ᾽

57 Ἀλλ' ἀναχασσάμενοι, πατέρες ὥς, ἦσαν ἄπιστοι·
Ὥς τ' ἀπατήλια τόξα παλίντονα τρέφθεν ὀπίσσω.
58 Αὐτὸν δὲ σφετέροισιν ἐπὶ βωμοῖσι τελοῦντες·
Σφοῖσίν τ' εἰδώλοισι νεμεσσῆσαί μιν ἐφῆκαν.
59 Ὄφρα Θεὸς τόδ' ἄκουσεν, ὀδύσσατο περὶ κῆρι·
Ἰσραηλιαδέων φυλὴ δ' οἱ ἀπήχθετο θυμῷ.
60 Τῷ ῥ' ἴε, καὶ Σηλοῦντος ἀπ' οἴκου νόσφι λιάσθη,
Καὶ κλισίην λίπε, τήν γε μετ' ἀνθρώποισιν ἔθηκεν.
61 Ἣν δὲ βίην δυσεκλήπτην δηΐοισιν ἔδωκε,
Κύδεος ἑόν τ' εἴασε καὶ ἀγλαΐην ἐρατεινὴν
Ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι.
62 Καὶ ἑὸν ὤλεσε λαὸν ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Δυσμενέων ὑπὸ χερσί, καὶ ἔκτανεν ὀξέϊ χαλκῷ·
Μήνιε δ' ᾧ κλήρῳ, ἐπεί οἱ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
63 Τῶν μὲν τ' ἠϊθέους πῦρ ἤνυσε· παρθενικαὶ δὲ
Ὤλοντ' ἀκλειῶς, νώνυμοί τ' ἦσαν ὀπίσσω,
Οὐδέ τις ἀμφ' αὐτῇσι γαμήλιος ἦεν ἀοιδή.
64 Ἄορι δεινύμενοι ἱερῆες πότμον ἐπέσπον,
Χῆραι δ' οὐκ ᾤμωξαν ἐπὶ κταμένοισι νέκυσσιν,
Οὐδέ τις αὐτάων ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο.
65 Ἔγρετο δ' ἐξαπίνης ἱερὴ ἲς Ἀθανάτοιο,
Ὥσπερ τ' ἐξ ὕπνοιο μελίφρονος αἶψ' ἀνόρουσεν·
Ὡς ὅτε τις τ' γέγωνε βοήσας ἄλκιμος ἀνήρ,
Ἥρως, ὁππότε οἱ γε μέθυος μέγα δῖνος ἀέξει.
66 Δυσμενέας δ' ὄπιθεν βάλ' ἀεικέα πληγῇσιν,
Ἠδὲ μετάφρενον οὖτα· κακὸν δέ σφ' αἶσχος ἔχευε,
Ἄλληκτον, λώβην τε, καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
67 Ἀλλά γ' Ἰωσήφου κλισίην ἀθέριξε καὶ οἶκον·
Οὐδ' ἐκ φῦλον ἐλέξατ' ἀμύμονος Ἐφραΐμοιο.
68 Ἐκ δέ οἱ εἵλετο φῦλον Ἰούδεω θυμολέοντος,
Ἠδ' ὄρος αἰπὺ Σιῶνος, ὃ καὶ περὶ κῆρι φίλησεν.
69 Ἔνθ' ἑὸν ὑψηλόν τε καὶ ἱρὸν οἶκον ἔδειμεν,
Ὡς γαῖαν στήσας, τὴν ἔμπεδον αἰὲν ἔθηκεν.
70 Ἐκ δ' ἄρα οἱ κεῖτον εἵλεθ' ἑὸν θεράποντα Δαβίδην,
Τὸν δ' ἀπὸ μεσσαύλοιο καλέσσατο μηλοβοτῆρα·
71 Εἵλετο δ' ἀργεννάων οἴων ἐπίουρον ἐόντα
Θηλειῶν, τοκάδων, θῆκεν δέ τε ποιμένα λαῶν,
Ὄφρ' Ἰακωβιάδῃσι, νομεὺς ὡς πώεσι μέλλων,
Ὦ λαῷ ἀγὸς ᾖ, Ἰσραηλιοῖό τ' ἀνάσσῃ,
Ὃν κλῆρόν τ' ἴδιον μοῖράν τέ οἱ ἤθελεν εἶναι.

72 Ὡς ὁ μὲν ἰθείῃ κραδίῃ σφέας ἦν ἐνόμευεν,
Ἰδρείῃ τε νόου, παλάμῃσί τε χερσὶν ἀγίνει.

ΨΑΛ. οθ'.

1 ΔΥσμενέοντα τεὸν, Θεός, ἔθνεα κλῆρον ἵκοντο,
Ἠδέ μιν εἰσῆλθον, φθεῖσαν δὲ σὸν ἱερὸν οἶκον,
Σχέτλιοι, Ἱερόσολυμά τ' ἀμαλδύνοντες ὄλεσσαν.
2 Πολλὰ δὲ σώματα ῥῖψαν ἀκηδέα σῶν θεραπόντων,
Οἰωνοῖσί θ' ὑπουρανίοις δόρπ' ὠμὰ δάσασθαι,
Καί σφιν ἐλώρια τεῦξαν, ἀπηνέα θυμὸν ἔχοντες·
Σῶν δ' ὁσίων καὶ σάρκας ὁμῶς κατατεθνειώτων
Θηρσὶν ἐπιχθονίοις δῶκαν μέλπηθρα γενέσθαι.
3 Τῶν δ' αἷμ' ὥσπερ ὕδωρ ἀμφ' Ἱερόσολυμά τ' ἔχευαν·
Οὐδέ τις ἦν νεκύεσσι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἴηλαι.
4 Γείτοσιν ἡμετέροις λώβη κακ' ἐλέγχεά τ' εἰμὲν,
Τοῖς δὲ περικτιόνεσσι γέλως καὶ ἄθυρμα καὶ αἶσχος·
Οἱ δέ τ' ἐρεψιόωνται, ὀνείδεά τ' ἄμμι τιθεῖσι.
5 Αὐτὰρ, Ἄναξ, τέο μέχρι χολώσεαι ἀσκελὲς αἰεί;
Οὔποτε μῆνιν ἀπορρίψας φίλος ἔσσεαι ἡμῖν;
Ἦ ῥα σὸν οὐδέποτε σβέσσεις χόλον, ὅς τε δέδηε
Νωλεμέως, ὡσεί τε πυρὸς μένος αἰθομένοιο;
6 Ἐκ δὲ χόλον χεύαις μᾶλλον, καὶ θυμὸν ὀρίναις
Ἄνδρας ἐπ' ἀλλοδαπούς, οἵ σε φρεσὶν ἠγνοίησαν,
Καὶ χώρας, ἃς δυσσεβέες βασιλῆες ἔχουσιν,
Οὐδέ ποτ' εὐναετῆρες ἐπ' οὔνομα σὸν καλέσαντο.
7 Οἱ μὲν γὰρ τ' Ἰάκωβον ἀμύμονα θυελλι λύσαντι
Δῄωσαν, κατά μιν τ' ἔφαγον μάλα νηλέϊ θυμῷ·
Ἠδέ μιν ἐξαινύσαντες, ἃ οἰκία θῆκαν ἔρημα.
8 Καδδ' ἡμέων προτέρων μὴ μνήσαι ἀτασθαλιάων,
Ἀλλ' ἡμέας ἐλέαιρ', ἴληθί τε ὅττι τάχιστα,
Μειλιχίῃ φθάνων, ὅτι τειρόμεθ' αἰνόθεν αἰνῶς.
9 Ἄμμιν ἄμυν', ὅς καὶ Θεὸς ἡμέων ἐσσί, φόνου τε
Ῥῦσαι τ' οὐνόματος σοῦ εἵνεκα κυδαλίμοιο,
Ἵληθ' ἡμετέρῃς διὰ σόν τ' ὄνομ' ἀμπλακίῃσιν,
Ἡμετέροιο βίοιο κάθηρόν τε ῥύπα πάντα.
10 Ἔθνεα πίπτεκεν ἃ δὴ μετ' ἀλλήλοισιν ἔειπον,
Ποῦ ἄρα τῶν δὴ Θεός; Γνωτὸν δὲ καὶ ἔθνεσιν εἴη,
Ἄμμι τ' ἀείζηλον πέλοι ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι
Σῶν μήνιμά τ', ὅπως τε, τίσις δέ τε σῶν θεραπόντων,

Λυγρῆς

Λυγρῆς τῆσδε φονῆς τε καὶ αἵματος ἐκχυμένοιο.
11 Τῶν δὲ γόος στοναχή τε σοὶ προπάροιθεν ἵκοιτο,
Τοὺς ἀλυτεῖ τε πέδαι, καὶ καρτερὰ δέσματ' ἔχουσιν·
Οὕνεκα σοί τε μέγας καὶ ἀάσχετός ἐστι βραχίων,
Καὶ μόρος οὐκ ἐπιεικτὸν, ἄγ' ὄρσεο, τοὺς δὲ σάωσον,
Οἵ φασιν θανέειν, στυγερῇ πεπρωμένοι αἴσῃ.
12 Τριπλῆ τετραπλῆ τ' ἀπότισαι γείτοσιν ἁμοῖς
Κόλπον ἐπὶ σφέτερον λώβην καὶ ὀνείδεα χεῦαι,
Ὅσσα σε λωβήσαντο, Ἄναξ, καὶ ὀνείδισαν ἄντην.
13 Καί νύ κεν ἄμμες ὁμοῦ, οἱ λαός σου πελόμεσθα,
Λαός σου καὶ ποίμνη, τεοῦ ὄϊές τε νομοῖο,
Σοὶ χάριν εἵνεκα τῆσδ' εἰδήσομεν ἤματα πάντα,
Ἀλλήκτοις γενεῇσι τεόν τε κλείομεν αἶνον.

ΨΑΛ. π΄.

1 Ὦ Πάτερ Ἀβραμιδέων, Ἰσραήλοιό τε ποιμὴν,
Ὅσπερ Ἰωσήφοιο φίλον γένος, ἠΰτε ποίμνην,
Οἰῶν ὡς ἐπίκουρος ἀγινεῖς ἠδὲ φυλάσσεις,
Ἡμετέρην ὄπ' ἄκουε, καὶ εὐχομένοισιν ἄμυνε·
Ὅς θ' ἵζεις ἀνὰ μέσσα Χερυβαίων πτερυγῶν,
Ἵλαος ἄμμι φάεινε, καὶ ἀγλαὸν ὄμμα πίταινε.
2 Ἀντίον Ἐφραΐμου, Βενιαμίνου, ἠδὲ Μενασσῆ,
Ὄρσεο νῦν πρόφρων ἡμῖν ἐπιτάρροθος εἶναι·
Σὴν τε βίην ὄρνυε, καὶ ἔρχευ ἄμμε σαῶσαι.
3 Στρέψον Ἄναξ, ἵνα τ' ἄμμι μετάτροπα ἔργα γένοιτο·
Ἄμμι δ' ἐσάντα ἰδεῖν ἀγανὴν σὴν δεῖξον ὀπωπήν·
Ἀγλαὸν ὄμμα πίταινε, καὶ εὖ ἄρα γ' ἔσσεται ἡμῖν.
4 Ἵλαθ' Ἄναξ ὁ Θεὸς, στρατιῶν Ὄρχαμε πασέων,
Ἵλαθι Παμβασιλεῦ, οὗ τε σθένος οὐκ ἐπιεικτὸν,
Σῷ λαῷ, τέο μέχρι χολώσεαι εὐχομένοισι;
5 Μυρομένοισι δὲ τοῖσι τὰ δάκρυα σῖτον ἔθηκας,
Δάκρυά τ' ἤλιθα πόλλ' ἄμυδις ποτὸν ἔμμεν' ἔδωκας.
6 Γείτονες ἀνέρες ἄμμι κακὴν ἔριδα προφέρονται,
Ὡς γὰρ σοίγε φίλον, λωβητοὺς δ' ἄμμε πίθεσθαι·
Οἱ δέ τ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐφ' ἡμῖν καγχαλόωσιν,
Ἄμμι δ' ἐφεψιόωνται ἐν ἀλλήλοισι γελῶντες.
7 Ἵλαθ' Ἄναξ, πολεμιστὰ μεγασθενὲς, αἰθέρι ναίων,
Ὦ στρατοὶ οὐρανίωνες ἐπιχθόνιοί τε πίθονται·
Δὸς δὲ μεταστρέψαι, λαμπρὴν δέ τε δεῖξον ὀπωπὴν

Ἄμμιν

Ἄμμιν ἐσάντα ἰδεῖν, σόοι ἐσσόμεθ', αὐτίκα πάντες.
8 Ἐξ αἴπης γαίης Αἰγυπτόθεν ἄμπελον ἱρὴν
Ἤγαγες· ἐκ δ' ἄμυδις βάλες ἔθνεα, τὴν δὲ φύτευσας.
9 Τῇ δὲ τὴν γυιὸν ἔθηκας ἀλωῆς οἰνοπέδοιο
Εὐρύχορον· τῆς δὲ ῥίζαι τάχ' ἐν ἔγκασι γαίης
Νέρθεν ἐρηρέδαται, βέβριθε δὲ πᾶσα περὶ χθών.
10 Τῆς δ' ἡβωούσης σκιὴ οὔρεα μακρὰ κάλυψε·
Θάμνοι δ' ἀμφίκομοι κλήμης κέδροισιν ὁμοῖοι.
11 Ὡς ἡ μὲν, μέγα θαῦμα, πεφύκει τηλεθόωσα,
Ἐς δ' ἅλα πορφυρέην ἔβαλεν τανυήκεας ὄζους
Ἡμερὶς ἠΰκομος, περί τ' ἀμφί τε βότρυας αὐτῆς
Ἐς ποταμὸν σταφυλῇσι μέγα βρίθοντας ἔηκε.
12 Τίπτ' οὖν αἱμασιὴν, τίπτ' οὖν ἑὸν ἕρκος ἔρειψας,
Πάντος' ἀμαλδυνέων, ἵνα τὴν τρυγόωσιν ὁδῖται,
Τῇ μεταπειθόμενοι, σταφυλὰς βίῃ ἁρπάζοντες;
13 Τὴν δέ τ' ἄρα χλούνης σῦς ἄγριος ὑληκοίτης
Αὐτῇσι ῥίζῃσι διαμπερὲς ἐξαλάπαξε·
Θηρσί τ' ὀρεσκῴοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα τέτυκται.
14 Ἵλαθι νῦν, ὁ Θεὸς πάσης στρατιῇσιν ἀνάσσων,
Γουνοῦμαί σε Ἄναξ, σὺ δὲ μείλιχον ἔνθεο θυμόν,
Ἠδὲ μετάστρεψον· τὴν δ' ἄμπελον εἴσιδε περίφρων
Οὐρανόθεν καθορῶν, ἐλέαιρέ τε, κήδεό τ' αὐτῆς.
15 Καὶ ποτιδέρκεο γυιὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο,
Κλήμης φυταλιῆς, σὴ δεξιτερὴ ἣν ἐφύτευσας·
Ὄζον θ' ὃν σοί τ' αὐτῷ ἐθρέψαο, κάρτος ἀέξων.
16 Ἄλλοτε μέν τ' ὀλοῷ πυρὶ καίεται, ἄλλοτε δ' αὖτε
Χαλκῷ τεμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πέλασσε·
Σεῖο δ' ὑπόδρα ἰδόντος ἐνίσποντός τ' ἀπολεῖται.
17 Τῷ δὲ σύ γ' ἀνθρώπῳ ἐπαμύνοις, χεῖρα θ' ὑπέρσχοις,
Ὃν σὴ δεξιτερὴ κύδηνέν τ' ἠδ' ἐσάωσεν·
Υἱῷ τ' ἀνθρώποιο πρόμος καὶ ἐπίρροθος εἴης,
Ὃν σοι ἐκάρτυνας, πόρε τ' ἄλκιμον ἔμμεν' ἔδωκας.
18 Τῷ ῥ' ἡμεῖς ἀπὸ σεῦ οὐκ ἂν χαζοίμεθ' ὀπίσσω·
Ζώγρει, καὶ νύ κεν ἄμμες ἐπ' οὔνομα σὸν καλέσαιμεν.
19 Ἵλαθ' Ἄναξ, ὅσα περ ταμίης πολέμοιο τέτυξαι,
Ὦ στρατοὶ οὐρανίωνες ἐπιχθόνιοί τε πίθοντο·
Δὸς δὲ μεταστρέψαι, λαμπρὴν δέ τε δεῖξον ὀπωπὴν
Ἄμμιν ἐσάντα ἰδεῖν, σόοι ἐσσόμεθ' αὐτίκα πάντες.

ΨΑΛ. πα'.

1 Δεῦτ' ἄγ' ἀγαλλόμενοι ὕμνοισιν ἀείδετ' Ἄνακτα
Θεσπεσίοις, ἡμέων ὅσπερ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή·
Μηπόμενοι δὲ Θεῷ ἀλαλάξατε τοῦ Ἰακώβου.
2 Ὕμνον ἑτοιμάσατε, γλυκερὴν ἐντύνατ' ἀοιδὴν·
Μολπῆς δ' ἐξάρχοντες ἅμ' οἴσετε τύμπανον ἡδὺ,
Φέρτε δὲ φόρμιγγα γλαφυρὴν, κάβλην τε λίγειαν.
3 Ἰάχοι ἡ σάλπιγξ μηνὸς νέον ἱσταμένοιο,
Ἡ θέμις, εἰν ὥρῃ ὅτε τ' ἤλυθεν ἱερὸν ἦμαρ,
Ἠδ' ἁγνὴ κατὰ δήμιον ἑορτὴ τοῖο Θεοῖο.
4 Ἡ μὲν γὰρ δίκη ἦν Ἰσραήλοιο γενέθλῃ,
Καὶ θεσμὸς, τὸν ἔθηκε Θεός ποτε τοῦ Ἰακώβου.
5 Τοῦτο δ' Ἰωσήφῳ μνημήϊον ἔμμεν' ἔδωκεν
Ἤματι τῷ ὅτε καμμένων Νειλώτιδα γαῖαν
Ἐξήλυθεν διαβὰς, γλώσσης ὅθι βαρβαροφώνου
Ἀγνώστου, φθόγγοιό τ' ἀκούσαμεν ἀλλοδαποῖο.
6 Ἄχθος ἀπ' ὤμοιιν καθελὼν, κεράμοιό τε χεῖρας
Παύσας, δυσπονέος καμάτοιό μιν ἐξανέλυσα.
7 Τειρόμενος κακότητι μοι εὔχεο ἠδ' ἐβόησας,
Ἔνθα σ' ἐγὼ ῥυσάμην, καὶ πολλὰ περ ἀθλήσαντα,
Ἔκ τ' ἐσάωσα δύης καὶ ὀϊζυροῖο πόνοιο·
Δεινὸν δ' ἐβρόντησα, καὶ ἀχλύος ἐξ ἐρεβεννῆς
Καθήμενός θ' ἱροῖό σ' ἀμειβόμενος προσέειπον,
Καὶ σέο πειρήτιζον ἐφ' ὕδασι νείκεος αἰνοῦ.
8 Κέκλυτέ μου φωνῆς, λαός μου οἵτινές ἐστε,
Ὕμμι δὲ μάρτυρος ἔσσομ' ἐτήτυμος ὅρκια τέμνων·
Ὦ Ἰσραήλοιο φίλον γένος, αἴ μου ἀκούσαις·
9 Οὐ ξεῖνος παρὰ σοὶ θεὸς ἔσσεται, οὔτε θεοῖο
Αἰδὼς, οὔτε σέβας τι σέ ποθ' ἕξει ἀλλοδαποῖο.
10 Αὐτὸς Ἄναξ ὁ Θεός σου, ὃς ἐκ Νειλώτιδος αἴης
Ῥυσάμενός σ' ἀγαγόν τε, σοὶ ἦα τε πομπὸς ἀπήμων·
Εἶδ' ἄγε σὸν στόμ' ἄνοιξον, ἐγὼ δ' ἐμπλήσω ἐάων.
11 Ἀλλ' ἔμπης λαός μου ἐμῷ οὐ πείθετο μύθῳ·
Καί μου ἀνηκούστησαν, ἐμεῖο τε νοσφίζοντο,
Ἠδέ μ' ἀπηνήναντ' Ἰσραήλοιο γενέθλη.
12 Τῷ σφέας εἴασ' ἔχειν, φρεσὶν ὅ,ττι σφῇσι μενοίνων,
Ἔρξαι θ' ὡς ἔθελον, καί σφιν φίλον ἔπλετο θυμῷ·
Αὐτοὶ δὲ σφετέρῃσι κακῇς βουλῇσι πίθοντο.

13 Αἴθ'

13 Αἴθ' ὄφελέν μοι ἀκοῦσαι, ἐμοῖς τ' ἐπέεσσι πιθέσθαι
Λαός μοι, καὶ ἐμὰς ἰθὺν Ἰσραῆλος ἀταρπούς.
14 Ἦ τάχα κεν δηΐους αὐτῶν ὑπὸ ποσσὶ δάμασσα,
Χεῖρά τέ μοι τρέψας ἐπὶ δυσμενέεσσιν ὄρεξα.
15 Ἀθανάτῳ ψεύδεσσι χαριζόμενοι ὑπόειξαν,
Οἱ μὲν ἀπεχθαίρουσι, κακὰ φρονέουσί τε θυμῷ·
Τοῖσι δ' ἂν ἄφθιτος ἦε βίος, καὶ ἀπείριτος αἰών.
16 Δῶκε δ' ἂν αὐτοῖσιν λευκ' ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν,
Σῖτόν τ' ἔξαιτον, πυροῖό τε πάρ' ἐόντος·
Καὶ μέλιτι γλυκερῷ ἐκ πέτρης ἦκα ῥέοντι
Ἐνδυκέως κορέσας σ' ἔθρεψά τε καὶ ἀπίπλα.

ΨΑΛ. πβ'.

1 Ἴφθιμον ἀνδρῶν ἐνὶ βουλῇ ἠδὲ θοώκῳ
Παρστὰς, εἰνὶ θεοῖσι Θεὸς μέσσοισι δικάζει.
2 Ἕως πότε δ' εἰν ἀγορῇ σκολιὰς φίλον ὔμμι θέμιστας
Κεῖναι, καὶ ἐπίηρα φέρειν ἀνδρέσσιν ἀλιτροῖς;
3 Πτωχοῖσίν τε καὶ ὀρφανικοῖς ἐπιτάρροθοί ἐστε·
Ἀνδράσι δ', ὡς τε βίη κρατερή, τινί τε δαμάζει,
Εὐδικίαις ἀνέχοντες, ἀφ' ὕβριν ἀμύνετε λυγρήν.
4 Πτωχοὺς λευγαλέους, τινί τ' ἀδικηκότας αἰνῶς
Ῥύσασθ', ἐκ χειρός τε σαώσατε ἀνδρὸς ἀλείτου.
5 Οὐδὲν ἴσασιν, ἐπεὶ σφιν ἔνι φρένες οὐδ' ἠβαιαί,
Οὐδέ τι πέπνυνται, ἀλλὰ σκιαὶ ἀΐσσουσι,
Νήπιοι, ἠδ' ἀλόωνται ἀνὰ ζόφον ἠερόεντα·
Νέρθε δὲ κίνυνται ἅμα πάντα θεμείλια γαίης.
6 Ἦ ῥ' ἐφάμην, Θεοί ἐστε, καὶ υἱοὶ Ὑψιμέδοντος,
Σύμπαντές τ' ἐξ ἀθανάτου ἐγένεσθε τοκῆος·
7 Ἀλλ' εἰ γὰρ τιμήν τε λελόγχατε ἶσα θεοῖσιν,
Οὐρανόθεν τιμῆς τ' ἐξ αἵματός ἐστε γενέθλης,
Μέλλετε δ' οὖν θανέεσθαι ὁμῶς μερόπεσσι βροτοῖσιν,
Ὥς τέ τις ὄρχαμος ἄλλος ἐπιχθόνιος πεσέεσθαι.
8 Ὄρσο Θεὸς, δίκασον δὲ δίκας ἀνὰ γαῖαν ἅπασαν·
Ἔθνεα γὰρ πάντα κλῆρός τοι ἀκήρατος ἔσται.

ΨΑΛΜ. πγ'.

1 ΜΗ'τι, Θεὸς, σίγα, μηδ' ἀτρέμας ἧσο σιωπῇ,
Μηδ' ἀκέων, Θεὸς, ἔασ', ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς.
2 Δυσμενέων γὰρ ὅμιλος ἀθέσφατον ὦρσε κυδοιμόν·
Οἵ τέ σ' ἀπεχθαίρουσιν ἀνάρσιοι ἀνέρες οὕτως,
Ὑψοῦ κέρατ' ἔχοντες ὑπέρβιον εὐχετόωνται.
3 Καὶ λαοῦ κατὰ σοῦ μῆτιν δολόεσσαν ὕφηναν·
Σῶν δὲ κατὰ κρυφίων κακὰ κέρδεα βουλεύσαντο.
4 Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Δεῦτ' ἄγετ' οὖν, φθίσωμεν ἀπὸ χθονὸς ἠδ' ὀλέσωμεν
Αὐτοὺς πασσυδίῃ, ἵνα τ' ἔθνος μηκέτ' ἔωσι,
Μήτ' ὄνομ' Ἰσραὴλ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται.
5 Σοὶ γὰρ βουλεύοντες, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσι,
Συνθεσίας κατὰ σεῖο καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες.
6 Ἀντία σεῖο κλισίῃσιν ἐνὶ σφετέρῃσιν ἄγερθεν,
Ἰδουμαῖοι ὁμοῦ, Ἰσμαήλοιό τε παῖδες,
Μωαβῖται ἀγανοί, ὑπερφίαλοί θ' Ἀγαρηνοί·
7 Οἵ τε Γέβαλον ἔχον, καὶ ἀγήνορες Ἀμμανῖται,
Σὺν δ' Ἀμαληκῖται, πότμον πεπρωμένον ἔθνος,
Οἵ τε Παλαιστίνης συνεχὲς πέδον ἀμφενέμοντο,
Οἵ Τύρον ἀγχιάλην τ' εἶχον, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.
8 Τοῖσι δ' ἅμ' Ἀσσύριοι μεγαλήτορες ἠγερέθοντο,
Καὶ σφιν ἑταῖροι ἔσαν, καὶ Λωτιάδῃσιν ὁμίλευν,
Καὶ σθένεϊ σιδαρῷ τε βραχίονι πᾶσιν ἄμυνον.
9 Τοῖσι δὲ πᾶσιν ὁμὸν τεύξαις μόρον, ὧδέ τε ῥέξαις,
Ὡς Μαδιανίτης, ὡς Σισάρῃ, ὡς Ἰαβίνι,
Πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, Κισῶνός τ' αἰπὰ ῥέεθρα·
10 Οἳ πάλαι ἐν Ἐνδὼρ ἀεικέα πότμον ἐπέσπον,
Πρόχνυ κακῶς τ' ἀπόλοντο, καὶ ὄνθος ὡς ἐπὶ γαίῃ
Κέατο, πιαίνοντες ἀρούρας ἀργέτι δημῷ.
11 Οἷος δ' Ὤρηβόν τε Ζήβόν τ' οἶτος ἵκανε,
Τοίη σῶν δὲ μέδουσι καὶ ἐκ σέο μοῖρα πέλοιτο·
Τῶν δέ τε ἡγεμονῆες ὁμὴν ἐναλίγκιοι αἶσαν,
Ζεβεὲ Σαλμανᾶ τε γενοίατο πάντες ὁμοῖοι.
12 Οἳ φάσαν, Εἶα δ' ἄγε, ἄμμιν ἑλώμεθα δώματα καλά,
Δώματα καλὰ Θεοῦ κλῆρον καὶ κλῆσιν ἔχωμεν.
13 Οἷος δὲ τροχὸς εἶσι κυλινδόμενος διὰ γαῖαν,
Ἄστατος, ὥς τε σὺ τοῖσι, Θεός μευ, πῆμα κύλινδε

Ναλί-

Νωλεμέως, ἵνα μή τι κακῶν κατάπαυμα γένοιτο·
Ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημῶνα πτάξῃ
Καρφαλέων, τὰ δὲ ῥίμφα διεσκέδασ' ἴς ἀνέμοιο·
Ὣς τοὺς σὺ ῥεῖα διασκέδασον σφέας ἔνθα καὶ ἔνθα.
14 Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθὺ ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ
Οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη,
Πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
15 Ὣς σφεῖν ἀπιζομένοις σῇ λαίλαπι τάρβος ἐνόρσαις,
Αὐτοὺς τοὺς κλονέων σῇ δειδίξαιο θυέλλῃ.
16 Τῶν δὲ προσώπατα πλῆσον ἐλέγχεος τοῦ καὶ αἰδοῦς,
Καὶ λώβης νεφέλῃ καὶ ὀνείδεος ἀμφικάλυψον·
Ὄφρα σὸν οὔνομ', Ἄναξ, διζήμενοι ἐξερέωνται.
17 Αἶσχος ὁμοῦ καὶ τάρβος ἔχοι σφέας νωλεμὲς αἰεί·
Εἶεν ἐλέγχεσοι ζώοντων, ὥς τ' ἀπόλοιντο.
18 Ὄφρα τ' ἀείζηλον τόδε ἀνθρώποισι γένοιτο
Γνωτόν θ', ὅττι σὺ μοῦνος, ὅου οὔνομ' ἐστὶν ΙΑΩ,
Εἷς ὕψιστος ἅπασαν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν.

ΨΑΛ. πδ'.

1 Ὦ Ἄνα, δώματά σου ὡς καλὰ καὶ ἱμερόεντα,
Ὡς ἐρατοὶ κλισίαι, στρατιῶν Ὄρχαμ', ἔασιν.
2 Αὐλάων με Θεοῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ
Θεσπεσίῃ τῇ ποθῇ, πεθέοντά με καὶ λίπε θυμός·
Κῆρ σάρκες τ' ἀλάλαξαν ἐμαὶ Θεῷ αἰὲν ἐόντι,
Ἱμέρῳ ἀλλήκτῳ βεβολημέναι Ἀθανάτοιο.
3 Στρουθὸς οἱ αὐτῇ δῶμα, καλιὴν εὗρε χελιδών,
Ἔνθ' εὐνὴν ἀπήσῃ νεοσσοῖσι στορέσῃσι·
Πὰρ βωμοῖσι τεοῖσιν, ὅ μοι βασιλεὺς τε Θεός τε,
Καὶ ταμίης πολέμοιο, καὶ Ὄρχαμος εἷς στρατιάων.
4 Ὄλβιοι, οἵ γε τεῷ οἴκῳ ἔνι ναιετάουσιν·
Αὐτοί σ' αἰνήσουσι διαμπερὲς ἤματα πάντα.
5 Ὄλβιοι, οἷσί τε σὺ κράτος ἄσπετόν ἐσσι καὶ ἄλκαρ·
Οἷς τ' αἰεὶ φίλαι εἰσὶ τεαὶ περὶ κῆρι κέλευθοι.
6 Οἳ δ' ὁδὸν ὁππότ' ἴωσι δι' ἄγκεος συκαμίνοιο,
Πολλάς μιν κρήνας καὶ φρείατα μακρὰ τιθεῖσι,
(Μή ποτε δίψῃ ὑπό σφι λυοίατο γούνατ' ἰοῦσιν,
Ἱεμένοισιν ὁδοῦ) λίμνας δέ τε ὄμβρος ἀέξει.
7 Αἰὲν ἀεξόμενοι, ἐπὶ κάρτεϊ κάρτος ἔθηκαν·
Πάντες δ' ἐν Σιῶνι Θεῷ φαίνονται ἐνωπῇ.

8 Εὐχωλῆς

8 Εὐχωλῆς μευ, Ἄναξ, στρατιῶν Ὄρχαμε, ἄκουσον,
Ὅς τ' Ἰακωβιάδων Θεὸς ἔπλεο, κέκλυθι φωνῆς.
9 Λεῦσσε, Θεός, σάκος ἡμέτερον καὶ ἀθέσφατον εἶλαρ·
Ἵλαος ἐς τὸ πρόσωπον ἴδε Χριστοῖο τεοῖο.
10 Εἰν αὐλῆσι τεῇσι, καὶ ἐν προθύροισι δόμοιο
Βέλτερον ἦμαρ ἓν οἷον, ἢ ἄλλοθι χίλια μίμνειν·
Βούλομ' ὑπ' αἰθούσῃ μᾶλλον ἐπὶ προθύροισι φυλάσσειν
Οἴκου ἐμοῖο Θεοῖο, ἢ ἐν κλισίῃσιν ἀλιτρῶν
Πουλέα καὶ τὰ ἀγακλυτὰ δώματα ναίειν.
11 Καὶ γὰρ Ἄναξ ὁ Θεὸς πέλει ἠέλιος τε καὶ ἀσπίς·
Ἀμφότερον, χάριν Ἀθάνατος καὶ κῦδος ὀρέξει,
Οὔτ' ἀγαθόν τι δόμεν ποτ' ἀναίνεται, οὔτ' ἀναιδέας
Ἀνδρῶν, οἷσιν ὁδός τ' ἰθεῖα, δίκη τε μέμηλε.
12 Τρὶς μάκαρ ὅστις, Ἄναξ στρατιῶν, σοὶ γε πεποιθεν.

ΨΑΛ. πε'.

1 Ἦ σὺ μάλ' ἵλαος τεῇ, Ἀθάνατ', ἔπλεο γαίῃ,
Ῥυσάμενός τ' Ἰακωβον, ἰδ' αἰρέσεις ἐξαναλύσας.
2 Ὅς τ' ἀφέηκας ἀτασθαλίην λαοῖο τεοῖο
Αὐτῶν τε ξύμπασαν ἀλιτροσύνην ἐκάλυψας.
3 Πάντα χόλον σβέσσας θυμαλγέα, μῆνιν ἀπειπὼν
Ἀργαλέην, ὃ πρόσθεν ἐπιζαφελῶς χαλέπηνας.
4 Ἀλλὰ μεταστρέψας, Θεὸς σωτήρ τ' ἡμῶν φάος τε·
Ἄνθεο, μηδ' ἄμοτον μάλα χώεο, μηδ' ἔθελ' ἄμμιν
Ἀσχαλέως αἰεὶ μηνιάειν, παῦε δὲ θυμόν.
5 Ἄμμι δέ τ' ἀπερχὲς κεχολώσεαι ἤματα πάντα;
Ἀλλήκτοις γενεῇσι κότον τ' ἐν στήθεσιν ἕξεις;
6 Οὔ τι μεταστρέψας ἄμμ' ἐκ θανάτοιο σαώσεις,
Ὡς σοὶ ἀγαλλόμενος λαὸς σὸν θυμὸν ἰανθῇ;
7 Μειλιχίην δέ σὴν ἄμμιν, Ἄναξ, ἔλεόν τ' ἀνάφαινε·
Προφρονέως τ' ἐπάμυνε, φάος τε σὺν ἄμμιν ὄπαζε.
8 Ἀθανάτοιο Θεοῦ ὅπ' ἀκούσομαι, ὅττι μοι εἴπῃ·
Εἰρήνην μὲν γάρ τε φίλα φρονέων ἐνὶ θυμῷ
Φησὶν ἑῷ λαῷ δώσειν, ὁσίοισί θ' ἑοῖσι·
Τῶν καὶ μηκέτι πάμπαν ὅπι πρότερ' αἴσυλα ἔργα
Αὖθις ἀναστρέψωσι χαλιφροσύνῃσι νόοιο.
9 Ἦ ῥα φάος τε καὶ ἄλκαρ ἐὸν τοῖσδ' ἄγχι πάρεστι,
Οἵ τέ μιν ἅζονται, οἷς καὶ νόος ἐστὶ θεουδής·
Γαῖαν ἵν' ἡμετέρην τιμὴ καὶ κῦδος ἔχῃσιν.

10 Οἶκτος ἀληθείῃ τ' ἀλλήλοις ἀντεβόλησαν·
Δεδέχαται ἀλλήλας, ὁμοφροσύνῃ τ' ἠσπάζοντο,
Καὶ κύσσαν εὐδικίῃ τε καὶ εἰρήνῃ πεφιλημένα.
11 Πότνι' ἀληθείη, κούρη μεγάλοιο Θεοῖο,
Ἔρνεϊ ἶσ' ἀναθηλήσει χθονὸς ἐκγεγαυῖα·
Εὐδικίη δ' ἅμα κύψασ' ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
12 Ἐσθλὰ γὰρ καὶ δώσει ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο·
Γαῖα καὶ ἡμετέρη ὃν ἐοικότα καρπὸν ἀέξει.
13 Τοῦ δὲ δίκη προελεύσεται, ὄφρ' εἶν ὁδῷ ἴχνια θήσει.

ΨΑΛ. πε'.

1 ΣΤῦθε', Ἄναξ, ἐπάκουσον, ἐμῆς τ' ἐπικέκλυθι φωνῆς·
Οὕνεκ' ἐγὼ δειλὸς κεχρημένος ἠδὲ πενιχρός.
2 Ψυχὴν οὖν σὺ φύλαξον ἐμήν, ὅσιος γὰρ ἔγωγε·
Καί μοι ἐπεὶ Θεός ἐσσι, τεὸν θεράποντα σάωσον,
Ὅς τ' αἰεὶ μάλα σοί γε πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἦμαρ.
3 Οἰκτείρόν με, Ἄναξ, ὅτι σοὶ ἐβόησα πανῆμαρ.
4 Θυμὸν σοῦ θεράποντος ἐΰφρονος ὕμνοισιν ἴαινε·
Ἐς σὲ γάρ, Ἀθάνατε, ψυχὴν μευ ὑψόσ' ἀνέσχον.
5 Ὡς σύγ', Ἄναξ, ἀγαθός τ' ἀγανός τε καὶ ἤπιος ἐσσί·
Ἔξοχα μειλιχίην τε ἐνηείην τ' ἀναφαίνεις
Πᾶσιν σοῖς ἱκέτῃσι, τεῒν δέ τε εὐχομένοισιν.
6 Εὐχωλήν μευ, Ἄναξ, ἀγανοῖσι μάλ' οὔασι δέξο·
Κλῦθί τε μευ φωνῆς, καὶ ἐμεῦ ἐπάκουε λιτάων.
7 Ἤματι τῷ ὅτε τ' ἀργαλέη με κιχάνετ' ὀϊζύς,
Λισσόμενός σ' ἐπιβώσομαι, ἐπεὶ σύγ' ἀμείψεαι αὖτις,
Καὶ ὄπα μευ ἵλαος ἀκούσεαι εὐχομένοιο.
8 Ἀθάνατ', οὔ νύ τις ἂν πλαίη φρεσὶν εἰνὶ θεοῖσιν
Ἶσον σοὶ φάος, καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην·
Οὐδέ τιν' ἔργ' ἔργοισι τεοῖσί ποτ' ἰσοφαρίζοι.
9 Ἀθάνατ', ἦ σοι ἐλεύσονται πάντ' ἔθνεα λαῶν,
(Τεῦξας γὰρ σὺ καὶ αὐτά) σέ τ' αἰδέσσονται ὁμοῦ τοι·
Τοὶ δέ θ' ὁμηγερέες τεὸν οὔνομα κυδανέουσιν.
10 Ὅττι σὺ μὲν μέγας ἐσσί, καὶ ἔρδεις θέσκελα ἔργα·
Ἔρδεις θέσκελα ἔργα, σὺ καὶ Θεὸς ἔπλεο μοῦνος.
11 Σὴν ὁδὸν, Ἀθάνατ', ἣν σὺ δίδασκέ με, ὄφρα δαείω,
Καὶ τότε σῆς ἂν ἀληθείης στείχοιμι κέλευθον·
Ἄρσον ἐμὴν κραδίην, ἵνα τοι σὸν θυμὸν ἀρέσκοις
Οὔνομα σὸν κύδιστον ἐνὶ φρεσὶν αἰδέσσωμαι.

Αἰνήσω

12 Αἰνήσω σε, Ἄναξ ὁ Θεὸς μου, κηρόθι μᾶλλον
Κυδαίνων, κλείω τε σὸν οὔνομα νωλεμὲς αἰεί.
13 Ὅττι μάλ' ἐξεσάωσάς με, ὃ σοι ἔλεος μέγας ἐστί·
Ψυχήν μου ἀΐδαο δυσηχέος ἐξανέλυσας,
Νειάτου, ἠχὶ βάθιστον ὑπὸ χθονὸς ἐστὶ βέρεθρον.
14 Ἄντα δέ μου, Θεὸς, ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἀνέσταν·
Ὑβριστέων δέ θ' ὅμιλος ἐμοὶ θάνατόν τε μόρον τε
Ῥάψαι, καὶ μέμασάν με φίλης αἰῶνος ἀμέρσαι·
Οὔτ' ἐν σέ σφιν ἔθηκαν ἐνωπῇ, οὔτ' ἐνὶ θυμῷ,
Οὔτε τι αἰδοῖ σεῖο ὕβριν θυμαλγέα παῦσαν.
15 Ἀλλὰ σὺ μὲν Θεός ἐσσι μάλ' ἤπιος ἠδ' ἐλεήμων,
Ἀθάνατε, γλυκύθυμος, ἐπηὴς ἠδ' ἀγανόφρων·
Ἔξοχα μειλιχίῃ τε ἀληθείῃ τε κέκασσαι.
16 Δεῦρ' ἄγ' ἐμὴν στρέψας, ἵληθι δὴ, καί μ' ἐλέησον,
Δὸς δὴ τεὸν μένος ἠΰ καὶ ἀλκὴν σῷ θεράποντι
Προφρονέως· υἱὸν δὲ σάω σῆς ἀμφιπόλοιο.
17 Σῆμα δέ μοι δεῖξον μάλ' ἀριφραδὲς εἰς ἀγαθόν περ,
Ὄφρα γε δυσμενέες τόδε τ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶεν,
Αἰδῶς τέ σφιν ὁρῶσι, κατηφείη τε γένοιτο·
Οὕνεκ' ἀρωγὸς, Ἄναξ, σύ μοι, ἠδὲ παρήγορος ἦσθα.

ΨΑΛ. πζ΄.

1 Εἰν ἱεροῖσιν ὄρεσσι θεμείλια τοῦδε πέλονται.
2 Μᾶλλον Ἄναξ ἐφίλησε πύλας Σιῶνος ἐραννῆς,
Ἢ Ἰακωβιαδέων πάντ' οἰκία τ', ἄστεά τ' ἄλλα.
3 Οἷόν σου οὔνομ' ἐσθλὸν, ἰδὲ κλέος οὐρανόμηκες·
Οἷά σε κυδαίνουσι λόγοις, περί τ' ἔμμεναι ἄλλων
Πασέων, ὦ σὺ Θεοῖο φίλη πόλι, φάσ' ἄνθρωποι.
4 Παρ γνωτοῖσιν ἐμοῖς Αἰγύπτου, καὶ Βαβυλῶνος,
Τῆς τε Παλαιστίνης μνήσομαι, ἠδὲ Τύροιο,
Γαίης τ' Αἰθιόπων, Ὅδε τις που τῆδ' ἐνὶ χώρῃ
Πρῶτ' ἦλθε προφανεὶς δὲ, καὶ ἔνθα ἑ γείνατο μήτηρ.
5 Ἀμφὶ δὲ Σιῶνος, Σολύμης δέ τε κυδιανείρης
Ὧδ' ἐρέουσι βροτοὶ, διά τ' ἀγγελέουσιν ὀπίσσω,
Τῆς γένετ' ἐκ γαίης κλυτὸς ἀνὴρ ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ,
Πολλῶν δ' ἡρώων ἦδ' ἔπλετο πατρὶς ἀρείων·
Τήνδε καὶ ὕψιστος πάντων ὕπατός τε μεδόντων
Στηρίξει κρατερῶς, ἵνα μίμνῃ τ' ἀσφαλὲς αἰεί.
6 Ὁππότ' Ἄναξ λαοὺς καταλέξει φῦλά τε φωτῶν,

Εὖ τῶν διακρίνων πεμπάσσεται ἢ ἐνὶ βίβλῳ,
Γράψει ἀειφραδέως τῶνδ' ἀνέρα κεῖθι γενέθλης.
7 Σοὶ μὲν ἀοιδοὶ ἔσονθ', ἅμα τοῖσι δὲ καὶ κιθαρισταί·
Πᾶσαί μου κρῆναι ἐνὶ σοὶ καὶ φρείατ' ἔασιν.

ΨΑΛ. πη'.

1 Ἀθάνατε κρείων, ὅς μου Θεὸς ἐσσὶ φόως τε,
Ἤματ' ἐγὼ νύκτας τε μινυρόμενός σ' ἱκετεύω.
2 Κέκλυθί μου φωνῆς, καί τοι καταθύμιος ἔλθοι
Εὐχωλή μου ἐς οὔατα, βοὴ δέ τε καθ' ἱκάνοι.
3 Λίην γάρ τε κακοῖσι συνέρρηγμαι πολέεσσι,
Τείρομ' ὀϊζυῒ λυγρῇ, ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ·
Ὡς ὀλιγηπελέων, καὶ ὀϊόμενος θανέεσθαι
Τήκομαι, οὐ δηρόν τ' ἔτι βείομαι, ἀλλά μοι αἰὼν
Φθίνεται, σχεδὸν ἐγχρίμφθη Ἀΐδαο δόμοισι.
4 Τοὺς δοκέω ἔμμεν ὡς νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
Τοῖος ἰδεῖν, ὡς εἴ με χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι·
Ὥς τις ἀνὴρ ἀλαπαδνὸς ἄκικυς τ' οὐτιδανός τε.
5 Εἴμ' οἷος νεκύων τις ἐν εἰδώλοισι καμόντων,
Ἄμμορος ὅς τ' ἔργων, τά τ' ἐνὶ ζωοῖσι πέλονται·
Τοῖς ἴκελος, κταμένοι οἳ κεῖνται ἐνὶ τάφοισι,
Τῶν τε σὺ οὐκέτι πω μιμνήσκεαι, οὔτ' ἀλεγίζεις,
Σῆς κομιδῆς καὶ χειρὸς ἐπεὶ ἄπο πάμπαν ὄλοντο
Ταμνόμενοι, τῶν τ' οὐκ ὄθεαι φρεσὶν οὐκέτ' ἐόντων.
6 Νέρθ' εἶσάς με βαθίστῳ ὀϊζύος ἐνὶ βερέθρῳ,
Ἐς ζόφον ἠερόεντα, καὶ ἄσπετα βένθεα ῥίψας.
7 Μήνιος ἀργαλέης χαλεπόν με μάλ' ἄχθος ἐπείγει
Σεῦ μέγα χωομένου· τείρεις δέ με αἰνόθεν αἰνῶς
Πλημμυρίδεσσι κακῶν, καὶ κύμασι πᾶσι τεοῖσι.
8 Γνωτούς μου πηούς τε ἐμεῦ ἄπο νόσφιν ἔθηκας·
Οἵ μοι κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἑταίρων
Τὸ πρίν, ἀτὰρ νῦν γε στυγέουσί με κηρόθι μᾶλλον
Πάντες, ἐπεὶ σύ σφεας ἐμοὶ ἐχθοδοπῆσαι ἐφῆκας·
Ἐν φυλακῇ κατερύκομ' ἔρημος· οὐδέ τι ὄζιν
Ἐκβῆναι, οὔτ' ἔνθεν ἐμοὶ ἔτι φυκτὰ πέλονται.
9 Τὼ δέ μοι ὀφθαλμὼ γοόωντέ τε μυρομένω τε
Οἴκτιστα φθινύθουσιν, ὀϊζύος ἐξ ἀλεγεινῆς·
Πρὸς σὲ, Ἄναξ, ἐβόησ', ἱκέτης δέ τοι εὔχομαι αἰεί
Συνεχὲς ἤματα πάντα, σοὶ ὑψόσε χεῖρας ὀρεγνύς.

10 Ἦ ῥα καταφθιμένοισιν ἐν ὁμίλῳ θαύματα ῥέξεις;
Ὄφρα σε κλείωσιν, νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
Αὖθις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος;
11 Ἦ ῥά τις ἐν φθιμένοισιν ἀνὴρ σὴν ἀμφαδὰ θήσει
Μειλιχίην, ἢ ἀληθείην ποτὲ σεῖο καταλέξει
Εἰνὶ τάφῳ, πότμου τε τάφου κρυόεντος ἑταῖρος;
12 Γνωτὰ δὲ θαύματα σεῖο ἔσεται χθονὸς εἰνὶ μυχοῖσιν,
Ἢ ζόφος οὐλόμενος ναίει, καὶ νὺξ ἐρεβεννή;
Ἠὲ δικαιοσύνη σεῖο ἐν ἠεροειδέϊ χώρῃ,
Ἢ λήθη πολύυπνος ἔχει μέγαρα σκιόεντα;
13 Ἀλλὰ σ', Ἄναξ, ἱκέτευσα, καὶ εὐχωλῇσιν ἐμῇσι
Σὲ φθάμενος λιτανεύσω ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι.
14 Τίπτε δ', Ἄναξ, ψυχὴν μὲν ἀπώσεαι ἠδ' ἀθερίζεις;
Τίπτε δέ με ἀπονόσφι τεὴν ἔκρυψας ὀπωπήν;
15 Τείρομ' ὀϊζυΐῃ λυγρῇ, ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ·
Κεῖμ' ὀλιγηπελέων, θάνατος δέ μοι ἄγχι παρέστη,
Ἐξ οὗ παιδνὸς ἔην· σὰ δὲ δείματα θυμὸν ἀπυχθεὶς
Πάσχω, ἐπεὶ σύ γ' ἄλαστον ἐμοὶ φρεσὶ τάρβος ἐνώρσας.
16 Σός μοι ἐπιζάφελος χόλος ἔχραε, καί μ' ἐπάραξε·
Δείματά σεῖο μ' ἔρραισεν, ἀπὸ χθονὸς ὤλεσέ τ' ἔμπης.
17 Ἠΰτε χείμαρροι ποταμοὶ περί τ' ἀμφί τ' ὄρουσαν·
Πᾶν δ' ἦμάρ μοι ἐπῆλθον, ὁμοῦ δέ με κυκλώσαντο.
18 Τῆλ' ἀπάτερθεν ἔθηκας ἐμοὺς ἑτάρους τε φίλους τε·
Γνωτοί τε πρὶν ἐόντες ἐμοὶ νῦν εἰσιν ἄφαντοι,
Καὶ κευθμῶνας ἔχουσιν, ἵνα σφέας μηκέτ' ὁρῶμαι.

ΨΑΛ. πθ'.

1 Μειλιχίην αἰεὶ ἀναμέλψομαι Ἀθανάτοιο·
Σὴν δέ τ' ἀληθείην, ὥς θ' ὅρκια πιστὰ τέλονται,
Πάσῃσιν γενεῇσιν ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσω.
2 Ἦ γὰρ ἐγὼν ἐφάμην, ἀγανοφροσύνην ἔλεόν τε
Ἔμπεδον αἰὲν ἔσεσθαι· ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι
Σὴ καὶ ἀληθείη θήσεις ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί.
3 Ὅρκια πιστὰ ταμὼν, ἐξαίτῳ μὲν θεράποντι
Σῷ τ' ἐθέμην, ἐφάμην τε, καὶ ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον.
Ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον ἐμῷ θεράποντι Δαβίδῃ.
4 Δώσω τοι παῖδας παίδων μετόπισθεν ἔσεσθαι
Νωλεμὲς, οὐδέ ποτ' οὐ γενεὴ ἄσπερμος ὀλεῖται
Νώνυμος· ἱδρύσω δὲ τεὸν θρόνον ἔμπεδον αἰεί.

5 Οὐρανὸς

5 Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν, Ἄναξ, τεὰ θαύματ' ἀείσει,
Σὴν δὲ τ' ἀληθείην ὁσίων ἀν' ὁμήγυριν ἀνδρῶν.
6 Τίς γὰρ ἐν οὐρανῷ ἐστ' ὃς Ἄνακτι κεν ἰσοφαρίζοι;
Ἠέ τις Ἀθανάτῳ παῖς ἰφθίμων περ ἐόντων
Τλῆ ἶσον φάσθαι, καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην;
7 Ἀνδρῶν ἐιν ὁσίων ἀγορῇ Θεὸς ἠδὲ θοώκῳ
Δίνην αἰδοῖος πέλεται, δεινός τε μέγας τε
Πᾶσι μάλ' ἀνθρώποις, οἵ μιν περί τ' ἀμφί τ' ἔασι.
8 Τίς τοι, Ἄναξ Θεὸς, ἶσος, ὁμοῖος τ' ἔμμορε τιμῆς;
Τίς τοι, Ἄναξ, κρατερός περ ἐὼν, σθένος ἰσοφαρίζοι,
Ὅς ταμίης πολέμοιο πέλεις, στρατιῇσί τ' ἀνάσσεις;
Ἀμφὶ δ' ἀληθείη σε τεὴ κυκλώσατο πάντη.
9 Σὺ κρατέεις πόντοιο, καὶ ἄγριον οἶδμα θαλάσσης
Ἰσχανάεις, παύεις δέ θ' ὕδωρ, ὅτε κύματ' ὀρώρῃ.
10 Αἴγυπτον νέκυν ὥς τε δαϊκτάμενον ξυνέαξας·
Δυσμενέας δὲ διεσκέδασας κρατερῆφι βίηφι,
Σῷ τε βραχίονι· τοὶ δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλη.
11 Σὸς μὲν τ' οὐρανός ἐστι, τεὴ δέ τε γαῖα μέλαινα·
Σὺ χθονὸς εὐρυχόροιο θεμείλια νέρθεν ἔθηκας,
Σὺ χθόνα τεῦξας ὁμοῦ, ὅσα τε χθόνα ναιετάουσιν.
12 Ἀμφότερον δὲ σὺ ποίησας, Βορέην τε Νότον τε·
Σοὶ δὲ γανύσσονται Θαβώρου ἑσπερίοιο,
Ἠώου θ' Ἑρμῶνος ὁμοῦ αἰπεινὰ κάρηνα·
Καί νύ κεν οὔνομα τοῖσι τεὸν μέγα χάρμα γένοιτο.
13 Σοὶ κράτει, σθένεϊ τε κεκασμένος ἐστὶ βραχίων·
Ἰφθίμη δέ τε χεὶρ, καὶ δεξιὴ ὑψιμέδουσα.
14 Εὐνομίη τε δίκη τε τεοῦ θρόνου ἕρμα πέλονται·
Μειλιχίη καὶ ἀληθείη σέθεν ἄντα πάρεισιν.
15 Ὄλβιος ἔπλετο λαὸς, ἀοιδῆς οὐκ ἀδαήμων,
Ὅς τ' εὖ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσί σοι ἀλαλάξαι.
Κεῖνοι σῆς γε, Ἄναξ, φάος ἀθρήσουσιν ὀπωπῆς,
Σοῖς πίσυνοι ἀγανοῖσι προσώπασι, μειλιχίῃ τε,
Ἀσκηθέες ζώοντες, ὅ τοι κεχαρισμένοι εἰσί.
16 Οἵ δὲ σῷ οὐνόματι φρένα τέρψονται ἤματα πάντα,
Αἰεὶ γηθόσυνοι· καὶ εὔφρονα θυμὸν ἔχοντες
Εὐδικίῃσι τεῇσι διαμπερὲς ἀγλαϊεῦνται.
17 Σεῦ γὰρ ἔκητι μέγιστον σφιν ἀέξεται· ὅς δέ τε πάσης
Κῦδός σφιν καὶ ἄγαλμα βίης καὶ κάρτεός ἐστι·
Σῇ δὲ φιλοφροσυνῇ καί κεν κέρας ἄμμιν ἀρθῇ.
18 Ἐκ γάρ τ' Ἀθανάτου ἔρυμ' ἀσφαλὲς ἄμμι καὶ ἀσπὶς

Γίνεται· οὐκ ἄρ' Ὁσίου Ἰσραήλοιο μέδοντος
Ἡμέτερος βασιλεύς, ᾧ τ' αὐτὸς σκῆπτρον ἔδωκεν.
19 Ἦν δὲ πάλαι ὕπαρ ἐσθλόν, ὃ καὶ τετελεσμένον ἦεν,
Ὁππότε φαινόμενός θ' ὁσίῳ τεῷ ἤλθες ἐναργής,
Ὧδέ τε πως εἴπες, (θείη δέ μιν ἀμφεχύτ' ὀμφή)
Ἰφθίμῳ ἥρωϊ φόως τε καὶ ἄλκαρ ἔθηκα,
Κυδήνας θ' ὑψοῦ τιν' ἀμύμονα φῶτα καθεῖσα,
Τόνδ' ἐπεὶ ἐξελόμην, πάντας προβέβηκα τε λαοῦ.
20 Εὗρον ἐμὸν θεράποντα Δαβίδην, καί μιν ἐλαίῳ
Ἐνδυκέως ἔχρισα, τῷδ' ἱερῷ μου λίπ' ἐλαίῳ.
21 Τῷ δέ τ' ἐμὴ χεὶρ ἄγχι παρέσσεται αἰὲν ἑτοίμη,
Ῥεῖ' ἐπαμυνέμεναι, ὅτε οἱ κακὸν ἐγγύθεν ἔλθῃ·
Τῷ τε βραχίων μου δώσει κράτος οὐκ ἐπιεικτόν.
22 Οὔτις ἐ δυσμενέων βίοτον δηλήσετ' ἀπύρας,
Οὐ δόλῳ οὐδὲ βίηφι· κακὸν δέ οἱ οὔτις ἐποίσει
Ἀνδρῶν δυσσεβέων, καὶ ἀτάσθαλον ὕβριν ἐχόντων.
23 Πάγχυ διαρραίσω δηΐους, ἔο τ' ἄντα δαμάσσω,
Ὥς οἱ μὲν πρόσθεν φεύγωσ', ὁ δ' ὄπιθε διώκῃ·
Τοῖσι μὲν ἐχθαίρουσιν ἀεικέα λοιγὸν ἐφήσω.
24 Τῷ δέ τ' ἀληθείη μου ὁμοῦ ἔλεός τε παρέστω·
Καί νύ κεν οὔνομά μου κέρας οἱ καὶ κῦδος ὀφέλλοι.
25 Θήσω δ' οἱ ἐν χερσὶ μέγα κράτος ἠδὲ θάλασσαν,
Καὶ ἐνὶ δεξιτερῇ ποταμοὺς ἀλιμυρήεντας·
Ὄφρα τε παμβασιλεύς, εὐρυκρείων τε γένηται
Ἐξ ἀκαλαρρείταο βαθυρρόου Ὠκεανοῖο
Ἀσσυρίου ποταμοῖο ἐς Εὐφρήταο ῥέεθρα.
26 Ὧδέ τέ μοι ἐρέει, καί με προσπτύξεται ἄντην,
Ἄττα, πατὴρ σύ μοι ἐσσί, Θεός, πέτρη τε φόως τε.
27 Πρωτότοκόν μου ἐθήσω, ἀδελφεῶν ὄχ' ἄριστον·
Δώσω δ' οἱ κρατέειν, πάντων πέρι τ' ἔμμεναι ἄλλων,
Ὅσσοι περ βασιλῆες ἐπὶ χθονὶ κοιρανέοντες.
28 Μειλιχίην δέ οἱ αἰὲν ἐμὴν ἔλεόν τε καθέξω·
Ῥήτρην δ' ἀσφαλέως ἐμά θ' ὅρκια πιστὰ φυλάξω.
29 Ἄλληκτον γενεήν, ἵνα μή ποτε νώνυμος εἴη,
Θήσω οἱ ἤματα πάντα, καὶ ὃν θρόνον ἔμπεδον αἰεί,
Νωλεμὲς ὄφρα μένῃσιν ἅμ' οὐρανῷ ἀστερόεντι.
30 Ἢν δέ τε παῖδες ἑοὶ θεσμόν μου ἠδὲ θέμιστας
Καλλείπωσιν, ἐμῶν τε παρεκβαίνωσι δικαίων·
31 Ἢν δέ τ' ἀτασθαλίῃσι τὰ θέσφατά μου ἀλίτωνται,
Μηδ' ἐθέλωσιν ἐμῇσιν ἐφημοσύνῃσι πιθέσθαι·

32 Ῥάβδῳ

32 Ῥάβδῳ ῥέξας πληγῇσί τ' ἀεικελίῃσι δαμάσσω,
Ἄτην τινύμενος σφετέρην, καὶ σχέτλια ἔργα·
Καὶ ἱμάσιν μάστιξι, κακῶν ἕνεχ' ὅσσα ἔρεξαν.
33 Ἀλλά γε μειλιχίην ἔλεόν τε μου οὐχ ἀλιώσω,
Οὔτ' ὀλέσω, ὃν πρὶν οἱ ὑποστὰς ἐξετέλεσσα·
Ὅρκια πιστὰ ταμὼν, οὐ ψεύσομαι οὔτ' ἀπατήσω.
34 Ῥήξης γὰρ μνήμων ἔσομαι, καὶ συνθεσιάων,
Οὔτοι ὑπερβαίνων· ἐπεὶ οὐ παλινάγρετον αὖθις,
Οὐδ' ἀτηλέτητόν γ' ἔπος ἔσσεται, ὅ,ττι περ εἶπον,
Ἔρξω δ' ὅ,ττι νύ μοι πότ' ἀμείψατο ἕρκος ὀδόντων.
35 Ὤμοσ' ἅπαξ ὁσίην μου, ὅ μοι ὅρκος μέγας ἐστὶ,
Μήποτε Δαβίδῃ ψευσησέμεν, ὅρκια δ' αἰεὶ
Πιστὰ φυλαξέμεναι, τελέσειν τε οἱ ἅσπερ ὑπέστην.
36 Οὐδέ ποτ' ἄσπερμον τέκος οἱ νώνυμνον ὀλεῖται·
Ἄλληκτον δ' αὐτοῦ γένος ἔσσεται αἰὲν ὀπίσσω,
Καὶ θρόνος οἱ παρ' ἔμοιγε διαμπερὲς, ἠέλιος ὥς·
37 Νωλεμέως ἔσται, μενέει δέ τε ὥστε σελήνη·
Μάρτυρος ἠΰ τε πιστὸς ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι.
38 Ἀλλά γε σὺ χερσὸν σὸν ἀπώσαο τηλόθι μᾶλλον,
Ὅς τ' ἀπὸ θυμοῦ σοι, καί οἱ ἀσπερχὲς κεχόλωσο.
39 Συνθεσίην ἀλίωσας, ἰδ' ὅρκια σοῦ θεράποντος·
Κὰδ δ' οἱ στέμμα βαλὼν κεφαλῆς κονίῃσι μίηνας.
40 Πάντα δ' ἄρ' ἕρκε' ἀμάλδυνας, καὶ τείχεα μακρά·
Κέρσας μετὰ πύργων ἔρυσας, καὶ ἐρείψας ἐπάλξεις.
41 Πᾶσι παρερχομένοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα τέτυκται·
Αἰδώς τε λώβη τε περικτιόνεσσιν ἔοισι.
42 Δηΐων δεξιτερὴν ἠδὲ κράτος ὑψόσ' ἀείρας·
Δυσμενέας δ' οἱ πάντας ἐϋφροσύνῃσιν ἴηνας.
43 Καί οἱ ἀνέγναμψας ξίφεος μεγάλοιο ἀκωκὴν,
Οὐδ' οἱ κῦδος ἔδωκας ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Οὐδέ τι χαρμονίην, μελέη δέ οἱ ἄορος ὁρμή.
44 Παῦσάς μιν τιμῆς τε καὶ ἀγλαΐης ἐρατεινῆς,
Σιφλώσας· κατὰ γὰρ θρόνον ὃν βέβληκας ἔραζε.
45 Ὦκα δ' οἱ ἥβης ἄνθος ἀπώλεσας, αἶψα δέ γῆρας
Πρὶν ὥρη μιν ἔχειν· λώβῃ δέ μιν ἀμφεκάλυψας.
46 Ἀλλὰ τέων τέο μέχρις ἐμεῦ ἀπὸ πάμπαν ὀπωπὴν,
Ἀθάνατε, κρύψεις; λήσεις δέ με νωλεμὲς αἰεί;
Ἦ σ' ἄμοτον χόλος αἱρήσει, δειμήεσσά τε μῆνις,
Καιομένη, ὡσεί τε πυρὸς μένος αἰθομένοιο;
47 Μνῆσαι ἐμεῖο, ὡς ἀβληχρός τ' εἴμ' ὠκύμορός τε,

Ὡς

Ὡς ὀλίγος βίος ἐστὶ, μινυνθάδιός τέ μοι αἰών·
Τῶν σὺ μάλ' ἐν θυμῷ μιμνήσκεο· τίπτε δὲ πάντων
Μαψ αὔτως ποίησας ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων;
48 Τίς ποτ' ἂν ᾖ ζωὸς, καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Ὅς θάνατόν τε μόρον τ' οὐκ ὄψεται ὀφθαλμοῖσι,
Κῆρα φυγὼν, ψυχὴν δ' ἣν ῥύσεται ἐξ ἀΐδαο;
49 Ποῦ σὰ, Ἄναξ, ἔλεός τε φιλοφροσύνη τε παλαιή,
Πιστή, ἣν Δαβίδῃ ὑπέσχεο ὅρκον ὀμόσσας;
50 Μνῆσαι, Ἄναξ, λώβης τε καὶ αἴδους σῶν θεραπόντων,
Φράζεο θ', ὥς μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσι
Πολλῶν τε κρατερῶν τε φέρει κάκ' ὀνείδεα λαῶν·
51 Οἷοι δυσμενέες σὰ λωβητῆρες ἔασιν·
Οἷον ὄνειδος, Ἄναξ, ὡς αἴσχεα πολλά τ' ἔχευαν,
Ὡς θυμαλγὲς ἐλέγχειν, Χριστοῖο τεοῖο
Ἴχνεσιν ἠδὲ πόδεσσιν ἐλέγχειν ἀνέθηκαν.
52 Νωλεμέως αἰνείσθω Ἄναξ· ὧδ', ὧδε γένοιτο.

Ψ Α Λ. ϟ'.

1 Ἦρα σύ γ' εἶλαρ, Ἄναξ, ἀλεωρή θ', ἣ σόοι εἰμὲν,
Πάσῃσιν γενεῇσι διαμπερὲς ἄμμι τέτυξαι.
2 Πρὶν ἢ οὔρεα μακρὰ χάος προφόωσδε τεκέσθαι,
Ἠὲ σὲ τεκτοσύνῃσι καμεῖν κλυτὰ πείρατα γαίης,
Καὶ χθόνα πουλυβότειραν ἕδος μερόπων ἀνθρώπων,
Αἰὲν ἀπ' ἀρχῆθεν Θεὸς ἔπλεο σὺ προπάροιθεν,
Ἔπλεο σὺ προπάροιθε, καὶ ἔσσεαι αἰὲν ὀπίσσω.
3 Ἐς πότμον κατάγεις δειλὸν βροτὸν, ἐς τε κονίην·
Εἶπες δὲ, Στρέψασθε παλιμπετὲς ἔθνεα φωτῶν,
Κεῖσ' ὅθεν ἐκγεγάασθε, καὶ αὖθις γαῖα γένοισθε.
4 Καὶ γὰρ ἔναντα σέθεν, χθιζὴ ὡς ἡμέρη οἴη,
Ὄφρα παρῴχηκεν, φυλακή θ' ὡς νυκτὸς ἀμολγῷ
Ῥεῖα παρερχομένη, τῶς χίλιοί εἰσ' ἐνιαυτοί.
5 Τοὺς δ' ἀπόρσας ὁμοῦ ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς
Χειμάρρῳ· οἱ δ' ὦκα παρήλυθον ἠΰτ' ὄνειρος,
Ποίη θ' ὡς, ἥ τ' εἶθαρ ἅμ' ἠοῖ ῥεῖα παρῆλθεν·
6 Ἥ τε πρωῒ τέθηλε, καὶ ἀλδήσκουσα πέφυκε,
Ῥίμφα δὲ παρμέμβλωκε, μινυνθάδιός τέ οἱ αἰὼν,
Ἠδὲ τάχ' ἐξετάμνη ποτὶ ἕσπερα, καὶ ἐμαράνθη.
7 Καὶ γὰρ σεῦ κοτέοντος ἀπολλύμεθ', ἄμμε τ' ἀνίη
Τάρβος τε φρένας εἷλεν, ὅτ' ἀπερχὲς μενεαίνεις.

8 Ἡμί-

8 Ἡμέτερ᾽ ἄϊσυλα ἔργα σέο προπάροιθεν ἔθηκας·
Καὶ ἀλιτήματα κρυπτὰ τεῆς μετὰ φέγγος ὀπωπῆς.
9 Ῥίμφα γὰρ ἡμετέρη διὰ σὸν χόλον οἴχεται αἰών·
Φεύγει δ᾽ ἤματα πάντα κυλινδομένων λυκαβάντων,
Τῶν δὲ τάχα φθιμένων βίος ἄνεται, ὥς τε νόημα.
10 Ἕπτ᾽ ἐτέων δεκάδες πέρας ἡμετέροιο βίοιο·
Εἰ δὲ καὶ ὀγδώκοντα περιπλομένους ἐνιαυτοὺς
Εἰδόμεν ἠνορέῃ, (παῦροι δέ τε ἀνέρες εἶδον)
Ἀλλ᾽ ἔν ἡβώοντες ὀϊζύομεν κακὰ πολλά,
Ἔκ τ᾽ ὀλιγηπελίης, πρὶν γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι,
Ζώομεν ἀχνύμενοι, καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῷ·
Ὡς ἄφαρ ἔκ τ᾽ αἰὼν ἐτάμη, καὶ ἀφιπτάμεθ᾽ ἡμεῖς.
11 Τίς ῥ᾽ ἔγνω ὅσσον κράτος ἔπλετο σοῖο χόλοιο;
Οἷά σε αἰδεῖτ᾽ ἀνὴρ, ὡς οἱ σὰ ἐείσατο μῆνις.
12 Ἤματ᾽ ἀριθμῆσαι βιότου ὡς ἄμμε δίδασκε,
Καρδίῃ ὄφρ᾽ εἰδῶμεν ἐπιφροσύνας ἀγείρεσθαι.
13 Στρέψον, Ἄναξ· τέο μέχρι; σὺ δ᾽ ἵλαον ἔνθεο θυμόν·
Μηκέτι νῦν χαλέπαινε τόσον δμώεσσι τεοῖσι.
14 Πρωῒ μάλ᾽ οἶκτος ἕλοι σε, ἄδην δέ τε ἄμμι γένοιτο
Σῆς ἀγανοφροσύνης· καί κεν τότε γηθήσαιμεν
Θυμῷ νωλεμέως, κεχαροίμεθά τ᾽ ἤματα πάντα.
15 Ἐσθλὰ δίδου πάλιν ἄμμι, γένοιτό τε ἐς τὸ ὀπίσσω
Ὄλβος, ἀτὰρ νῦν δηθὰ κακοῖς ἐχόμεσθά γε πολλοῖς·
Εὔφρηνον δ᾽ ἡμέας, ὅσσαι ἡμέραι ἐκ σέθεν ἦσαν
Πρώτην λευγαλέαι, ὅτε κήδεά τ᾽ ἄμμιν ἐφῆκας·
Ἐσθλὸν δ᾽ ἀντὶ κακοῖο δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβὴν
Νῦν τηέσης, ἐτέων ἀνθ᾽, οἷς ἀνεδέγμεθ᾽ ὀϊζύν.
16 Ἔργον ἀρίζηλον τελέθοι δμώεσσι τεοῖσιν,
Αὐτοῖς τ᾽ ἔργον σὸν, κῦδός τε σφοῖσι τεκέεσσιν.
17 Αἴγλη δ᾽ ἄμμι φάοι τερψίμβροτος Ἀθανάτοιο,
Ἡμετέροιο Θεοῖο· σὺ δ᾽ ἵλαος ἄμμι γένοιο,
Χειρῶν τ᾽ ἔργον ἄεξ᾽ ἴθυνέ τε ἡμετεράων,
Χειρῶν ἔργον ἄεξ᾽ ἴθυνέ τε ἡμετεράων.

ΨΑΛ. ϟα'.

1 ἘΝ κευθμῶνι Θεοῦ ὃς ὑπέρτατος οἰκία ναίει,
Μιμνάζει μάλ᾽ ἕκηλος ὑπὸ σκιῇ Ἀθανάτοιο,
(Ὃς πάντων κρατέει, ἐπεὶ οἱ σθένος οὐκ ἐπιεικτόν)
Ἀτρέμας ἔνθ᾽ εὕδων, ὅθ᾽ ἐπὶ σκέπας ἐστὶ κακοῖο.

Θαρ-

2 Θαρσήσας ἐρέω, Θεὸς ἔπλετό μοι ἀλεωρή,
Ἄλκαρ ἐμόν, μέγα θ' ἕρμα, Θεὸς τέ μοι, ᾧ κε πεποίθω.
3 Ἦ νύ κέ σε ῥύσαιτο ὑπ' ἐκ παγίδος στονοέσσης
Ἰξευτέω, καί σοι ἀπ' ἀεικέα λοιγὸν ἀμύναι.
4 Ἀμπτερά σοι σκέπας ἔσται, ὅ,τε σκιῇ ἀμφικαλύψῃ,
Ἀσκηθὴς τ' ἔσσεαι, πίσυνος πτερύγεσσιν ἑῇσι·
Τοῦ δέ τ' ἀληθείη σάκεϊ ὡς θάρσυνος ἔσσεαι,
Ὡς σάκεϊ στιβαρῷ, ὡς ἀσπίδι τ' ὀμφαλοέσσῃ.
5 Οὔ σοι νυκτερινὰ φρεσὶ δείματα ταρβὸς ἐνόρσει·
Οὐδέ τι πικρὸς ὀϊστὸς, ὅ,τ' ἔνθα καὶ ἔνθα ποτᾶται
Ἠμάτιος, θάνατόν τε φέρων καὶ κῆρα μέλαιναν.
6 Οὐ κακὴ ἐς λοιμοῖο, καὶ ἠερόφοιτις ἐρινὺς,
Ἥ τε κρυφηδὸν ἀλᾶται ἀϊδνέα νυκτὸν ἰοῦσα·
Οὐ κὴρ οὐλομένη, ἣ καὶ μέσῳ ἤματι θύει
Ἀμφαδίην μάρψασα, καὶ ἐν φάει ἄνδρας ὀλέσσε.
7 Χίλιοι ἐγγύθι τοι περί τ' ἀμφί τε σ' αἰπὺν ὄλεθρον
Ἀργαλέως ἀπολεῦνται ἐπήτριμοι ἔνθα καὶ ἔνθα·
Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ·
Πάντες ἐπασσύτεροι ἐπὶ δεξιὰ σοὶ πεσέονται·
Ἀλλὰ σύ γ' ἀσκηθὴς καὶ ἄνουσος τῶνδε πεσόντων
Στήσεαι ἐν τοσσούτῳ ἀπολλυμένων περ ὁμίλῳ,
Οὐδέ τοι ἀσσοτέρω κακὸν ἔσσεται, οὐδ' ὀλίγον περ
Οὔποτ' ἐπιγράψει χρόα σὸν θανατηφόρος ἰός.
8 Ἀλλὰ σύ γ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπόψεαι, ἠδὲ νοήσεις,
Οἷον σχέτλιοι ἄνδρες ἐοικότα μισθὸν ἄροντο,
Σφῆσί τ' ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
9 Ὅττι σοι ἐλπωρὴν ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο
Καὶ κράτος ἔμμεν' ἔφησθα· Θεὸν δέ τε ὑψιμέδοντα
Ἄλκαρ σοι πύργον τ' ἔλλαρ τ' ἄρρηκτον ἔθηκας.
10 Οὔτε τι πῆμα κακοῖο τοι ἔσσεται, οὔτε τις ἄτη,
Οὔτέ τις οὖν λοιμὸς φθισίμβροτος, οὔτε τις ἄλλη
Νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ σχεδὸν ἵξεται ὁππόθι ναίεις.
11 Ἄγγελοι οὐρανίωνες (ὁ γὰρ Θεὸς ὧδ' ἐπιτέλλει,
Ἐν πάσῃσιν ὁδοῖσι παρεισαμένους σε φυλάσσειν,
Ἠδ' ἐπίκουροι σοὶ, πομπῆες καὶ ἀπήμονας εἶναι)
12 Χερσ' ὑπερείδοντές σοι ἀμύντορες αἰὲν ἔσονται
Ὁππόθι κεν βαίνῃς· ἵνα μήποτε πήματι κύρσῃς,
Μηδὲ πόδας βλάψῃς, κόψῃς τε, λίθοιο τ' ἐπαυρῇς.
13 Τῷ μάλα θαρσήσεις, καὶ λὰξ ἐν θήρεσι βαίνων,
Σμερδαλέῳ τε λέοντι καὶ ἀσπίδι φοινηέσσῃ·

14 Καδδὲ

Καδ δὲ νέον γε λέοντα δράκοντά τε ποσσὶ πατήσεις.
14 Οὕνεκά οἱ φίλος εἰμὶ, πίει δέ με κηρόθι μᾶλλον,
Ἔξοχα, τῷ καὶ ἐγώ μιν ῥύσομαι ἠδὲ σαώσω·
Ἕρκος δ᾽ ἔσσομαι αὐτῷ, ὅτ᾽ οὔνομά μευ σάφα οἶδε.
15 Λισσόμενός με βοήσει, ἐγὼ δ᾽ ἐπακούσομαι αὐτοῦ·
Καί οἱ ὁμαρτήσω, παρά τ᾽ ἔσσομαι ἤματι λυγρῷ,
Πρόφρων, καί μιν ἀτέρπτου ὀϊζύος ἐξαναλύσω,
Ῥύσομαι ἔκ τε κακοῖο, καί οἱ μέγα κῦδος ὀρέξω.
16 Ἀλλὰ καί οἱ δώσω δηθὰ ζωοῖσι μετεῖναι,
Ὄφρα τ᾽ ἄδην αἰῶνος ἔχῃ μακρῆς τε φίλης τε,
Αἰεὶ καὶ σόος ἦσι· φόως δέ μευ οἱ ἀναδείξω.

ΨΑΛ. ϞΒʹ.

1 Ἀθάνατ᾽, ἦ καλόν σε κλείειν, καὶ σὸν ἀείδειν
Αἶνον, καὶ κλυτὸν οὔνομ᾽, Ἄναξ, ὕπατε κρειόντων·
2 Σὴν ἀγανοφροσύνην ἅμα τ᾽ ἠοῖ φαινομένηφιν,
Ἠδὲ τ᾽ ἀληθείην ἀγγέλλειν νυκτὸς ἀμολγῷ.
3 Ὀργάνῳ ὑμνείειν δεκαχόρδῳ αἰολοφώνῳ,
Μολπῆς τ᾽ ἐξάρχειν, καὶ ναβλίῳ ἠχήεντι,
Καὶ καλὸν κιθαριζέμεναι φόρμιγγι λιγείῃ.
4 Οὕνεκ᾽ ἐϋφροσύνῃσιν, Ἄναξ, μοι θυμὸν ἴηνας,
Οἷον ἔοργας· ἐγὼ δὲ μετὰ φρεσὶν ἀγλαϊεῦμαι,
Χαιρήσω τ᾽ ἔργοισιν, ἃ χερσὶ τεῇσιν ἔρεξας.
5 Ὡς μεγάλ᾽ ἠδ᾽ ἔκπαγλα σὰ, Ἀθάνατ᾽, ἔργα πέλονται,
Ὡς πολυβενθέα τ᾽ εἰσὶ τεοῦ μηδεύματα θυμοῦ.
6 Νήπιος οὐ τόδε οἶδε, καὶ οὐκ ἐνόησε χαλίφρων·
7 Ὡς ὀλίγον περ ἀλεῖται ἀνέδραμον, ἠΰτε χόρτος,
Τηλεθόωσι δὲ πάντες ἀτάσθαλα μηχανόωντες,
Ὄφρα πρόχνυ κακῶς ἀπολοίατο νωλεμὲς αἰεί.
8 Ἀλλὰ σύ γ᾽ αἰὲν, Ἄναξ, πανυπέρτατος ἤματα πάντα.
9 Δυσμενέες γάρ σοι καὶ ἀνάρσιοι οἵπερ ἔασι,
Δυσμενέες σοὶ ὀλεῦνται, Ἄναξ· διὰ δ᾽ ἄλλυδις ἄλλῃ
Τρέσσουσιν πάντες, τοῖσιν φίλον αἴσυλα ῥέζειν.
10 Αὐτὰρ ἐμόν γε κέρας, κέρας ἠΰτε μονοκέρωτος,
Ὑψόσ᾽ ἀειράμενός μοι ὑπέρτερον εὖχος ἔδωκας·
Καί κεν ἀλειφθείμην χλωρῷ ποτε καὶ λίπ᾽ ἐλαίῳ.
11 Δυσμενέας δὲ παθόντας ὅ μοι φίλον ἔπλετο θυμῷ
Ὄψομαι ὀφθαλμοῖσι· καὶ οὔασι πότμον ἀλειτέων
Πεύσομαι, οἳ ἐπ᾽ ἐμοί γε κακὰ φρονέοντες ὄρουσαν.

12 Ἀνθήσει δ᾽ ὁ δίκαιος ἀνὴρ φοίνικι ἐοικὼς
Καλῇ, ἀεξόμενος κέδρος ὣς μάλα τηλεθόωσα,
Βλωθρῇ, ἣ βλάστησιν ἐνὶ Λιβάνοιο πέφυκε,
Ἢ τὸ περὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἵει τανυήκεας ὄζους.
13 Οἱ πεφυτευμένοι εἰσὶν ἐν οἴκῳ Ἀθανάτοιο,
Καί κεν τηλεθόωσιν ἐν αὐλῇσιν Θεοῦ ἁμοῦ.
14 Οἴσουσιν δ᾽ ἔτι καρπὸν ἐν ἄκρῳ γήραος οὐδῷ·
Καὶ λιπαροί, θαλεροί τ᾽ ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔσονται·
15 Ἀνέρες ὄφρ᾽ εἰδῶσιν, Ἄναξ ὅτι ἐστὶ δίκαιος·
Ἄλκαρ ἐμόν, τῷ δ᾽ οὔτις ἀτασθαλίη ἔνι πάμπαν.

ΨΑΛ. ϟγ´.

1 Ἀθάνατος βασιλεύει, Ἄναξ, καὶ ὑπέρτατός ἐστι,
Κῦδος τ᾽ ἀγλαΐην τ᾽ ἐπιειμένος, εἱμένος ἀλκὴν
Ζώσατο· γαῖα δ᾽ ἄρηρε, καὶ οὔποτέ κεν ὁρμέοιτο.
2 Καὶ πάλαι ἐστήρικτο τεὸς θρόνος ἔμπεδον αἰεί·
Αὐτός τ᾽ αἰὲν ἔπλευ, πρὸ πασάων γενεάων.
3 Δεινὸν, Ἄναξ, βρέμεται ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα·
Ἠχὴν θεσπεσίην ποταμοὶ κελάδοντες ἱεῖσι·
Ῥοχθεῖ μὲν μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο,
Ὕψι δὲ κορθύεται, κορυφοῦται τ᾽ ἄσπετον ὕδωρ.
4 Ὕψι δ᾽ Ἄναξ κρείσσων πολλῶν ὑδάτων ὀρυμαγδοῦ·
Εἰ καὶ κύματα μακρὰ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Δεινὸν μορμύρει, πολλὸν δ᾽ ὅδε κάρτεϊ νικᾷ.
5 Θέσφατά (δὲ μάλα πιστὰ πέλει) τεοῦ, Ἀθάνατ᾽, οἴκου
Κόσμος ἀεὶ ὁσίη, καὶ ἀειπρεπὲς ἔπλετο κάλλος.

ΨΑΛΜ. ϟδ´.

1 Ὄρσο, Ἄναξ· ὦ Θεὸς, ὅτῳ περ τίσις ἐστὶν ὄπις τε,
(Ἥ τ᾽ ὀπίσω περ ἰοῦσα, κίχε βροτὸν, ὅς κεν ἁμάρτῃ)
Οὗ τίσις ἐστὶν ὄπις τε, Θεὸς, δεῦρ᾽ ἄμμι φάεινε.
2 Ὄρσεο νῦν, πάσης ὃς τῆς χθονός ἐσσι δικαστὴς,
Κείνων ἔθνεα πάντα· καὶ ἐς θρόνον ὕψοσ᾽ ἀερθεὶς
Τοῖσιν ὑπερφιάλοισιν ἐοικότα μισθὸν ὄπαζε.
3 Ἕως πότ᾽ ἀλεῖται, Ἄναξ, καὶ ἀτάσθαλοι ἀνέρες αὔτως,
Ἕως πότε δυσσεβέες καὶ ἀτάσθαλοι ἀγλαϊεῦνται;
Ἤπου ὑπὲρ μοῖραν κενεαυχέες αἰὲν ἔσονται;

4 Ἕως

4 Ἕως πότ' ἀγηνορέῃ ἔπεα στερεὰ ἐκβαλέουσιν
Ὑψαγόρῃ; τέο μέχρις ὅσοι κακὰ μηχανόωνται,
Μαψ ἐπιτολμήσουσιν ὑπέρβιον εὐχετάασθαι;
5 Λαὸν σὸν ῥαίουσιν, Ἄναξ, τρύχουσί τε κλῆρον.
6 Χήρας τε, ξείνους τ' ὀλέκουσιν ἀπηνέϊ θυμῷ·
Παισί τ' ἐπ' ὀρφανικοῖσι φόνον καὶ κῆρα φέρουσιν.
7 Εἶπον δ', Ἀθάνατος τοῦτ' οὐκ ἴδεν ὡς ἐτέτυκτο·
Οὔτ' Ἰακωβιαδέων Θεὸς ἔγνω, οὔτ' ἐνόησεν.
8 Ἀλλὰ νοεῖτε καὶ ὔμμες ὅσοι φρένας ἠλεοί ἐστε
Ἐν λαῷ· πινυτοὶ πότ' ἔσεσθ', ἀποφώλιοι αὔτως;
9 Ὅς μὲν τ' οὔας ἔτευξεν, ὅδ' ἄμμορος ἔσσετ' ἀκουῆς;
Ὅς τε καὶ ὀφθαλμὸν τεκτήνατο, οὐκ ἂν ἴδοιτο;
10 Ἔθνεα δ' ὃς μάστιγι δαμᾷ, οὐ τίσετ' ἀλιτρούς;
Ὅς τ' ἄνδρας πινυτὴν καὶ μήδεα πυκνὰ διδάσκει.
11 Ἀνδρομέου εὖ οἶδεν Ἄναξ μελεδήματα θυμοῦ,
Ὡς μάλα κεινά, καὶ ὡς ἀνεμώλιοί εἰσι μενοιναί.
12 Τρὶς μάκαρ ἐστὶν ἀνὴρ καὶ τετράκις, Ἀθάνατ', ὅντιν,
Ὅν τε σὺ πινύμενος τεοῦ ἐκ θεσμοῖο διδάσκεις.
13 Ὄφρα μιν εὔκηλον θείης ἐν ὀϊζύος ὥρῃ,
Μή τι πάθῃ κακόν, εἰσόκ' ἀλείτῃ βόθρος ὀρυχθῇ.
14 Οὐ γὰρ Ἄναξ ὃν λαὸν ἀπώσεται, οὐδὲ μεθήσει,
Οὐδέ τι καλλείψας ὃν κλῆρον ἔρημον ἐάσει.
15 Ἔνθ' αὖτ' εὐνομίῃσι δίκη κ' ἰθεῖα γένοιτο·
Τῷ τε μάλ' οἱ ἕψονται, ὅσοι φρένας αἴσιμοί εἰσι.
16 Τίς κακοεργοῖσίν μοι ἐπ' ἀνθρώποισιν ὀρούσει;
Τίς νύ κεν ἀντίον ἐσταίη, ἐμεῦ εἵνεκ', ἀλειτρέων;
17 Εἰ μὴ Ἄναξ μοι ἀρωγὸς ἔην, σχεδὸν ἂν νεκύεσσιν
Ὡμίλουν, ψυχή τ' ὀλίγου Ἀϊδόσδε βεβήκει,
Ἔνθα τε ναίουσιν στυγῇ εἴδωλα καμόντων.
18 Εἶπον δ' ὀλισθαίνειν ἐφάμην ποδί, καὶ προσέειπον
Ὤισθην, ἔλεός σεο, Ἄναξ, ἐμοὶ ἕρμα τέτυκται.
19 Ὡς πυκιναὶ μελεδῶναι ἐμοὶ ἔσαν ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ
Ὀξεῖαι, τεά μοι παραμύθια θυμὸν ἔτερπεν.
20 Ἦ σύγ' ἀλιτροῖσι σφῷ ἐν θρόνῳ ἠδὲ θοώκῳ
Μίξεαι, οἳ θεσμῷ τε βίην ὕβριν τε φυτεύουσι;
21 Ἰλαδὸν εἰς ἀγορὴν στιχόωσιν ἐπ' ἀνδρὶ δικαίῳ·
Ὅν τ' ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσαν, ἀναίτιον αἷμά τε χεῦαν,
Καδδ' αὐτοῦ δικάσαντες ἀμύμονα φῶτα φονεύουσι.
22 Ἀθάνατος δὲ μέγ' ἕρμα, κακῶν τέ μοι ἐστ' ἀλεωρή,
Καὶ πέτρη αἰπεῖα Θεός μου, ᾧ τε πέποιθα.

23 Ὃς κακορρεξίης σφιν ἐοικότα μισθὸν ὀρέξει,
Αὐτοὺς τῇς σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὀλέσσει·
Αὐτοὺς Ἀθάνατος Θεὸς ἡμέων πάμπαν ὀλέσσει.

ΨΑΛ. ϟε'.

1 ΔΕῦτ᾽ ἄγετ᾽, Ἀθανάτῳ ἐπαγαλλώμεσθα χαρέντες·
Τῷ τ᾽ ἀλαλάξωμεν, κράτος ὃς πέλει ἄμμι φύως τῆς.
2 Φθέωμεν ἄμ᾽ αἰνεῦντές μιν, ἰδ᾽ ὑμνείοντες ἐνωπῇ·
Τῷ τ᾽ ἀλαλάξαντες γλυκερῇ τερπώμεθ᾽ ἀοιδῇ.
3 Ὅττι μέγας Θεός ἐστ᾽ ἱρὸν μένος Ἀθανάτοιο,
Καὶ βασιλεὺς μέγας, ὅς τῶν θεῶν ὕπερ ἐστὶν ἁπάντων.
4 Τοῦ δ᾽ ἐν χειρὶ μυχοί, καὶ νείατα κεύθεα γαίης,
Τοῦ δ᾽ εἰσὶν κορυφαί τ᾽ ὀρέων καὶ περίφρονες ἄκροι.
5 Τοῦ δὲ θάλασσα τέτυκται, ὃ γὰρ τεχνήσατο καὶ τήν·
Ἀλλά γε καὶ τραφερὴν τεκτήνατο χερσὶν ἑῇσι.
6 Δεῦτ᾽ ἄγετ᾽ οὖν ἱκέται ἀζώμεθα Παμβασιλῆα
Προπροκυλινδόμενοι· καὶ προσπιπτώμεθ᾽ Ἄνακτι,
Ἡμέας ὅσπερ ἔτευξε, πάρος καὶ μηδὲν ἐόντας.
7 Αὐτὸς γὰρ Θεός ἐσθ᾽ ἡμέων, ἡμεῖς δέ τε λαὸς
Ὃν τρέφει ἐνδυκέως, ὀΐων πελόμεσθα ἢ πῶϋ,
Τοῦ περικήδεται αὐτός, ἑὴν ὑπερέσχε τῆς χεῖρα·
Σήμερον εἰ πείσεσθε, καὶ ἧς ἐπακούσετε φωνῆς,
8 Μηκέτι κῆρ ἀτέραμνον ἐνὶ φρεσὶν ὔμμι γένοιτο,
Οἷόν τε προτέροις πέλεν ἀνδράσι νεῖκος ἄρῃ
Λυγροῦ, πειρασμοῖό τῆς ἤματι γῇ ἐν ἐρήμῃ·
9 Ὄφρα με ὑμέτεροι πατέρες ποτὲ πειρήτιζον,
Καὶ δοκιμαζέμεναί μ᾽ ἔτλαν φρεσί, θέσκελα ἔργα
Πολλά περ ὀφθαλμοῖσιν ὁρώμενοι, οἷά τ᾽ ἔρεξα.
10 Τῇ δ᾽ ἀνδρῶν γενεῇ μάλ᾽ ἐτείρετό μοι φίλον ἦτορ
Τεσσαράκοντ᾽ ἔτεα, σφέτερ᾽ αἴσυλα ἔργ᾽ ὁρόωντι·
Καὶ ποτ᾽ ἔφην, Ὅδε λαὸς ἀεὶ φρένας ἠλεός ἐστι,
Πλαγκτός τῆς κραδίην, καὶ ἐμὰς οὐκ οἶδε κελεύθους.
11 Τοὔνεκα χωόμενος φρεσὶν ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον,
Μή ποτ᾽ ἐλεύσεσθαι αὐτοὺς ἐμὸν ἐς κατάπαυμα.

ΨΑΛ. ϟϛʹ.

1 Ἀθανάτῳ νέον ὕμνον ἀείδετε· κλείετ' Ἄνακτα
Ὅσσοι ἐπὶ χθονὶ ναίετ', ἀοιδῇ κλείετε πάντες.
2 Κλείετ' Ἄνακτ', αἰνεῦντες ἑὸν κλυτὸν οὔνομ' ἀοιδῇ,
Λαῷ ἀπαγγέλλοντες ἑὸν μῦθον ἤματα πάντα,
Οἷος ὅδ' αἰνέσας ἐστὶ φυλάξαι ἠδὲ σαῶσαι.
3 Κῦδος ἑὸν καταλέξατ' ἐν ἔθνεσι, μέρμερά τ' ἔργα,
Οἷά τε θαύματα ῥέξεν ἐνὶ λαοῖσιν ἅπασιν.
4 Ἀθάνατος μὲν γάρ τε μέγας, μέγα τ' αἰνετός ἐστι·
Δεινός τ', αἰδοῖός τε θεῶν πέλει ἔξοχα πάντων·
5 Πάντες γάρ τε θεοὶ ἐθνέων, εἴδωλα πέλονται,
Οὐ θεοί· Ἀθάνατος δὲ καὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔτευξε.
6 Πὰρ δέ τέ οἱ τιμὴ, καὶ ὑπείροχον ἔπλετο κῦδος·
Ὧ δ' ἐνὶ νηῷ ὁμοῦ κάρτος καὶ κάλλος ἔασιν.
7 Εἶδ' ἄγετ' Ἀθάνατον κυδαίνετε φῦλ' ἀνθρώπων,
Φάσθε δέ μιν πέρι μὲν τιμὴν πέρι δ' ἔμμεναι ἀλκήν.
8 Τιμᾶτ' Ἀθανάτου ὄνομα κλυτὸν, ὡς ἐπέοικεν·
Ἀγλαὰ δῶρα φέροντες ἑὸν δόμον εἰσαφίκεσθε.
9 Πρηνέες ἁζόμενοι ὁσίῃ ἱκετεύετ' Ἄνακτα,
Κἀγίστῃ ὁσίῃ· καί ἑ δείδιθι πᾶσα περὶ χθών.
10 Φάσθε καὶ εἰν ἔθνεσσιν, ὅτ' Ἀθάνατος βασιλεύει,
Ἱδρυνθη δέ τε γαῖα διαμπερὲς, εὖ ἀραρυῖα,
Οὐδέ τι κινυμένη κεν ἑοῖς σομέοιτο θεμέθλοις,
Στῆ δὲ μάλ' ἀσφαλέως, ἐπεί οἱ δίκη ἔρυμα τέτυκται,
Λαοὺς οὕνεκα μέλλει ὅγ' εὐνομίῃσι δικάζειν.
11 Οὐρανὸς εὐφραινέσθω, ἀγαλλομένη δὲ χαιρέτω
Γαῖ' εὐρύστερνος· σμαραγείτω δ' οἶδμα θαλάσσης,
Πάντα τε τῇ ἐνεόνθ', ἁλιοστεφέ' ὅσσα τ' ἔασι.
12 Χαιρόντων δ' ἀγροὶ, ὅσα τ' εἰν ἀγροῖσι πεφύκει·
Καὶ τότε δένδρεα πάντα γανύσσεται, ἄσσα δέ θ' ὕλη
Τηλεθόωσα φύει, καὶ εὐφροσύνῃ ἀλαλάξει,
13 Ἀντίον Ἀθανάτου, ὅτι ἦλθ', ὅτι ἦλθε δικάζειν
Γαῖαν ἅπασαν· ἐπεὶ ὅ κεν ἰθείῃσι δίκῃσι
Κρινέει χθόνα πᾶσαν, ἀληθείῃσί τε λαούς.

ΨΑΛ. ϞϚ'.

1 Ἀθάνατος βασιλεύει, οὗ εἵνεκ' ἐϋφροσύνῃσι
Γαῖά τ' ἰανθείη, ἅμα καὶ κεχαρήατο νῆσοι
Πᾶσαι, ταῖς περὶ πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται.
Ἀμφὶ δέ οἱ κύκλῳ νέφεα σκιόεντα κέχυνται,
2 Καὶ ζόφος ἠερόεις· ἅμα δ' εὐνομίη τε δίκη τε
Οὗ θρόνον ἱδρύσαντο, καί οἱ ἕδος ἀσφαλές εἰσι.
Τοῦ πρὸ μὲν ἤιε πῦρ, πάντῃ δηΐους τ' ἀμάθυνεν.
3 Τοῦ δὲ καὶ ἀστεροπαὶ περί τ' ἀμφί τε γαῖαν ἔλαμψαν·
4 Ὡς ἴδεν, ὡς ῥίγησε καὶ ἔτρεμε πᾶσα περὶ χθών.
Ὡς δ' ὅτε κηρὸς τήκετ' ἐπειγόμενος πυρὸς ὁρμῇ,
5 Ἐγγύθεν ὀρνυμένου· ὣς οὔρεα τήκετ' Ἄνακτος
Ἐγγὺς ἰόντος, Ἄναξ ὅς τε χθονὸς ἔπλετο πάσης.
Κήρυξ εὐδικίης τῆς οὐρανὸς εὐρὺς ὑ[illegible]θη·
6 Καὶ λαοὶ σύμπαντες ἑὸν μέγα κῦδος ὁρῶνται.
Τοὶ δὲ καταισχυνθεῖεν, ὅσοι τ' εἴδωλα σέβονται,
7 Θεοῖσιν ἀγαλλόμενοι καὶ δαίμοσιν οὐτιδανοῖσι.
Τὸν δ' ἄζεσθ', ὅσοι τε θεοὶ καὶ δαίμονές ἐστε.
8 Πευθομένη τόδ' ἔχαιρε γέγηθέ τε πότνια Σιών,
Κούρησιν δέ τ' Ἰουδαίης μάλα θυμὸς ἰάνθη,
Σῶν τε δικαίων εἵνεκ', Ἄναξ, ὁσίων τε θεμίστων.
Καὶ γὰρ, Ἄναξ, σύ γε πᾶσαν ὑπὸ χθόνα πολλὸν ἀέρθης
9 Ῥεῖ'· ὕπατός τε, θεῶν τε μάλ' ἔξοχος ἔπλεο πάντων.
Ὕμμιν ἀπεχθέσθω κακὸν, ὅσσοι Ἄνακτα φιλεῖτε·
10 Ὅσπερ ἑῶν ὁσίων ψυχὰς ζωήν τε φύλαξε,
Καί σφεας εἰρύσατο κρατερῆς ἐκ χειρὸς ἀλειτέων.
Νῦν φάος ἔσπαρται, (φύεται δέ τε καρπὸς ὀπίσσω)
11 Τοῖσι δικαίοισι γλυκερὸν φάος· ἀνδράσι δ' αὖ τε
Χάρμα τ' εὐφροσύνη τ' ἰθὺ φρεσὶν ἦτορ ἔχουσι.
Χαίρετ' Ἄνακτι δίκαιοι· ἐπεὶ δὲ κλείετε κῦδος
12 Οὐνόματός θ' ἱεροῖο, καὶ οὗ μνημήϊον αἰνεῖ.

ΨΑΛ. ϟη'.

1 Εἶδ' ἄγετ', Ἀθανάτῳ καινὴν ἀναμέλψατ' ἀοιδήν,
Οὕνεκα μέρμερα ἔργα καὶ ἄσπετα θαύματ' ἔρεξε·
Δεξιτερὴ δ' οἱ ἔπαλξε φόως, ὅσιός τε βραχίων
Δῶκεν χαρμονίην, καὶ ὑπέρτερον ἤρατο κῦδος.
2 Ἀθάνατος μέγ' ἔφηνε φόως δειλοῖσι βροτοῖσιν·
Ἠδέ τ' ἀείγνωτον τόδε θῆχ', ὡς ῥεῖα σαώσειν
Ἀνέρας, ἐνδυκέως τε· δίκην τε καὶ ἄσπετα ἔργα
Πᾶσι μάλ' ἀμφαδὸν δεῖξεν, ἵν' ἔθνεά τ' εἰσορόωσιν.
3 Οἶκτε ἀληθείης τ' ἐμνήσατο ὃν κατὰ θυμὸν,
Ἐς δόμον Ἰσακίδαο· τὰ δ' ἔσχατα πείρατα γαίης
Πάντ' ἴδεν ἠδ' ἐνόησε Θεοῦ ἔργ' ἡμετέροιο,
Ἵλαος οἷά τ' ἔοργ', ὅτε τ' ἀνέρας ὦρτο σαῶσαι.
4 Πάντα μάλ' Ἀθανάτῳ ἀλαλάξατε πείρατα γαίης·
Τῷδέ τ' ἀγαλλόμενοι οἱ ἐπὶ χθονὶ ναιετάοντες
Γηθεῖτ', ὕμμι τε πᾶσιν ἀνὰ στόμα χάρμα τετύχθω,
Καί μιν ἐπαινεῦντες λιγυρὴν ἐντύνατ' ἀοιδήν.
5 Μολπῇ καὶ φόρμιγγι λιγείῃ κλείετ' Ἄνακτα.
Μέλπετέ μιν φόρμιγγι, μελιφθόγγοισί τ' ἀοιδῆς.
6 Σαλπίγγων τ' ἐνοπῇ, κεράων τ' εὐηχέϊ φωνῇ,
Φωνῇ ἀριζήλῃ ἀλαλάξατε πρὸ Βασιλῆϊ,
Ἀθανάτῳ ἀλαλάξαντες κελαδήσατ' ἐνοπῇ.
7 Πόντος ἅμα συμβραγείτω ἀπείριτος οἴδματι θύων,
Ὅσσα τ' ἐν αὐτῷ ἔασι, (βοὴ δ' ἁλίαστος ὀρώρῃ·)
Γαῖά τε καὶ σύμπαντες ὅσοι μιν ναιετάουσι.
8 Χερσί τε συμπλαταγεῦντες ὁμοῦ ποταμοὶ ἀείδοιεν
Χαιρόντων· ἅμυδίς τ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα·
9 Ἀντίον Ἀθανάτου, ἐπεὶ ἔρχεται ὄφρα δικάζῃ
Γαῖαν· φῦλα βροτῶν ὁ μὲν εὐνομίῃ δικάσειεν,
Ἰθείας λαοῖσί τ' ἔνι κείνοις θέμιστας.

ΨΑΛ. ϟθ'.

1 Ἀθάνατος βασιλεύει, ἅμα τρομεοίατο λαοί·
Τῷδε καὶ ἐν μέσσῳ ἱερῶν ἕδος ἐστὶ Χερούβων,
Ἔνθα καθέζετ' Ἄναξ, κλονέοιτο γε πᾶσα περὶ χθών.
2 Ἐν Σιῶνι μέγας πέλεται Θεός· ὕψι δ' ἀέρθη
Πάντας ὑπὲρ λαοὺς, ὑπὲρ ἔθνεα πάντ' ἀνθρώπων.

3 Αἰδοῖον

3 Αἰδοῖον μέγα τε δεινόν τε σὸν οὔνομα λαοὶ
Κλειόντων ἅμα πάντες, ἐπεὶ μάλα θ' ἱερόν ἐστιν.
4 Οὐρανίος Βασιλεὺς, οὗ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον,
Τίει τ' εὐδικίην, φιλέει δέ τε αἴσιμα πάντα·
Εὐνομίην σὺ πήξαο βροτοῖς, ὁσίας τε θέμιστας,
Ἔν τ' Ἰακωβιάδῃσι δίκην ἰθυντάτα εἴ τις.
5 Δεῦτ' ἄγετ' ὕμνοισιν λιγυροῖς κυδαίνετ' Ἄνακτα,
Ἡμέτερόν γε Θεὸν, περί τε θρόνον ποσὶν αὐτοῦ
Προσπροσκυλινδόμενοι ἄζεσθ', ἐπεὶ ἱερός ἐστιν.
6 Εἰν ἱερεῦσιν ἑοῖσιν ὁμοῦ Μωσῆς τ' Ἀαρών τε,
Ἔν τέ οἱ εὐχομένοισι Σαμουὴλ λάσιον κῆρ·
Οἱ μὲν Ἄνακτ' εὔχοντο, ὁ δ' εὐχομένων ὄπ' ἄκουσε.
7 Τοὺς μὲν ὅγ' ἐκ στήλης προσεφώνεεν ἀχλυοέσσης,
Μέσσου τ' ἐκ νέφεος δεινὴν ἀνενείκατο φωνήν·
Θέσφατα δ' οἱ ἐφύλαξαν, ἐφετμήν θ' ἣν περ ἔδωκε.
8 Τῶν δ' ἐπάκουσας, Ἄναξ ὁ Θεὸς, σφίσι δ' ἵλαος ἦσθα·
Μειλίχιος Θεὸς ἦσθ', εἰ καὶ μετόπισθε νοήσας
Ἄτην τε σφετέρην ἀπετίσαο καὶ κακὰ ἔργα.
9 Εἶτ' ἄγετ' ὕμνοισιν λιγυροῖς κυδαίνετ' Ἄνακτα,
Ἡμέων ὃς Θεός ἐστιν, ἑὸν δ' ὄρος εἰσαφίκεσθε
Ἱερὸν, ἔνθα τέ μιν γενόμενοι αἰδέεσθε·
Ἀθάνατος γὰρ Ἄναξ ἡμέων Θεὸς ἱερός ἐστι.

ΨΑΛ. ρ΄

1 Κλείοντες τὸν Ἄνακτα, μιῇ ἀλαλάξατε φωνῇ·
Τῷ δέ τ' ἀγαλλομένη ἀλαλάξαι πᾶσα περὶ χθὼν,
Ἔθνεά τε ξύμπαντα, βροτῶν τ' ἀπερείσια φῦλα.
2 Ἀθάνατον θεράπευετ' ἐϋφροσύνῃσι νόοιο·
Μολπῇσι γλυκερῇσιν ἑῆς ἀντήσατ' ὀπωπῆς.
3 Ἴσθ' ὅτι μοῦνος Ἄναξ πέλεται Θεὸς, οὐδέ τις ἄλλος·
Ἡμέας δ' αὐτὸς ἔτευξ', οὐκ εἰμὲν δ' αὐτόχθωνοι,
Οὐδέ τι αὐτοφυεῖς, χειρῶν τ' ἔργ' ἡμετεράων,
Ἀλλὰ Θεόδμητοι, αὐτοῦ πελόμεσθα καὶ λαὸς,
Λαὸς μέν τ' αὐτοῦ, ὄϊες δέ τε οἷο νομοῖο.
4 Εἰσοιχνεῖτε πύλας αὐτοῦ, περικαλλέα τ' αὐλήν,
Ὕμνοισιν λιγυροῖσιν ἑὸν κλέος ἀμφιέποντες,
Καὶ ἑὸν οἶκον ἐσέλθετ' ἀοιδιάοντες ὁμοῦ τῇ·
Τὸν δ' αἰνεῖτε, καὶ οὔνομ' ἑὸν κυδαίνετε μολπῇ.
5 Ἀθάνατος γὰρ Ἄναξ ἀγαθός τε καὶ ἤπιός ἐστι,

Τοῦ καὶ ἐνηείη ἔλεός τε διαμπερὲς αἰεὶ
Μίμνει, ἀληθείη τε δι' ἀλλήκτων γενεάων.

ΨΑΛ. ρα'.

1 Μειλιχίην τε δίκην τε μιῇ ἀναμέλψομ' ἀοιδῇ·
Τὴν σ' ἀναμέλψομ', Ἄναξ, σὺ γὰρ ἀμφοτέρῃσι κέκασσαι.
2 Εἶμι δ' ὁδὸν πινυτῇ, καὶ ἀμύμονα βίοτον ἀταρπὸν
Εὖ καὶ ἐπισταμένως· πότε δ' ὡς ἔμ' ἐλεύσεαι; οἴκῳ
Ἐν ἐμῷ ἰθείῃ κραδίῃ πωλήσομαι ἔμπης,
Ὡς καὶ ἀμύμων αὐτὸς ἔω, καὶ ἀμύμονα εἰδώς.
3 Ὄμμασιν οὔ τι ἑκὼν κακὸν ὄψομαι, οὔτ' ἀσύφηλον,
Αἴσυλον οὐδέ τι μοι θήσω προπάροιθεν ὀπωπῆς·
Ἐχθρὰ δέ μοι τῶν δ' ἔργα, παρὲξ ὁδοῦ οἵ τ' ἀλόωνται,
Καί σφε ἀπέκλιναν, τῶν δ' οὔ τι ποθ' ἕξετ' ἐμεῖο.
4 Στρεπτὴ δὲ κραδίην σκολιόφρονος ἀνέρος ἔρροι
Τῆλ' ἀπ' ἐμεῖο· κακὸν δ' οὐ γνώσομαι οὐδὲ φιλήσω.
5 Τὸν δ' ὃς ἐλεγχείην λάθρῃ ἀνέθηκεν ἑταίρῳ,
Καί μιν ἀπόντα κακῶς μωμήσατο, πάμπαν ὀλέσσω.
Οὐδέ κ' ἀνασχέθειν ὑπερηφανέοντα δυναίμην,
Ὄμμα θ' ὑπερφίαλον, καὶ ἀγήνορα θυμὸν ἔχοντα.
6 Ὀφθαλμοὶ δ' ἐμοί εἰσ' ἐπὶ πιστοτάτους ἀνθρώπων,
Χώρῃ ἐν ἡμετέρῃ, ἵν' ὑπωρέγοισί μοι ἔωσι·
Καὶ θεράπων ἐμὸς ἔσται ἀνὴρ, ὃς ἀμύμονα εἰδῇ.
7 Ὃς δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύεται, οὔτοι ἐμῆς γε
Χοίνικος ἅπτεσθαί μιν ἀνέξομαι, οὐδέ τ' ἐμὸν δῶ
Ναίειν, οὐδέ μοι ἄντα μένειν, ὃς ψεύδεα βάζει.
8 Πρωῒ δὲ πάντας ὀλέσσω, ἀτάσθαλοι οἵ περ ἔασι
Γαίῃ ἐν ἡμετέρῃ· ἵν' ἀπ' Ἀθανάτοιο πόληος
Πάντας ἀπορραίσω, ὅσσοι κακὰ μηχανόωνται.

ΨΑΛ. ρβ'.

1 Εὐχωλῆς μευ ἄκουσον, Ἄναξ, ἱκέτεω ὄπα δέξο
Ἵλαος, σέ τε φωνὴ ἐμεῦ βοόωντος ἱκέσθω.
2 Μὴ ἀπ' ἐμεῦ τρέπε ὄσσε κακῇ ἐν ὀϊζύος ὥρῃ,
Νοσφισθείς· μάλ' ἑτοῖμά τοι οὖατ' ἀκουέμεν ἔστω,
Ἤματι λευγαλέῳ τάχα μευ φωνεῦντος ἄκουσον.
3 Ἤματα γάρ μευ ὄλωλε, καὶ οἴχεται ἠΰτε καπνός·
Ὀστέα δ' αὐάνθη, ὡς ἐσχάρη ἐν πυρὸς αὐγῇ.

4 Ὡς δ᾽ ὅταν ἠέλιος βάλλῃ νεοθηλέα ποίην
Ἀκτίνεσσιν ἑῇς, ἡ δὲ βληθεῖσα μαράνθη·
Ὣς καὶ ἐμοὶ ἐμαράνθη ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ·
Ὥστε καὶ τῶν φρεσὶν ἐκλαθόμην σίτοιο πάσασθαι.
5 Οἴκτῳ δ᾽ ὀλοφυρομένῳ καὶ ὄπα στονόεσσαν ἱέντι
Σάρκες μοι φθινύθουσι, κατεσκλήκασι δὲ γυῖα
Τηκεδόνι στυγερῇ, ῥινοῖο δέ τ᾽ ὀστέ᾽ ἔχονται.
6 Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ πελεκᾶν ὡς οἶος ἀλᾶται,
Τοῖος ἐγὼ δειλός· ὥς τε γλαὺξ νυκτὸς ἑταίρη,
Ἥ τ᾽ αἰεὶ μίμνει, ἐρήμαια τ᾽ οἰκία ναίει.
7 Κεῖμ᾽ ἐγρηγορέων, καὶ ἄϋπνος νύκτας ἰαύω·
Στρουθὸς δ᾽ ὥς τε τις εἴμ᾽ ἐπὶ δώμασιν οἶος ἐφίζων.
8 Δυσμενέες πρόπαν ἦμαρ ἐμοὶ κατ᾽ ὀνείδεα χεῦαν
Αὔτως· ὡς κατ᾽ ἐμεῦ κρατερή σφεας λύσσα δέδυκε,
Σὺν δέ τε ὅρκον ὄμοσσαν, ἐμοὶ κακὰ μητιόωντες.
9 Τοὔνεκα δ᾽ ὡς σῖτον κόνιν αἰθαλόεσσαν ἔδηδα·
Δάκρυσ᾽ ἐμοῖσι ποτὸν μίξας, πίον ἁλμυρὸν ὕδωρ·
10 Σὸν δι᾽ ἐπιζάφελόν τε χόλον μῆνίν τε βαρεῖαν·
Ὅττι με πρόσθ᾽ ἀνάειρας, ἔπειτα δὲ καὶ στυφέλιξας.
11 Ἤματά μοι σκιὴ ὡς φθεῖτ᾽, οὐρανὸν ὁππότε μέσσον
Ἠέλιος προλιπὼν ῥέπῃ ἐς ζόφον ἠερόεντα·
Καὶ χρόα καρφόμενος ξηράνθην ἠΰτε ποίη,
Ἢ ὀλίγον τεθαλυῖά τ᾽ ἐπὶ χρόνον, αἶψ᾽ ἐμαράνθη.
12 Ἀλλὰ σύ γ᾽, Ἀθάνατ᾽, ἐσσί, μένεις δέ τε νωλεμὲς αἰεί·
Μνημοσύνη δέ τε σεῖο δι᾽ ἀλλήκτων γενεάων.
13 Ὄρσεαι οὖν, Σιῶνά τ᾽ ὀϊζυρὴν ἐλεήσεις·
Ἤδη γὰρ χρόνος ἦλθε, φίλη τ᾽ ἐλεητύος ὥρη.
14 Ὅττι τεοὶ θεράποντες ἐρείπια τῆς φιλέουσι,
Τούς τε λίθους αὐτῆς, καὶ ἑὴν κόνιν ἀμφαγαπῶσιν,
Αἰδόμενοι ἄεργα τίωσι καὶ ἐν κονίῃσι πεσοῦσαν.
15 Ἔθνεα δ᾽ ὡς δείσουσ᾽ ὄνομα κλυτὸν Ἀθανάτοιο,
Ἁζόμενοι· πάντες δὲ τεὸν κλέος, ὅσσοι ἔασι,
Σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἐπὶ χθονὶ κοιρανέοντες.
16 Ὁππότ᾽ Ἄναξ Σιῶνα φίλην, καὶ τείχεα δείμῃ,
Κύδεϊ ᾧ στίλβων τότε ἀγλαΐῃ τε φανεῖται.
17 Ἀνδρῶν δ᾽ οἰοπόλων, μεγάλη θ᾽ οὓς ἵκετ᾽ ἀνάγκη,
Εὐχωλῆς ἵλαος ἀκούσεται, οὐδ᾽ ἀλογήσει.
18 Γράψει τις τόδ᾽ ἔπεα καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι,
Ὄφρα τ᾽ ἀοίδιμον ᾖσι καὶ ὀψιγόνοις ἀνθρώποις·
Αἰνήσουσι δ᾽ Ἄνακτ᾽, οἳ καν μετόπισθε γένωνται.

19 Ἐκ θρόνου ὑψηλοῦ, ὅθι οἱ ἕδος ἱερόν ἐστιν,
Ἀθάνατος κατεδέρκετο, καὶ εἴσιδε γαῖαν ἔνερθεν,
Ὑψόθεν εἴσιδε γαῖαν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος·
20 Ἀνδρῶν, οἳ κρατερῇσιν ἐέργαται ἐν φυλακῇσι,
Τῶν δέ τ' ἀκοῦσαί τε στοναχὴν, καὶ δέσματα ῥῆξαι·
Αὐτοὺς καὶ θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι,
Οἳ πεπρωμένοι αἴσῃ ὀΐονται θανέεσθαι·
21 Πᾶσι μάλ' ἀμφαδὰ θεῖναι ἀγακλυτὸν οὔνομ' Ἄνακτος
Ἱερῇ ἐν Σιῶνι, καὶ ὃν κλέος ἐν Σολύμοισιν·
22 Ἰλαδὸν ὁππότε λαοὶ ἀγηγέρατ', ἔκ τε πολήων,
Χωρέων θ', ὧν κρατέουσιν ἀγακλειτοὶ βασιλῆες,
Πάντες ἅμ', ἄζοντες ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο.
23 Ἔβλαψέν μ' ἐν ὁδῷ, ἀμβλύνωσεν δέ μοι ἀλκήν,
Καί μ' ἀλαπαδνὸν ἔθηκε, φίλην αἰῶνα κολούσας.
24 Φῆν ἄρα, Μή με, Θεός μου, ἀφ' ἥμισυ αἴρεο ζωῆς,
Μηδέ μοι ἐν μεσάτῳ δεδομένη εἴη τέρμα βίοιο·
Σεῦ δ' ἔτε' ἄλληκτα, ζώεις δέ τε νωλεμὲς αἰεί.
25 Γαίης εὐρυχόροιο πάλαι σὺ θεμείλια θῆκας·
Οὐρανὸν ἀστερόεντα τεῇσί τε χερσὶν ἔτυξας.
26 Ἀλλ' ὁ μὲν ἂν κεν ὄλοιτο, σὺ δ' ἔσσεαι ἄφθιτος αἰεί·
Καί γε παλαιοῦς ἅπας ὁ γηράσοιτό κεν ἠΰτε λώπη·
Ὡς δ' ὅτε τίς τε χλαῖναν ἀπαὶ ἕο θῆκε παλαιήν,
Ἄλλο δ' ἕσσατο φᾶρος, ὅ οἱ παρεχέσκετ' ἀμοιβάς·
Ὣς σύ γ' ἐκεῖν' ἀλλοῖος ὅδ' ἔσσεται, ἢ τὸ πάρος περ.
27 Ἀλλὰ σὺ αἰὲν ὁ αὐτὸς, ἀγήραός τ', ἀθάνατός τε·
Οὐδ' ἐτέων ποτέ τοι ἔσετ' ἢ βιότοιο τελευτή.
28 Τῶν δέ σέ θ' ἀζομένων παῖδες μενέουσι περ ἔμπης,
Παῖς δέ τοι ἔμπεδοι αἰὲν ἔσονται, τοῖσί τ' ὀπίσσω
Οὐδέποτ' ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὀλεῖται.

ΨΑΛ. ργ'

1 Αἶνε', ἐμὴ ψυχὴ, ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο,
Καὶ κραδίη, ὅσα τ' ἐντὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσι,
Πάντ' ἄμυδις κυδαινόντων οὔνομ' ἱερὸν αὐτοῦ.
2 Αἶνε', ἐμὴ ψυχὴ, ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο,
Μηδ' ἐπιλήθεο τῶνδ', ὅσα τοι ποτὲ ἐσθλὰ ἔοργεν.
3 Ὅς τοι ἀφροσυνέας ἀλιτήματα πάντ' ἀφέηκεν·
Ὅς τέ τοι ἰητῆρ, νούσους καὶ ἀκέσσατο πάσας.
4 Ὅς βίοτόν σου ἔρυτο, σέ τ' ἐξεσάωσεν ὀλέθρου·

Μειλιχίῃ τ' ἐλέῳ τε τεὸν στεφάνωσε κάρηνον.
5 Ὅς τε φίλα φρονέων στόμα σοι ἐμπλήσειν ἐάων·
Ὡς δ' ὁπότ' αἰετὸς ὄρνις, ἐπεί μιν γῆρας ἱκάνῃ,
Γίνεται αὖ τε νέος, πτερά τ' ἐκδύς, ἃ πρὶν ἔχησκεν·
Ὣς ὅγε σε, ζωῆς εἴ περ τι τοι ἄνθος ὀλώλῃ,
Γῆρας ἀποξύσας, θήσει νέον ἡβώοντα.
6 Πᾶσι βιαζομένοισιν Ἄναξ ἐπιτάρροθός ἐστι·
Τῶν δ' ἕνεκ' ἰθείας αἰεί τ' ἔκρινε θέμιστας,
Εὐδικίας ἀνέχων, θυμαλγέα δ' ὕβριν ἀλάλκων.
7 Ὅς τε πάλαι ἀνέφηνεν ἑὰς Μωσῆϊ κελεύθους
Θεσμοθόρῳ, τά θ' ἔργ' Ἰσραήλοιό τε παισίν.
8 Ἤπιός ἐστιν Ἄναξ καὶ μείλιχος ἠδ' ἀγανόφρων·
Δὴ δέ μιν ὀψὲ χόλος, μάλα δ' οἱ νόος ἐστ' ἐλεήμων.
9 Οὔ οἱ ἔρις φίλη ἐστ', οὐ νεικέσει ἐμμενὲς αἰεί
Μῆνιν ἀπορρίψει, οὔτ' ἀπηνέως ἐνὶ θυμῷ
Χώσεται, οὔτε χόλον φρεσὶν ἤματα πάντα καθέξει.
10 Τέτληκ', οὐθ' ἡμέας ἔρδει οἷ' ἠλιτόμεσθα·
Οὔτε κακορραφίῃς μισθὸν κακὸν ἄμμιν ὀπάζει.
11 Ὅσσον δ' οὐρανός ἐστιν ὑπὲρ χθόνα πουλυβότειραν·
Τόσσον ὑπέρ τ' ἄνδρας, τοῖσιν νόος ἐστὶ θεουδής,
Οἵ τε μιν ἅζονται, χάρις αὐτοῦ καὶ ἐλεητύς.
12 Ὅσσον δ' ἠέλιός τ' ἀνιὼν ἀπὸ δυσομένοιο,
Τόσσον ἀφ' ἡμείων ἡμέων ἀλιτήματ' ἔθηκεν.
13 Ὡς γὰρ πατὴρ ἑὰ τέκνα φιλοφρονέων ἐλέησεν·
Οὕτω καὶ φρεσὶν ἧσιν Ἄναξ ἐλέησ' ἀνθρώπους,
Οἵ τέ μιν ἠδέσαντο, θεουδέα θυμὸν ἔχοντες.
14 Ἡμέων γὰρ φύσιν οἶδε, δέμας δέ τε, ὡς ἀλαπαδνόν·
Εὖ τόδε καὶ μέμνηται, ὅτ' ἀβληχρὴ κόνις εἰμέν.
15 Οὐ μὲν γάρ τι πέλει μινυνθαδιώτερον ἀνδρός,
Οὔτε καὶ ὠκύμορος πέλεται βίος ἠΰτε ποίη·
Ἄνθει δ' ἶσα τέθηλε, μινυνθά περ, οὐ μάλα δηρόν,
Ἄνθει εἰν ἀγροῖσιν, ὃς αἰὼν τ' ὀλιγίσῃ.
16 Ἦλθε γὰρ ἐξαπίνης ἄνεμος, τὸ δέ τ' οἴχετ' ἄφαντον,
Αἶψα μαραινόμενον· χῶρος δ' ἑὸς οὔ τι μιν ἔγνω.
17 Ἀθανάτου δ' ἔλεος περί τε πασέων γενεάων,
Ἐς πάντας τε διηνεκέως ἔπεθ' ὕστερον αὖθις
Τοῖσί μιν ἀζομένοισιν ἐνὶ φρεσίν· εὐδικίη τε
Ἐς παῖδας παίδων, τοί κεν μετόπισθε γένωνται·
18 Εἰς αὐτοὺς ὅσοι τὰ ἃ ὅρκια πιστὰ φυλάξαν,
Καὶ μνήσαντ' ἐπέων, ἵν' ἑὰς τελέσωσιν ἐφετμάς.

19 Ὃν θρόνον ἐυ ἵδρυσεν ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι
Ἀθάνατος, καὶ κράτος ἑὸν πάντεσσιν ἀνάσσει.
20 Αἰνεῖτ' ὔμμες Ἄνακτ', ἑοὶ Ἄγγελοι οὐρανίωνες,
Οἳ κάρτεϊ προβεβήκαθ', ἑόν τ' ἐτελέσσατε μῦθον
Πρόφρονες, οὐδ' ἀπιθήσατ' ἐφημοσύνῃσιν ἑῇσιν.
21 Αἰνεῖτ' ὔμμες Ἄνακτ', ὅσοι ἄρα οἱ στρατιαί ἐστε,
Ὀτρηροὶ θεράποντες, ἑὰς τελέοντες ἐφετμάς.
22 Ἀλλ' αἰνεῖτε καὶ ὔμμες Ἄνακτ', ἑὰ ἔργα τὰ πάντα,
Χώροις ἐν πάντεσσιν, ὅσοισι καὶ ἐμβασιλεύει·
Εἶα δ' ἄγ', ἐμὴ ψυχή, σὺ δέ τ' αἴνει καὶ τὸν Ἄνακτα.

ΨΑΛ. ρδ'.

1 Αἴνε', ἐμὴ ψυχή, ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο·
Ἦ μάλα μὲν μέγας ἔπλευ, Ἄναξ, ὃς ἐμὸς Θεός ἐσσι·
Κῦδός τ' ἀγλαΐην τε τεὴν περὶ εἵματ' ἔθηκας.
2 Ἑσσάμενος λαμπρὸν φάος ὡς εὐεργέα λώπην·
Οὐρανὸν εὐρὺν ὕπερθε τανύσσας, ἠΰτε δέρμα,
Ὡς ὅτε τις τανύσας κλισίην εὔκυκλον ἔθηκεν.
3 Ὅς τε δοκοὺς θαλάμων, ἠδ' ἴκρια τῶν ὑπερῴων,
Θαῦμα ἰδεῖν, ἔστησεν ἐν ὕδασι καὶ νεφέλῃσιν·
Ὑψί δὲ κυανέοισιν ἐφεζόμενος νεφέεσσι,
Κυδιόων φέρεται, ὡς ἅρμασι κολλητοῖσι,
Ῥίμφα βιβὰς πτερύγεσσι πολυπλάγκτου ἀνέμοιο.
4 Καὶ Νόας οὐρανίους, ἑοὶ Ἄγγελοι οἵ τε πέλονται,
Οὐ χρεὸ ἔχοντας ἔταξε, θοοὺς δέ τε ὥσπερ ἀήτας·
Καὶ θεράποντας ἑοὺς πυρὸς ὡς φλόγα αἰθομένοιο.
5 Ὃς πάλαι εὐρυχόροιο θεμείλια θήκατο γαίης
Ἀσφαλέ', ὄφρα μένῃσι μάλ' ἔμπεδος, αἰὲν ἐοῦσα,
Οὔποτε κινυμένη, διὰ δ' ἀμπερὲς ἐστηκυῖα.
6 Βένθεσι μὲν τὰ πρῶθ' ὡς φάρεϊ ἀμφεκάλυψας,
Οὐδέ πω ἀγκαθέειν δύνατο ξηρὸν ἠπείροιο,
Ἶζον βενθοσύνῃσι· καὶ ὕπνος ἱκανόωντος
Ὕδατα τολμήεντα ὑπὲρ ὄρεα μακρὰ βέβηκε.
7 Σεῖο δ' ὁμοκλήσαντος ἄφαρ φύγον, ὥς τε σοῦ φωνῇ
Δεινὸν βροντήσαντος, πάντες τ' ἐσσυμένως ἐφοβεῖτο,
Καί σε ὑποδδείσαντα κατήϊε πολλὸν ἔνερθεν,
Ἐς μισγάγκειαν, ξυνέσιν θ' ὑδάτων ἐειδόπων.
8 Εἰς ὄρε' ἂψ ἀναβαίνει ὑποχθονίοισιν ἐναύλοις,
Καί ῥ' οὖδας καταβαίνει, ἰδ' ἐκ πηγέων προρέοντα

Ἐξ

Ἐξ ὀρέων ἐπὶ χῶρ διά τ' ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας
Σεύεται, ὄφρα θ' ἱκάνῃ ἐς ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Ὁππόθι σὺ ξυνόν σφιν ἕδος καὶ χῶρον ἔθηκας.
9 Τέρμα δὲ σύ σφιν ἔταξας, ὃ οὐ θέμις ἐστὶ περῆσαι,
Οὐδ' ἐξαῦτις ὑπὲρ χθόνα βήμεναι, οὐδὲ καλύψαι,
Εἴπερ κῦμα τὸ παφλάζῃ, μέγα δ' οἴδματι θῦον
Μορμύρῃ πέλαγος, περόωσι ῥέον ἐμμεμαὼς αἰεί,
Ἠϊόνας δ' οὐδ' ὣς ὑπεράλλεται ἱέμενόν περ.
10 Πηγὰς ἐς ποταμοὺς καὶ πίσεα ποιήεντα
Ἄγκεά τε προέηκεν ἀν' οὔρεα μέσσα ῥέουσας.
11 Φηρσὶν ὀρεσκῴοις ἔνθεν ποτὸν ἔπλετο πᾶσι·
Καὶ ὄνοι ἀγρότεροι ἄφεσαν πολυκαγκέα δίψαν.
12 Πὰρ δὲ γένος ναίουσιν ὑπουρανίων πετεηνῶν,
Δενδρέων ἐν ὄζοισιν ἀοιδιάον πυκινοῖσιν.
13 Ἐξ ὑπερωϊόφιν δ' ἄρδει ὄμβροισι κάρηνα
Ἠλιβάτων ὀρέων, ἵνα μὴ ἀρδμοῖο χατίζῃ
Ὑδάτων οὐρανόθεν· βρίθει καρποῖσι τεοῖσι
Γαῖα, τεῶν τ' ἔργων πλῆτο ζείδωρος ἄρουρα.
14 Ἡ δέ τε τοῖο ἕκητι φύει τεθηλέα ποίην,
Θήρεσσι μὲν ποίην, βοτάνην δέ τε ἀνθρώποισιν·
Ἀλλὰ καὶ ἐκ γαίης προφέρει μελιηδέα σῖτον·
15 Οἶνόν θ', ὅς τ' ἀνδρὸς κραδίην καὶ θυμὸν ἰαίνει,
Ἠδέ τ' ἔλαιον, ὃ καὶ λιπαρήν οἱ θῆκεν ὀπωπήν.
Ἄρτον τε, κραδίης ὅσπερ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή,
Ἄρτον θ' ἕρμα βίοιο, καὶ ἄλφιτα μυελὸν ἀνδρῶν.
16 Δένδρεά τ' Ἀθανάτοιο μάλ' ἀλδήσκοντα τεθήλει,
Οὔτε ποτ' οὖν νοτίης ἐπιδεύεται, οὔτε τὰ ἄλλα·
Καὶ κέδροι Λιβάνοιο θυώδεος, ἃς ἐφύτευσεν.
17 Ἔνθα σφὰς ὄρνιθες ἐτεκτήναντο καλιάς,
Ὄζοις ἐν πυκινοῖσι τετυγμένα δώματ' ἔχουσαι·
Τῇσι μέτ' οἰκία κεῖνα, φίλους κομέων τε τοκῆας,
Ναιετάει ἐλάτῃσιν ἐν ὑψηλῇσι πελαργός.
18 Ἄγριοι αἶγες ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα·
Πέτραι τε γλαφυραὶ πυκινὸς δόμος ἀρκτιμύεσσιν·
Ἢ σύες ἀμφότεροι, καί τέ σφιν φυκτὰ πέλονται,
Μήπως ὠμηστῇσιν ἐλάφεια θηροὶ γένωνται.
19 Τοῖο δ' ἕκητι σελήνη ἐν ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ
Πλήθει τε, φθίνει τε, καὶ εὖ ὥρῃσιν ἀνάσσει.
Πᾶν δ' ἦμαρ φέρεται λαμπρὸν φάος ἠελίοιο,
Ὅς τ' ἐπεὶ ἠῶθεν περίων δρόμον ὃν τελύσσῃ,

Ἐυ

Εὖ οἶδεν καταδῦναι, ὅταν μέλας ἕσπερος ἔλθῃ.
20 Σὺ κνέφας ἱερὸν ἧκας, ἰδ' ἤλυθε νὺξ ἐρεβεννή,
Καὶ (σκιόωνται) ἀγυιαὶ ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Καὶ τότε θηρία πάντα, τά τε τρέφει ἄσπετος ὕλη,
Ἐξέρποντα θύραζε (κακὸς γὰρ λιμὸς ἀνώγει)
Προβλώσκουσ', εἴπου τι ἕλωρ καὶ κύρμα κιχεῖεν.
21 Καὶ τότε μὲν οἱ νέοι ἀναμὰς δύουσι λέοντες,
Οἴκτρ' ὠρυόμενοι, βρυχὴ δὲ τὸν οὐρανὸν ἵκει·
Ὡς οἵγε βρώμην τὴν παρὰ Θεοῦ αἰτίζουσιν.
22 Αὐτὰρ ὅτ' ἠέλιός γε νέον προσέβαλλεν ἀρούρας
Οὐρανὸν εἰσανιών, τότ' ἀολλέες ἠγερέθονται,
Ἄψορρον δ', ἐπεὶ οὖν καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Κακκείοντες ἴασι, καὶ εἰν εὐνῇσι κέονται.
23 Πρώϊος αὖτ' ἀνὴρ προέμολεν καμάτοιο μεμηλώς,
Ἠμάτιος τὰ ἃ ἔργα πονεύμενος, εἰσόκεν ἔλθῃ
Δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.
24 Ὡς ἀπερείσια σὰ, ὡς ποικίλα τ' ἔργα πέλονται,
Ἀθάνατ'· ἦ μάλα πάντα νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
Ἔρξας· γαῖα μέλαινα τεῶν ἔμπλητο ἐάων.
25 Ὡς καὶ ἀθέσφατος ἥδε καὶ εὐρὺ ῥέουσα θάλασσα,
Ἔνθα δ' ἄπειρ νεπόδων τὸ γένος, καὶ μυρία φῦλα
Εἰναλίων νηχομένων, ἅμα μικρῶν τε μεγάλων τε.
26 Ἔνθα δὲ νῆες ἴασι πολύζυγοι, αἵ θ' ἁλὸς ἵπποι
Ἀνδράσι γίγνονται, περόωσι δὲ πουλὺν ἐφ' ὑγρήν.
Ἔνθα δ' ἁλὸς μέγα θαῦμα, πλώϊος ὄβριμος ἰχθύς,
Κῆτος, τόν τε σὺ τεῦξας ἀτεμβέμεναι ἐνὶ πόντῳ.
27 Σοὶ ἔτι ταῦτά γ' ἐέλπονται ποτιδέγμενα πάντα,
Εἰσόκ' ἐν ὥρῃ σφιν βρωτὴν μενοεικέα δοίης.
28 Τὴν δὲ σὺ μὲν δώσεις, τὰ δὲ συλλέξαντο ἀθρόοι·
Σεῦ ὅτ' ἀνοίξαντος χεῖρα πλήθουσιν ἐάων.
29 Τῶν δ' ἀπονόσφι τεὸν σὺ ἀποστρέψαντος ὀπωπήν,
Ἔκπαγλα κλονέονται· ἀϋτμὴν δ' ἦν ἀφέλῃαι,
Θνήσκουσιν, τάχα δ' αὖτε κόνις καὶ γαῖα γίνονται.
30 Πνεῦμα δὲ σὸν ἦν προΐῃσθα, τὰ δ' ἄλλα μετ' ἄλλα τέτυκται.
Οὐδὲ φύσις ποτ' ὄλωλεν, ἀεὶ γάρ τ' εἴαρος ὥρῃ
Γαίης ζειδώροιο νέον σὺ πρόσωπον ἔθηκας.
31 Ἄφθιτον, ἄλληκτόν τ' ἔσεται κλέος Ἀθανάτοιο·
Ἀθάνατος μέγα χαιρήσει ἔργοισιν ἑοῖσι.
32 Τοῦ δέ μιν εἰσορόωντος ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γαῖαν·
Τοῦ δὲ καὶ ἁπτομένου ὀρέων ἐκ καπνὸς ὄρουσεν.

33 Ὀφρ

33 Ὄφρα γ' ἔτι ζώω, καὶ ὁρῶ φάος ἠελίοιο,
Κλείω Ἄνακτ', ὑμνήσω ἐμὸν Θεόν, εἰσόκ' ἀϋτμὴ
Ἐν στήθεσσι μένῃ, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ.
34 Ἡδέα μοι ἔσσονται ἐμοῦ μελεδήματα θυμοῦ,
Ὁππότε βαλλόμενος μὰν ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω·
Καί κεν Ἄναξ μοι τέρπηται καὶ χάρμα γένοιτο.
35 Γαίης ἐξαπολοίατ', ἀλεῖται οἵπερ ἔασι·
Μηδέ τ' ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔτι ζωοῖσι μετεῖεν·
Αἴνεε σύ, ψυχή μου, Ἄνακτα. Κλείετ' Ἄνακτα.

Ψ Α Λ. ρε'.

1 Κλείετ' Ἄνακτ', αὐτόν τ' ἐπί τ' οὔνομ' ἑὸν καλέοντες.
Ἔργ' ὅσα τ' αὐτὸς ἔρεξ', ἐνὶ λαοῖς ἀμφραδὲς θέσθε.
2 Ὑμνοιάν μιν ἀείδετ', ἀείδετέ μιν λιγυροῖσι,
Πάνθ' ἑὰ μέρμερα ἔργα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες.
3 Ἱερὸν οὔνομ' ἑὸν μέγα τ' ὔμμιν χάρμα γένοιτο·
Τῷ δ' ἐπαγαλλόμενοι μάλ' ἐνὶ φρεσὶν εὐχετάασθε·
Τοῖσι γὰρ γηθήσαι κραδίη, οἵ τ' Ἀθανάτοιο
Αἰὲν ἐέλδονται, καί σφεας γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.
4 Ἀθάνατον ζητεῖτε, τό, τε κράτος Ἀθανάτοιο·
Δίζεσθε νωλεμὲς αἰεὶ ἑὴν χαρίεσσαν ὀπωπήν.
5 Εὖ δὲ γὰρ μιμνήσκεσθε τάδε φρεσίν, οἷά τ' ἔρεξε,
Θέσκελα, μέρμερά τ' ἔργα, (τάφος δ' ἔχεν εἰσορόωντας)
Θαύματα· οἷά τ' ἔειπεν, ἀθέσφατα, ἠδὲ θέμιστας.
6 Ὑμεῖς οἱ Ἀβραμίοιο ἀμύμονος ἐκ θεράποντος
Αἵματος ἐκγεγαῶτες, ἑῆς τ' ἐξ ἐστὲ γενέθλης·
Παῖδες Ἰακώβου, ὃν ἐλέξατο καὶ περὶ πάντων.
7 Αὐτὸς Ἄναξ Θεὸς ἁμός, ὃς δίκας εὐρὺ ῥέζει,
Καὶ ἀνὰ γαῖαν ἅπασαν ἀγακλυταί εἰσι θέμιστες.
8 Ῥήτρης τῆς μέμνηται, ἰδ' ὅρκια πιστὰ φύλαξε
Νωλεμές, ἠδὲ λόγον, τὸν ἐπ' ἐσσομένοισιν ἔτελλε,
Μέχρι τε χιλιάδος γενεάων ἔμπεδον ἐστί.
9 Πρὸς φίλον Ἄβραμον τάμεν ὅρκια συνθεσιάων·
Ἰσάκῳ δ', ἵνα πιστὰ μένῃ, μέγαν ὅρκον ὄμοσσε.
10 Τὸν δὲ διηνεκέως Ἰακώβῳ θεσμὸν ἔθηκε,
Συνθεσίην Ἰσραήλῳ διά τ' ἀμπερὲς αἰεί.
11 Ὥς ἔφατ' ἦν καὶ ὑπέσχετ'· Ἐγὼ Χαναναΐδα γαῖαν
Δώσω ὔμμιν ἔχειν, κλῆσιν, μοῖραν γὰρ δάσασθε,
Ὑμῖν γὰρ καὶ παισὶ κλῆρον πατρῷον ἐστί.

Ὀλ'

12 Ὄφρ' ἔτι παυρότεροι, λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν,
Ἐν δ' αὐτῇ ξεῖνοί τ' καὶ ἀλλοδαποὶ ἄνθρωποι.
13 Καὶ μεταναστάι ἔσαν, γαίης δέ τ' γαῖαν ἄμειβον,
Πολλῶν καὶ δήμων ἴδον ἄστεα, καὶ βασιλήων,
Πλαζχθέντες, λαοῖό τ' ἀπ' ἄλλυ ἄλλον ἵκοντο.
14 Οὐδέ τιν' ὑβρίζειν σφέας εἴασεν, ἢ κακὰ ῥέζειν·
Τῶν δ' ἕνεκεν νείκεσσεν ὑπερμενέας βασιλῆας.
15 Μή πως ἅπτεσθε Χριστῶν μου, ἀλλ' ἀπὸ χεῖρας
Ἴσχεσθ' αἰδεσθέντες· ἐμὰς δέ τε μήτις ἐν ὑμῖν
Μάντιας ὑβρίζοι, μηδέ σφιν πῆμα φυτεύοι.
16 Ὣς ὅγ' ὁμοκλήσας ἔπος ηὔδα· αὐτὰρ ἔπειτα
Γαίῃ λιμὸν ἐνῶρσε κακὸν, τείχοντο δὲ λαοί,
Σῖτον ἐπεί σφιν ὄλεσσε, καὶ ἄλφιτα μυελὸν ἀνδρῶν,
Ἄρτον τε βροτέοιο μέγ' ἕρμα μέρος τε βίοιο.
17 Ἀνέρα δὲ προΐπεμψεν ὁδὸν σφιν ἑτοιμάσοντα,
Δῖον Ἰώσηφον, τόν τ' ἀνδράσι τηλεδαποῖσι
Δμῶ' ἔμμεναι πέρνάντες, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπηύρων.
18 Τὸν δὲ πόδας δήσαντες ἀεικελίῃσι πέδῃσι
Σχέτλιοι ἔβλαψαν· χαλεποὺς δὲ ἑ δεσμοὺς ἔδαμνα,
Ὀξείης τ' ὀδύνῃσι περὶ φρένας ἵκε σίδηρος.
19 Ὄφρ' ἔπος ἔμπεδον ἦν, ὃ θεοπροπέων ἀγόρευεν,
Οὐδ' ἀτελεύτητον· τότε θέσφατα δ' Ἀθανάτοιο
Ἠδὲ λόγος καθαρὸν καὶ ἀναίτιον αὐτὸν ἔθηκε.
20 Πέμψεν ἄναξ κήρυκα, λύσε τέ μιν ἐξαναλύσε
Καὶ δεσμῶν, καὶ ἀφῆκεν ἐλεύθερον ὄρχαμος ἀνδρῶν.
21 Δῶκε δ' οἱ ἀρχὸν ἔμεν, καὶ ἐπίσκοπον οἷο δόμοιο,
Κήδεσθαί τε βίου, καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσειν,
Πάντα μάλ' ὡς δέπῃ, τῶν τε κράτος ἦν ἐνὶ οἴκῳ.
22 Ὄφρα καὶ ἃ λαοῦ ἡγήτορας ἠδὲ μέδοντας
Δήσαι, ἐρητύσαι τε, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ·
Ἀνέρας ἔκ τ' αὐτοῦ βουληφόρους ἠδὲ γέροντες
Αἰδοῖοι πινυτὴν καὶ μήδεα πυκνὰ δαεῖεν.
23 Ἤλυθεν Αἴγυπτόνδ' ἱερὸν γένος Ἰσραήλ,
Γῇ ἐνὶ Χαμιαδέων Ἰάκωβός τ' οἰκία ναῖεν.
24 Ἔνθ' ὃν λαὸν ἄεξε, καί οἱ μέγα κάρτος ὄφελλεν
Κρείσσονα δυσμενέων καὶ ὑπείροχον ἔμμεν' ἔδωκε.
25 Τῶν δέ τε κῆρ ἔτρεψε, καὶ ἐχθοδοπῆσαι ἐφῆκεν
Ὧ λαῷ, θεράποντας ἑοὺς ἀπατήλια τ' ἔρδειν.
26 Μωσῆα σφιν ἔπεμψε πελάλυτον ὃν θεράποντα,
Ἠδ' Ἀαρῶνα φίλον, ὃν ἐλέξατο οἱ ἱερῆα.

27 Οἱ δ' αὐτοῦ τέρατα σφισὶν ἐν μέσσοισιν ἔφηναν,
Πολλὰ τὰ θαύματ' ἔρεξαν ἐνὶ Χαμηΐδι γαίῃ.
28 Τῇ δέ τ' ἐνὶ ζόφον ἧκε μελάντερον ἠΰτε πίσσαν,
Ἀχλὺς δ' ἦν ἐρεβεννὴ ἐπὶ χθονί· τοὶ δ' ἐτέλεσσαν
Πάντα μάλ' ὡς ἐκέλευσε, καὶ οὐκ ἀπίθησαν ἐφετμῇ.
29 Ὕδατα δ' εἰς αἷμα τρέψεν, καὶ ἀπώλεσεν ἰχθῦς.
30 Ἔβρυε δὲ χθὼν πᾶσ' ἐλεοθρέπτοις βατράχοισιν·
Οἳ τῶν σκηπτούχων ἀνάκτων δώματ' ἵκοντο,
Αὐτῶν καὶ θαλάμους ὑπερώϊά τ' εἰσανέβησαν.
31 Ἤλυθε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ
Τοῦ δ' ἐπιτελλομένου· φθεῖρές τ' ἀνὰ γαῖαν ἅπασαν.
32 Ἀντ' ὄμβροιο χάλαζαν ἵει καρπῶν ὀλέτειραν,
Τῶν δ' ἐπὶ γῇ στεροπήν τε, πυρὸς φλόγα τ' αἰθομένοιο.
33 Τῆσι δ' ἐϋσταφύλους αὐτῶν ἔπληξεν ἀλωάς,
Ἄμπελοι ἔνθα τ' ἔσαν, καὶ συκαῖ τηλεθόωσαι·
Τὰς δ' ἔβαλ' οὐρανόθεν, τῶν δέ τι καρπὸν ὄλεσσε,
Δένδρεά θ' ὑψίκομα σφετέρην κατὰ γαῖαν ἔαξεν.
34 Ὡς ὅγε μῦθον ἔειπεν, ἄφαρ στρατὸς ἄσπετος ἦλθεν,
Ἀκρίδες ἀλλόμεναι, τεττίγων τ' ἄγρια φῦλα,
Μυρίοι, ὅσσα τὰ φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ.
35 Καδ δ' ἔφαγον βοτάνην, ποίην τ' ἐριθηλέα πᾶσαν
Γαίῃ ἐνὶ σφετέρῃ, βρῶσαν δὲ τὸν καρπὸν ἀρούρης.
36 Πρωτόγονα ξύμπαντα κατέκτανε τῶν δ' ἐνὶ γαίῃ,
Ἄργματα τῆς σφετέρης ἀδροτῆτος τοῦ σθένεός τε.
37 Ἐκ δ' ἄγεν ὃν λαόν, τοὶ δ' ἐξελθόντες ἔβησαν
Πλειοτέρῃ σὺν χειρί, καὶ ἐκ Νειλώϊδος αἴης
Ἄργυρον ἐκχέοντο ἅλις χρυσόν τε φέροντες·
Οὐδ' ἄρα τις φύλοισιν ἐνὶ σφετέροισιν ἄναλκυς,
Οὔτ' ἀλαπαδνὸς ἔην, πᾶσιν δὲ μάλ' ἔμπεδος ἀλκή.
38 Οὐδέ τι οὖν πένθος Νειλώϊδα γαῖαν ἵκανεν,
Οὐδὲ γὰρ Αἰγυπτίοισιν ἄχος ἦν ἀντ' ἐξανιόντων·
Γήθησαν δὲ τῷ θυμῷ, ἐπεὶ σφέας δείδισαν αἰνῶς.
39 Κυάνεον δὲ νέφος σκέπας ἔμμεναι ἐξεπέτασσε,
Λαμπέμεναι τ' ἀνὰ νύκτα πυρὸς σέλας αἰθομένοιο.
40 Οἱ μὲν δαῖτ' αἴτιζον, ὁ δ' ἐξ ἁλὸς ὄρτυγας ἧκεν·
Οὐράνιόν τε ἅλις σφιν ἀπ' αἰθέρος ἄρτον ἔδωκε.
41 Πέτρην μὲν τ' ἀνέῳξ', ἐκ δ' ἔσσυτο νήχυτον ὕδωρ,
Διψάσι δ' ἐν γαίῃ ῥέεν, ὡς ποταμοῖο ῥέεθρα,
Θαῦμα ἰδεῖν, ἵνα μή τι ποτοῦ ἐπιδευέες ὦσι.
42 Καὶ γὰρ ὑποσχεσίης ἱρῆς μιμνήσκετο θυμῷ,

Τὴν

Τὴν πάλαι Ἀβραάμῳ ὑπέσχετο ᾧ θεράποντι.
43 Ὡς ἑὸν ἔξαγε λαὸν ἐϋφροσύνῃσι χαρέντα·
Οὓς καὶ ἐλέξατο, ῥύσατ' ἐχθομένους μάλ' ὀδύνῃ,
Οἱ δέ τ' ἀγηθόμενοι καὶ ἀοιδιόωντες ἔβησαν.
44 Τοῖσι δὲ καὶ χώρας ἐθνέων καὶ γαῖαν ὄπασσε·
Λαῶν ἀλλοδαπῶν τε ἀρούρας, πίονά τ' ἔργα,
Ἀλλότριον κάματόν τ' ἐχέμεν σφι κλῆρον ἔδωκεν.
45 Ὄφρα φυλάξαιεν τὰ ἃ θέσφατα, ὡς ἐπέτελλε,
Καὶ θεσμοῖσιν ἑοῖσι πιθοίατο. Κλεῖετ' Ἄνακτα.

ΨΑΛ. ρϛ'.

1 Κλείετ' Ἄνακτ', ἐπειὴ ἀγαθὸς καὶ μείλιχός ἐστιν,
Οὕνεκα μείλιχός ἐσ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
2 Τίς κρατερὰ κλυτά τ' ἔργα λέγειν δύναιτ' Ἀθανάτοιο;
Τίς δ' ἑὸν αἶνον ἅπαντα διειπεῖν, καὶ κλέος εὐρύ;
3 Ὄλβιοι, εὐδικίην οἷσιν φίλον ἐστὶ φυλάσσειν,
Οἷσίν τ' εὐνομίη αἰεὶ περὶ κῆρι μέμηλε.
4 Μνῆσαι ἐμεῖο, Ἄναξ, ἵνα τοι κεχαρισμένος εἴην,
Ὡς λαὸς σός, ὃν τῷ φιλοφροσύνῃ ἀγαπάζεις·
Καί μοι ἐπίσκοπος ἐλθὲ, καὶ εἴσιδε, καί με σάωσον.
5 Ὄφρα τεοῖσιν ἐπαύρωμαι ἅμ' ἐκλεκτοῖσιν ἐάων,
Καὶ λαοῖο τεοῖο ἐϋφροσύνῃσιν ἰανθῶ,
Κλήρῳ τ' ἶσα τεῷ μοι ὑπέρτερον εὖχος ἔῃσιν.
6 Ἡμεῖς ἡμετέροις σὺν πατράσιν ἠλιτόμεσθα,
Ἡμεῖς ἀασάμεσθα κακορραφίῃ ἀλεγεινῇ,
Αἴσυλα πόλλ' ἔρδοντες ἀτασθαλίῃσι νόοιο.
7 Οἱ πατέρες τεὰ θαύματ' ἐνὶ φρεσὶν οὐκ ἐνόησαν,
Οἷά τε μέρμερα ῥέξας ἐν Αἰγύπτῳ πολυπύρῳ·
Οὐδὲ τεῆς εὐεργεσίης μνήσαντ' ἐνὶ θυμῷ
Πολλῆς, ὥς τέ σφεας ἐλέησας· παρ δὲ θαλάσσῃ
Οὐ κλύον, ἀλλ' ἐρέθιζον, ἐρυθραίῃ δὲ θαλάσσῃ.
8 Ἀλλὰ καὶ ὣς ὅ σφεας ἐρρύσατο, καὶ ἐσάωσεν
Οὕνεκ' οὐνόματος, καὶ ἵν' ἐν σθένος οὐκ ἀλαπαδνὸν
Καὶ κράτος ἀμφαδὰ πᾶσιν ἀειγνωτὸν τε πιθῆσιν.
9 Ἀλλά γ' ἐρυθραίην κρατερῶς ἐνένιπτε θάλασσαν·
Ἡ δέ θ' ὑποδδείσασα φύγε, γέντο δ' ἄσπετον ὕδωρ
Ξηρανθέν· πόντος δὲ διέτμαγεν ἔνθα καὶ ἔνθα·
Οἱ μέν τ' οὖν διαβένθε' ἁλὸς κίον ἀτρυγέτοιο,
Ὡς διὰ διψάδα γαῖαν ἑῇ ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ.

10 Τοὺς δ' ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν ἐρρύσατο χειρός·
Καὶ δηΐων χειρὸς τοῦ καὶ ὕβρεος ἐξανέλυσε.
11 Δηΐους κῦμ' ἀπόερσε, κάλυψέν τ' οἶδμα θαλάσσης·
Οὔτις τῶν δ' ἐλέλειπτ', οὐτ' ἄγγελος ἀπονέεσθαι,
'Αλλ' ἀπόλωλεν ἕκαστος, ἐπεὶ πίεν ἁλμυρὸν ὕδωρ.
12 Τόφρα πίθοντ' ἐπέεσσιν ἑοῖς, καὶ ὃν αἶνον ἄεισαν.
13 Οὐ δήν· ἔργων δ' αἶψα λελασμένοι, ἅ σφιν ἔωργει
Πολλὰ μάλ', οὐκέθ' ἑὴν βουλὴν ποτιδέγμενοι ἦσαν,
Σχέτλιοι· οὐθ' οἱ ἐπιτρέψαι σφέας ἤθελον αὐτούς·
14 Πείναον δ' ἐν ἐρήμῳ, ἅ,τ' οὐ θέμις, αἰνὰ ποθεῦντες,
Γαστρὶ χαριζόμενοι, καί σφεας κακὸς ἵμερος ᾕρει·
Οἰοπόλῳ δ' ἐνὶ χώρῳ ἐπειρήσαντο Θεοῖο.
15 Οἱ μέν τ' ᾔτεον εἶδαρ, ὁ δὲ κρήηνεν ἐέλδωρ,
Νοῦσόν σφιν δ' ἄμ' ἐνῶρσε κακήν, ὀλέκοντο δὲ λαοί·
Οὐδὲ μένος σφιν ἄεξ', ἢ μυελόν, ὅ,ττι μενοίνων·
Λεπτότεροι γὰρ ἔσαν, καὶ χείρονες ἢ τὸ πάρος περ,
Ἠδέ τ' ἀραιότεροι, καὶ ἐδητύος οὐκ ἀπόναντο.
16 Καὶ Μωσῆϊ μέμηναν ἀγασσάμενοι μάλα θυμῷ,
'Ααρῶνί τ', ἄναξ ὃν οἱ ἤθελεν ἱερὸν εἶναι.
17 Καὶ τότε δ' αὐτομάτη δεινὸν χάνεν εὐρεῖα χθών,
Κὰδ δ' ἔπιεν Δάθανον ὑπέρβιον, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
Καὶ ἀγέρωχον ὅμιλον 'Αβειρώνοιο κάλυψεν·
Ὡς οἱ μὲν ζώοντες ἔβαν δόμον Ἄϊδος εἴσω.
18 Μέσσῳ τῶν δ' ἐν ὁμίλῳ ἐκαίετο θεσπιδαὲς πῦρ·
Σμυχόμενοι δ' ὀλοῇ φλογὶ δῃώθησαν ἀλιτροί.
19 Χρύσεον δὲ παραὶ πόδα νείατον Ὠρήβοιο
Πόρτιν ἐτεκτήναντο, Θεὸν δέ τε ὥς μιν ἔπισαν,
'Αζόμενοι εἴδωλον, ὅ,τ' ἐν χοάνοισιν ἔτευξαν.
20 Ὥς οἵγ' εἰδώλοιο βοὸς σφὸν κῦδος ἄμειβον,
'Αγραύλου βοός, ὃς νέμεται τέρεν' ἄνθεα ποίης.
21 'Εκλελάθοντο Θεοῖο σαωτῆρος σφετέροιο,
Ὅς τε νέον τόσ' ἔωργει ἐνὶ Νειλώϊδι γαίῃ.
22 Θαύματα πόλλ' ἔκπαγλα, τά περ τ' ἴδε Χαμιὰς αἶα,
Μέρμερα, λοίγιά τ' ἔργα ἐρυθραίῳ παρὰ πόντῳ.
23 Φῆ ῥ' οὖν σφεας ὀλέσειν, εἰ μή μιν ἀρέσσατο Μωσῆς
'Εσθλὸς ἑὸς θεράπων, ὃν ἐλέξατο καὶ περὶ πάντων,
Ὅσπερ ἐναντίον ἔστη, ἑῶν μενέων ἀπερωεύς,
Ῥωγμῷ ἐνὶ μέσσῳ, καὶ ἀπέτραπε παῦσέ τε θυμόν,
Μὴ προτέρω ἐλάσῃ, λαούς τ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσῃ.
24 'Αλλά γε πίονα γαῖαν, ἐπήρατον, οὖδας ἀρούρης,

Οὐκ

Οὐκ ἀλέγων φρεσὶν, οὐδὲ θ' ἑοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.
25 Σφῇσι δ' ἐνὶ κλισίῃσιν ἐνείκεον ἀσχαλόωντες,
Οὐδ' ἄδεν τι σφιν τοῦδε, κόρος δ' ἕλεν, οἷά τ' ἔχεσκον·
Οὐδέ τ' ἐφημοσύνῃ ἐπεπείθοντ' Ἀθανάτοιο.
26 Τῷ καὶ ἑὴν ἐπάειρ' αὐτοῖς ἐπὶ χεῖρα βαρεῖαν,
Ὄφρα σφέας ὀλέσειε διαρραίσας ἐν ἐρήμῳ·
27 Τῶν δέ τε παῖδας ὀπίσσω ἐν ἔθνεσιν ἐξανύσειε,
Καὶ διὰ γαιάων σκεδάσας σφέας ἔνθα καὶ ἔνθα
Ἐν λαοῖσι τιθείη ἀτιμήτους μετανάστας.
28 Ἀλλά γε Βηλφηγῶρι θεῶν αἴσχιστον ἁπάντων
Ἄζοντ', ἔθνεα ὥς, αὐτῷ τε συνήορες ἦσαν·
Ἱερὰ δ' ἔσθοντες νεκύων κατατεθνειώτων,
Ἐξ εἰδωλοθύτων συγκρὶν σφισι δαῖτ' ἀλέγυνον.
29 Ὧς οἱ μὲν τ' ἔργοισι νοήμασι τε σφετέροισιν
Αὐτοῦ θυμὸν ὄρινον, ὁ δ' ἀσπερχὲς μενέαινεν·
Ἐν δ' ἄρα τοῖσι δέδηεν ἄφαρ καὶ ἀέξετο λοιμός.
30 Ὦρτο δὲ δεινὸς ἀνὴρ, μάλα τε κρατερῶς ἐνεμέσσα,
Αἴσχεα πόλλ' ὁρόων, Φινέης, καὶ πόσαντ' ἀλείτας,
Ἢ θέμις, αἶψα, Θεὸν δ' ἱλάσσατο τούσδε κατακτάς·
Παύσατο δ' ἴς λοιμοῖο, κακοῖό τε γίνετ' ἐρωή.
31 Ὡς ὁ μὲν ἐσθλὸς ἐὼν λαῷ ἀπὸ λοιγὸν ἄμυνε,
Τῷ τε δικαιότατος δόατ' ἔμμεναι, οἷ' ἔρεξεν·
Ἧς δὲ δικαιοσύνης μνημήϊον αἰὲν ἔμιμνε,
Κλέος τ' ἔσσετ' ἔπειτα καὶ ἐσσομένοισιν πυθέσθαι,
Ἀλλήκτοις γενεῇσι διαμπερὲς ἤματα πάντα.
32 Ἀλλά γε μίν τ' ἐρέθιζον ἐφ' ὕδασι νείκεος αἰνοῦ·
Ὡς τε κακῶς Μωσῆϊ πέλε σφετέρης ἕνεκ' ἄτης.
33 Θυμοδακὴς γὰρ μῦθος, ἐπώτρυναν δέ μιν οὕτως,
Ὡς καί μιν τ' ἀσύφηλον ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων,
Οὐδὲ κατ' αἶσαν ἔειπεν, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
34 Ἀλλ' οὐδ' ἔθνεα κεῖνα διαρραίσαντες ὄλεσσαν,
Ἅσσα τ' Ἄναξ κέλετο, κρατερόν τ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
35 Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν λαοῖσι καὶ ἀλλοδαποῖσι μίγησαν,
Καί σφιν ὁμοιώθησαν, ἰδὲ σφέτερ' ἔμμαθον ἔργα.
36 Τῶν τ' εἴδωλα σέβοντο, θεοὺς ὡς εἰσορόωντες·
Ἅ σφισι τε βρόχος ἦν, μεγάλοιό τε πήματος ἀρχή.
37 Ἱρεύσαντο δ' ἔπειτα κακοῖσί τε δαίμοσι τέκνα,
Υἱας θυγατέρας τε, ἀπηνέα θυμὸν ἔχοντες.
38 Ὢ πόποι, οἷον δή νυ χέον τόδ' ἀναίτιον αἷμα,
Αἷμα σφῶν τεκέων, ἃ παρ' εἰδώλοισι Χανάνης

Ἱερὸν

Ἱερὸν συγκεροῖσι· παλάσσετο δ' αἵματι γαῖα.
39 Ὡς οἱ μὲν τ' ἔργοισι μιάνθησαν σφετέροισι·
Πολλὰ δὲ μηχανόωντες ἐφοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ὡς ὅτε μαχλοσύνῃσι γυνὴ πόσιν ὃν προλιποῦσα
Πολλὰ μὲν οἰνάζει, πάντῃ φοιτῶσά τε θύει.
40 Τῷ δὲ κατ' οὗ λαοῦ χόλος Ἀθανάτοιο δεδήει·
Κλῆρόν θ', ὅν περ ἔλεξατ', ἀπήχθετό οἱ περὶ κῆρι.
41 Τοὺς δ' ἔα ἀλλοδαπῶν ἀνδρῶν ὑπὸ χερσὶ δαμῆναι,
Ἔθνεσί τε δμωὰς δοῦκ' ἔμμεναι οὐλομένοισι·
Δυσμενέες δέ σφεων κρείοντες, καὶ κοίρανοι ἦσαν.
42 Ἀνδράσιν ἐν δηΐοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένοντο,
Οἵ σφεας ὑβρίζεσκον, ἐπεὶ καὶ χερσὶ δάμασσαν,
Αἰνῶς τε τρύχεσκον, ἐπισπόμενοι μενέϊ σφῷ.
43 Τοὺς δ' ὅγε πολλάκι ῥύσατ'· ἐπώρινον δέ μιν αὖθις,
Σφῇ βουλῇ ἐρέθοντες· ὁ δ' ἄχνυτο, τοὶ δὲ καὶ αὐτοὶ
Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἐστυφέλιχθεν.
44 Τῶν δέ τ' ὀϊζὺν εἶδεν, ὀδυρομένων τ' ὄπ' ἄκουσε.
45 Μνήσατο δ' ἧς ῥήτρης, ἣν τὸ πρὶν τοῖσιν ἔθηκε,
Τέμνων ὅρκια πιστά· μεταλλήξας δὲ χόλοιο
Αὖ τε μετέστρεψεν, μάλα γὰρ νόος οἱ ἐλεήμων.
46 Ἀλλά γε δυσμενέας, τοί τέ σφεας τηλόθι πάτρης
Γαῖαν ἐς ἀλλοδαπὴν μεταναστήσαντες ἀπῆγον,
Πάντας ἐπέγναμψεν, τοῖσιν δέ τε οἶκτον ὄρινεν,
Ὡς σφισιν ἤπιοι ὦσι, φίλα φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.
47 Ἄμμε σάωσον, Ἄναξ Θεὸς ἡμέων· ἐκ δέ τε λαῶν
Ἀψόρρους συνάγειρε κεδασθέντας κατὰ γαῖαν·
Ὄφρα τεὸν ἱερὸν οὔνομ' ἀοιδῇσι κλείοντες,
Τερπόμενοί τ' αἴνοισιν ἀγαλλώμεσθα τεοῖσιν.
48 Αἰνετὸς Ἰσραὴλ οὗ Ἄναξ Θεός, αἰνετὸς εἴη
Νωλεμὲς ἤματα πάντα δι' ἀλλήλων γενεάων·
Πᾶς δέ τ' ἐπευφημήσαι ὁμοφθόγγῳ τινὶ φωνῇ
Λαὸς ἀμήν, Ὧδε γένοιτο, λέγων· αἰνεῖτε δ' Ἄνακτα.

ΨΑΛ. ρζ΄.

1 Κλείετ' Ἄνακτ', ἐπειὴ ἀγαθὸς καὶ μείλιχός ἐστιν,
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
2 Ἀνέρες ὧδ' εἴποιεν, Ἄναξ οἷς ἐστιν ἀρωγὸς,
Οὓς γὰρ ὅγ' ἐξανέλυσε δύης καὶ ὀϊζύος αἰνῆς,
Ῥύσατο δ' ἐκ δηΐων ἀνδρῶν χειρός τε βίης τε,
3 Ἔκ τ' ἄρα γαιάων συλλέξατο παντοδαπάων,
Ὁππόθι περ ἐσκέδασθεν· ἀπ' ἠελίου ἀνιόντος,
Καὶ ἀπὸ δυσομένοιο ποτὶ ζόφον ἠερόεντα·
Ἐκ βορέω κρυεροῖο, καὶ ἐκ νότου ἀργέσταο.
4 Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ πλάγχθεν διὰ γαῖαν ἐρήμην·
Πολλὰ μὲν οὖν ἐμόγησαν ἀλώμενοι ἔνθα καὶ ἔνθα,
Οὐδ' ἔτι τινὰ πόλιν εὗρον, ἐν ᾗ σφισι ναιέμεν εἴη.
5 (Τοῖοι ἀλῆται εἰσιν ἐπὶ χθονὶ) τεῖρεν ἄρα σφέας
Γαστέρα μὲν λιμὸς, δίψῃ δ' ὑπὸ γυῖα λέλυντο·
Ἐκ δ' ἔλιπε ψυχὴ, ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν.
6 Τόφρα μὲν Ἀθάνατον κρατερῇ δεδμημένοι ἄτῃ
Λίσσοντ' ἠδ' ἐβόησαν, ὁ δ' ἐκ κακότητος ἔλυσε.
7 Τοῖς δ' ὁδὸν ἡγεμόνευε, καὶ ἔπλετο πομπὸς ἀπήμων,
Τὴν δ' ἰθεῖαν ἄγεν, πόλιν ὁππόθι ναιέμεν εἴη.
8 Κλειόντων δ' ἄρα τοίγ' ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο
Ἣν διὰ μειλιχίην, καὶ ἃ θαύματα, μέρμερά τ' ἔργα,
Ὅσσα βροτοῖσιν ἔρεξε, τὰ τ' εἴσιδε φῦλ' ἀνθρώπων.
9 Οὕνεκα θυμὸν ἄδην κόρεσεν κεχρημένου ἀνδρὸς,
Δῶκε δ' οἱ ὅσσ' ἔθελεν· πεινῶντα δὲ πλῆσεν ἐάων.
10 Οἳ δὲ κακῶς αὐχμεῦσιν, ἐνὶ ζόφῳ ἠερόεντι
Ἑζόμενοι, ἠδὲ σκιῇ ἐν θανάτοιο μελαίνῃ,
Δεσμοῖσι δμηθέντες ὀϊζύος ἠδὲ σιδήρου·
11 Ὅττι Θεοῦ ἀλέοντο ἐφετμὰς, οὐδ' ἐτέλεσσαν,
Βουλὴν δ' Ὑψίστου καὶ ὑπέρφατα πύκν' ἀθέριζον·
12 Τῷ τε σφέας καμάτῳ κραδίην καὶ θυμὸν ἐδάμνα·
Ἐν δ' ἔπεσον κακότητι, καὶ οὐκ ἐπιτάρροθος ἦε.
13 Τόφρα μὲν Ἀθάνατον κρατερῇ δεδμημένοι ἄτῃ
Λίσσοντ' ἠδ' ἐβόησαν, ὁ δ' ἐκ κακότητος ἔλυσε.
14 Τοὺς δ' ἄρ' ὅγ' ἐκ ζόφου ἦγε, καὶ ἀχλύος ἐξ ἐρεβεννῆς·
Οὐδ' ἔτι τοὺς θανάτοιο ἔχε σκιὴ, οὐδέ τι δεσμά·
Ἀλλ' ὃ τὰ μὲν ῥῆξεν, τοὺς δ' εἱρέρου ἐξανέλυσε.
15 Κλειόντων δ' ἄρα τοίγ' ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο

Ἣν διὰ μειλιχίην, καὶ ἃ θαύματα, μέρμερά τ' ἔργα,
Ὅσσα βροτοῖσιν ἔρεξε, τά τ' εἰσιδε φῦλ' ἀνθρώπων.
16 Χαλκείας γὰρ ῥῆξε πύλας, καὶ ῥαίστην ὀχῆας,
Ῥεῖα διέτμηξέν τε, σιδηρείους περ ἐόντας.
17 Ἦ μάλ' ὀπίπαστον κακὸν ἄφρονες ἀνέρες αὔτως,
Νήπιοι, οἷά τ' ἔρεξαν, ὑπερβασίης ἕνεκα σφῆς,
Σφῇσί τ' ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν.
18 Οὐδέ σφεας σίτοιο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ,
Δαῖτα δὲ παντοίην βρώμην τ' ἀπανήνατο θυμός.
Ὣς οἱ μέν τ' ἄκμηνοι ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
Σχέτλιοι, ἄγχι παρεστᾶσιν θανάτοιο πύλῃσι.
19 Τόφρα μὲν Ἀθάνατον κρατερῇ δεδμημένοι ἄτῃ
Λίσσοντ' ἠδ' ἐβόησαν, ὁ δ' ἐκ κακότητος ἔλυσε.
20 Τοῦ δ' ἅμα μῦθος ἔην, νόσοιο δὲ γίνετ' ἐρωή·
Τοὺς δ' ἰησάμενός σφιν ἀδάκρεα πότμον ἄμυνε.
21 Κλειόντων δ' ἄρα τοίγ' ἱερὸν μῦθον Ἀθανάτοιο
Ἣν διὰ μειλιχίην, καὶ ἃ θαύματα, μέρμερά τ' ἔργα,
Ὅσσα βροτοῖσιν ἔρεξε, τά τ' εἰσιδε φῦλ' ἀνθρώπων.
22 Αὐτῷ δ' ἱερὰ καλά, χάριν μυριοεικέα δόντες,
Ἐρδόντων· ἑὰ ἔργα τ' ἐυφροσύνῃσι νόοιο,
Σὺν μεγάλῳ τ' ἀλαλητῷ ἀοιδῇσίν τε λεγόντων.
23 Οἳ ἅλαδ' ἐν νήεσσι κατίασι γλαφυρῇσιν,
Ἠδὲ κατὰ πρῆξιν πλείουσ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
Ψυχὰς παρθέμενοι, περόωσί τε πολλὴν ἐφ' ὑγρὴν
Πλαζόμενοι, ᾗ γάρ σφι θαλάσσια ἔργα μέμηλεν·
24 Οἱ μέν τ' Ἀθανάτου ἔργ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶνται,
Θαύματα μυρί' ἁλός τ' ἐνὶ βένθεσιν ἀτρυγέτοιο.
25 Τοῦ γὰρ ἐφημοσύνῃ δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα
Ὀρώρει κατὰ πόντον, ἄφαρ δέ τε κύματα μακρὰ
Ἶσ' ὄρεσιν κορυφοῦται, ἀποπτύει δ' ἁλὸς ἄχνην,
Λαίλαπι θεσπεσίῃ, σμαραγεῖ δὲ κυκώμενον ὕδωρ.
26 Καί ποτε μέν τ' ἀνέβησαν ἐς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Καί ποτε δ' αὖ κατέβησαν ἐς ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Τοὺς δ' ἐνὶ εὐρέϊ κόλπῳ ὀϊόμενοι θανέεσθαι·
Τήκεται οὖν σφίσι θυμὸς ἄλῃ καὶ ὀϊζύϊ λυγρῇ.
27 Ἀνέρες ὥς τ' οἴνῳ βεβαρηότες, ἔνθα καὶ ἔνθα
Νευστάζοντες ὄλισθον, ἀμηχανίῃ δ' ἔχε θυμόν·
Πλαγκτοσύνῃ δὲ κακῇ φρένας ἐκπεπαταγμένοι εἰσί,
Δειδιότες, τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται.
28 Τόφρα μὲν Ἀθάνατον κρατερῇ δεδμημένοι ἄτῃ

Λίσσοντ'

Λίσσοντ' ἠδ' ἐβόησαν, ὃ δ' ἐκ κακότητος ἔλυσε.
29 Καὶ τάχα νηνεμίην στόρεσεν μεγακήτεα πόντον,
Λαίλαπά τ' ἰσχανόων, ῥοθόεντά τε κύματα παύων.
30 Οἳ δ' ὅτε κοιμηθέν τ' ἄνεμοι, μείδησέ τε πόντος
Ἀγλαΐῃ, λευκὴ δ' ἀπεδέδρομεν ἀμφὶ γαλήνῃ,
Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη·
Καὶ λιμένα τρίλλιστον ἑῇ ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ
Ἶξον, ἵν' ἀσπαστὸν σφισιν ἔειστο ὁρμηθῆναι.
31 Κλειόντων δ' ἄρα τοί γ' ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο
Ἣν διὰ μειλιχίην, καὶ ἃ θαύματα, μέρμερά τ' ἔργα,
Ὅσσα βροτοῖσιν ἔρεξε, τά τ' εἴσιδε φῦλ' ἀνθρώπων.
32 Λαῶν δ' ἐν μεγάλῳ κυδαινόντων μιν ὁμίλῳ·
Αἰνιζόντων τ' ἀγορῇ, βουλῇ τ' ἔνι δημογερόντων.
33 Ἣ τὸ πάροιθεν ἴσαν ποταμῶν μένος εὐρὺ ῥεόντων,
Ἔνθ' ὅγ' ἐρημαῖόν τε πέδον, καὶ δύσκιον ὕλην,
Καὶ πηγὰς ὑδάτων πολυδίψιον αἶαν ἔθηκε.
34 Χώρην πυροφόρον, τῇ καὶ μάλα πᾶρ ὑπ' οὖδας,
Θῆκε λίην λυπρήν, χάριν οἱ ἀπὸ πᾶσαν ὀλέσσας,
Τῶν δι' ἀτασθαλίην, οἳ πέρ μιν ναιετάουσιν.
35 Ὕλην αὖ τρέψας ἐς λίμνην, καὶ διψάδα γαῖαν
Ἐς πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα.
36 Ἀνέρας ἔνθ' ἵζε μεταναστὰς τὸ πρὶν ἐόντας,
Τοὺς τε κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἔλαυνε,
Λιμὸν ὁμοῦ καὶ ἄλην καταπαύων, ὄφρά τ' ἔχωσιν
Οἰκία, καί σφιν ἔῃ εὖ ναιόμενον πτολίεθρον.
37 Ὄφρ' ἀγροὺς σπείρωσι, φυτεύωσιν δέ τ' ἀλωάς,
Αἵ σφιν ἀεξόμεναι ἄλις ὥρια πάντα φέροιεν,
Καρποῖσι γλυκεροῖσιν ἐπηετανὸν γανόωσαι.
38 Ὣς οἵ γ' ἄλλοτε μέν τ' ἀρετῶσιν, ὁ δ' ὄλβον ὀπάζει
Τοῖς καὶ ὀφέλλονται μάλα μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα
Γίνονται, ἀμφότερον δ', αὐτοί τε, κτήνεά τ' αὐτῶν,
Ἵπποι θ', εἰλίποδές τε βόες, καὶ ἴφια μῆλα.
39 Ἄλλοτε δ' αὖ μινύθουσιν, ἀφαυρότεροί τε πέλονται,
Ὕβρει, καὶ κακότητι, δύῃ τ' ἀρημένοι αἰνῇ.
40 Ἀρχοῖσιν λώβην τε κακὴν καὶ ὀνείδεα χεῦε·
Τοὺς δ' ἄλλων ἀπάνευθε βροτῶν ἐφέηκεν ἀλᾶσθαι,
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθι τ' οὐ πάτος ἔσ' ἀνθρώπων.
41 Τειρομένους δ' ἐσάωσε, καὶ ὑψόσ' ἄειρε πενιχρούς,
Ἐκ τ' ἀχρημοσύνης, καὶ ὀϊζύος, ἣ πρὶν ἔχεσκε·
Φρήτρας σφιν καὶ φῦλα διδοὺς, ὡς πώεα μήλων.

42 Ἦ ῥα τάδ' ὄψονται, καὶ χαιρήσουσι δίκαιοι·
Καί κεν ἀτασθαλίη ξύμπασ' ἀκέουσα γένοιτο.
43 Ὅς πεπνυμένος ἐστὶν, ἐνὶ φρεσὶ ταῦτα φυλάξει,
Τοῖοί δ' οἵ περ ἔασιν, ἕκαστός τ' Ἀθανάτοιο
Εἴσετ' ἐλεεινὴν, εὐεργεσίας τε νοήσει.

Ψ Α Λ. ρη'.

1 Ἦ μάλα μοι κραδίη, Θεός, ἐν στήθεσσιν ἑτοίμη·
Κἰ δ' ἔτι μοι γλώσσῃ τὸ τεὸν κλυτὸν αἶνον ἀείσω.
2 Εἶδ' ἄγε, ἐγρήγορθε, μελίφρονα γῆρυν ἱεῖσαι,
Νάβλη, καὶ κιθάρη, γλυκερὴν δ' ἐντύνετε μολπήν·
Ἐγρήσοιμί κεν αὐτὸς ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφιν.
3 Ἀθάνατε, κλείω σε μέσῳ λαῶν ἐν ὁμίλῳ·
Κλείω σ' ἐν λαοῖσιν, ἐν ἔθνεσιν αἶνον ἀείσω.
4 Οὕνεκα μειλιχίη σέο ἀσφαλής, οὐρανομήκης·
Σὴ δέ τ' ἀληθείη καὶ ἐς αἰθέρα δῖαν ἱκάνει.
5 Ὕψι, Θεός, σ' ἀνάειρ' ὑπὲρ οὐρανὸν ἀστερόεντα·
Καὶ κῦδος σὸν πᾶσαν ὑπὲρ χθόνα πουλυβότειραν.
6 Ὡς τῶν κακῶν λύσις ἠδὲ φόως αὐτοῖσι γένοιτο,
Οἵ σοι φίλτατοί εἰσι μετὰ φρεσί· τοὔνεκα καὶ σῇ
Ἡμέας δεξιτερῆφι σάω, καὶ ἄκουσον ἐμεῖο.
7 Ἱερῷ εἰνὶ θρόνῳ πόλλ' εἶπε Θεὸς καὶ ὑπέστη·
Χαιρήσω μὲν ἐγώ, Σικίμων δ' ἀποδάσσομαι ἀγρούς,
Καὶ διαμετρήσω βαθὺ ἄγκεα Σοκχώθοιο.
8 Ἔστιν ἐμὸς Γαλαάδος, ἐμὸς δέ τε ἐστι Μανασσῆς·
Ἄλκαρ ἐμῆς κεφαλῆς ἱερὴ ἴς Ἐφραίμοιο·
Θεσμοὺς ἠδὲ θέμιστας ἐμοὶ σκηπτοῦχος Ἰούδας
Ἀμφιέπει, τοῦδ' οὐ φῦλον βασιλεύτερον ἄλλο.
9 Μωάβος δὲ λέβης, ὅτε μοι ποδάνιπτρα μέμηλε,
Γίνετ'· Ἰδουμαίῃ δὲ πέδιλ' ὑπὸ ποσσὶν ἐμοῖσι
Ῥίψω, ὄφρ' ἀνέλοιθ', ἣ τ' ἀμφιπόλων θέμις ἐστί·
Καὶ σὺ Παλαιστίνη γαιάων ἔξοχα πασάων
Χαῖρέ τε καὶ ἀλάλαζε, καὶ εὖ γε μοι ὑποείκειν.
10 Τίς πόλιν εἰς ἄρρηκτον ἀγινέμεναί μ' ἐθελήσει;
Τίς μοι Ἰδουμαίην εἴσω ὁδὸν ἡγεμονεύσει;
11 Οὐκ ἄρα σύ, πρὶν εἰ, Θεός, ἄμμε περ ἐστυφέλιξας;
Οὐ σύ, Θεός, προμάχοις ἀρωγὸς ἔσσεαι ἡμετέροισι;
12 Σὺ πρόμος ἔλθ' ἡμῖν καὶ ἀμύντωρ· ἄμμε δὲ ῥῦσαι
Ἐκ κακότητος, ἐπεὶ ἅλιον βροτοῦ ἀνέρος ἄλκαρ.

13 Ἢ κεν καρτερὰ ἔργα Θεοῦ ἔρξαιμεν ἀρωγῇ·
Ῥεῖα γὰρ ἀντιβίους ἡμέων ὑπὸ ποσσὶ πατήσει.

ΨΑΛ. ρθ'.

1 Μήτι σιωπήσειας, Θεὸς, ὅς τέ μοι αἰνετὸς αἰεί,
Μηδ' ἀκέων τλαίης, ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς.
2 Οὕνεκα λαβραγόραι ἐμὲ κερτομέουσιν ἀλιτροί,
Δυσσεβέων ἐπὶ μοὶ ἀνέῳκται τὸ στόμα τ' ἀνδρῶν,
Οἷσι δολορράφιη τὸ φίλη φρεσίν· οἳ κατ' ἐμεῖο
Γλώσσῃ κερδαλέῃ τὰ ψεύδεα μυθήσαντο.
3 Ἀμφὶ δέ μ' οὖν κατ' ἔβαλλον ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν,
Ἐχθρ' ἀγορεύοντες· καὶ ἀναιτίῳ ἶφι μάχοντο.
4 Δυσμενέες μοι ἔασι, φίλα φρονέοντι περ ἔμπης,
Καὶ φιλότητος ἐμῆς μοι ἀεικέα δῶκαν ἀμοιβήν,
Σχέτλιοι· αὐτὰρ ἐγὼ σφισιν εὔχομαι ὄλβια πάντα.
5 Καὶ κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο κακήν μοι ἔτισαν ἀμοιβήν·
Ἔχθος τ' ἀντὶ φιλοφροσύνης μοι μισθὸν ὄρεξαν.
6 Ἀρχόν οἱ ἄνδρα κακὸν θείης· ἐπὶ δεξιὰ δ' αὐτῷ
Παρσταίη Σατανᾶς, ὀλοφώϊα δήνεα εἰδώς.
7 Καδδ' αὐτὸν δικάσειε δικασπόλος, (ὃς τὰ θέμιστας
Ἐκ Θεοῦ εἰρύαται) ὅταν οἱ ἔπι νεῖκος ὀρώρῃ·
Τοῦ δὲ καὶ εὐχομένοιο λιτὴ ἀλίτημα γένοιτο.
8 Ὠκύμορος δὲ πέλοιτο, μινυνθάδιός τέ οἱ αἰών·
Καὶ μοῖραν τιμήν θ' ἕτερος λάβοι, ὅς κε λάχῃσι,
Τὴν αὐτὸς πάρος εἶχ', ὃ δὲ μηκέτ' ἐπίσκοπος εἴη.
9 Παῖδάς τ' ὀρφανικοὺς λείποι, χήρην τε γυναῖκα.
10 Ἦμος δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα τέκνα πηθείη,
Παῖδές τε οἱ πτωχοί τ' αἰεὶ καὶ ἀλήμονες εἶεν·
Καὶ ἐπεὶ οὖν ἐδέων καὶ θέων τ' ἐξεῖρπον ἐρήμων,
Πλαγχθεῖεν κατὰ δῆμον, ἀναγκαίη δέ τ' ἐπείγοι,
Αἰτίζειν ἀκόλους, αἴ κέν τις πύρνον ὀρέξῃ.
11 Πάντα δ' ἑὸν βίοτον καταμάρψαι κερδαλεόφρων,
Τρώκτης, ὡς ἅρπυια λίνου ἁλόντα πανάγρου·
Κτήματα δ', ὅσσα περ οἱ καμάτῳ καὶ χερσὶν ἄγειρεν,
Ἀνδράσιν ἀλλοδαποῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένοιτο,
Οἵ τ' ἀπὸ χρήματ' ἕλωνται, ἀπυείωσί τ' ἀργύρας.
12 Μήτις ἑοῦ ἔρξαι, μήτε σαόφρων ἐλεήσαι·
Μήθ' ἵλαος ἔοι οἷς ὀρφανικοῖσι τέκεσσι.
Πάγχυ δέ μιν ῥαίσειε κακὴ βιότοιο τελευτή·

Τοῦδε καὶ ἄσπερμος γενεὴ προθέλυμνος ὄλοιτο,
Ὡς καὶ μηδ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται,
Οἵ ἑο τεθνειῶτος ἄφαρ τ' ἄγχιστα γένωνται.
14 Ὅ,ττι δ' ἑοὶ πατέρες ποτ' ἀτασθάλλοντες ἔρεξαν,
Τοῦδέ τ' Ἄναξ μεμνέῳτο· καὶ ὅ,ττι περ ἤλιτε μήτηρ,
Μήποτ' ἀϊστωθείη, ἀτὰρ μένοι ἤματα πάντα,
Ὡς ἐι ἀνηλείπτοισι τύποις γεγραμμένον εἴη.
15 Ἀθανάτῳ δὲ παρεῖεν, ὁ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῷτο
Συνεχὲς, ὡς μνήμην σφιν ἀπὸ χθονὸς αἰὲν ὀλέσσῃ.
16 Ὅττι οἱ οἶκτος ὄλωλε, καὶ οὐ μιμνήσκετο πάμπαν
Εὐεργός τ' ἔμμεναι, ἀλλ' ἐκλάθετο φρεσὶν ἦσι·
Τρύχεσκεν δὲ κακῶς κεχρημένον ἄνδρα προΐκτην,
Πτωχόν θ' ὑβρίζεσκε βίῃ καὶ κάρτεϊ χειρῶν,
Ὡς ἄνδρα κτάνῃ, ᾧ τε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
17 Ἀλλ' ἐπεί οἱ φίλη ἦεν ἐπαρή τ' ἀμμορίη τε,
Ἵξεται οὖν αὐτήν· καὶ ἐπεὶ μοίρην τε καὶ ὄλβον
Οὔ οἱ ἀνὰ στόμ' ἔχειν ἐπιήνδανεν, οὐδέ τι ἄνδρας
Ἐσθλ' ἀγορευέμεναι, τόδε τ' οὖν ἑκὰς ἔσσεται αὐτοῦ.
18 Ἀρὴν τ' ἀμμορίην τε ἐπεὶ ὡς εἵματα ἕσσαι,
Οὕτω καὶ ἄδεν οἱ ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται,
Ὕδωρ ὡς ῥέοι ἐς χολάδας καὶ γαστέρα μέσσην,
Ἠΰτε ὑγρὸν ἔλαιον ἐς ὀστέα τ' ἄχρι περῆσαι,
Ἦκά οἱ ἐγχύμενον, δύοι δέ τε μυελὸν εἴσω.
19 Εἴη οἱ ὡς λώπη, φᾶρος θ' ὅ μιν ἀμφικαλύψαι·
Ζωστὴρ θ' ὥς, ὅν τε ζώσαιτό κεν ἤματα πάντα.
20 Τόνδε παρ' Ἀθανάτοιο ἐοικότα μισθὸν ἄροιντο,
Οἵ μοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἄνδρες ἔασιν,
Οἵ δέ τε μοι κακὰ μνησάμενοι, βιότοιο μέγηραν.
21 Αὐτὰρ, Ἄναξ, σύ γέ μοι, σύ μοι, Ἀθάνατ', ἔρδε προφραστὰς,
Σοῦ ἕνεκ' οὐνόματος· ῥῦσαι δέ με ἐκ κακότητος,
Ἐσθλὸς ἐπεὶ ἔλεός σεο, ἐνηείη τ' ἐρατεινή.
22 Καὶ γὰρ ἐγὼ δειλὸς, κεχρημένος ἠδὲ πενιχρός·
Οὐτάμενον δέ μοι ἄγχι τ' ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ.
23 Ὡς σκιὴ αἴσσω, ὅτε ῥίμφα παρέρχεται ἤδη·
Ἀκρὶς δ' ὡς δεδόνημαι, ἀλώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα.
24 Πείνῃ μοι μάλα γοῦνα βαρύνεται, ἠδὲ κιχάνει
Δίψα τε καὶ λιμὸς, βλάβεται δέ τε γοῦνατ' ἰόντι·
Σάρκες δὲ φθινύθουσιν, ἐπεί σφιν δημὸς ὄλωλε.
25 Τοῖσι δ' ἐγὼ λώβη τε κακὴ, καὶ ἐπόψιός εἰμι,
Οἳ νευστάζοντες κεφαλῇ μοι ἐφεψιόωνται.

26 Ἀλλ'

26 Ἀλλ' ἐπαμύνον, Ἄναξ ὁ Θεὸς μου, καί με σάωσον
Σὴν κατὰ μειλιχίην, ὅτι τοι νόος ἐς ἐλεήμων.
27 Πάντες ἵν' εὖ γνώωσιν, ὃ τοῦθ' ὑπὸ σεῖο τέτυκται,
Ἠδὲ σὺ χειρὶ τεῇ τόδε, Ἀθάνατ', ἔργον ἔρεξας.
28 Τοίδε καταρώοιντο, σὺ δ' ὄλβια πάντ' ἀγορεύοις·
Τοῖσι δ' ἀνισταμένοις λώβη κἀκ' ἐλέγχεά τ' εἴη·
Γηθήσωμι δ' ἐγὼ, θεράπων (σὸς εὔχομαι εἶ).
29 Οἵ κακά μοι φρονέουσ', αἰδῶ ἐπιειμένοι εἶεν,
Αἴσχεΐ τ' ἀμφὶ σφῶν κεκαλυμμένοι ἠΰτε χλαίνῃ.
30 Κλείω ἀνὰ στόμ' ἔχων ἱερὸν μῦθον Ἀθανάτοιο,
Αἰνήσω τὸν μάλα μεγάλως· ἀνδρῶν δ' ἐν ὁμίλῳ,
Μέσσῃ τ' ἐν λαῶν πληθυῖ ἐὸν αἶνον ἀείσω.
31 Οὕνεκεν εἰνὶ δίκῃσι παρίσταται ἀνδρὶ πενιχρῷ,
Τῷ δ' ἐπιδέξιός ἐστιν, ἀρῆς ἄπο λοιγὸν ἀμύναι,
Τῶν τὴν βίην, οἵτε σκολιὰς κρίνουσι θέμιστας,
Καὶ οἱ δικάζουσιν, μεμάασί τε θυμὸν ὀλέσσαι.

Ψ Α Λ. ρι'.

1 ὮΔ' ἀγόρευεν Ἄναξ τῷ Ἄνακτι μου, εἶπε τὸν μῦθον,
Εἶσ' ἄγε νῦν παρ' ἐμοὶ ἐπιδεξιτερῆφι κάθησο,
Ἕως ἂν δυσμενέας σοι ὑπὸ θρήνυν ποσὶ θείω.
2 Σκῆπτρον τὸ δυνάμιν τὸ Θεός νύ κεν ἐκτανύσειε
Τῆλε μάλ' ἐκ Σιῶνος ἐπ' ἔσχατα πείρατα γαίης·
Ἔσσεαι ἐν ἐχθροῖσι σὺ κοίρανος εἰνὶ μέσοισι.
3 Λαός σοι ὑποείξουσι μάλα πρόφρονι θυμῷ,
Ἄσμενοι, ἤματι τῷ, ὅτε τοι σθένος ἐκ ἀλαπαδνὸν,
Καὶ στρατὸς ἀμφιχυθεὶς, ἱερὸν δέ τὸ κάλλος ὑπηδεῖ·
Σοί δέ τ' ἀπειρέσιος γόνος, ὡς ῥαθάμιγγες ἐέρσης,
Μυρίαι, αἵ τ' ἠοῦς ἐκ γαστέρος ἠειγμένης
Οὐρανόθεν πίπτουσιν ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν.
4 Εἶπεν Ἄναξ καὶ ὄμοσσε, καὶ οὐ νόος ἔτραπετ' αὐτοῦ,
Ἦ σὺ μὲν ἱρεὺς ἐσσὶ διαμπερὲς ἤματα πάντα,
Ἤματα πάνθ' ἱρεὺς τάξιν κατὰ Μελχισεδέκου.
5 Σοὶ ἐπὶ δεξιόφιν σου καὶ βασιλῆας ἀράξει
Ἀθάνατος, πληγῇ τὸ βαλὼν καὶ χειρὶ βαρείῃ,
Ἤματι τῷ, ὅτε κεν μιν ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι.
6 Καὶ τότε κεν δικάσειεν ἀν' ἔθνεα· τοῦ δ' ὀλέκοντος
Λαοὶ ἅμα φθίσονται ἐπήτειμοι, εἰσόκε πολλαὶ
Αἰνῆσιν νεκάδεσσι μέγα στενόιατο χῶραι,

Ἀνδρῶν

Ἀνδρῶν πιπτόντων· πολλὰς δέ κεν ἐκτείνειεν
7 Ἰφθίμας κεφαλὰς γαίαν κατακοιρανεούσας.
Ἐν ὁδῷ ἐκ ποταμοῦ χειμάρρου ὃν ποτὸν ἕξει·
Τῷ κεν ἑὴν κεφαλὴν ὑψοῦ ἐπὶ πᾶσιν ἀείραι.

ΨΑΛ. ρια'.

1 Πάσης ἐκ κραδίης ἱερὸν μέλος Ἀθανάτοιο
Αἰνέσω εὐσεβέων ἐν ὁμηγύρει, ἠδ' ἐν ὁμίλῳ.
2 Ἦ μεγάλ' ἔργα Θεοῖο τέλει, τὰ δέ τ' ἄνδρες ἔφραζον,
Ὅσσοι τῇ σπουδῇ διζήμενοι, ἠδ' εὐνοίῃ,
Οἷς καλὰ θυμῷ ἅτ' ἦ, καί σφιν περὶ κῆρι μεμήλῃ.
3 Τοῦ δ' ἔργῳ μέγα κῦδος ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ὀπηδεῖ.
Τοῦ δὲ δικαιοσύνη μένει ἔμπεδον ἤματα πάντα.
4 Τεῦξεν ἃ θέσκελα ἔργα καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδὴν,
Πάντες ἵνα μνησαίαθ', ὅσοι μετόπισθε γένωνται·
Μείλιχος Ἀθάνατος, μάλα δ' οἱ νόος ἐστ' ἐλεήμων.
5 Τοῖς δέ μιν ἁζομένοισιν ἔδωκ' ἀπὸ ληΐδος αἶσαν
Ἔδμεναι, οὐδ' ἀνένευσεν· ἐπεὶ τάμεν ὅρκια πιστὰ,
Αἰεὶ συνθεσίης μεμνημένος ἐς τὸ ὀπίσσω.
6 Ὦ λαῷ ἀναφανδὰ τὸ ὃν κράτος, οἷα ἔοργε,
Δεῖξεν, ἵν' ἀλλοδαπῶν ἀνδρῶν σφι κλῆρον ὑπάσσῃ.
7 Ἀτρεκές ἐστι καὶ ἰθὺ τὸ χερσὶν ἑῇσιν ἔρεξεν,
Οὐδ' ἀφάμαρτε δίκης· ἑὰ θέσφατα δ' ἔμπεδα πάντα,
Πιστά τε ξύμπασαι ἐφημοσύναι τελέθουσι.
8 Πάσῃσιν γενεῇσι διαμπερὲς ἑστήκασιν,
Αἰὲν ἀληθείῃ τετελεσμέναι εὐδικίῃ τε.
9 Ῥύσατο δ' ὃν λαὸν, καὶ ὑπ' ἐκ κακότητος ἔλυσε·
Ῥήτρην δ' ἣν ἐπέτελλε, διαμπερὲς ὄφρα μένῃσιν·
Ἱερὸν αἰδοῖόν θ' ἑὸν οὔνομα κυδάλιμόν τε.
10 Ἀρχὴ καὶ κορυφὴ σοφίης φόβος Ἀθανάτοιο·
Ὅσσοι δ' ὡς ἔρδουσι, καθ' ὃν νόον, ὡς ἐπέτελλε,
Πάντες πέπνυνται, φρεσὶ καὶ κεχάρηντ' ἀγαθῇσι.
Τοῦ κλέος ἄσβεστον, καὶ ἀπειρέσιον ἔπλετο κῦδος.

ΨΑΛ. ριβ'.

1 Ὄλβιός ἐστιν, ὃς Ἀθάνατον φρεσὶν ᾗσι φοβεῖται,
Τοῖο δ' ἐφημοσύνῃσι καὶ ἔνδοθι θυμὸν ἐτέρφθη.
2 Ἴφθιμος τ' ἐπὶ γαῖαν ἑὸς γόνος, ὅν κε λίπῃσιν·
Εὐσεβέων τ' ἀνδρῶν γενεὴ μετόπισθε μάκαιρα.
3 Ὄλβος τε πλοῦτός θ' ἅλις ἔσσεται ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
Τοῦ δὲ δικαιοσύνη αἰεὶ μένει, οὐδέ τ' ὄλωλεν.
4 Ἦ ῥα δικαίοισιν φάος ὄρνυται ἐν σκότῳ ὁμίχλῃ·
Αὐτὸς δὲ σαόφρων ἀγανός τε καὶ ἤπιός ἐστιν,
Αἰεὶ μειλιχίῃ τε κεκασμένος, εὐδικίῃ τε.
5 Ἀνέρι δ' αὖ ἀγαθῷ νόος ἐν φρεσίν ἐστ' ἐλεήμων,
Τῷ καὶ ἑκὼν ἄλλοισι χαρίζεται ἤπια εἰδώς·
Πολλοῖσίν τ' ἐπίηρα φέρει, καὶ σαόφρονι θυμῷ
Χρηΐζοντι δανείζει, ὅ, ττ' ἂν κεχρημένος ἔλθοι·
Καὶ τὰ ἃ ἔργα κομίζει ἐπιφροσύνῃσι νόοιο,
Ἠδὲ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύει.
6 Ἦ θὴν ἀστυφέλικτος ἐν ἀνδράσιν ἔσσεται αἰεί·
Κλῆδον δ' ἔσσεσθ' ὄπιθε καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι,
Οἷον ἔρεξε δίκαιος ἀνήρ, ἱερὴ δέ τ' ἀοιδὴ
Πᾶσιν ἐπ' ἀνθρώποισι, καὶ οὐ κλέος οὔποτ' ὀλεῖται,
Τοῦ δὲ μνημοσύνη χαρίεσσα καὶ ἄφθιτος ἔσται.
7 Ἄτρομος ἐν φρεσὶν ᾗσι, καὶ οὐ δέος οἵ ποτ' ἀκοῦσαι
Λυγρὴν ἀγγελίην, χαλεπὴν ἢ φῆμιν ὀπίσσω·
Ἀλλ' οἱ ἐνὶ στήθεσσιν ἀταρβής νόος ἔσται,
Ἔμπεδος, ἄρρηκτος, πίσυνος Θεῷ, αἰὲν ἀρηρώς.
8 Εὖ δ' ἐστήρικται, καί οἱ ἀδδεὲς ἐν φρεσὶν ἦτορ·
Οὐδέ τι ταρβήσει, μενέει δέ τε πάμπαν ἕκηλος,
Εἰσόκε δυσμενέων ἀνδρῶν κακὸν οἶτον ὁρῷτο.
9 Πολλοῖς πολλά τ' ὄρεξε, καὶ ἐσκέδασ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
Καὶ πτωχοῖσιν ἔδωκε· μένει δέ τε νωλεμὲς αἰεὶ
Ἡ εὐεργεσίη, μετά τ' ἐσσομένοισιν ἀοιδή·
Καί κέν οἱ ἀγλαΐηφι κέρας καὶ κῦδος ἀρθῇ.
10 Καὶ τὸ μὲν ὄψετ' ἀλιτρός, ἄχος δέ μιν ἀμφικαλύψει,
Ὥς τε μέγ' ὀχθήσας καί κεν βρύξειεν ὀδόντας,
Τηκόμενος κραδίην, καὶ ἔνδοθι θυμὸν ἀμύσσων·
Ἄπρηκτον δὲ κακοῖσιν, ὅ, ττ' ἂν σφέας ἵμερος αἱρῇ,
Οὐδ' ἕξουσι τέλος, κενεὸν δέ τε ἔσσετ' ἐέλδωρ.

ΨΑΛ. ριγ'.

1 Αἰνεῖτ' ὔμμες Ἄνακτ', ὅσοι θεράποντες Ἄνακτος,
Κλείετε Παμβασιλῆ, αἰνεῖτ' ὄνομ' Ἀθανάτοιο.
2 Οὔνομ' ἄρ' Ἀθανάτοιο περικλυτὸν ἤματα πάντα
Καὶ νῦν καὶ μετόπισθε διαμπερὲς αἰνετὸν ἔστω.
3 Αἰνετὸν οὔνομ' Ἄνακτος ἀπ' ἠελίου ἀνιόντος
Ἐς καταδύντα, φόως ὅθεν ἔρχεται, ἠδ' ὅθεν ἀχλύς.
4 Ὕψι μάλ' Ἀθάνατος ναίει ὑπὲρ ἔθνεα πάντα·
Τοῦ δ' ἀνὰ κῦδος ἔβη ὑπὲρ οὐρανὸν ἀστερόεντα.
5 Τίς κ' ἀτάλαντος Ἄνακτι; τίς ἂν Θεῷ ἰσοφαρίζοι,
Τῷ Θεῷ ἡμετέρῳ, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει;
6 Καὶ δ' ἔβη ἐξ ὕψιος ἀγανοφροσύνῃσι νόοιο,
Ὄφρ' ἴδοι ὅσσα τέτυκται ἐν οὐρανῷ, ἠδ' ἐπὶ γαίῃ.
7 Ῥεῖα δέ θ' ὑψῶσιν κεχρημένον ἄνδρα προΐκτην,
Ὄρσας ἐκ κόνιος, καὶ ἀπ' οὔδεος ὑψόσ' ἀείρει
Πτωχὸν λευγαλέον, καὶ ἀεικελίης κοπρίοιο·
8 Ὄφρα μεθ' ἡγεμόνεσσιν ἐῢ ἀρχοῖσί τε λαοῦ
Θείη ἀείζηλον, καὶ ἐν ἡρώεσσι καθίζοι.
9 Στείρῃ δ' αὖ τε γυναικὶ φίλους οἰκῆας ὄπασσε,
Δῶκε δέ οἱ ἅμα τ' οἶκον ἔχειν, καὶ μητέρα τέκνων
Ἔμμεναι, ἠδέ τ' ἰαίνετ' ἀγαλλομένη τεκέεσσιν.
Ἀθάνατον κλείζετ', ἀείδετε Παμβασιλῆα.

ΨΑΛΜ. ριδ'.

1 Γαῖαν ὅτ' Αἰγυπτίων λίπεν Ἰσραὴλ ἀμύμων,
Οἵ τ' Ἰακώβου παῖδες ἀπ' ἀνδρῶν βαρβαροφώνων
Ἐξῆλθον, μετανάσται ἀπ' ἔθνεος ἀλλοδαποῖο·
2 Ἔσκεν Ἰουδαίη ἕδος ἱερὸν Ἀθανάτοιο,
Καὶ δόμος Ἰσραήλου ἑὸς θρόνος, ἔνθα τ' ἄνασσεν.
3 Ὡς ἴδεν, ὡς ἔφυγεν, διά τ' ἔτρεσε λαῖτμα θαλάσσης·
Οἶδμα δ' Ἰορδάνεω ὀπίσω ῥέεν, ἠδ' ὑπεχώρει.
4 Οὔρεα δ' ἐσκίρτησεν ἐναντίον, ἠΰτε κριοί·
Καὶ λόφοι ὠρχήσαντ' ἀμαλῇς ἄρνεσσιν ὁμοῖοι.
5 Τίπτε θάλασσα τόσην φύγαδ' ἔτραπες; ἢ τί παθοῦσα;
Καὶ σύγ', Ἰορδάνη, εἰπέ, τί χάζεο πολλὸν ὀπίσσω;
6 Τίπτ' ὄρεα σκιρτήσατ' ἐναντίον, ἠΰτε κριοί;
Καὶ λόφοι ὠρχήσασθ' ἀμαλῇς ἄρνεσσιν ὁμοῖοι;

7 Πότνια

7 Πότνια Γῆ, τρέε σὺ, τρεῖτ' ὄρεα μακρὰ καὶ ὕλη
'Αντία γ' 'Αθανάτε, Θεῶ ἀντία τῷ 'Ιακώβε·
8 Πέτρην ὃς γλαφυρὴν λίμνην ποίησε βαθεῖαν,
Πέτρην τὴν λίθακα κρήνην μελάνυδρον ἔθηκε.

ΨΑΛ. ριε'.

1 ΜΗ' νύ ποτ' ἄμμιν, Ἄναξ, πυλὺ δὸς, μὴ νύ ποτ' ἄμμιν,
'Αθάνατ'· ἀλλὰ σῷ ὀνόματι κλέος ἐσθλὸν ὄπαζε
Μύνῳ, μειλιχίης καὶ ἀληθείης ἕνεκεν σῆς.
2 Τίπτε γὰρ ἀλλοδαποὶ ἡμέας ἐπικερτομέοντες,
Λαοὶ δ' ὧδ' ἐρέεσι, Πῦ ἔπλετο νῦν Θεὸς αὐτῶν;
3 'Αλλ' ἡμέων Θεὸς ἐστὶν ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι
Ἔρξεν ὅπως ἔθελεν, καί οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
4 Τῶν δὲ τὰ εἴδωλα χρυσὸς τε καὶ ἄργυρός εἰσιν·
Ἔργ' ἀνδρῶν κμητὰ, βροτέης τεχνήματα χειρός.
5 Τοῖς ςόματα σφιν ἔασ', ἀλλ' ὄποτε γῆρυν ἰεῖσαν·
'Οφθαλμὸς μὲν ἔχωσιν, ὅμως δέ τε ὐδὲν ὁρῶντ'.
6 Οὔατά τε σφιν ἔασ', ἀλλ' ὕπνος ἔκλυον αὐδῆς·
Ῥῖνας ἔχωσ', ἀλλ' ὅτις ὀσσὶ σφέας ἤλυθεν ὀδμή.
7 Χεῖρές τε σφιν ἔασ', ἀλλ' ὅτι ποτ' ἀμφαφόωντ'·
Καὶ γὰρ σφιν πόδες εἰσὶν, ἔδος δὲ τὸ ἔμπεδον αἰεί;
Οὐδέ τι κινύμενα περιβλώσκωσ' ἔνθα καὶ ἔνθα·
Καὶ μάσαξ, ἀτὰρ ὐ ποτιφωνήεντα γίνονται,
Οὐδέ ποτ' ἐκ φάρυγος διά τε ςόμα γῆρυν εἶπε.
8 Τῶν δὲ τὰ τέκτονες ἄνδρες ὁμοῖοι τοῖσι πέλονται·
Τοιῦτοι καὶ ἅπαντες, ὅσοι τοῖσιν τὰ πίθησι.
9 Θαρσεῖτ' 'Αθανάτῳ 'Ισραήλοιο γενέθλη·
Τοῖσιν ὅγ' ἄρρηκτόν τ' εἶλαρ, μέγα θ' ἕρμα τέτυκται.
10 Θαρσεῖτ' 'Αθανάτῳ ἱρὸν γένος 'Ααρῶνος·
Τοῖσιν ὅγ' ἄρρηκτόν τ' εἶλαρ μέγα θ' ἕρμα τέτυκται.
11 'Αθανάτῳ δὲ μάλ' ἐςὲ πεποιθότες, οἳ ἐνὶ θυμῷ
'Αθάνατόν τ' αἰδεῖσθε, καὶ οἷς νόος ἐστὶ θεουδής·
Τοῖσιν ὅγ' ἄρρηκτόν τ' εἶλαρ, μέγα θ' ἕρμα τέτυκται.
12 Μνήσατ' Ἄναξ ἡμέων, ἡμῖν δέ τε ὄλβια δώσει,
Ὄλβια δώσει ὁμῶ 'Ισραήλοιο γενέθλη,
Οἴκῳ τ' 'Ααρῶνος ἀμύμονος ὄλβια δώσει.
13 'Αζομένυς τὸν Ἄνακτα, ἐμὲ τ' ἔμπεδα θωμέοντας
Πάντας ὅγ' εὖ ἔρξει, ἅμα μικρὺς τὲ μεγάλυς τέ.
14 Ἦ κεν Ἄναξ ὑμέας ἔπι καὶ πολὺ μᾶλλον ἀέξοι,

Ὑμέας, ὑμά τε τέκνα, καὶ ἀμφοῖν ὄλβον ὀφέλλοι.
15 Ὀλβιοδαίμονες ὔμμες ἕκητί γε Ἀθανάτοιο,
Οὐρανὸν ὃς ποίησεν, ἰδὲ χθόνα πουλυβότειραν.
16 Οὐρανὸν αὐτὸς Ἄναξ ἔχει, οὐρανὸν ἀστερόεντα·
Γαῖαν δ' ἀνθρώπων γενεῇ κεκτῆσθαι ἔδωκεν.
17 Οὔ πως Ἀθάνατον νέκυες κατατεθνειῶτες
Αἰνεῦσ', οὔτ' ἄρα τις τῶν οἳ ὑπὸ γαῖαν ἔδυσαν,
Ἔνθα σιωπῇ ὁμοῦ κέαται κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν.
18 Ἀθάνατον δ' ἡμεῖς αἰνήσομεν ἤματα πάντα,
Καὶ νῦν καὶ μετόπισθεν ἀεί. Αἰνήσατ' Ἄνακτα.

ΨΑΛ. ρις'.

1 Ἀθάνατον φιλέω, ὅτι σύνθετο, καί μευ ἄκουσε
Φωνῆς λισσομένοιο, καὶ ἔκλυεν εὐχωλάων.
2 Οὕνεκ' ἐμὴν ὄπ' ἄκουσε, καὶ ἔκλυεν εὐχομένοιο,
Τοὔνεκά μιν τ' αἰεὶ ἐπιβώσομαι ἤματα πάντα,
Ὄφρ' ἔτι που ζώω, καὶ ὁρῶ φάος ἠελίοιο.
3 Ἀμφὶ δέ μοι θανάτοιο πολύστονα δέσματ' ἔχοντο,
Καί μ' ἔχον, ὡς ἁψῖσι λίνου ἁλόντα πανάγρου,
Καὶ στυγεροῦ Ἀΐδαο ἔμ' ἄλγεα λυγρὰ κίχανον·
Ἄτηθ' ἀργαλέῃ, ὀδύνῃ τ' ἐνέκυρσα βαρείῃ.
4 Τόφρ' ἱκέτευσα, καὶ οὔνομ' ἔπ' Ἀθανάτοιο κάλεσσα·
Λίσσομ', Ἄναξ, ῥῦσαι ψυχήν μευ, καί με σάωσον.
5 Μείλιχος Ἀθάνατος καὶ ἐνηής, ἠδὲ δίκαιος·
Ἤπιος ἡμέτερος Θεὸς ἔπλετο, καὶ ἐλεήμων.
6 Οὓς περ ἀμηχανίη ἔχε θυμὸν, νηπιέη τε,
Ἀθάνατος τοῖσδεσσι φύλαξ ἱερός τε τέτυκται·
Ὃς καὶ ἐμοὶ μάλα τειρομένῳ ἐπιτάρροθος ἦεν.
7 Ἀμβέμας κεν ἧσο, ψυχή μευ, ὡς τὸ πάρος περ,
Ἡσυχίῃ τῇ σῇ, ὡς πρὶν, ἔχοι φρένα, μηδέ τι τάρβει·
Ἔξοχα γάρ σ' ὤνησεν Ἄναξ, πολλ' ἐσθλά τ' ἔοργε.
8 Ψυχὴν γὰρ θανάτοιο δυσηχέος ἐξανέλυσας,
Ὀφθαλμοὺς κλαυθμοῖο, πόδας μευ σφάλματος αἰνοῦ.
9 Τῷ κεν ἐγὼ εὔκηλος ἔπι ζωοῖσι μελοίμην,
Ἀθανάτοιο ἕκητι, καὶ ἔρδοιμ' ὡς ἐπέτελλε.
10 Πίστευον, καὶ τοὔνεκ' ἀπηλεγέως ἔπος εἶπον,
Λίην τειρόμενος περ ὀϊζύϊ καὶ κακότητι.
11 Ἦ ῥ' ἐφάμην σπεύδων (φύγαδ' ἔτραπέ με τρόμος αἰνός)
Ψεῦσται πάντες ἔασι, καὶ οὐκέτι πιστὰ βροτοῖσιν.

12 Ἀθ

12 Ἀθανάτῳ τίνα κεν δώσω ὀπισσὼ ἀμοιβὴν,
Ἠδὲ χάριν, πάντων ἕνεκ᾽ ἐσθλῶν, ὅσσα μ᾽ ἔοργεν;
13 Ἱρὸν ἐν χείρεσσιν ἔχων δέπας ἀμφικύπελλον,
Οὔνομα τοῦ σπένδων ἐπιβώσομαι Ἀθανάτοιο,
Λοιβὴν πρὸς δὲ καὶ οἴσομ᾽, ὅ με πρόφρων ἐσάωσε.
14 Νῦν γὰρ καὶ Ἀθανάτῳ εὐχωλὰς, ὥσπερ ὑπέστην,
Τίσω· καί κεν λαὸς ἑὸς πᾶς εἰσορόῳτο.
15 Κήδεται ὧν ὁσίων, ὅτε ῥα θνήσκοντας ὁρᾶται
Ἀθάνατος, τῶν δ᾽ οὐκ ἐάᾳ θάνατόν τε μόρον τε
Νήποινον καὶ ἄπιτον, ἐπεὶ μάλα οἱ ἐρίτιμος.
16 Ὦ Ἄνα, ἦ μάλ᾽ ἐγὼ θεράπων τεὸς εὔχομαι εἶναι,
Σὸς θεράπων μὲν ἐγὼ, σῆς καὶ παῖς ἀμφιπόλοιο·
Δεσμὰ σύ μοι λῦσας, καὶ ἐλεύθερον αὖθις ἀφῆκας.
17 Ἱρά τοι ῥέξω, χάριν εἰδὼς θ᾽, οἷά μ᾽ ἔοργας,
Ἱρεύων· ἅμα καὶ ἐπιβώσομαι οὔνομ᾽ Ἄνακτος.
18 Νῦν γὰρ καὶ Ἀθανάτῳ εὐχωλὰς, ὥσπερ ὑπέστην,
Τίσω· καί κεν λαὸς ἑὸς πᾶς εἰσορόῳτο·
19 Οἴκου ἐνὶ προθύροισι, καὶ ἐν αὐλῇσιν Ἄνακτος,
Σοὶ, καλ᾽ Ἱερόσολυμ᾽, ἐνὶ μέσσῃ. Κλείετ᾽ Ἄνακτα.

ΨΑΛ. ριζ᾽.

1 Αἰνεῖτ᾽ Ἀθάνατον πάντ᾽ ἔθνεα φῦλά τε φωτῶν.
Λαοί μιν σύμπαντες ἰῇ ἀναμέλψατε φωνῇ.
2 Τοῦ γὰρ μειλιχίη μεγάλη πέλει, ἣ παρ᾽ ἐς ἡμέας
Κέχυνται, καὶ ἀληθείη μένει ἤματα πάντα
Νωλεμέως. Αἰνεῖθ᾽ ἱρὸν μένος Ἀθανάτοιο.

ΨΑΛ. ριη᾽.

1 Κλείετ᾽ Ἄνακτ᾽, ἐπειὴ ἀγαθὸς καὶ μείλιχός ἐστιν,
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ᾽, ἔλεος δέ οἱ οὔποτ᾽ ὄλωλεν.
2 Ἰσραήλοιο κλειτὸν γένος ὧδ᾽ ἀγορεύοι,
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ᾽, ἔλεος δέ οἱ οὔποτ᾽ ὄλωλεν.
3 Οἶκός τ᾽ Ἀαρῶνος ἀμύμονος ὧδ᾽ ἀγορεύοι,
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ᾽, ἔλεος δέ οἱ οὔποτ᾽ ὄλωλεν.
4 Ἁζομένων τ᾽ Ἄνακτα ἕκαστός θ᾽ ὧδ᾽ ἀγορεύοι,
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ᾽, ἔλεος δέ οἱ οὔποτ᾽ ὄλωλεν.
5 Ἀθάνατον λιτάνευσα δύῃ ἀρημένος αἰνῇ,
Στεινόμενός θ᾽· ὁ δ᾽ ἄκουσε, καὶ εὐρυτέρῃ με καθεῖσε.

6 Πὰρ δέ μοι Ἀθάνατος, τῷ τε φρεσὶ θαρσυνός εἰμι·
Οὐδέ θ' ὑποδδείσω, ὅ μ' ἐπιχθόνιος βροτὸς ἔρδοι.
7 Πὰρ δέ μοι ἵσταθ' Ἄναξ, καί μοι ἐπιτάρροθός ἐστι·
Τῶν δηΐων κακὸν οἶτον ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖσι.
8 Βέλτερόν ἐστιν Ἄνακτι πεποιθέναι, ἠὲ βροτοῖσιν,
Οἵοισιν περ ἔασιν, ἐνὶ φρεσὶ θάρσυνον εἶναι.
9 Βέλτερόν ἐστιν Ἄνακτι πεποιθέναι, ἠὲ μέδουσι
Λαῶν καὶ ἀρχοῖσιν ἐνὶ φρεσὶ θάρσυνον εἶναι.
10 Πάντα με φῦλα βροτῶν περί τ' ἀμφί τε κυκλώσαντο,
Δήϊοι· αὐτὰρ ἐγὼ σφιν ἀεικέα πότμον ἐφήσω,
Οὐνόματι κρατερῷ τε πεποιθὼς Ἀθανάτοιο.
11 Πάντη μ' ἔλσαντες περί τ' ἀμφί τε κυκλώσαντο,
Κυκλώσαντ'· αὐτὰρ σφιν ἀεικέα πότμον ἐφήσω,
Οὐνόματι κρατερῷ τε πεποιθὼς Ἀθανάτοιο.
12 Ἠΰτε ἔθνεα πολλὰ μελισσάων ἀδινάων,
Ὣς περί μ' ἠγερέθοντο διαρραῖσαι μεμαῶτες.
Ὡς δ' ὀλίγον σέλας ἔργυτ' ἀκανθάων χαμοθαλάων,
Αἵ ῥα τάχ' ἐφθίατο, ἅμα δ' ἔσβη ἀκάματον πῦρ,
Φλόξ τ' ἐμαράνθη αἶψα, μινυνθάδιος δέ οἱ ὁρμή·
Ὥς νύ κεν οἱ σβεσθείεν, ἐπεὶ σφιν πότμον ἐφήσω,
Οὐνόματι κρατερῷ τε πεποιθὼς Ἀθανάτοιο.
13 Ὤσας με κρατερῶς, ὄφρ' ἐν κονίῃσι πέσοιμι,
Δήϊος ἐμμεμαὼς συνεχῆ ἴξαι· Ἄναξ δέ μοι ἦεν ἀρωγός.
14 Ἀθάνατός τέ μοι ἀλκή, ἀοιδή θ' ἱμερόεσσα·
Καὶ πρόφρων μ' ἐσάωσε, σόος δέ τ' ἔμοιγε τέτυκται.
15 Χάρμα μέγ' ἠδ' ἀλαλαγμὸς ἐνὶ μεγάροισι δικαίων·
Οἵ τ' ἐπεὶ οὖν σόοι εἰσίν, εὐφροσύνῃσιν ἀείρουσι·
Δεξιὴ Ἀθανάτοιο ἔνι σθένος οὐκ ἐπιεικτόν,
Τῷ καὶ ἀεὶ ῥέζει, καὶ καρτερὰ ἔργα τελεῖ.
16 Δεξιὴ Ἀθανάτοιο ὑπείροχος ἔπλετο πάντων·
Δεξιὴ Ἀθανάτοιο ἔνι σθένος οὐκ ἐπιεικτόν,
Τῷ καὶ ἀεὶ ῥέζει, καὶ καρτερὰ ἔργα τελείει.
17 Οὐκ ἂν ἐγὼ φθιμένοις, ἀλλὰ ζωοῖσι μετείω
Βείομαι, ἠδὲ τὰ ἔργα διίξομαι Ἀθανάτοιο.
18 Αἰνῶς Ἀθάνατός με κακῆς ὀδύνῃσιν ἔδωκεν·
Ἀλλ' οὐ μ' εἴασεν θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
19 Εὐδικίης γὰρ πύλας μοι ἀνοίγετε· τῇσι δ' ἐσελθὼν
Κλείω Ἄνακτα, καί οἱ χάριν εἰδέω, καί μιν ἀείσω·
20 Ἡ πύλη ἐστὶν Ἄνακτος, ᾗ εἰσοιχνεῦσι δίκαιοι.
21 Σοὶ χάριν εἰδήσω, σόν τε κλέος ἐσθλὸν ἀείσω·

Ὅττι

Ὅττι μὲ ἠχκασάς τε, φόως δέ τ' ἔμοιγε τέτυξαι.
22 Ὅν ποτε τέκτονες ἄνδρες ἐυσοφίαισιν δομῆες,
Πάμπαν ἀπόβλητόν τε καὶ ὑπτιδανὸν φάσαν εἶναι,
Οὗτος μὲν ὁ λίθος πέλει πάντων γίνεται ἄλλων,
Ἔξοχά τ' ἐν τιμῇ, τοῦ τε χρεώ ἐστι μάλιστα,
Ἕρμα δόμου, ξυνέσις τοίχων, μεγάροιό τε κάρτος.
23 Καὶ τὸ μὲν Ἀθανάτου ἔργον πέλεν, οὐδέ τευ ἄλλου·
Ἄμμι δὲ καὶ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι.
24 Ἡ δέ τε ἡμέρη ἐστὶν, Ἄναξ ἣν αὐτὸς ἔτευξε,
Καὶ ἱρὴν μιν ἔθηκ', ἵνα τ' εἴη πᾶσιν ἑορτή·
Τῇ φρένα τερπόμενοι κεχαρησόμεθ', ἄμμι δὲ θυμὸς
Ἐν στήθεσσι γανύσσετ' εὐφροσύνῃσιν ἰανθείς.
25 Σωῖζεο, λίσσομ', Ἄναξ, ἵληθι, καὶ ἄμμε σάωσον·
Λίσσομ', Ἄναξ, ἵληθι, δὸς εἰρήνην τε καὶ ὄλβον.
26 Τρὶς μάκαρ ἔστω ἐοι, ὅν θ' οἱ πέλοι, Ἀθανάτοιο
Οὐνόματι κραίνει τε δ' ἔρχεται· ὔμμι δὲ πᾶσιν
Εὐχόμεθ' ὄλβια πάντ' ἐξ οἴκου Ἀθανάτοιο.
27 Ἀθάνατος Θεός ἐστι, φάος δέ τε ἄμμιν ἔδωκε·
Βωμὸς εὐθ' μήτε ἱρήϊον ἄσσον ἄγοντες,
Τοῦδε πρὸς κεράεσσιν ἐν ἱλλάσιν ἀνοῖσι δέεσθε.
28 Ἦ ῥα Θεὸς σύ μοι ἐσσὶ, τεὸν δέ τε αἶνον ἀείσω·
Ἦ ῥα Θεὸς σύ μοι εἶς, κλείω δέ σε ὕψος ἀείρων.
29 Κλείετ' Ἄνακτ', ἐπειὴ ἀγαθὸς καὶ μείλιχός ἐστιν,
Οὕνεκα μείλιχός ἐς', ἔλεος δέ οἱ ὔποτ' ὄλωλεν.

ΨΑΛ. ριθ'.

ℵ.

1 Ὄλβιοι, οἳ ἐν ὁδῷ καθαροὶ καὶ ἀμύμονές εἰσι·
Πείθονται τε Θεῷ, ζώουσί τε ὃν κατὰ θεσμόν.
2 Ὄλβιοι, οἳ γὰρ ἑαῖς φρεσὶν εὖ ἀλέγουσι θέμιστας· αλεγω valere [illegible]
Οἵ τέ μιν ὀρθαλέως παιδυμασὸν ἀμφιπένονται, ἢ ὀτρύνων in cito
δίζω Πάσης ἐκ κραδίης διζήμενοι εἰρόμενοί τε. ἢ πένομαι labor
[illegible] 3 Οὐδέ τι αἴσυλον ἔρξαν· ἐπῆς δ' ἴσαν ἀτραπιτοῖσι.
4 Καὶ σὺ μάλ' ἠνώγεις τεὰ θέσφατα πάγχυ φυλάσσειν
Σπουδῇ, μηδ' ἀπιθῆσαι ἐφημοσύνῃσι τεῇσιν. idem quod ἐφετμα mon[illegible]
5 Εἴθε νόος μοι ἑτοῖμος, ὁδός τ' ἰθεῖα γένοιτο,
Θέσφατά σὰ τελέσαι τε, καὶ ἔρξαι ὅσ' ἐπιτέλλεις.
6 Τόφρα μοι οὐκ αἰδὼς ἔσεται κακὴ, ὁππότ' ἐφετμέων

Πασέων σῶν ἐπέων τε μεταβλέπομ' ἠδ' ἀλεγίζω.
7 Σὰς δὲ δικαιοτάτας ἐπεὶ οὖν δεδάηκα θέμιστας,
Ἰθείῃ κραδίῃ πρόφρων τεὸν αἶνον ἀείσω.
8 Πειθοίμην κεν ἔγωγε θεοπρεπίῃσι τεῇσι·
Μή σύ γέ με προλίπῃσθα διαμπερὲς ἤματα πάντα.

ב

9 Πῶς ἁγνὸς καθαρός τε πέλοι αἰζηὸς ἀνήρ;
Ἠὲ τί κεν ῥέξας ἑὰ λύματα πάντα καθῆραι;
(Πολλαὶ ἐπεὶ νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσιν)
Ὃν βίον ἰθύνων κατὰ σὸν λόγον ἠδὲ θέμιστας.
10 Σπουδῇ σε ζήτησα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
Μή με τεῶν ἐάσειας ἀποπλαγχθῆναι ἐφετμέων.
11 Θέσφατά σου μοι ἐνὶ κραδίῃ κειμήλια κεῖται·
Ἀτρεμέως τά τε κεύθω ἐνὶ φρεσὶ, μή σ' ἀλίτωμαι.
12 Αἰνετὸς, Ἀθάνατ', ἐσσί· τεάς με δίδασκε θέμιστας.
13 Τὰς δὲ δίκας, ὅσσαι σοῦ ἀπὸ στόματος προρέουσι,
Συμπάσας γλώσσῃ τ' ἐμῇ ἀμφαδίην κατέλεξα.
14 Ἐννεσίῃσι τεῇσιν ἀγαλλόμενος φρέν' ἐτέρφθην
Ὡς εἰ χρήματα πάντ', ἄφενός τέ μοι ἄσπετον εἴη.
15 Ἔξω ἐνὶ κραδίῃ τεὰ θέσφατα μερμηρίζων·
Αἰδέσομαι τὰ σὰ ἔργα, κηδόμενος δ' ἐκ ἀλογήσω.
16 Σῇσιν ἐφημοσύνῃσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἰανθεὶς
Τέρψομαι· οὐδὲ λόγων ποτὲ λήσομαι, οὓς ἐπιτέλλεις.

ג

17 Σὸν θεράποντ' εὖ ἔρξον, ἵνα ζωοῖσι μελείω,
Σόν τε λόγον τελέσω, σῇς τ' ἐννεσίῃσι πίθωμαι.
18 Δὸς φάος, οὐρ' ἀπίωσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι
Θαύματα, θέσκελά τ' ἔργα προκείμενα σῷ ἐνὶ θεσμῷ.
19 Γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ἀνὴρ ὡς οἰκία ναίων,
Ξεῖνος ἐγὼ μάλα τοῖος ἐπὶ χθονί· τοὔνεκ' ἐφετμὰς
Μή νυ τεὰς ἐχάνυστριν ἐμεῦ ἄπο, μηδέ τι κεῦθε.
20 Ὡς λύτο μοι φίλον ἦτορ ἐνὶ φρεσὶ, σῶν γε θεμίστων
Ἱμέρῳ ἀλλήκτῳ βεβολημένον ἤματα πάντα.
21 Ἄνδρας ὑπερφιάλους, καὶ ἀγήνορα θυμὸν ἔχοντας
Νείκεσσας, στυγερὴ δ' αὐτοὺς κατέμαρψεν ἐπαρὴ,
Οἳ σοῦ ἀπεπλάγχθεν, καὶ σῆς ἀπίθησαν ἐφετμῆς.

22 Τῆλ'

22 Τῆλ' ἀπ' ἐμεῦ λώβην τε κακὴν καὶ ὄνειδος ἔρυκε·
Ὅττι θεοσεβίας καὶ θέσφατά σου ἐφύλαξα.
23 Ἑζόμενοι ἄμ' ἄνακτες ἐμεῦ κατὰ πόλλ' ἀγόρευον·
Αὐτὰρ ἐγὼ, ὥσπερ θεράπων τεὸς εὔχομαι εἶναι,
Θεσμοὺς σοὺς ὁσίους τε θέμιστας θῆκ' ἐνὶ θυμῷ.
24 Μαρτυρίησι τεῇσι μάλ' ἔνδοθι θυμὸν ἐτέρφθην·
Αἵ τέ μοι ὥς τε τινὲς βουληφόροι ἄνδρες ἔασι.

ד

ερ ὀλίγος parvus + τελος sum

25 Κεῖμ' ὀλιγηπελέων, ψυχὴ δέ μοι οὔδει ἐρείδη,
Καὶ κονίῃσι μίγη· κατὰ σὸν λόγον, ὥσπερ ὑπέστης,
Σὺ πρόφρων ζώγρει με κακῶς κεκαφηότα θυμόν.
26 Ἔργ' ἐμ' ἔλεξα βίον τε, σὺ δ' ἔκλυες αὐδήσαντος·
Θέσφατά σου με δίδασκε θέμιστάς τ', ὄφρα δαείω.
27 Σεῦ δέ τ' ἐφημοσύνας μοι ἐνὶ φρεσὶ βάλλε νοῆσαι,
Ὄφρ' εἰδέω οἷαί ποτ' ἔασιν, πῶς τε πίθωμαι·
Καὶ τότε θαύματα σου καταλέξω, θέσκελά τ' ἔργα.
28 Τήκετ' ἀνίῃ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσι,
Πένθεσι τειρόμενος, σὺ δέ μοι φρένας ἐντὸς ἴαινε,
Σὴν καθ' ὑποσχεσίην, καί μοι κράτος ἐγγυάλιξον.
29 Δυσνομίην καὶ ψεῦδος ἐμεῦ ἄπο νόσφιν ἔρυκε·
Καὶ σὸν θεσμὸν ἔμοιγε χαρίζεο, καί μ' ἐλέαιρε.
30 Οἶμον ἀληθείης μοι ἅδε φρεσὶν ἔξοχα πάντων,
Τὸν δ' ἑλόμην· θεσμοὺς δὲ τεοὺς πρό μευ αἰὲν ἔθηκα.
31 Ἀθάνατ', ὕποτ' ἔγωγε τεῶν μεθέηκα θεμίστων,
Ἀλλ' ἔχομ' ἀστεμφέως· σὺ δὲ μή μοι ὀνείδεα χεύῃς.
32 Σοὶ ἐφομαρτήσω κραιπνῷ ποδὶ, σῶν δέ τ' ἐφετμέων
Θεύσομ' ὁδὸν μεμαώς· ἐπεὶ ἐν στήθεσσιν ἐμοῖσιν
Εὔρυνας κραδίην, καὶ πρόφρονα θυμὸν ἔθηκας.

ה

33 Ἀθάνατ', ἀψαπτον σὺ τεῶν με δίδασκε θεμίστων·
Τὴν δὲ φυλάξω ἔγωγε διαμπερὲς ἤματα πάντα.
34 Δός μοι ἐπιφροσύνην, καὶ ἐπίπνευσον νόον ἐσθλόν·
Σὸν δέ τε θεσμὸν ἔγωγ' εἰρύσσομαι ἠδὲ φυλάξω,
Πάσης ἐκ κραδίης εἰρύσσομαι ἠδὲ φυλάξω.
35 Ἰθύνων με πάτοιο τεῶν ὁδήγησον ἐφετμέων,
Τῷ δ' ἔνι πομπὸς ἔοις· τῷ γὰρ μάλα θυμὸν ἐτέρφθην.

36 Τοίην τὴν κραδίην μοι ἐνὶ στήθεσσι πιθείης,
Ὥς μοι θέσφατα σὰ, οὐ κέρδεα τόσσα μεμήλῃ,
Μηδέ τι με πλούτοιο περὶ φρένας ἵμερος αἱρῇ.
37 Ὄμματά μου ἀπόστρεψ', ἵνα μὴ ματίην ἐσορῶμι·
Καὶ ζωόν με φύλαξον ἐν ἀτραπιτοῖσι τεῇσι.
38 Σῷ θεράποντι τεὸν τελέσαις ἔπος, ὥσπερ ὑπέστης,
Ἔμπεδον· ὅς σε μάλα φρεσὶν ἅζομαι αἰδέομαί τε.
39 Αἶσχος ἐμὸν καὶ ὄνειδος ἐμεῦ ἄπο πάμπαν ἔρυκε,
Ὃ φρεσὶ τὸ στυγέω· σαὶ γὰρ δίκαι ἐσθλαί ἔασι.
40 Σῶν ἐπέων ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ·
Σῇ δὲ δίκῃ ζώγρει μ' ὀλιγοδρανέοντα περ ἔμπης.

ו

41 Σαὶ εὐεργεσίαι ἔμ' ἱκοίατο· καί μ' ἐλέησον,
Ἠδὲ σάωσον, Ἄναξ, κατὰ σὸν λόγον, ὥσπερ ὑπέστης.
42 Καὶ τότε λωβητῆρος ἐμοῦ τί ποτ' ἀντίον εἴπω,
Ῥεῖά κεν εἰδείην· σῷ γάρ τε πεποίθεα μύθῳ.
43 Μή με λόγον σὸν ἀληθείην τ' ἀπαίρεο πάμπαν
Ἐκ στόματος· σῆς γάρ τε δίκης μοι θυμὸς ἐώλπει.
44 Καὶ σὸν θεσμὸν ἔγωγε φυλάξω νωλεμὲς αἰεί.
45 Εὔκηλος δ' ὁδὸν εἶμι διαμπερὲς, ὡς ὅτε τις φὼς
Εὐρυτέρῃ παρέλασσεν, ἣ οὐ στείνεσθαι ἔμελλεν·
Οὕνεκ' ἐφημοσύνας σὰς ἐρευνῶ ἠδὲ μελετῶ.
46 Σὰς δὲ καὶ πὰρ βασιλεῦσι θεοπρεπίας ἀγορεύσω,
Καὶ μάλα θαρσήσας, αἰδώς τέ μοι οὐκ ἔσεται ἄντην.
47 Σῇσί τ' ἐφετμῇσι φρένα τέρψομαι, ἃς ἐφίλησα.
48 Σῇσιν ἐφημοσύνῃσι καὶ ὑψόσε χεῖρας ὀρέξω,
Ὧν ἔραμαι· σὰ δὲ θέσφατ' ἐμοὶ περὶ κῆρι μελήσει.

ז

49 Μνῆσαι σοῦ ἔπεος, τό τ' ἔειπες σῷ θεράποντι·
Τῷ ἔπι καί μοι θυμὸν ἐέλπεσθαι ἀνέηκας.
50 Ἠδέ τέ μοι θαλπωρή, ἐπεί μ' ἐνίκανεν ὀϊζύς·
Σὸν γὰρ ἐμὲ ζώγρησεν ἔπος, καὶ θυμὸν ἔγειρεν.
51 Ἄνδρες ὑπερφίαλοι λίην μοι ἐφεψιόωντο·
Ἀλλ' οὐδ' ὣς θεσμοῖο τεοῦ ἄπο νόσφι λιάσθην.
52 Ἀθάνατ', ἦ ῥα τεῶν μεμνημένος ἦα δικαίων,
Ἃς τὸ πάλαι ἀνέδειξας· ἐμὸν δέ μοι ἦτορ ἴηνα.

53 Τάρβος με φρένας εἷλε, λίην ῥίγησα δὲ θυμῷ,
Εἵνεκα δυσσεβέων, οἳ θεσμὸν σὸν κατέλειψαν.
54 Θέσφατά σου μοι ἀοιδὴ, ὅπῃ περ ἂν οἰκία ναίω,
Ξεῖνος ἐὼν μάλα τοῖος ἐπὶ χθονὶ, καὶ μετανάστης.
55 Ἀθάνατ', οὔνομά σου μεμνημένος ἐν φρεσὶ θῆκα
Ἀμβροσίην διὰ νύκτα, τεὸν θεσμὸν δὲ φύλαξα.
56 Τοῦτό μοι ἦν, ὅτι σῇσιν ἐφημοσύνῃσιν ἐπείθην.

ח

57 Σὺ κλῆρος καὶ μοῖρα ἐμοὶ, Ἀθάνατ', ἔπλεο μοῦνος·
Ἦ ῥ' ἐφάμην τελέσειν γε τεὸν λόγον, ὅν τ' ἐπέτελλες.
58 Σοὶ ἱκέτης, μάλα σ' ἐλλισάμην, γουνούμενος ἄντην,
Πάσης ἐκ κραδίης· ἐλέαιρέ με, ὥσπερ ὑπέστης.
59 Πῆ παρέβην, τί δ' ἔρεξα, τί μοι δέον, ἔργα δὲ πάντα,
Νῦν ἐμά τε, σά τ' ἐόντ', εὖ ἐφρασάμην ἐνὶ θυμῷ·
Πρὸς δὲ θεοπροπίας σου ἐμοὺς πόδας ἔτραπον αἶψα.
60 Σπεῦσα, καὶ οὐ μνήσει παρέλκων, ἢ κλοτοπεύων,
Ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαὼς τάχ' ἐφετμάς σου ἐφύλαξα.
61 Κτήματα μὲν μοι ἀφεῖλον ἀλιτρῶν ἰλαμοὶ ἀνδρῶν·
Ἀλλ' οὔπω θεσμοῖο λελασμένος εἰμὶ τεοῖο.
62 Ἐρχόμενος διὰ νύκτα μέσην τεὸν αἶνον ἀείδειν
Ὄρσομαι ἐξ εὐνῆφι, τεῶν ἕνεκ' εὐδικιάων.
63 Πᾶσιν σ' αἰδομένοισιν ὁπάων εἰμ' ἑταρός τε·
Τοῖσιν θ' οἳ πείθονται ἐφημοσύνῃσι τεῇσι.
64 Σῆς, Ἄνα, μειλιχίης πλείη πᾶσ' ἔπλετο γαῖα,
Ἠδ' ἐλέοιο τεοῖο· σὺ θέσφατά σου με δίδασκε.

ט

65 Σὸν θεράποντα φιλοφρονέων πόλλ' ἐσθλὰ ἔοργας,
Ἀθάνατε, πρὶν ὡς ἔπος εἶπες, καί μοι ὑπέστης.
66 Δὸς νόον ἐσθλὸν ἔμοιγε, καὶ ἰδρείην με δίδαξον·
Καὶ γὰρ ἔγωγε τεῇσιν ἐφημοσύνῃσι πέποιθα.
67 Πρὶν ἔμ' ὀϊζυέμεν κακὰ πολλὰ, καὶ ἄλγεα πάσχειν,
Ἤμβροτον, ἀασάμην· νῦν σοῖς δ' ἐπέεσσι πίθησα.
68 Ἐσθλὸς μὲν σὺ τέτυξαι, ὁμῶς δέ τι ἐσθλὰ ἔοργας·
Θέσφατά σου με δίδασκε, καὶ εἰπέ μοι, ὄφρα δαείω.
69 Ἄνδρες ὑπερφίαλοι καὶ ἀγήνορα θυμὸν ἔχοντες
Ψεῦδος ἐπετεκτήναντο κακορραφίῃσι νόοιο,

Ψεῦδος ἐμεῦ κατὰ ῥάψαν ὑπέρβιοι ἀρτύναντες·
Σὰς δέ τ' ἐγώ γε φυλάξω ἐφετμὰς κηρόθι μᾶλλον.

70 Πίονι ὡς δημῷ κραδίη αὐτοῖσι παχεῖα
Γίνεται· αὐτὰρ ἐμοὶ θεσμὸς σὸς θυμὸν ἰαίνει.

71 Ἐσθλόν μοι μάλα πολλὰ παθεῖν, καὶ πολλὰ μογῆσαι· πόνος labor
Θέσφατά σὰ φρεσὶν ὄφρα δαείω ἠδὲ νοήσω.

72 Πολλὸν ἐμοὶ κρείσσων στόματος σοῦ ἔπλετο θεσμὸς,
Χίλια ἢ χρυσοῖο καὶ ἀργυρέοιο τάλαντα.

י

73 Ἦ ῥα τεαὶ ἐμὲ τεῦξαν ἐτεκτήναντό τε χεῖρες·
Δός μοι ἐπιφροσύνην, σὰς ἐφετμὰς ὄφρα δαείω.

74 Ἄνδρες σ' αἰδόμενοι ἐμὲ γηθήσουσιν ἰδόντες· γηθέω gaudeo
Οὕνεκ' ἔμοιγε τεῷ μύθῳ ἔπι θυμὸς ἔολπει.

75 Οἶδ' ὅτι ἰθεῖαι τεαὶ, Ἀθάνατ', εἰσὶ θέμιστες·
Καὶ δίκη οὐδ' ἀπ' αὐτῆς ἐμοὶ ἐφῆκας ὀϊζύν.

76 Λίσσομ', Ἄναξ, σὴ μειλιχίη παραμύθιον εἴη
Θαλπωρή τ' ἐμοὶ, ὥσπερ ὑπέσχεο σῷ θεράποντι.

77 Σός τ' ἔλεος με κιχάνοι, ἵνα ζωοῖσι μετείω·
Θεσμὸς γάρ μοι χάρμα τεὸς πέλει, ᾧ περ ἐτέρφθην.

78 Αἰσχυνθεῖεν ὑπερφίαλοι, οἳ ἀναίτιον ὄντα
Μάψ ἐμὲ σίφλωσαν, σκολιὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες·
Αὐτὰρ ἐφημοσύνας σὰς ἐγὼ φράσσομαι ἐνὶ θυμῷ,
Συνεχὲς ὁρμαίνων, ὅτι μοι περὶ κῆρι μέλουσι.

79 Οἵ σε μάλ' ἅζονται, ποτί με στρεφθεῖεν ὁμαρτῆ,
Οἵ τ' εὖ εἰδότες εἰσὶ τεάων μαρτυριάων.

80 Εἴη μοι κραδίη στερεὴ ἐνὶ δίκησιν ἀμύμων,
Ὡς μή μοι ποτὲ αἶσχος ἐλεγχείη τε γένηται.

כ

Dor: pro προσδεχομένη exspectans

81 Ἤ μ' ἔλιπε ψυχὴ, ποτιδεγμένη ἠδὲ ποθεῦσα
Σόν τε σόως ἔλεόν τε· τεῷ δὲ πεποίθεα μύθῳ.

82 Ἐσβῆτ' ὀφθαλμοὶ ποτιδέγμενοι ἠδὲ ποθεῦντες
Σὸν λόγον, ὡς τὸ πρίν μοι ὑπέσχεο, ὄφρα τελέσσῃς·
Καί ῥ' ἔφαμην, Πότε κεν μ' οὕτω παραμυθήσαιο;

83 Ἠΰτε γάρ τ' ἀσκὸς καπνῷ μεμορυγμένος εἰμί·
Ἀλλὰ τεῶν οὐδ' ὥς γε λελασμένος εἰμὶ θεμίστων.

84 Ποσσῆμαρ θεράποντι τεῷ κακὸν ὧδέ κεν εἴη;

Ἕως

Ἕως πότε δ᾽ αἰ [illegible] πόνον τ᾽ ἐχέμεν καὶ ὀϊζύν;
Ἄνδρας δυσμενέας πότε τίσεαι, οἵ μ᾽ ἐδίωξαν;
85 Βόθρους μοι ὤρυξαν ὑπέρβιοι, οὔπι δίκησιν,
Οὐδὲ τεὸν κατὰ θεσμὸν, ἀγηνορίῃσι νόοιο.
86 Πισταὶ ἐφημοσύναι σέο ἀληθέες εἰσί τε πᾶσαι·
Τοίγε δέ μ᾽ ὑβρίζουσι βίῃ, σύ μοι ἔλθ᾽ ἐπαρωγός.
87 Ἦ τ᾽ ὀλίγου μ᾽ ἔφθισαν ἐπὶ χθονὶ νηλέϊ θυμῷ,
Τυτθὸν ἐδεύησάν τε φίλης αἰῶνος ἀμέρσαι·
Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὥς ποτ᾽ ἔγωγε τεὰς κατέλειπον ἐφετμάς.
88 Μειλιχίῃ με σάω, ἵνα τοι ζωάγρι᾽ ὀφέλλω·
Σοῦ δὲ θεοπροπίην στόματος θεσμόν τε φυλάξω,
Πειθόμενος μύθῳ καὶ μητιόεντι τεῇσι.

ל

89 Μίμνει, Ἄναξ, ὁ λόγος σέο, ἐν οὐρανῷ ἔμπεδος αἰεί.
90 Σὴ δέ τ᾽ ἀληθείη διὰ πασάων γενεάων·
Στήριξας χθόνα νέρθ᾽, ἡ δ᾽ ἵσταται ἀστυφέλικτος.
91 Ἔμπεδα μίμνουσιν τάδε σήμερον, ὡς ἐπέτελλες,
Ἣ θέμις ἐστίν, ἐπεί σοι ὑποδρώωσιν ἅπαντα.
92 Εἰ μὴ χάρμα καὶ ἡδὺς ἐμοὶ τεὸς ἔπλετο θεσμὸς,
Ἔνθα κακῶς κεν ὄλωλα δύῃ ἀργαλέος αἰνῇ.
93 Οὐκ ἂν πώποτ᾽ ἔγωγε τεῶν ἐπιλήσομ᾽ ἐφετμέων·
Τῇσιν γὰρ ζωάγρησας ἐμοὶ κακαφηότα θυμόν.
94 Σὸς μὲν ἔγωγε· σάω με τεῶν ἔμπαιον ἐφετμέων,
Τὰς καὶ ἔπι σπουδῇ διζήμενον ὄφρα δαείω.
95 Δέγμενοι ἕως ἔμ᾽ ὀλέσσωσι σκοποὶ εἵατ᾽ ἀλιτροί·
Ἀλλά γε θέσφατά σεο φράσομαι ἐγὼ ἐν φρεσὶ βάλλων.
96 Πάντων μὲν τέλος εἶδον, ὅσ᾽ ἀνδράσι κεδνὰ πέφανται·
Σὴ δέ τ᾽ ἐφημοσύνη λίην εὐρεῖα τέτυκται.

מ

97 Ὡς θεσμοῖο τεοῦ ἔραμαι, καὶ ἔμ᾽ ἵμερος αἱρεῖ·
Αὐτὸν δὲ προτὶ πᾶν ἦμαρ ἔχω φρονέω τ᾽ ἀνὰ θυμόν.
98 Δυσμενέων ἀνδρῶν με πέρι φρένας ἔμμεν ἔθηκας
Σῇσιν ἐφετμῇσιν· πὰρ γάρ τ᾽ ἐμοὶ αἰὲν ἔασι.
99 Πέπνυμαί τε νόον πέρι πάντων οἵ με δίδαξαν·
Ὅττι θεοπροπίας καὶ θέσφατά σεο ἐνὶ θυμῷ
Συνεχὲς ὁρμαίνω, τά τε μοι περὶ κῆρι μέμηλε.

100 Πρε-

100 Πρεσβυτέρους γνώμῃ φρεσὶ πυκιμήδεσι κέκασμαι,
Οἱ πρότεροι ἐγένοντο, ἐγὼ δὲ τὰ πλείονα οἶδα·
Πρόφρων οὕνεκα πείθομ' ἐφημοσύνῃσι τεῇσιν.
101 Ἴχνιά μου ἀφ' ὁδοῖο κακῆς ἔτρεψα πόδας τε
Πάσης, νοσφισθεὶς, ἵνα σοῖς ἐπέεσσι πίθωμαι.
102 Οὔτι τεῶν τι ἔγωγε παρὲξ ἔκλινα δικάων,
Τῶν δ' ἔχομ' ἀστεμφέως· ὅτι μοι σὺ διδάσκαλός ἐσσι.
103 Σεῦ ἔπε' ὡς ἐρατεινὰ καὶ ἡδέα μου ὑπερῴῃ·
Ἦ μάλα μάστακί μου μέλιτος γλυκίω πέλεν αὐτοῦ.
104 Σῇσιν ἐφημοσύνῃς ἐδάην πεπνυμένος εἶναι·
Τῶν ἐπεὶ οὖν ἔμπαιος ἑὸν φρένας ἔμμαθον ἐσθλάς,
Ἐχθραί μοι δόλιαι πᾶσαι θ' ὁδοί, αἴσυλά τ' ἔργα.

נ

105 Λύχνος ποσσὶν ἐμοῖσι λόγος τεός, ἠδ' ὁδάων,
Καὶ φάος ἀστράπτοισιν, ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κίοντι.
106 Ὤμοσα, καὶ τελέσω, ἐπεὶ ἄρ' μέγαν ὅρκον ὄμοσσα,
Ἰθείας τὰς δίκας σου ἔρυσθαι ἠδὲ φυλάσσειν.
107 Ἦ μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ τείρομαι αἰνόθεν αἰνῶς·
Ζώγρησόν με, Ἄναξ, κατὰ σὸν λόγον, ὥσπερ ὑπέστης.
108 Λίσσομ', Ἄναξ, στόματός μου ἑκὼν ἅ τοι ἱερὰ ῥέζω,
Σοὶ χαρίεντα πέλοι· σὺ δὲ σάς με δίδασκε θέμιστας.
109 Νωλεμέως ψυχή μου ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς·
Ἀλλ' οὐδ' ὣς θεσμοῖο λησάμενός εἰμι τεοῖο.
110 Δυσσεβέες μοι κρύβδα βρόχον λοχόωντες ἔθηκαν·
Σῶν δέ τ' ἐφετμέων οὔτι παρὲξ ἀλαλήμενός εἰμι.
111 Κλῆρον ἔμοιγε θεοπροπίας σου ἀκήρατον αἰεὶ
Ἔλλαχον· αἳ γὰρ ἐμῆς κραδίης μέγα χάρμα πέλονται.
112 Θυμὸν καὶ κραδίην μου ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκα
Θέσφατά σου τελέσαι, καὶ ἐφημοσύνῃσι πιθέσθαι,
Νωλεμὲς ἤματα πάντα, καὶ ἐς βιότοιο τελευτήν.

ס

113 Ὡς ἀνεμώλια πάντα πολύβροτα δήνεα θυμοῦ,
Ὥς τέ μοι ἐχθρὰ πέλει· θεσμὸν δὲ σὸν ἀμφαγαπάζω.
114 Κευθμών μοι σὺ καὶ ἀσπίς· ἔπος τεὸν ἐλπίδος αἶσα.
115 Ἔρρετε τῆλ' ἀπ' ἐμεῖο, ὅσοι κακὰ μηχανάασθε·
Καὶ γὰρ ἐμοῖό γε πείσομ' ἐφημοσύνῃσι Θεοῖο.

116 Στή

116 Στήριξόν με τεὸν κατ' ἔπος, (σὺ γὰρ ἔμμεναι ἔφησθα
Ἕρμα καὶ ἄλκαρ ἐμοί) ὄφρα ζωοῖσι μετείω·
Μηδέ μοι ἐλπίδ' ἐμὴν ὀλέσαις, κὰκ δ' ἐλέγχεα χεύῃς.
117 Στήριξον, καί κεν σόος ἀσκηθής τε ῥυοίμην·
Καί κε τεὰς ἀλέγοιμι θέμιστας νωλεμὲς αἰεί.
118 Συμπάντας δὲ, τεῶν οἳ ἀποκλίνουσι θεμίστων,
Πάγχυ διέρραισας στείβων ὑπὸ ποσσὶ τεοῖσι·
Ψευδὴς γὰρ δόλος ἐστ', ἀπάτη δ' ἀνεμώλιος αὐτῶν.
119 Σκωρίῃ ἶσα ἀΐστωσας κατὰ γαῖαν ἀλιτροὺς [illegible]
Πάντας ὁμοῦ· τῷ καὶ φίλα μοι τεὰ θέσφατ' ἔασι.
120 Δείδια σ' ἐκπάγλως, ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα,
Καὶ χρόα· σάς τε δίκας αἰνῶς πέφρικ' ἐνὶ θυμῷ.

ע

121 Αἴσιμος ἦα, καὶ ἰθείας ἔρεινα θέμιστας·
Μή μ' ἐᾷ ὑβρισταῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι.
122 Εἰς ἀγαθὸν θεράποντος ὑπὲρ τεοῦ ἐγγυόωο·
Μηδέ μ' ἐφυβρίζωσιν ὑπέρβιοι ἀνέρες αὔτως.
123 Ὀφθαλμοί μ' ἔλιπον ποτιδέγμενοι ἕως με σαώσαις,
Ἔρξαις θ' ὥσπερ ἔφησθα, δίκαιά τε πολλά θ' ὑποστάς.
124 Σὴν κατὰ μειλιχίην, φίλα μοι φρεσὶ δήνεα εἰδὼς,
Ἔρξον· καί με δίδασκε σὰ θέσφατα, ὄφρα δαείω.
125 Σὸς θεράπων ἐγώ εἰμι· σύ μοι νόον ἐσθλὸν ὄπαζε,
Ὡς σὰ θεοπρόπια φρεσὶν εἰδέω ἠδὲ νοήσω.
126 Νῦν σε μάλα χρεὼ, Ἄναξ, τι μέγ' ἔρδειν, τοῖο γὰρ ὥρη·
Ὅττι παρεξῆλθον θεσμὸν τεὸν ἠδ' ἀλίωσαν.
127 Φίλτεραι οὖν χρυσοῖο τεαὶ ἐμοί εἰσιν ἐφετμαὶ,
Αὐτάς τε προβέβουλ' ἐριτίμοιο χρυσοῖο.
128 Τῷ καὶ ἐφημοσύνας πάσας σέο, καὶ περὶ πάντων,
Ἰθείας τε μάλιστα δικαίας τ' ἔμμεναι οἶδα·
Πᾶσαν δ' ἤχθηρα σκολιὴν ὁδὸν, αἴσυλά τ' ἔργα.

פ

129 Θαυμάσιαί τε καὶ ἔξαιτοι τεαί εἰσι θέμιστες·
Τοὔνεκα δ' ἐνδυκέως αὐτὰς περὶ κῆρι φυλάσσω.
130 Ἀρχὴ σῶν ἐπέων φάος ὀφθαλμοῖσιν ἔδωκε·
Καί τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησε.
131 Τὸ στόμα μὲν ἀνέῳξα, κέχηνά τε, διψαλέος ὡς,

Ἀσθμαίνων, δὴ γάρ ὁ ποτοῦ μέγας ἵμερος αἱρεῖ·
Ὥς με τεῶν μάλα τε γλυκὺς ἵμερος εἷλεν ἐφετμέων.
132 Ἔς μ' ἴδε, καί μ' ἐλέησον, ὅπως ἄρα τοι θέμις ἐστὶ
Τοὺς ἐφορᾶν τ', ἐλεεῖν θ', ὅσοι οὔνομα σὸν φιλέουσιν.
133 Ἴχνια μοῦ ἴθυνε τεοῖσι λόγοισιν ἔπαξ·
Μηδέ τ' ἀτασθαλίη κρείσσων τις ἐμεῖο γένηται.
134 Ῥῦσαί μ' ἐκ τε βίης ἀνδρῶν ἔκ θ' ὕβριος αἰνῆς·
Οὕτω καί κε τεῇσιν ἐφημοσύνῃσι πιθοίμην.
135 Μειδιόων ἀγανοῖσι προσώπασι σὸν θεράποντα
Εἴσιδε· ἱλαός τε τεάς με δίδασκε θέμιστας.
136 Μυρί' ἀπ' ὀφθαλμῶν ποταμοῖο τε ἶσα ῥοῇσι
Δάκρυα θερμὰ ῥέουσιν ἐμοί, δεύει τε κόλπον,
Οὕνεκα σὸν θεσμὸν δειλοὶ βροτοὶ οὐκ ἐφύλαξαν.

צ

137 Ἦ σὺ δίκαιος, Ἄναξ, ἰθεῖαι σαί τε θέμιστες.
138 Θέσφατά σα, ἃ φυλασσέμεναι ἐπί τ' ἄμμιν ἔτελλες,
Ἦ μάλα ταῦτα δίκαιά τ' ἀληθέα τ' εἰσὶν ἅπαντα.
139 Τήκει μοι κραδίην νέμεσις, καὶ θυμὸν ἀμύσσει,
Οὕνεκα δυσμενέες μύθων σῶν ἐκλελάθοντο.
140 Σὸν μὲν ἔπος καθαρόν τε διαμπερές, ἠδ' ἀμίαντον,
Λάμπει δ' ἄργυρος ὡς κεκαθαρμένος ἐν πυρὸς αὐγῇ·
Τοὔνεκα σῷ θεράποντι φίλον περὶ κῆρι τέτυκται.
141 Μικρός τ' οὐτιδανός τ', οὔτ' ἐν λόγῳ οὔτ' ἐν ἀριθμῷ
Εἰμ' ἐγώ· ἀλλὰ τεῶν οὐδ' ὣς ἐπιλήθομ' ἐφετμέων.
142 Εὐδικίη σὰ εὐδικίη πέλει ἄφθιτος αἰεί,
Μίμνει τ' ἤματα πάντα· τεὸς δέ τε θεσμὸς ἀληθής.
143 Ἄτη με συνάρη, χαλεπή τε κιχήσατ' ὀϊζύς·
Αὐτὰρ ἐφημοσύναι γε τεαί μοι χάρματ' ἔασι.
144 Μαρτυρίῃσι τεῇσι συνήορος ἄφθιτος αἰεὶ
Εὐδικίη· δὸς ἔμοιγε νόον, καὶ βείομαι ἔμπης.

ק

145 Νειόθεν ἐκ κραδίης ἱκέτης τοι ἐὼν ἐβόησα·
Κλῦθι δ' ἐμεῖο, Ἄναξ, σὰ γὰρ θέσφατ' ἔγωγε φυλάξω.
146 Σοὶ ἱκέτης ἐβόησα, σὺ δ' ἔρχεο, καί με σάωσον·
Καί κεν ἔπειτα τεῇσι πιθοίμην μαρτυρίῃσιν.
147 Ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω ἠώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ,

Διού-

Λιλαιόμενός σ' ἐβόησα· τεῷ γὰρ πεποίθεα μύθῳ.

148 Πρωῒ μάλ' ὀφθαλμοὶ μὲν ἀπὸ γλυκὺν ἐσκέδασ' ὕπνον,
Φθὰν δ' οἱ ἐρχόμενοι περὶ τῆς ἠοίων φυλακάων·
Ὄφρα σὸν ὀρμαίνω πινυτὸν λόγον ἐν φρεσὶ βάλλων.

149 Μειλιχίη σὺ ἄκουσον ἐμεῖο, ὃ μάλ' ἐσσ' ἐλεήμων,
Ἀθάνατ'· ἠδὲ τεῇσιν ἐμ' εὐδικίῃσι βίωσαι.

150 Ἐγχριμφθεν πέλας, οἵ με ἀτασθαλίῃσιν ἔπιντο,
Οἷς τ' αἰεὶ ὕβρις τε φίλη, καὶ σχέτλια ἔργα·
Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθεν θεσμοῦ ἀπὸ νόσφι τεοῖο.

151 Καὶ σύ μοι, Ἀθάνατε, χριμφθεὶς πέλας αἶψα παρέσῃς·
Σαὶ δέ τ' ἐφημοσύναι [illegible] εἰσὶν ἅπασαι.

152 Θέσφατά σε πάλαι οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Ὅττι σὺ ταῦθ' ἵδρυσας, ἵν' ἔμπεδά τ' αἰὲν ἔωσι.

ר

153 Φράζεό μευ κακότητα, δύης τε με ἐξανάλυσον·
Οὐ γὰρ ἐγὼ θεσμοῖο λελασμένος εἰμὶ τεοῖο.

154 Εἰνὶ δίκῃσιν ἔμοιγε παρίστασο, καί με σάωσον·
Κατὰ δ' ἄρα σὸν τὸν λόγον ζώγρησον ἔμ', ὥσπερ ὑπέστης.

155 Οὐ μὲν πω τι σαωθῆναι σχεδόν ἐστιν ἀλιτροῖς,
Ἀλλ' ἄπο νόσφι· τεὰς ἐπεὶ οὐκ ἀλέγουσι θέμιστας,
Νήπιοι, οὐδ' εἴρονται ἐνὶ φρεσὶν, ὄφρα δαῶσι.

156 Σοὶ ἔλεός τε μέγας, καὶ μειλιχίη ἔνι πολλὴ,
Ἀθάνατε· ζώγρησον ἔμ' εὐδικίῃσι τεῇσι.

157 Πολλοὶ μὲν με δίωξαν ἀταλέα θυμὸν ἔχοντες,
Καί μοι δυσμενέοντες ἐναντίβιον μαχέσαντο·
Ἀλλ' ἐγὼ οὐ τι τεῶν γε παρὲξ ἔκλινα δικάων,
Σῇσι δὲ μαρτυρίῃσιν ἐπείθετό μοι φίλον ἦτορ.

158 Ἄνδρας ὑπερφιάλους εἰσεῖδον τετιηότι θυμῷ,
Ἀσχαλόων, ὅτι οὐ τι τεοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.

159 Φράζεο οὕνεκ' ἔμοιγε φίλαι τεαί εἰσιν ἐφετμαί·
Μειλιχίῃ με βίωσαι, Ἄναξ, ἐπεὶ ἐσσ' ἐλεήμων.

160 Ἀρχὴ σεῖο λόγοιο ἀληθείη ἐτέτυκτο·
Ἔμπεδον οὖν, ὅ,τε πρῶτον ὑπέσχεο, νωλεμὲς ἔσται,
Πᾶσαι ἅμ' ἰθεῖαί τε δίκαι τεαὶ ἔμμεναι αἰεί.

ש

161 Μαψιδίως με δίωξαν ἀναίτιον ὄρχαμοι ἀνδρῶν·
Σὸν δ' ἔπος αἰδεῖται μοι ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ,
Αἰὲν ὑποδδείσαντι μετὰ φρεσὶ, μή τι παρέλθω.
162 Σῷ ἔπεϊ κραδίη μοι ἐϋφροσύνῃσιν ἰάνθη,
Ὡς ὅτε τις τ' ἐχάρη πολλῇ ἐπὶ ληΐδι κύρσας.
163 Ἔχθρεόν μοι στυγερόν τε, μελαίνῃ κηρί τ' ἔοικε
Τὸ ψεῦδος· θεσμὸν δὲ τεὸν περὶ κῆρι φίλησα.
164 Ἑπτάκις ἤματος ἕκαστον ἐγὼ τεὸν αἶνον ἀείδω,
Σῆς ἕνεκ' εὐδικίης, ἰθυντάων τε θεμίστων.
165 Ἀνδράσιν, οἳ θεσμὸν καὶ θέσφατά σεῖο φιλεῦσι,
Πολλὴ ἅμ' εἰρήνη τε καὶ ἄσπετος ὄλβος ὀπηδεῖ·
Οὐδέ σφεας τι κακὸν δηλήσεται, οὐδὲ πεδήσει.
166 Δέγμενός εἰμι φόως σὸν, Ἄναξ, ἐτέλεσσά τ' ἐφετμάς.
167 Σὰς τε θεοπροπίας σπουδῇ ἐφύλαξ' ἐνὶ θυμῷ,
Τῇσιν καὶ πιθόμην, καὶ τὰς περὶ κῆρι φίλησα.
168 Σὰς μὲν ἐφημοσύνας τε θεοπροπίας τε φύλαξα·
Ἀμφαδὰ γάρ τοι ἔασιν ἐμαὶ ὁδοὶ ἔργα τε πάντα.

ת

169 Φωνή μου βοόωντος ἐναντία τοι ἐγγύθεν ἔλθοι,
Ἀθάνατ'· ἐσθλὸν ὄπαζε σύ μοι νόον, ὥσπερ ὑπέστης.
170 Εὐχή μου ἱκέτου σέθεν προπάροιθε παρείη·
Ῥῦσαί μ' ἠδὲ σάω κατὰ σὸν λόγον, ὥσπερ ὑπέστης.
171 Αἶνός κεν χειλέων ἀπ' ἐμῶν ῥέοι ὡς ἀπὸ κρήνης,
Ἤλιθα πολλὸς, ἐπεί με τὰ θέσφατά σεῖο ἐδίδαξας.
172 Γλῶσσα δέ μου ἀναφανδὰ τεὸν λόγον ἐξαγορεύσει·
Πᾶσαι γάρ τε δικαιοσύναι τεαί εἰσιν ἐφετμαί.
173 Ἄλκαρ ἔμοιγε τεὴ χεὶρ, ἠδ' ἐπιτάρροθος ἔστω·
Σὰς ὅτ' ἐφημοσύνας ἑλόμην, προβέβουλά τε πάντων.
174 Ἀθάνατ', ἦ με τεῆς γλυκὺς ἵμερος εἷλεν ἀρωγῆς,
Τείλλεστόν μοι σόν τε φόως, ἵνα τίς με σαώσῃς
Τειρόμενον· θεσμὸς δὲ τεός μοι χάρμα τέτυκται.
175 Ζώοι ἐμὴ ψυχὴ, ἥ σ' αἶνον σὸν καταλέξει,
Ἕως ποτ' ἔῃσι· δίκαι δὲ τεαί μοι ἀρηγόνες εἶεν.
176 Δειλὸς ἐγὼν ἀλάλημαι ὄϊς ὡς ἥ περ ὄλωλε·
Δίζεο σὸν θεράποντ', οὐ γὰρ σῶν λήθομ' ἐφετμέων.

ΨΑΛ

ΨΑΛ. ρκ'.

1 Πρὸς τὸν Ἄνακτ' ἐβόησα δύῃ ἀργημένος αἰνῇ,
Τειρόμενος κακότητι καὶ ἄλγεσιν, ὅς δ' ἐπάκουσεν.
2 Ἐκ χειλέων, οἷσπερ φίλον ἐστὶ ψεύδεα βάζειν,
Ψυχὴν μου ῥύσαιο, Ἄναξ, γλώσσης τ' ἀπατηλῆς.
3 Ἀλλὰ τί σοι δώσει; τί δ' ὀνήσει γλῶσσ' ἀπατηλὴ,
Γλῶσσα κακὴ ψεύδεσσι κεκασμένη ἠδὲ δόλοισιν;
4 Ὀξέα οἷα βέλεμνα, τά τ' ἀνέρες ἐν δαῒ λυγρῇ
Ἴφθιμοι περιιεῖσ', ὥς τ' ἄνθρακες ἀρκεύθοιο,
Τοῖς ὑπὸ θεσπιδαὲς πῦρ ὤρετο καιομένοισι·
Τοῖαι ἐπεσβολίαι φιλοκερτόμου ἀνδρὸς ἔασιν.
5 Ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω, ὅτι δήμιος εἰνὶ Μεσήχου,
Ναίων τε συνεχῆσιν ἐνὶ κλισίῃσιν Ἐρεμβῶν;
6 Ψυχὴ μου μάλα δηθὰ μετ' αὐτοῖσι ναιετάουσα
Πωλεῖθ', οἷσιν ἔεις τὸ φίλη πόλεμοί τε μάχαι τε.
7 Παρ δέ μοι εἰρήνη· καί μιν πάνυ κῆρι φίλησα·
Οἱ δέ μοι, ὡς αὐτοῖσιν ἔγωγε φίλα φρονέων ἀγορεύω,
Ἀντιβίην μαχέονται, ὡς εἰ ἄφαρ εἶεν ἑτοῖμοι
Φυλόπιδα στῆσαι πολυάϊκος πολέμοιο.

ΨΑΛ. ρκα'.

1 Εἰς ὀρέων κορυφὰς ποτιδέξομαι ὄμματ' ἀναστὰς,
Ἔνθ' ὅθεν ἄλκαρ ἔμοιγε φόως δέ τε ἱερὸν ἦλθεν.
2 Ἄλκαρ ἀπ' Ἀθανάτοιο φόως τέ μοι ἱερὸν ἦλθεν,
Ὅσπερ γαῖαν ἔτευξε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα.
3 Οὐ πόδα τοι βλαφθῆναι ἰόντι τις αὐτὸς ἐάσει·
Οὐδ' ἄν τις βαίνοντά σ' ἀποσφήλειεν ὁδοῖο·
Τὸν δ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις ποτὲ ὅς σε φυλάσσει.
4 Οὐκ ἂν ἀποβρίξειε φύλαξ μέγας Ἰσραήλου,
Νυστάζων, οὔτ' ἄρ μιν ἔχοι ποτὲ νήδυμος ὕπνος.
5 Ἀθάνατος μὲν σοίγε φύλαξ πέλει ἠδ' ὀπίσσω·
Ἀθάνατος σκιή ἐστι τεῇ ἐπὶ δεξιτερῆφι.
6 Οὔ σέ κεν ἤματι πλήξαι μένος ἠελίοιο·
Οὐδέ σέ κεν κεράεσσα βάλοι κατὰ νύκτα σελήνη.
7 Ἀθάνατος δέ σε ῥύσεθ' ὑπ' ἐκ κακότητος ἁπάσης
Ἐνδυκέως· σήν τε ψυχὴν βίοτόν τε φυλάξει.
8 Ἀθάνατός σε φυλάξει ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κιόντα,

Εἴτε τὺ ἐξέλθῃς, εἴτ' ἂν πάλιν οἴκαδ' ἵκηαι,
Καὶ νῦν, καὶ μετόπισθε διαμπερὲς ἤματα πάντα.

ΨΑΛ. ρκβʹ.

ΓΗΘΗΣΕΝ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
1 Ὁππότ' ἔειπον ἐμοί, Ἴομεν ποτὶ δῶμα Θεοῖο·
Γούνατα δ' ἐῤῥώσαντο, πόδες δ' ὑπεκινήσαντο,
Ὥς μοι ἔλθοι ἀσπαστὸν ἄφαρ Θεοῦ οἶκον ἱκέσθαι.
Ὦ καλ' Ἱεροσόλυμα, τεῶν ἔντοσθε πυλάων
2 Στῆσονται πόδες ἀμοί, ἰδ' εἰν αὐλῆσι τεῇσιν.
Ἔκτισται Σόλυμα, πόλις ὡς ἐϋναιετάουσα,
3 Ἥ τ' ἐν ἁρμονίῃσί θ' ὁμοφροσύνῃσί τ' ἄρηρεν.
Ἔνθα δὲ φῦλ' ἀναβαίνουσιν, φῦλ' Ἀθανάτοιο,
4 Ἰλαδὸν ἐς θεσμούς τε καὶ ὅρκια συνθεσιάων,
(Ὅρκια πιστά, πάλαι ἅπερ Ἰσραήλιος ἔταμνε)
Πάντες ἵν' αἰνίζοιατ' ἀγακλυτὸν οὔνομ' Ἄνακτος.
Ἔνθα γάρ εἰσ' ἀγοραὶ ἐπιδήμιοι ἠδὲ θόωκοι,
5 Ἐν δὲ θρόνοι, ἐπὶ τοῖσι δικασπόλοι εἵαται ἄνδρες,
Οἴκου Δαβίδαο θρόνοι βασιλήϊοί εἰσιν.
6 Εἰδ' ἄγετ' εἰρήνην Σολύμοις εὔχεσθε καὶ ὄλβον·
Τοῖσιν δ' εὐθενίη ἅλις ἔσσεται, οἵ σε φιλεῦσιν,
Οἵ τ' εὖ σοὶ φρονέουσι, μάλα σφίσιν ἔργ' ἀρετήσει.
Εἰρήνη τεθάλυῖα τεῆς ἐν ἐπάλξεσιν εἴη,
7 Εἰν αὐλῆσι τεῇσιν ἅμ' εὐθενίη τ' ἐρατεινή,
Αὐτοκασιγνήτη εἰρήνης ἱμεροέσσης.
8 Εἵνεκ' ἐμῶν τε κασιγνήτων, πηῶν θ' ἑτάρων τε,
Νῦν ἐρέω, Ἔν τ' ὄλβος, ἐν εἰρήνη τε σοὶ ἔστω.
Ἡμετέροιο Θεοῖο καὶ Ἀθανάτου ἕνεκ' οἴκου
9 Αἰνῶς μοι τὸ μελήσει, ἵν' εὖ σοὶ πάγχυ πέληται,
Ὅππως τ' ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ τεὸν ὄλβον ὀφέλλω.

ΨΑΛ. ρκγ'.

1 Ὄμματ' ἀνέσχον σοὶ, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίεις,
Τῆλε μάλ', ἐν νεφέλῃσι καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι.
2 Ἠΰτε δ' ὀφθαλμοὶ δμώων ἐπὶ χεῖρας ἀνάκτων,
Ὄμματά τ' ἀμφιπόλοιο ἑῆς ἐπὶ χεῖρας ἀνάσσης·
Ὣς καὶ ἐπ' Ἀθάνατον Θεὸν ἡμέων ὄμματ' ἔασιν,
Εἰσόκεν οἰκτείρῃ ἡμέας, ἔλεος τέ μιν αἱρῇ.
3 Ἀλλ' ἡμέας ἐλέαιρε, Ἄναξ, ἡμέας ἐλέαιρε·
Λίην γὰρ λωβητοὶ, ὀνείδεά τ' ἄμμιν ἔχυντο.
4 Λευγαλέης μάλα πάγχυ κορεσσάμεθα φρένα λώβης,
Ὕβριος οὐλομένης τῶν βροτῶν πόλλ' εὐθενεόντων,
Οἵ τ' ὄλβῳ πίσυνοι, καὶ ἀγήνορα θυμὸν ἔχοντες,
Ἡμέας λωβεύουσιν, ἐλέγχεά τ' ἄμμι τιθεῖσιν.

ΨΑΛ. ρκδ'.

1 Εἰ μὴ Ἄναξ που ἔσκεν, ὃς ἡμῖν ἄγχι παρέστη,
Καὶ ἐπιτάῤῥοθος ἦν, νῦν Ἰσραὴλ ὃς ἂν εἴποι·
2 Εἰ μὴ Ἄναξ που ἔσκεν, ὃς ἡμῖν ἄγχι παρέστη,
Καὶ ἐπιτάῤῥοθος ἦν, ὅτ' ἐπ' ἀνέρες ἄμμιν ὄρουσε·
3 Τόφρα κεν αἶψ' ἡμέας κατέπινον θυέιδι λύσσῃ,
Ὠμοὺς τοὺς ζωούς τ', ἐπεὶ κεχολώατο λίην.
4 Καί νύ κεν οὖν ἡμέας κατά τ' ἔκλυσεν ἄσπετον ὕδωρ,
Ἄμμε δ' ὑποβρύχα θῆκ', ἐπόρσε τὸ κῦμα ῥόοιο,
Ψυχὴν θ' ἡμετέρην ποταμὸς χειμάῤῥοος ὦσε.
5 Καί κεν ὕδωρ παφλάζον ὑπέρβιον οἴδματι θῦον
Ἡμέας ἀμφεκάλυψε, φίλον τ' ἀπόαινυτο θυμόν.
6 Αὐτὰρ Ἄναξ αἰνείσθω, ὅ,τι σφετέροισιν ὀδοῦσιν
Ἡμέας οὐκ εἴασεν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι.
7 Ὣς δ' ὅθ' ὑπεκπροφύγῃσι δολίην παγίδ' ἀσπάσιος ὄρνις
Ἀνέρος ἰξευτέω, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν·
Ὣς ἡμέων τε ψυχὴ ὑπεκφύγεν αἰπὺν ὄλεθρον·
Λῦτο παγὶς δολόεσσα, καὶ ἡμῖν φυκτὰ πέλονται.
8 Εἶλαρ τ' ἄμμι καὶ ἕρμα πέλει ὄνομ' Ἀθανάτοιο,
Οὐρανὸν ὃς ποίησεν, ἰδὲ χθόνα πουλυβότειραν.

ΨΑΛΜ. ρκε΄.

1 Οἳ τῷ Ἄνακτι πεποίθασιν πίσυνοί τε πέλονται,
Οἷοι ὄρος ὡς Σιὼν, ὅ,τ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ
Εὖ ὑπένερθεν ἄρηρε διηνεκέεσσι θεμέθλοις,
Ῥίζῃσίν θ' ἱδρῆσι, μένει δὲ τὰ ἤματα πάντα.
2 Ὡς ὄρεα σκιόεντ' ἀμφὶ πόλιν Ἱεροσολύμων·
Οὕτω καὶ Θεός ἐστιν ἑὸν περί τ' ἀμφί τε λαὸν,
Καὶ νῦν, καὶ μετόπισθ' ἔσεται διά τ' ἀμπερὲς αἰεί.
3 Οὐ γὰρ ἂν εὐσεβέων κλήρῳ ἔπι ῥάβδος ἀλειτέων
Μίμνοι (οὐδὲ γὰρ οὐδ' αἰεὶ τὰ χερείονα νικᾷ)
Οὐδὲ σφέας πληγῇσι διηνεκέεσσι δαμάζοι·
Μή ποτ' ἐπ' αἴσυλα ἔργα φερήατο φῦλα δικαίων,
Σφῇσί τε χερσὶ κάκ' ἐρδέμεναί σφεας θυμὸς ἀνώγοι.
4 Ἀθάνατ', ἐσθλοῖς ἐσθλὰ δίδου, ἠδ' ὄλβον ὄπαζε,
Οἷς κραδίη ἰθεῖα, νόος δέ τ' ἐναίσιμός ἐστιν.
5 Οἱ δέ τ' ἀτασθαλίῃσι παρὲξ ὁδοῦ ἰθυπόροιο
Ἐς σκολιὰ σφέτερ' ἔργα [illegible] ὁρμήθησαν,
Τοὺς ἅμ' ἀλιτροῖσιν Θεὸς ἐκβαλεῖ, οὐδ' ἐλεήσει·
Ὄλβος δ' Ἰσραήλῳ ἰδ' εἰρήνη ἅλις ἔστω.

ΨΑΛ. ρκϛ΄.

1 Ὁππότ' Ἄναξ οὗ λαὸν ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε,
Οἵ τε Σιώνιοι ὀψὲ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Ἱερῆς ἐξ αἰνοῖο Θεοῦ ἰότητι νέοντο·
Γηθοσύνῃ οὔπω ὠϊόμεθ' ὧδε γλυκέας,
Ὡς εἰ νήδυμος ἄμμιν ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος.
2 Καὶ τότε δὴ στόματ' ἄμμιν ἐϋφροσύνης τε γέλω τε
Ἔβρυε, θεσπεσίας γλῶσσαί τ' ἔντιμον ἀοιδάς·
Καὶ τότε τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον
Ἐν λαοῖς· Τῶνδ' εἵνεκ' Ἄναξ μάλα μέρμερα ῥέξεν.
3 Ἦ θὴν ἡμέων εἵνεκ' Ἄναξ μάλα μέρμερα ῥέξε·
Τοὔνεκεν ἄμμι τε θυμὸς ἐϋφροσύνῃσιν ἰάνθη.
4 Ἄμμε δ' ἀλόντας, Ἄναξ, τηλοῦ τ' ἀπὸ πατρίδος αἴης
Δηθά τ' ἀποπλαγχθέντας, ἐς ἡμέτερ' αὖθις ἀγίνει,
Λαόν τε πρόφρων δὸς ὑπότροπον οἴκαδ' ἱκέσθαι·
Ἦ κεν ὁδὸς γλυκερὴ καὶ ἐπήρατος ἄμμι γένοιτο,
Ὡς ποταμοῖο ῥέεθρα μεσημβρίην κατὰ χώρην,

Ἔνθ'

Ἔνθ' ἄφαρ ἀρδμοὶ ἔασι, γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν.
Δάκρυσιν οἳ σπείρουσιν, ἰδὲ κλαυθμῷ ἀλεγεινῷ,
Χάρμασιν ἀμήσουσιν, εὐφροσύνῃ τε νόοιο.
6 Ὃς δ' ἂν ὁδὸν βαίνῃ ἀμυδὶς, καὶ δάκρυα λείβῃ,
Ἐσθλὸν σπέρμα φέρων, ἐτεὸν δ' ὅγ' ἐλεύσεται αὖθις
Γηθόσυνος κραδίῃ, καὶ εὐφροσύνῃσιν ἰανθεὶς,
Δράγματα πολλὰ φέρων, καὶ ἀμάλλας βωτιανείρας.

ΨΑΛ. ρκζ'.

1 Εἰ μὴ οἶκον ἔδειμ' ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο,
Μὰψ αὔτως ἐμόγησαν ἀνιηρῶς ἐπὶ ἔργῳ
Τέκτονες· εἰ μὴ Ἄναξ ῥύεται πόλιν ἠδὲ φυλάσσει,
Μὰψ ὁ φύλαξ ἐμόγησεν, ἄϋπνος νύκτας ἰαύων.
2 Μὰψ αὔτως κάματόν τε καὶ ἄλγεα πολλὰ πέποσθε,
Πρωῒ μάλ' ἐρχόμενοί τε, μάλ' ὀψέ τε κακκείοντες,
Σῖτον ἔδοντες ἑταῖρον ὀϊζυροῖο πόνοιο·
Ὡς γὰρ ὅγ' ὕπνον ἔδωκε, καὶ ἀνδράσιν οὓς ἐφίλησε.
3 Παῖδες κλῆρος ἔασι, τὸν ἀνθρώποισι δίδωσιν
Ἀθάνατος· τοῦ δ' ἐκ δόσις ἔπλετο καὶ γέρας ἐσθλὸν
Γαστέρος ἐκπεφυὼς καρπός τε τόκος τε γυναικός.
4 Ἰοὶ ὡς ἐν χειρὶ πέλονται ἀλκίμου ἀνδρός·
Τοῖά τε τέκνα πέλει, ἅ τε κουρίδιός τις ἔτικτεν.
5 Ὄλβιος, ᾧ τοῖσδεσσι μάλα βρίθουσα φαρέτρη·
Οὐκ ἂν οἱ αἰσχυνθεῖεν, ὅτ' ἀνδράσιν εἰνὶ πύλῃσιν
Ἀντιβίοισιν ὁμιλεῦντες, δίκῃ ἀντιάσωσιν.

ΨΑΛ. ρκη'.

1 Ὄλβιος, ὅς τις ἀνὴρ ἧσι φρεσὶν ἅζετ' Ἄνακτα,
Τοῦ τ' ὄπιδα τρομέων, στείχων θ' ὁδὸν ἣν ἐπέτελλε.
2 Καρπὸν ἐπεί κεν ῥεῖα φέροι σοι γαῖα τεῇσι
Χερσὶν ἀρηρομένη, κάματόν τε σὸν αὐτὸς ἔδοιο·
Ὣς ἅλις ὄλβον ἔχων μάκαρ ἔσσεαι, εὖ δέ τοι ἔσται.
3 Σὴ ἄλοχός τε φίλη, ὡς ἡμερὶς ἀγλαόκαρπος,
Βρίθουσα σταφυλῇσι περὶ τοίχοισι δόμοιο·
Τέκνα δὲ ἶσα φυτοῖσιν ἐλαίης τηλεθοώσης,
Καλὸν ἰδεῖν, ἱζῶν ἐνὶ κύκλῳ ἀμφὶ τράπεζαν.
4 Ὣς μάκαρ ἐστὶν ἀνὴρ, ὅς τ' ἔσσεται ὀλβιοδαίμων,
Ὃς φρεσὶν αἰδέεται ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο.

5 Ἐκ Σιῶνος Ἄναξ τοι ἀθέσφατον ὄλβον ὀρέξῃ,
Μυρία δ' αὖ ἔτεα διδούς· ἀγαθά τε ἢ Ἱεροσόλυμα,
Ὅσσα θ' οἱ ἐσθλὰ πέλονται, ἐσόψεαι, εἰσόκ' ἀϋτμὴ
Ἐν στήθεσσι μένῃ, καί τοι φίλα γούνατ' ἐρωρῇ.
6 Ἀλλά γε καὶ παῖδας παίδων σέθεν ἐγγεγαῶτας
Ὄψεαι, εἰρήνην Ἰσραήλοιό τε πολλήν.

ΨΑΛ. ρκθ'.

1 Πολλάκι μοι μαχέσαντο καὶ ἀντιβίην πολέμιζον,
Ἤδη μοι ἄλγεα πολλὰ δόσαν βροτοὶ ἐκ νεότητος,
Ὄφρ' ἔτι τηλίκος ἦν, νῦν Ἰσραὴλ ἂν εἴποι·
2 Πολλάκι μοι μαχέσαντο καὶ ἀντιβίην πολέμιζον,
Ἤδη μοι ἄλγεα πολλὰ δόσαν βροτοὶ ἐκ νεότητος,
Ὄφρ' ἔτι τηλίκος ἦν, ἀλλ' οὐ μὲν κρείσσονες ἦσαν,
Οὔτ' ἄρα νικῆσαί με δύναντό ποτ', οὔτε δαμάσσαι.
3 Νῶτον ἐμόν γ' ἀροτῆρες ἀρήροσαν, ὦλκα βαθεῖαν
Ἔνθα καὶ ἔνθα ταμόντες, ἐμάκρυναν δέ τε ὄγμους.
4 Εὐδικίῃσι κέκασται Ἄναξ, δεσμούς τε λύγους τε
Ῥεῖα διαῤῥήξας ἀνδρῶν κακὰ μηχανοώντων.
5 Αἰσχυνθεῖεν ὁμοῦ, καὶ ἀποστρεφθεῖεν ὀπίσσω
Πάντες, ὅσοι Σιῶνι κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
6 Εἶεν δ' ἠΰτε ποίη ἐπ' ἀκροτάτοισι δόμοισιν,
Ἣ τε μαραίνεται αἶψα, πάρος τινά μιν καλαμάρψαι,
Χροιὴν ἀποστρέψαντα, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰών·
7 Τῆς δ' οὔτ' ἀμητὴρ καὶ ἀγείρας ὄγμον ἐλαύνων
Ἣν χεῖρ', οὐδέ τ' ἀμαλλοδετὴρ ὃν πώποτε κόλπον
Ἐμπιπλᾷ, ὅς δράγματ' ἐν ἐλλεδανοῖσιν ἔδησεν.
8 Οὐδέ που οἱ παριόντες ὁδὸν ποτὶ ὧδ' ἐρέουσιν,
Ὕμμι φιλοφροσύνη, χάρις Ἀθανάτοιό τ' ὀπηδοῖ·
Ὕμμιν ἐν οὐνόματι κρατέει δὲ τοῦ Ἀθανάτοιο
Εὐχόμεθ' εἰρήνην τε καὶ ὄλβια πάντα γενέσθαι.

ΨΑΛ. ρλʹ.

1 Βυσσόθεν εὐχόμενός σοι ἀνέκραγον, ἠδ' ἐβόησα,
Ἐκ δεινοῖό τ', Ἄναξ, ἀπὸ ζοφεροῖο βερέθρου.
2 Σωῶθε' Ἄναξ, καὶ ἄκουσον, ἐμῆς τ' ἐπικέκλυθι φωνῆς,
Οὔασι καὶ φρεσὶ δέξαι ἐμεῦ ὄπα λισσομένοιο.
3 Ἀθάνατ', εἰ σύ γ' ἀτασθαλίας φρεσὶν ὀξὺ νοήσῃς,
Ἀθάνατ', εἰνὶ δίκῃσι τίς ἂν ποτ' ἀναίτιος εἴη;
4 Σοὶ δ' ἔνι μειλιχίη, ἵνα σε βροτοὶ αἰδέονται.
5 Δέγμενος Ἀθάνατον μίμνω τετληότι θυμῷ,
Δέγμενός οἱ ἔπι ἔλπομ', ἑῷ δὲ πεποίθεα μύθῳ.
6 Ἀθάνατον δ' αἰεὶ μίμνω τετληότι θυμῷ·
Οὐ τόσσον φύλακες, φυλακὴν ἀδδηκότες αἰνῇ
Νυκτερινῇ, μίμνουσιν αἰεὶ ποτιδέγμενοι ἠῶ,
Ἠῶ φαινομένην ποτιδέγμενοι, ὅσσον ἐμοὶ κῆρ
Νωλεμὲς Ἀθάνατον μίμνει ποτιδέγμενον ἔμπης.
7 Ἀθανάτῳ πίσυνος πέλοι Ἰσραὴλ ἀμύμων,
Οὕνεκεν Ἀθανάτῳ ἔλεός τ' ἔνι μειλιχίη τε·
Τῷ τ' αἰεὶ φίλον ἐστ' ἄνδρας κακοῦ ἐξανῆσαι.
8 Λύσει δὲ περίφρων Ἰσραήλοιο γενέθλην,
Αὐτῆς τ' ἐκ πασέων μιν ῥύσετ' ἀτασθαλιάων.

ΨΑΛ. ρλαʹ.

1 Ἀθάνατ', οὔ μοι θυμὸς ὑπέρβιος, οὐδέ μοι ὄσσε
Ὕψι μάλ' ἠερέθονται ἀγηνορίῃσι νόοιο·
Οὐδὲ μενοινώω μεγάλα φρεσὶ, μέρμερά τ' ἔργα,
Ὅσσ' ὑπὲρ αἶσαν ἔασ'· ἐπεὶ οὔ μοι ταῦτα μέμηλεν.
2 Ἀλλ' ἀγανοφροσύνῃ νόον ἐν στήθεσσιν ἔθηξα,
Ἤπιος, ἀμπαύων· βρέφος ὥς, ὅ, τε θήσατο μαζόν.
Μητρὸς, ἐμὴ ψυχὴ βρέφος ὥς, ὅ, τε θήσατο μαζόν
3 Ἰσραὴλ, Θεὸν ποτιδέγμενος ἐλπίδα θείης
Καὶ νῦν καὶ μετόπισθε διαμπερὲς ἤματα πάντα.

ΨΑΛ. ρλβ'.

1 Δαβίδαο, Ἄναξ, μιμνήσκεο, μηδέ σε λήθη
Αἱρείτω, ὡς πόλλ' ἔπαθεν, καὶ πόλλ' ἐμόγησεν.
2 Ὡς ὄμοσ' Ἀθανάτῳ, κρατερῷ τῷ Θεῷ Ἰακώβου
Εὔχετο προφρονι θυμῷ, ὑποστὰς, εἶπέ τε μῦθον·
3 Οὔποτ' ἐμὴν κλισίην ἐσελεύσομαι, οὔτε ποτ' οἶκον,
Οὔθ' ὑποδὺς θάλαμον ποτ' ἐμῆς ἐπιβήσομαι εὐνῆς·
4 Οὐδέ μοι ὀφθαλμοὺς μαλακὸν περὶ κῶμα καλύψει,
Ὕπνον τ' οὐδ' ὀλίγον περ ἐμοῖς βλεφάροισιν ἐφήσω·
5 Πρὶν ἕδος Ἀθανάτῳ, κρατερῷ τῷ Θεῷ Ἰακώβου
Οἶκον ἐφευρέμεναι, ὅθι οἱ ναίειν φίλον εἴη.
6 Τοῦ δ' ἄρα πυνθανόμεσθα κατ' Ἔφρατα, καί μιν ἔπειτα
Εὕρομεν ἐν βήσσῃσιν ἀνὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
7 Ἱξόμεθ' ἐς κλισίην, ἱκέται δέ οἱ εὐξόμεθ' εἶναι,
Προσπροκυλινδόμενοι, ἵνα οἱ θρόνος ποσίν ἐστιν.
8 Ὄρσεο, Παμβασιλεῦ, τεὸν εἰς ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Καὶ κατάπαυμ' ἀναβὰς, ὅθι τοι φίλον ἐστὶ καθίζειν·
Ὄρσεό τ' αὐτὸς σὺ, κράτεος δὲ τῆς σοῖο κιβωτός.
9 Εὐδικίην ἑσσαίαθ' ὁμοῦ τεοὶ ἀρητῆρες·
Σοί θ' ὅσιοι μάλ' ἀγαλλόμενοι κεχαροίατο θυμῷ.
10 Εἵνεκα Δαβίδαο τεοῦ θεράποντος ἄκουσον,
Μηδ' αὐτοῦ νοσφίζευ, ὃν ἔχρισας λίπ' ἐλαίῳ.
11 Εἶπεν Ἄναξ Δαβίδῃ, ἰδ' ὤμοσε καρτερὸν ὅρκον,
Οὐδέ τι μάψ· ἐπεὶ οὐ παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν,
Οὐδ' ἀτελεύτητόν γ', ὅ,τι κεν Θεὸς αὐτὸς ὀμόσσῃ·
Νημερτέως τόδε οὖν οἱ ὑπέσχετο, καὶ κατένευσεν,
Ἤ τινὶ τῶν παίδων, οἵ περ σέθεν ἐκγεγάασι,
Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας ἐνὶ λαοῖσιν ὀπίσσω,
Ἀμφιέπειν, ὃ δὲ σόν τε θρόνον βασιλήϊον ἕξει.
12 Εἰ δὲ φυλάξουσιν παῖδες τεοὶ ὅρκια πιστὰ,
Συνθεσίας δέ τ' ἐμὰς καὶ ἐφετμὰς, ἅς κ' ἐπιτείλω·
Καί νύ κεν αὐτῶν παῖδες ἐπὶ θρόνῳ, ᾧ σὺ πάρος περ,
Ἔνθα καθίζοιεν, διά τ' ἀμπερὲς ἤματα πάντα,
Καὶ παῖδες παίδων, τοί κεν μετόπισθε γένωνται.
13 Οὕνεκ' Ἄναξ γαίης Σιὼν ἐκλέξατο πάσης,
Τῆς δέ μιν ἵμερος εἷλ', ἵν' οἱ ἦ ἕδος, ἔνθα τε ναίῃ.
14 Τοῦτο δέ μοι κατάπαυμα διαμπερές· (ὡς γὰρ ἔειπον)
Ἐνθάδε τ' οἰκήσω, ὅτι με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.

5 Σῖτος δ' οἱ ἅλις ἔσται, ἐνιπλήσω δέ μιν ὄλβου·
Πτωχοῖσιν δ' αὐτῆς θήσω μενοεικέ' ἐδωδὴν,
Ἐνθέμεναι, ἵνα μὴ ἄρτου ἐπιδευέες ὦσιν.
6 Ἱρῆας δὲ φόως καὶ ἀρετὴν εἵματα ἕσσω,
Ἠδὲ μάλ' ἐϋδυκέως σφέας ῥύσομαι ἠδὲ σαώσω·
Χάρμα ὁσίοισί θ' ἑοῖσι μέγ' ἔσσεται, ἠδ' ἀλαλαγμός.
7 Ἔνθα κε Δαβίδαο κέρας καὶ κῦδος ἀέξων
Θρέψω, ὡς ὅτε ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἀέξῃ,
Καὶ θρέψῃ· μέγα δὲ Χριστοῖό τ' ἐμοῖο μεμηλὼς
Λύχνον ἑτοῖμον ἔθηκα, φάος τοῦ οἱ ἔμμεναι ὀπίσσω,
Ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται.
8 Ἀμφὶ δὲ δυσμενέας λώβην κάκ' ὀνείδεά θ' ἕσσω·
Ἀλλ' οἱ ἐπὶ κρατὶ στέφανος θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ
Ἀνθήσει, πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνη ἅλις ἔσται.

ΨΑΛ. ρλγ'.

1 Ὡς ἀγαθὸν καὶ τερπνὸν ἰδεῖν ἐρίηρας ἀδελφοὺς,
Οἵ θ' ἅμα ναιετάουσιν ὁμοφροσύνῃσι νόοιο,
Ἀλλήλοισι φίλοι, καὶ ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες.
2 Οἷον ἐπ' αἰδοίῃ κεφαλῇ εὐῶδες ἔλαιον,
Τιμῆεν, τὸ δέ τ' ἦκα καταλείβετ' ἐς ἀνθερεῶνα,
Ἀνθερεῶν' Ἀαρῶνος ἀμύμονος ἀρητῆρος·
Τοῦ δ' ὀδμὴ ἡδεῖα ἀπὸ κράτεσφιν ὀδώδει
Ἐκχυμένοιο μύρου, δεύοντο δὲ μάγματι κόλποι,
Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τὸ δέ θ' εἵματα κάλ' ἐδίαινε,
Κὰδ δ' ἔβη ἐς θυσάνους, καὶ τερμιόεντα χιτῶνα.
3 Ὡς δ' ὅτ' ἐφ' Ἑρμῶνος κορυφὰς ῥαθάμιγγες ἐέρσης
Οὐρανόθεν πίπτουσ', ἐπί τ' οὔρεα μακρὰ Σιῶνος,
Τῷ μάλα περ ὑπ' οὖδας, ἐπεὶ τεθαλυῖαν ἐέρσην
Πρῶκάς τε γλυκερὰς ἔπε ζείδωρος ἄρουρα·
Ἔνθα γὰρ ἀνθρώποισι Θεὸς θαλίην τε χάριν τε,
Ὄλβον τε ζωήν τε διαμπερὲς αἰὲν ἔθηκε.

ΨΑΛ. ρλδ'.

1 Δεῦτ' ἄγετ' ὑμνείοντες ἀείδετε Παμβασιλῆα,
Πάντες ὅσοι θεράποντες ἰδ' ἄγγελοί ἐστε Θεοῖο,
Ἑσταότες διὰ νύκτας ἐν Ἀθανάτοιο δόμοισι.
2 Χεῖρας ἀνασχόμενοι αὐτοῦ ἐνὶ πίονι νηῷ
Μέλπετε καὶ αἰνεῖθ' ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο.
3 Σοὶ δὲ Θεὸς μάλα πάντα Σιωνόθεν ὄλβια δοίη,
Ὅς γαῖαν ποίησε, καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα.

ΨΑΛ. ρλε'.

1 Ὑμνεῖτ' Ἀθάνατον, καὶ ἀείδετε οὔνομ' Ἄνακτος,
Ὑμνεῖτ', ὦ θεράποντες ἀμύμονες Ἀθανάτοιο.
2 Ὑμεῖς οἱ ἑσταότες καὶ ἐν Ἀθανάτοιο δόμοισιν,
Ἱδρυθεὶν αὐλῇσι δόμου Θεοῦ ἡμετέροιο.
3 Κλείετ' Ἄνακτα, ὅτι ἔσ' ἀγαθός· λιγυρῇσι δὲ μολπαῖς
Αὐτοῦ οὔνομ' ἀείδετ', ἐπεὶ πολυήρατόν ἐστιν.
4 Ἐκ γὰρ Ἄναξ Ἰάκωβον ἐλέξατο οἱ περὶ πάντων,
Καὶ Ἰσραήλον κλῆρας οἱ ἐξαίρετον εἶναι.
5 Οἶδα γὰρ οὕνεκ' Ἄναξ μέγας ἔπλετο, καὶ Θεὸς ἁμὸς
Κάρτει τῶν ὑπερβέβηκε, θεῶν περί τ' ἐστὶν ἁπάντων.
6 Ἔρξεν ὅπως ἐθέλει ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο
Γαίῃ ἐν εὐρείῃ, ἔν τ' οὐρανῷ, ἔν τε θαλάσσῃ,
’ν βένθεσσί τοῖς πᾶσιν, ὅ οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
7 Τηλόθεν ἐκ γαίης, ὅθι τ' ἔσχατα πείρατ' ἔασιν,
Ἐξάγαγεν νεφέλας, καὶ ἐς αἰθέρα δῖαν ἄειρεν
Ἀγκρεμάσας, στεροπὴν δὲ καὶ ὑετὸν ἐγκατέμιξε,
Θαῦμα ἰδεῖν, δεινὸν δὲ σέλας μερόπεσσι φαάνθη·
Ἐκ θαλάμων δ', ὅθι οἱ κειμήλια πολλὰ τέτυκται,
Χεύατο παντοίων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα.
8 Ὅς καὶ πρωτοτόκους ἐριβώλακος Αἰγύπτοιο
Κτεῖν', ἀνδρῶν, κτηνέων τε, μιῇ καὶ ἀπώλεσεν αἴσῃ.
9 Ὅσπερ πολλὰ πάλαι σημήϊα σοὶ ἐνὶ μέσσῃ,
Αἴγυπτ', ἀμφαδὰ θῆκεν, ἧκε δὲ μέρμερα ῥέξας
Ἐν Φαραῶνί θ' ἅμα, δμώεσσί τοῖς πᾶσιν ἑοῖσιν.
10 Ὅς καὶ πολλάων πολέων κατέλυσε κάρηνα,
Καὶ κρατερ' ἔθνεα πέρσε, καὶ ἔκτανε τοὺς βασιλῆας,
Ἰφθίμους, μεγάλους, τῶν τὸ σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.

Σιηῶνα

11 Σηῶνα κρατερόφρονα, Ἀμορραίων βασιλῆα,
Καὶ Βασάνοιο μέδοντα, πελώριον ὄβριμον Ὤγον·
Ὅσσοι τ' ἐν Χαναὰν θρόνοι βασιλήϊοι ἦσαν.
12 Τῶν δέ τε γαῖαν ἔνειμε διαμπερὲς εὖ κατὰ μοίρας,
Καὶ διαδεξάμενος κτῆσιν καὶ κλῆρον ἔδωκε,
Κλῆρον δ' Ἰσραήλῳ, ἀμύμονι ᾧ θεράποντι.
13 Ἀθάνατ', ὄνομα σὸν ἀλληκτόν τ' ἤματα πάντα
Μίμνει, μνημόσυνον δὲ τεὸν διά τ' ἀμπερὲς αἰεὶ,
Πάσῃσιν γενεῇς, σόν τε κλέος οὔποτ' ὀλεῖται.
14 Ἀθάνατος γὰρ ἑοῖο θέμις δώσει λαοῖο,
Σημανέει τε· καὶ ἵλαος δμώεσσιν ἑοῖσι,
Μῆνιν ἀπορρίψας, ὅτι τε γνάμψει φίλον ἦτορ.
15 Εἴδωλα χρυσᾶ τε καὶ ἄργυρος, οἷσι πέποιθεν
Ἔθνεα, καὶ βροτέης τεχνήματα χειρὸς ἔασι.
16 Τὰ στόματα σφὶν ἔασ', ἀλλ' οὔποτε γῆρυν ἱεῖσιν·
Ὀφθαλμοὺς μὲν ἔχουσιν, ὅμως δέ τε οὐδὲν ὁρῶνται.
17 Οὔατά τε σφὶν ἔασ', ἀλλ' οὔποτε ἔκλυον αὐδῆς·
Οὐδ' ἄρα τις σφετέροισιν ἐπὶ στομάτεσσιν ἀϋτμή.
18 Τῶν δέ τε τέκτονες ἄνδρες ὁμοῖοι τοῖσι πέλονται·
Τοιοῦτοι καὶ ἅπαντες, ὅσοι σφεν θαρσυνοί εἰσι.
19 Κλείετ' Ἄνακτά γε ὔμμες, οἱ υἷες Ἰσραήλου·
Κλείετ' Ἄνακτα καὶ ὔμμες, οἱ ἔκγονοι ἐς Ἀαρῶνος.
20 Κλείετ' Ἄνακτ', ὅσσοι Λευΐτιδος ἐστε γενέθλης·
Κλείετ' Ἄνακτ', ὅσσοι ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο
Ἐν θυμῷ ἅζεσθε, καὶ οἷς νόος ἐστὶ θεουδής.
21 Ἐκ Σιῶνος ἀειδέσθω κλέος Ἀθανάτοιο
Αἶνός θ', ὃς Σόλυμα κλυτὰ ναίει· Κλείετ' Ἄνακτα.

ΨΑΛ. ρλϛ'.

1 Κλείετ' Ἄνακτ', ἐπεὶ ἀγαθὸς καὶ μείλιχός ἐστιν,
Οὕνεκα μείλιχός ἐσ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
2 Κλείετε τὸν πάντων ὕπατον Θεὸν οὐρανιώνων·
Οὕνεκα μείλιχός ἐσ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
3 Κλείετε Παμβασιλῆ, ὅ,τε κοίρανός ἐστιν ἀνάκτων·
Οὕνεκα μείλιχός ἐσ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
4 Μοῦνος ὃ μέρμερα ἔργα, καὶ ἄσπετα θαύματα ῥέζει·
Οὕνεκα μείλιχός ἐσ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
5 Οὐρανὸν ὃς ποίησεν ἐπιφροσύνῃσι νόοιο·
Οὕνεκα μείλιχός ἐσ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.

6 Ὅς θ' ὑπὲρ ὑγρὸν ὕδωρ ἐπετήξατο ἀπείρονα γαῖαν·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
7 Τεῦξε δὲ λαμπτῆρας μεγάλους, φερεκυδέα φῶτα·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
8 Ἥλιον οὐρανοῦ ὄμμα, βίου φάος, ἤματος ἀρχόν·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
9 Μήνην τε πληθούσην, ἅμ' ἀστράσι, νυκτὸς ἀνάσσειν·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
10 Ὅς καὶ πρωτότοκα πλῆξεν Μεμφῖτιδος αἴης·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
11 Τῶν δὲ καὶ ἐκ μέσσων ἀγαγὼν κλυτὸν Ἰσραήλαν·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
12 Ἰφθίμῃ μάλα χειρί, βραχίονί θ' ὑψόσ' ὀρεκτῷ·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
13 Πόντον ἐρυθραῖον διά τ' ἔσχισεν ἔνθα καὶ ἔνθα·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
14 Ἰσραήλῳ ὁδόν τ' ἰέναι διὰ μέσσον ἔθηκεν·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
15 Ἐκ δ' ὦσεν Φαραῶνα, καὶ ὃν στρατὸν, εἰς ἅλ' ἐρυθρήν·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
16 Ὅς τ' ἄγαγ' ὃν λαὸν δι' ἐρημάδα γαῖαν ὁδίτην·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
17 Ὅς μεγάλους δ' ὤλεσε καὶ ἰφθίμους βασιλῆας·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
18 Καὶ κυδροὺς βασιλῆας ἀγακλειτούς τε κατέκτα·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
19 Σηῶνα κρατερὸν, Ἀμορραίων βασιλῆα·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
20 Καὶ Βασάνοιο μέδοντα, πελώριον ἔξοχον Ὦγον·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
21 Τῶν δέ τε γαῖαν νείμας κλῆρον καὶ κλῆρον ἔδωκεν·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
22 Κλῆρον δ' Ἰσραήλῳ ἀμύμονι ᾧ θεράποντι·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
23 Ὅς θ' ἡμέων ἐμνήσατ' ὀϊζύος ἤματι λυγρῷ·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
24 Ἐκ δ' ἄρα τῶν δηΐων σάωσ', οἳ ἀνάρσιοι ἄμμι γένοντο·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
25 Ὅς πᾶσι ζωοῖσι δίδοι μενοεικέ' ἐδωδήν·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.

Κλεῖτ'

26 Κλείετ' ἀοιδάων Θεὸν, ὅς τ' ἔχει οὐρανὸν εὐρύν·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ ἔμπεδον αἰεί.

Ψ Α Λ. ρλζ'.

1 ΠΑ'ρ ποταμοῖς Βαβυλῶνος, ἐπ' Εὐφρήταο ῥοῇσιν,
Ἔνθα καθεζόμενοι ὀδυρόμεθ', ὄφρα Σιῶνος
Μνησαίμεθα γλυκερῆς, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι,
Τῆς δὲ γὰρ αἰνῶς ἄμμιν ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο.
2 Φόρμιγγας δὲ μελιφθόγγους χλωρῇσιν ἐπ' ὄζοις
(Ἔνθα γὰρ ἰτέαι ἦσαν ἅλις ποταμοῖο παρ' ὄχθας)
Θήκαμεν ἀγκρεμάσαντες, ἐπεὶ ἔρος ὤλετ' ἀοιδῆς.
3 Καὶ γὰρ ἀνάρσιοι ἄνδρες, οἳ ἡμέας τηλόθι πάτρης
Γαῖαν ἐς ἀλλοδαπὴν ἄγαγον δαμάσαντες ἀνάγκῃ,
Καὶ πόλιν ἐξαλάπαξαν, ἰδ' ἡμέων πίονας ἀγροὺς
Ἔργα τ' ἐδῄωσαν, τότ' ἀειδόντων ὄπ' ἀκοῦσαι
Ἤθελον ἡμείων, μολπῆς δέ σφ' ἵετο θυμὸς,
Οἵην γηθοσύνη τις ἐνὶ φρεσὶ τέρπετ' ἀκούων.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων·
Εἰ δ' ἄγετ' Ἰσακίδαι, λιγυρῆς ἐξάρχετε μολπῆς,
Οἵην ἐν Σιῶνι πάλαι ἐντύνετ' ἀοιδήν.
4 Καὶ πῶς Ἀθανάτῳ ἀναμελψόμεθ' ἱερὸν ὕμνον
Δήμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ τηλοῦ ἀπὸ πατρίδος αἴης,
Ὡς ὅτε τ' ἄμμι παρῆεν, Θεὸς φρεσὶν ἔμβαλεν οἴμας;
5 Εἰ δέ τ' ἐγώ ποτ' ἔοιμι λελασμένος Ἱεροσολύμων,
Δεξιτερὴ κιθάρης μελήμονος ἐκλελάθοιτο·
6 Ὦ Σόλυμ', ὦ πασέων πολὺ φιλτάτη ἄμμι πολήων,
Ἤν σύ μοι ἐκ θυμοῖο πέσῃς, αἱρῇ δέ με λήθη,
Γλῶσσά μοι ἐν στόματι στρεφθεῖσά τε μοι ὑπερῴῃ
Μολπῆς τ' ἄμμορος εἴη, ἀκὴν δ' ἠμύοιτο σιωπῇ·
Ἤν μή μοι μέγα χάρμα, καὶ εὐχωλὴ περὶ πάντων
Ἱεροσόλυμά τ' ἔησι, τίω δέ μιν ἔξοχον ἄλλων.
7 Ἀθάνατ', ἤματι τῷ ὅτε Ἱεροσόλυμα σαώσῃς,
Μνῆσαι Ἰδυμαίων, οἳ Πέρσατε, πέρσατ', ἔειπον,
Πανσυδίῃ ἀλαπάξαθ', ἵνα προθέλυμνος ὄληται.
8 Ἀλλὰ σὺ γαιάων Βαβυλὼν περικάμμορε πασέων,
Καὶ σύ γ' ἐρημαίη ποτὲ ἔσσεαι, ὡς νύ περ ἡμεῖς·
Τρὶς μάκαρ ἔσσετ' ἀνὴρ, ὅς σοι κακὰ πολλὰ κεν ἔρδοι,
Οἷά περ ἄμμιν ἔρεξας, ἵν' ἄντιτα ἔργα γένοιτο,
Καὶ σὺ τῆς ἄτης ἐπιεικέα μισθὸν ἄροιο.

9 Τρὶς

9 Τρὶς μάκαρ', ὅς κεν παῖδας ἕλοι, καὶ νήπια τέκνα,
Ἠδ' ἔτι τηλίκ' ἐόντα βάλοι λίθακας ποτὶ πέτρας.

ΨΑΛ. ρλη'.

1 Αἰνήσω σε, Ἄναξ, καὶ ἀείσω κηρόθι μᾶλλον·
Αἶνόν κεν ἀναφανδὰ θεῶν προπάροιθεν ἀείσω.
2 Πρὸς τεὸν ἱερὸν οἶκον ὁρώμενος ὡς ἱκετεύσω,
Καὶ κλυτὸν αἰνήσω τεὸν οὔνομα, μειλιχίης τῆς
Εἵνεκ', ἀληθείης τε τεῆς· ὅτι σοῖσιν ἔπεσσι
Κύδηνας τεὸν οὔνομ', ὅπως ἐπὶ πᾶσιν ἀρθῇ.
3 Ἤματι τῷ ὅτε σοι ἱκέτης ἦν, ἠδ' ἐβόησα,
Σὺ πρόφρων μοι ἄκουσας, ἰδὲ φρεσὶ κάρτος ἔδωκας,
Πολλὸν τῇ ψυχῇ μοι ἐνέσταξας μένος ἠΰ.
4 Ἀθάνατ', ἦ ῥά σε πάντες ἅμ' ὄρχαμοι, ὅσσοι ἔασι,
Σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἐπὶ χθονὶ κοιρανέοντες
Πάντες ἐπαινήσουσιν, ἐπεὶ σὸν μῦθον ἄκουσαν,
Σήν τ' ὄπ', ἀγανοὶ μῦθοι ἔπεα φρεσὶν, οἷ' ἀγορεύεις.
5 Ὑμνήσουσι δ' ὁμῶς ἱερὴν ὁδὸν Ἀθανάτοιο,
Κλείοντες τὰ ἃ ἔργ', ὅθι τ' ἤϊεν, οἷά τ' ἔρεξεν·
Οὕνεκ' Ἄναξ μέγας ἐστὶ, καί οἱ μέγα κῦδος ὀπηδεῖ.
6 Ὑψηλὸς γὰρ ἐὼν, καὶ ὑπέρτατα δώματα ναίων,
Ἀλλὰ καὶ ὡς χθαμαλοὺς, καὶ ἐπιεικέας ἄνδρας ὄπωπεν
Ἐγγύθεν, αὐτὰρ ὑπερφιάλους μάλα τηλόθεν οἶδεν.
7 Εἰ δ' ἔχομαι κακότητι, μέσῃ τ' ἐν ὀϊζυΐ λυγρῇ
Πωλεῦμαι, σύ με ζωγρήσεις τειρόμενόν περ·
Χεῖρα κεν ἀντιβίων ἀνδρῶν ἐπὶ θυμὸν ὀρέξεις,
Μή τι με σίνωνται, μάλα γὰρ κεχολωμένοι ἔμπης·
Δεξιτερὴ δὲ τεὴ ἐμὲ ῥύσεται ἠδὲ σαώσει.
8 Ἀθάνατος τελέσει μοι, ὅ,τε κρῆναι ἔμελλε·
Μειλιχίη δ' ἡ τεὴ, ἔλεός δέ τε, ᾧ σὺ κέκασσαι,
Ἀθάνατ', ὕποτ' ὄλωλε, μένει δέ τε νωλεμὲς αἰεί·
Τῶν σύ γε μὴ χειρῶν ἔργα προλίπῃσθα τεάων.

ΨΑΛ. ρλθ'.

1 Ἠρεύνησας, Ἄναξ, με, καὶ ἔγνως σὸν κατὰ θυμόν.
2 Αἰεὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ σὺ παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω
Κινύμενος· νοέεις δ' ἔμ' ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κιόντα·
Καὶ σὺ καθεζόμενον, καὶ ἀνιστάμενόν με δοκεύεις·
Εὖ καὶ τηλόθεν οἶδας ἐμοῦ μηδήματα θυμοῦ.
3 Καί μ' αἰεὶ περί τ' ἀμφί τ' ἐὼν, σύ μοι ἄγχι παρέστης,
Εἴτ' ἂν ὁδὸν βαίνω, εἴτ' ἐν λέκτρῳ κατάκειμαι·
Σοὶ καὶ ἀείγνωτοι πᾶσαί μευ ἔασι κέλευθοι.
4 Οὔ τι ἐπὶ γλώσσῃ μοι ἔπος, τόγ' οὐ σάφα οἶσθα,
Ἀθάνατ', ἄρρητον, πρὶν καὶ φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
5 Πάντῃ μ' ἰσχανόων ὄπιθεν καὶ πρόσθεν ἔζησας·
Ἐν τ' ἔβαλές μοι χεῖρ', ἵνα μήποτέ σε προφύγοιμι.
6 Ἦ δέ μοι ἰδρείη λίην περὶ θαῦμ' ἐτέτυκτο,
Τὴν δ' οὔ πως δύναμαι σάφα ἴδμεναι οὔτε νοῆσαι,
Οὕνεκά τε κρείσσων καὶ καρτερή ἐστιν ἐμεῖο.
7 Ὅππῃ ἐγὼ ἀπὸ σεῖο, τεοῦ τοῦ πνεύματος εἶμι;
Ἢ πόσε κεν φεύγοιμι τεῆς ἄπο νόσφιν ὀπωπῆς;
8 Εἰ μὲν γάρ τ' ἀναβαίνω ἐς οὐρανὸν εὐρὺν ὕπερθεν,
Ἦ ῥα σὺ κεῖθι πέλεις· εἰ δ' εἰν Ἀΐδαο δόμοισι
Νέρθεν ἐὸν λέχος ἐντύνω, σὺ καὶ ἔνθα πάρεσσι.
9 Εἰ δ' ἠοῦς πτερύγεσσιν ἀρθεὶς ἠεροφοίτης
(Ἥ τε πτεροῖ μάλ' ὀρνυμένη μάλα ῥίμφα ποτᾶται
Αἰθέρα καμμέσσην, διά τ' ἔσχατα πείρατα γαίης)
Αὐτίκ' ἴω, καὶ ἐπ' ἐσχατιῇ ἁλὸς οἰκία ναίω·
10 Οὐδέ κεν ὥς σε λάθοιμι, τεὴ δέ με κεῖθί τ' ἐόντα
Χεὶρ ἂν ἄγοι φθάνουσα, κιχάνοι δεξιτερή τε.
11 Εἰ δέ ποθ' ὧδ' ἐρέω, Ἦ με σκότος ἀμφικαλύψει·
Ἀλλ' οὖν ἀμφί τέ μοι φάος ἔσται νυκτὸς ἀμολγῷ.
12 Οὐκ ἄν τις σε λάθοι κεκαλυμμένος ἠέρι πολλῇ,
Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν σόν γε διαδράκοι ὄμμα φαεινόν·
Σοὶ δὲ ἡ νὺξ ἐρεβεννὴ ὁμῶς μέσῳ ἤματι λάμπει,
Ἶσά τοι ἄμφω ἔασ', ὑμὲν ζόφος ἠδὲ καὶ αὐγή.
13 Νεφροὺς γὰρ μευ, ἐμοῦ τε μυχοίτατα μήδεα θυμοῦ
Οἶσθα σὺ, κέκτησαί τε· πάλαι δ' ἐν γαστέρι μητρὸς
Λάθρῃ τε ξυνέπηξας ἐμὲ, χροΐ τ' ἀμφεκάλυψας.
14 Τοὔνεκά σ' αἰνήσω, σὸν τὸ κλέος ἐσθλὸν ἀείσω,
Οὕνεκά τ' ἐκπάγλως οὕτω μέγα θαῦμα τέτυγμαι·

Ὡς

Ὡς τεὰ μέρμερα ἔργ', ἅ, τὰ θαυμάσσωσιν ἅπαντες·
Εὖ δέ τ' ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
15 Καὶ σύ γ' ἐμὸν δέμας οἶσθα, καὶ ὀστέα πάντα νόησας,
Οὐδέ τι τῶνδ' ἔλαθέν σ', ὅτε κρύβδα τετυγμένος ἦα·
Ὄφρα σὺ δαιδάλλων μ' ἤσκησας, θαῦμα ἰδέσθαι,
Τέχνῃ θεσπεσίῃ, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων,
Νειόθι, κρυπταδίοις ὥσπερ ἐνὶ κεύθεσι γαίης.
16 Ὄφρ' ἔτι γ' ἔμβρυον ἦα, σύ μ' ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπας
Ἡμιτέλεστον ἐόντα φίλης ἐνὶ γαστέρι μητρός·
Γεγράφαται δὲ τὰ πάντα μετ' ἄστρα σῇ ἐνὶ βίβλῳ,
Εἴπερ καὶ μετόπισθε περὶ μῆνα τ' ἄλλ' αὐτὰρ ἐπ' ἄλλο,
Ἑξείης που ἔμελλε μετ' ἤματα πολλὰ τετύχθαι,
Σοὶ δ' ἄμ' ἀριθμὴ ἔσκε, πρὶν ἠέ τι τῶνδε γενέσθαι.
17 Οἷά μοι, ὥς τ' ἐρίτιμα, Θεός, σὰ νοήματ' ἔασι·
Τῶν δ' ὡς θεσπέσιος καὶ ἀπειρέσιός ἐστιν ἀριθμός.
18 Λίην γὰρ ψαμάθοισιν ἐοικότα, ἢ ἔτι πλείω
Φαίνετ' ἐμοί, πεμπάζεσθαι ὅτε θυμὸς ἀνώγει·
Ὄφρα με ὕπνος ἀνῆκεν, ἐγὼ ἔτι σοί γε μέτειμι,
Καὶ ἐγρηγορέων σέ τ' ὀΐομαι ἠδὲ σὰ ἔργα.
19 Ἦ σὺ κατακτάμεναι ἐθέλεις, Θεός, ἄνδρας ἀλιτρούς·
Χάζεσθ' οὖν ἀπ' ἐμεῖο μιαιφόνοι, αἱματόεντες.
20 Σχέτλια γὰρ κατὰ σεῖο ἀτάσθαλα πολλά τ' ἔειπον·
Μαψιδίως κατὰ σεῖό τ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἄερθεν.
21 Ἦ οὐ μοι ἀπέχθοντο, τοῖσιν σύ τ' ἀπέχθεαι αὐτός,
Ἀθάνατ'; οὐκ ἄρα τοῖς κῆρ ἄχθομαι, ἠδὲ νεμεσσῶ,
Οἵ σοι ἐναντίβιον κακὰ τὰ φρονέοντες ὄρουσαν;
22 Ἀλλά γ' ἀπέχθονται ἀμοιβὸν μοι κηρόθι μᾶλλον·
Ἐχθροὶ καί μοι κεῖνοι ὁμῶς αἴδαο πύλῃσι,
Δυσμενέων τε μοι εἰσὶν ἐν αἴσῃ θυμοραϊστέων.
23 Εἶδ' ἄγ' ἐρεύνησόν με, Θεός, φρεσίν, ὄφρ' εὖ εἰδῇς,
Γνωτή σοι κραδίη μευ ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο·
Πειρῶ ἐμεῖ', εὖ ἴσθι τ' ἐμοῦ μελεδήματα θυμοῦ.
24 Εἴσιδέ με, φράζευ τε, καὶ ὀφθαλμοῖσι δόκευε,
Εἴ τινά που λυγρὴν θυμαλγέα τ' εἶμι κέλευθον,
Ἐσθλὴν δ', αἰὲν ἐοῦσαν, ἐμοὶ ὁδὸν ἡγεμόνευε.

ΨΑΛ. ρμβ'.

1 Πρὸς τὸν Ἄνακτα βόησ' ὀπὶ μοῦ, ἱκέτης τέ οἱ ἦα·
Ἐλλισάμην ὀπὶ μοῦ ἱρὸν μόρος Ἀθανάτοιο.
2 Πὰρ δ' οἱ μῦθον ἔχευα, ἔπος τ' ὀλοφυδνὸν ἔειπον·
Ἄτην τε στυγερὴν καὶ ὀϊζύν μου κατέλεξα.
3 Ὁππότ' ἀμήχανος ἦα, φίλον τετιημένος ἦτορ,
Δάκρυσι καὶ στοναχῆσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
Δὴ τότε σὺ φρεσὶ σῇσιν ἐμὴν εὖ οἶσθα κέλευθον·
Εἰν ὁδῷ, ἥν περ ἴω, κρύβδα βρόχον ἄνδρες ἔθηκαν.
4 Παπταίνων ἐνόησ' ἐπὶ δέξια, εἴ τιν' ἴδοιμι,
Μὰψ, ἐπεὶ οὔτις ἔην, γνῶναι ὅς μ' ἤθελεν ἄντην·
Φυκτά μοι ὤλετο πάντα, κακῶν δ' οὐκ ἦν ἀλεωρή·
Οὔτις ἐμῆς ψυχῆς ὄθετο φρεσὶν, οὔτ' ἀλέγιζε.
5 Πρὸς σὲ, Ἄναξ, ἐβόησα λέγων, Σύ μοι ἕρμα καὶ ἐλπὶς,
Καὶ ἀλέη, καὶ μοῖρα πέλεις ἐνὶ γῇ ζωόντων.
6 Νῦν δ' ἐμέθεν ξυνίεσ' εὐχ', ὀλοφυρομένοιό τ' ἄκουσον,
Λίην γὰρ δέδμημαι ὀϊζύϊ καὶ κακότητι·
Ἐκ τῆς βίης με σάω, ῥῦσαί τ' ἐξ ὕβριος ἀνδρῶν,
Οἵ με διώκουσιν, καὶ γάρ μου κρείσσονές εἰσιν.
7 Ἐκ φυλακῆς ἄναγε ψυχήν μου, ἣ περ ἔερκτο,
Λευγαλέης, ἵνα σὸν κλέος ἐξονόμηνας ἀείσω,
Σόν τ' ὄνομ' αἰνήσω· ἦ κ' ἀνέρες ἔνθα δίκαιοι
Ἀμφί μοι ἠγερέθοιατ' ὁμοῦ ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ,
Ὅττι σύ μ' ἐσθλὰ ἔοργας, ἐνὶ φρεσὶν ἤπια εἰδώς.

ΨΑΛ. ρμγ'.

1 Κλῦθί μου εὐχομένοιο, Ἄναξ, καὶ ἄκουε λιτάων·
Σῶθε ἀληθείης τε καὶ εὐδικίης ἕνεκεν σῆς.
2 Μή μοι ἐρειδμαίνῃς θεράποντι τεῷ εἰνὶ δίκῃσι·
Σεῖο γὰρ ἀντίον οὔτις ἐνὶ ζωοῖσιν ἀμύμων,
Οὐδέ τ' ἀναίτιος ἔσται, ὅταν σύ γε νείκεα κρίνῃς.
3 Καὶ γὰρ ἐμὴν ψυχὴν ἐδίωξεν ἀνάρσιος ἀνὴρ,
Νηλεὲς ἦτορ ἔχων, βίοτον δέ τε κάββαλ' ἔραζε·
Καί μ' ὑπένερθε καθεῖσεν, ἐνὶ ζόφῳ ἠερόεντι
Ναιέμεν, ἶσα νέκυσι παλαι πὲρ ἀποφθιμένοισι.
4 Τοὔνεκ' ἀμηχανίῃ μοι ὀρώρεται ἔνδοθι θυμός·
Καί μοι ἐνὶ στήθεσσι κατέκλασθη φίλον ἦτορ.

5 Ἤματα, τὰ πρὶν ἔτυχθεν, ἔσομαι, ἠδέ με λήθη
Τῶν δ' αἱρεῖ· ἄνυσις δὲ παρεσιχομένων ζυεάων
Μνησαμένου, σά τε πάντα μετὰ φρεσὶ βάλλομαι ἔργα,
Ὁρμαίνω τ' ἐνὶ θυμῷ, ἃ χερσὶ πέπρην ἔρεξας.
6 Σοὶ ἱκέτης μὲν ἔγωγε, σοὶ ὑψόσε χεῖρας ὄρεξα·
Ψυχή μου ποθέει σε διαμπερές, ὥς ὅτε γαῖα
Δίψη καρχαλέη χάνεν ὑετοῦ ὠκὺ ῥέοντι.
7 Ἀλλ' ἐπάκουσέ μου, Ἀθάνατ', ὦκα, κακῶς κάμε φθόνῳ τε θυμόν·
Μὴ ποτέ μου ἀπονόσφι τεὴν στρέψαις ὀπωπήν,
Μὴ καὶ ὁμοῖος ἔω τοῖς εἰς Ἀΐδαο μολοῦσι.
8 Μειλιχίην ἄρ' ἔμοιγε πιφαύσκεο σὴν ἔλεόν τε
Πρωὶ μάλ', οὕνεκα σοί γε πέποιθα· καί με δίδασκε
Τὴν ὁδόν, ἣν μ' ἰέναι χρή, ἐπεί σοι θυμὸν ἀείρω.
9 Δυσμενέων μ' ἐκ χειρός, Ἄναξ, σάω· εἰς σὲ γὰρ αἰεὶ
Τειρόμενος φεύγω, σὺ δέ μοι δηίων ἀλεωρή.
10 Προφρονέως με δίδαξον ἐφημοσύνῃσι τεῇσι
Πειθόμενος, ἔρδειν θ' ὅ, τι τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Ὅττι σύ μοι Θεός ἐσσι, τεὸς δ' ἐγὼ εὔχομαι εἶναι.
Πνεῦμα δέ σου ἀγαθόν με ἄγοι ἐς ἀμπεδον ἰθύ.
11 Ζώγρει μ' οὐνόματος τεοῦ εἵνεκεν, ἠδὲ βίωσαι,
Ἀθάνατ' εὐδικίης τε τεῆς ἕνεκέν με σάωσον,
Ῥῦσαι τε ψυχήν μου ὀϊζύος ἐξ ἀλεγεινῆς.
12 Μειλιχίη δὲ τεῇ (μάλα γὰρ σύ μοι ἵλαός ἐσσι)
Δυσμενέεσσιν ἐμοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφείης,
Καὶ πάντας μοι θυμὸν ἀπορραῖσαι μεμαῶτας
Πέρσηις κακῶς ὀλέσαις· θεράπων γὰρ ἔγωγέ τοι εἰμί.

ΨΑΛ. ρμδ'.

1 Αἰνετὸς εἴη Ἄναξ, ὅς μοι κράτος ἶφιν, ὅς τε
Χεῖρας ἐμὰς ἐδίδαξεν ἀϋτήν τε, πόλεμόν τε,
Οὗ τ' ἔμαθον βουλῇσι μιγήμεναι ἐν δαῒ λυγρῇ
Δάκτυλοι, ἠδὲ μάχης εὖ εἰδότες εἰσὶν ἁπάσης.
2 Ὅς μοι ἐνηείη ἔλεός τ', ἐμὸν ἔρυμα καὶ εἶλαρ,
Πύργος ἐμὸς καὶ ἀρωγός, ἐμὸν σάκος, ᾧ τε πέποιθα·
Λαοὺς ὅς τ' ἐδάμασσεν ἐμοῖσιν ὑπένερθε πόδεσσιν.
3 Ἄνθρωπος τί γάρ ἐστιν, Ἄναξ, ἵνα μιν τ' ἀνὰ θυμῷ
Γνώσεαι ὡς ἐθέλησθα; τί καὶ παῖς ἀνθρώποιο,
Ὄφρ' οὕτως αὐτοῖο μεταβρέπῃς, ἠδ' ἀλεγίζῃς;

ΨΑΛ. ρμ'.

1 Ἀθάνατε, πρόφρων ῥῦσαί με ἀπ' ἀνδρὸς ἀλείτευ,
Ἔκ τε βίης με σάωσον ἀτάσθαλον ὕβριν ἐχόντων.
2 Ὧν κραδίη κακὰ μήδετ' ἐνὶ φρεσὶν, ἠδὲ φυλάξεις
Οἳ ἐπεὶ οὖν ξυνιόντες ἀολλέες ἠγερέθοντο,
Ἔνθα πανῆμαρ ἐγείρουσιν πολέμους τε μάχας τε.
3 Γλῶσσαν μὲν τ', ὀλοὸς τ', ὄφις ὥς, θήγουσιν ὀδόντας·
Χείλεσι δ' ἀσπίδος ἰὸς ὑπὸ σφετέροισιν ἐτύχθη.
4 Ἀθάνατ', ἀνδρὸς ἀλείτευ ἐμοὶ ἀπὸ χεῖρας ἀμύνε·
Ῥῦσαί μ' ἔκ τε βίης ὑβριστέων ἠδὲ σάωσον·
Οἵ μοι ἔφαντο πόδας τ' ἐλάσαι, βλάψαι τε κέλευθο,
Καὶ βαίνοντά μ' ἀποσφῆλαι μεμάασιν ὁδοῖο.
5 Λάθρῃ ἔμοιγε βρόχους θῆκαν, ῥῶπάς τε λύγους τε·
Ἄνδρες ὑπερφίαλοι, καὶ ἀγήνορα θυμὸν ἔχοντες·
Ἂν δ' ὁδὸν ἣν ἐπ' ἴω πετάσαντο λίνα ποσὶν ἐμοῖσι,
Στῆσάν τε σκόλοπας παγίδας τέ μοι, ὥς κεν ἁλοίω.
6 Εἶπον Ἄνακτι, Σύ μοι Θεὸς ἐσσί· κλῦθι δὲ φωνῆς
Εὐχομένοιο, Ἄναξ, καὶ ἐμῶν ἐπάκουε λιταίων.
7 Ὅς τε Θεός μοι, Ἄναξ τε, ῥύσιός τε καὶ ἀσπίδιον ἕρκος·
Ῥύσκευ μὲν σύ γέ μοι, κόρυς ὥς, κάρη ἀμφεκάλυψας,
Ἤματι τῷ ὅτε περ τε μάχην εἰσήλυθον ἀνδρῶν.
8 Μήποτε δυσσεβέεσσιν, Ἄναξ, κρήηνον ἐέλδωρ,
Μηδ' ἀρετᾶν σφιν ἔασον, ὅ, τι φρεσὶ μηχανόωντες,
Μή πως ὧς πολὺ μᾶλλον ἀγήνορα θυμὸν ἔχωσιν.
9 Οἵ με περιστιχόωνται, ἀποκτεῖναι μεμαῶτες,
Τῶνδ' ὕβρις τε βίη τε ἐπ' αὐτῶν κεφαλὰς πίπτοι·
Σφὶ δ' ἄτη αὐτοῖσιν ἐπίσσυτον κακὸν εἴη,
Καὶ πευγρόωεν, ὅ, τι σφοῖσιν χείλεσσι εὔτυκτο,
Σφῆσι κακορραφίῃς κεκαλυμμένοι, οἵ ἀγόρευσιν.
10 Τοῖσι κυλινδόμενοι πυρὸς ἄνθρακες αἰθομένοιο
Ἐνσκιμφθεῖεν· ὁ δὲ σφέας ῥίπτοι, τοὶ δὲ πέσοιεν
Ἐν πυρὶ, ἔς τε βέρεθρον, ὅθεν πάλιν οὐκ ἀναβαῖεν.
11 Λαβραγόρης, ὅς τε γλώσσῃ χρυσὸς ἀνέρα δάκνει,
Μή ποτε δηναιὸς, μηδ' ἔμπεδον οἰκία ναίοι,
Ὠκύμορος δὲ μάλ' εἴη ἐπὶ χθονὶ, οὐ' ἀγορεύει·
Καὶ κακὸν ἐξόπιθεν τ' ἀτάσθαλον ἄνδρα διώκοι,
Εἰσόκ' ἀνιχνευδόν τε κίχῃ, ὁ δὲ πότμον ἐπίσπῃ.
12 Οἶδ' ὅτ' Ἄναξ νεῖκος κρινέει κεχρημένῳ ἀνδρὸς,

Παρφὰς δ' εἰνὶ δίκησι περιχθοῖς ἔσσετ' ἀγαυός.
13 Ἠθεῖον ὔνομά σου κλείουσιν φῦλα δικαίων·
Ἄνδρες θ', οἷς νόος ἐστὶν ἐναίσιμος, οὔτ' ἀλιτήμων,
Σοὶ πάρα τ' οἰκήσουσι, τεῆς περιπάρεισί τ' ὀπωπῆς.

ΨΑΛ. ρμα'.

1 ΠΡὸς σὲ, Ἄναξ, ἐβόησα, σὺ δεῦρό μοι ὦκα παρείης,
Κέκλυθί μευ φωνῆς, ὅτε τοι ἱκέτης ἐβόησα.
2 Εὐχή μευ στῆθεν ἀντ' ἰθὺς κίοι ἶσα θυηλῇ,
Τῆς ὀδμὴ ἡδεῖα διαμπερὲς αἰθέρ' ἱκάνει·
Οὐρανὸν εἰσανιδὼν, σοὶ δ' ὑψόσε χεῖρας ὀρεγνὺς,
Εἴλεω, ὡς ὅτε τις ποτὶ ἑσπέρα ἱερὰ ῥέζει,
Δείλῃ τε προτὶ σοῖγε φέρει κεχαρισμένα δῶρα.
3 Μάστακί μευ φυλακὴν θέο, Ἀθάνατ', ἔμπεδον αἰεί·
Καὶ χειλέων μοι ἔρυσο πύλας, ἔχε δ' ἕρκος ὀδόντων.
4 Μὴ κακῶν ἐγχρίμψαις κραδίην μευ, αἴσυλα ῥέζειν,
Τοῖσι μέτ', οἷς ὕβρεις τε φίλη καὶ σχέτλια ἔργα·
Μηδέ τι μοι θαλέων σφετέρων ποτὲ ἔδμεναι εἴη.
5 Πλήξαι γάρ με δίκαιος ἀνὴρ, κεχαρισμένος ἔσται,
Καί κεν ἐμοὶ ὀπίπερα φέροι πληγῇσιν ἐνίσσοι·
Καί μοι ἐπιπλήξαι· τὸ δὲ ὡς ἐρίτιμον ἔλαιον
Ἦκα κελευσόμενον, κεφαλήν κέ μοι οὐ κατεάξῃ·
Καὶ γὰρ ἐγὼν ἔτι εὔξομ' ἐνὶ σφετέροισι κακοῖσιν.
6 Ἴφθιμοι δ' ἄρα τῶν δὲ δικασπόλοι, ἠδὲ μέδοντες,
Λειπόμενοι ὅτε μάκρον ἐπιρρέψας κατὰ πέτρας,
Μῦθόν μευ μαλακόν τ', ὅπα καὶ μελίγηρυν ἀκούσ',
Γνῶσίν τε, ὡς γλυκερή μοι ἀπὸ γλώσσης ῥέεν αὐδή.
7 Ὡς ὅτε τις τ' ἐπὶ γῇ τέμνων ὦλκα βαθεῖαν ἀρόρῃ,
Ἢ ξύλα δανὰ κέασσε, καὶ ἔσχισεν ὀξέϊ χαλκῷ,
Πολλὰ, τὰ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἅλις κεκλασμένα κεῖται·
Ὡς κεῖτ' ὀστέα τ' ἀμὰ κεδασθέντ' ἄλλυδις ἄλλῃ,
Ἂν στόμα τε γναθμούς τε βερέθρου σμερδαλέοιο.
8 Ἀλλὰ, Θεὸς, σοὶ ἔγωγε, σοὶ, Ἀθάνατ', ὄμματ' ἀείρω,
Σοὶ δέ τ' ἐγὼ πίσυνος· μὴ ψυχήν μευ προβάλλευ.
9 Ἀλλὰ σάω με, ἵνα προφύγω βρόχον, ὅν μοι ἔθηκαν,
Μηδέ μέ πω μάρψῃ κακοεργῶν δίκτυα φωτῶν.
10 Αὐτοὶ δὲ σφετέροισιν ἐνιπλήξωσι λίνοισιν
Ἄνδρες ἀλιτροί· ἐγὼ δ' ἄμυδις τῇγε ῥεῖ' ὑπαλύξω.

16 Χεῖρα τεὴν ἀνέῳξας, ἰδὲ ζωοῖσιν ἔδωκας
Πᾶσιν ὅ,τ' ἄρκιον ᾖ, ἅ τέ σφεας ἵμερος αἱρῇ.
17 Πάσης Ἀθανάτοιο ὁδοῖς δίκη αἰὲν ὀπηδεῖ,
Πάντεσσιν δ' ἔργοισιν ἑοῖς ὁσίη τε χάρις τε.
18 Ἄγχι μάλ' Ἀθάνατος πᾶσίν μιν λισσομένοισι.
Πᾶσιν ἀπὸ κραδίης ἐτεόν μιν λισσομένοισι,
19 Κρηῆναι καὶ τοῖσί μιν ἁζομένοισιν ἐέλδωρ,
Ὅ,ττι φίλον σφι, διδοὺς, καὶ ὅτ' ἂν κεχρημένοι εἶεν·
Καί κε σφῆς τε βοῆς ἐπακούσαι, ἰδὲ σαώσαι.
20 Πάντας Ἄναξ ἐφύλαξεν, οἵ μιν περὶ κῆρι φιλεῦσι·
Πᾶσι δὲ δυσσεβέεσσιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει.
21 Αἶνον δ' Ἀθανάτοιο ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσω·
Πάντα δ' ὅσα θνητά, θνητῆς δ' ἔξεισι γενέθλης,
Οὔνομα τοῦδ' ἱερὸν κλειόντων νωλεμὲς αἰεί.

ΨΑΛ. ρμε'.

1 Αἴνει, ἐμὴ ψυχή, ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο.
2 Αἰνήσω τὸν Ἄνακτα διαμπερές, ἕως μοι αὐτμὴ
Ἐν στήθεσσι μένει, καὶ ὁρῶ φάος ἠελίοιο·
Ἕως ζωοῖσι μέτειμι, Θεοῦ ἐμοῦ αἶνον ἀείσω.
3 Μὴ πίσυνοι ἀρχοῖσιν ἐπιχθονίοισι γένησθε·
Μήτ' ἄλλῳ τινὶ, ὃς θνητῶν ἔξεσι τοκήων,
Ὧ οὐκ ἄρκιόν ἐστι φόως ἔμεν, οὔτε τι ἄλκαρ.
4 Τῷ δ' ἐπεὶ οὖν ἄφαρ ἔπτατ' ἀπὸ στήθεσφιν ἀϋτμή,
Ὅς δέ τε θυμὸν ἄϊσθεν, ἀπὸ ψυχὴν τ' ἐκάπυσσε,
Νεῖται ἑὴν ἐπὶ γῆν, ὅθεν ἤλυθεν· ἤματι κείνῳ
Ἦ μάλα πάντ' ἀπόλωλεν ἑοῦ μελεδήματα θυμοῦ.
5 Τρὶς μάκαρ, ᾧ Ἰακωβιαδέων Θεὸς ἐστιν ἀρωγός·
Οὗ καὶ ἐπ' Ἀθανάτῳ Θεῷ αὐτοῦ θυμὸς ἐώλπει.
6 Οὐρανὸν ὅσπερ ὕπερθεν, ἔνερθε δὲ γαῖαν ἔτευξεν,
Ἠδ' ἅλα πορφυρέην, ὅσα τ' εἰν αὐτοῖσι πέλονται·
Ὅς ῥ' ἐπιδὼν διὰ πάντα τελευτᾷ, ὥσπερ ὑπέστη,
Νωλεμὲς, αἰεὶ δ' οἱ φίλ' ἀληθέα μυθήσασθαι.
7 Ὅς τε βιαζομένοισι παρίσταται εἰνὶ δίκῃσιν,
Εὐδικίας ἀνέχων, θυμαλγέα δ' ὕβριν ἀλάλκων·
Πεινάουσιν ἔδωκεν Ἄναξ μενοεικέ' ἐδωδήν·
Τῶν δ', οἵ τ' ἐν φυλακῇσιν ἐέρχατο, δέσματ' ἔλυσεν.
8 Ἀθάνατος τυφλοῖσι φάος τε καὶ ὄψιν ἔδωκεν,
Ὀρθωμένους δέ τ' ἀκέσσατ' ἀεικελίην ἀλγεόντων·

Ἀθάνα-

Ἀθάνατος κυφὰς τ᾽ χαμαί τ᾽ ἀνέγειρε πεσόντας·
Ἀθάνατος φιλεῖ ἄνδρας, ὅσοι φρένας αἴσιμοί εἰσιν,
9 Ἀθάνατος ξείνοισι παρίσταται, ἠδὲ φυλάσσει
Παῖδάς τ᾽ ὀρφανικοὺς ῥύεται, χήρας τε γυναῖκας·
Ἀνδρῶν δ᾽ αὖτε διαρραίει ὁδὸν ἔργα τ᾽ ἀλιτρέων.
10 Ἀθανάτοιο βίη βασιλεύσει νωλεμὲς αἰεί·
Ἦ τε μάλ᾽ ἤματα πάντα Θεός σοι, πότνια Σιών,
Ἀλλήκτοις γενεῇσιν ἀνάξει. Κλείετ᾽ Ἄνακτα.

ΨΑΛ. ρμζ'.

1 Κλείετ᾽ Ἄνακτ᾽· ὅτι καλὸν ἀειδέμεναι Θεὸν ἁμόν·
Ἡδύ τέ μιν μέλπεσθαι ἀοιδῇσι λιγυρῇσιν,
Ἠδέ μιν αἰνίζεσθαι ἔοικε μάλ᾽, οὐκ ἀπέοικεν.
2 Ἱεροσόλυμά τ᾽ ἔδειμεν Ἄναξ, καὶ τείχεα μακρά·
Ἰσραήλοιο ξυναγείρεταί τ᾽ αὖ μετανάστας.
3 Ἠκέσατ᾽ ἀνέρας, οἷσι κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
Ἕλκεά τ᾽ εὖ κομέων, ἐπί τ᾽ ἤπια φάρμακα πάσσων,
Φάρμαχ᾽, ἅ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων.
4 Ἀλλά γε τείρεα πάντα, τά τ᾽ οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
Εὖ καὶ ἐπισταμένως πεμπάσσατο, λέκτο δ᾽ ἀριθμόν,
Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἀστέρ᾽ ἕκαστον.
5 Ἦ μέγας ἄμμιν Ἄναξ· τοῦ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον·
Καὶ νόος ἐν στήθεσσιν ἀμέτρητος καὶ ἀπείρων.
6 Ἄνδρας Ἄναξ ἀγανοὺς καὶ ἐπιεικέας ὑψόσ᾽ ἄειρε·
Τοὺς δέ τε κάββαλ᾽ ἔραζε καὶ ἐστυφέλιξεν ἀλιτρούς.
7 Αἰνεῖτ᾽ Ἀθάνατον λιγυρῇ μέλποντες ἀοιδῇ,
Καὶ Θεὸν ἡμέτερον κιθάρης μελιηδέϊ φωνῇ.
8 Οὐρανὸν ὃς τὸν ὕπερθε μέγαν νεφέεσσι κάλυψεν,
Ὅς τε καὶ ὄμβρον ἑτοιμάσατο χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
Ὅς τε καὶ οὔρεσι δῶκε φύειν νεοθηλέα ποίην.
9 Κτήνεσί τε βρώμην, σφετέρην θ᾽ ἅλις εἶδαρ ὄπασσε
Θηρσὶν ὀρεσκῴοις, κοράκων τ᾽ ἀπτῆσι νεοσσοῖς,
Οἳ μέγα πεινάοντες ὕπα τρηχεῖαν ἰᾶσιν.
10 Οὐ σθένος ὀβριμόν οἱ καρτερώνυχος εὐάδεν ἵππου·
Οὔτ᾽ ἀνδρὸς σκελέεσσ᾽ ἐπιτέρπεται, ὅ τε πάχιστος
Μυῶν τε κνήμη, περί τ᾽ ἔμπεδα νέρθε πέληται.
11 Τοῖσί μιν ἁζομένοισιν ἐνὶ φρεσὶν ἀνθρώποισι
Τέρπετ᾽ Ἄναξ, ἐλέῳ δέ θ᾽ ἑῷ ἐπ᾽ ἐλπομένοισιν.
Ὦ Σόλυμ᾽, αἴνει Ἄνακτα, Θεὸν δὲ σὸν αἴνεε, Σιών.

13 Ὅπ

4 Ἄνθρωπος ματίῃ ἀλίγκιος ἔμμεναι ἔοικε·
Τοῦ δ' ὀλίγος τε βίος, σκιῇ ἴκελος, ἠ καὶ ὀνείρῳ
Ῥίμφα παρερχομένῳ, κατὰ δ' ἔσβεται οἱ βραχὺς αἰών.
5 Ἀθάνατε, κλῖνον τεὸν οὐρανὸν, ἠδὲ κατῆλθε·
Μοῦνον δ' ἠλιβάτων ὀρέων καὶ δακτύλῳ ἄκρῳ
Ἅπτεο, τὴν δέ τε καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοήσεις.
6 Δεινὸν δ' ἀστράψας, σκέδασόν τ' αὐτοῖσιν ἐνιπῆς,
Τῶν δ' αἰπεινὰ κάρηνα βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ·
Οὐρανόθεν δὲ τεὰ προΐεις φολόεντα βέλεμνα,
Τοῖσιν ἄφαρ μέγα τάρβος, ἰδ' ἄσπετον ἐν κλόνον ὄρσαις.
7 Χεῖρα τάνυσσον ὕψοθ', ἐμὲ ἔρυσαί τ', ἠδὲ σάωσον
Πολλῶν ἐξ ὑδάτων, ἵν' ὑποβρύχια μή με πιθείη,
Ξείνων ἐκ γενεῆς ὀλοόφρονος ἀλλοδαπῶν τε·
Ἀνδρῶν τὴν δέ με ῥῦσαι ὑπ' ἐκ χειρός τε βίης τε·
8 Ὧν στόμα μαψιδίως κακὰ καὶ ἀνεμώλια βάζει,
Δεξιὴ αὖ ψαλίδεσσι κεκασμένη ἠδὲ δόλοισι.
9 Σοί γε, Θεὸς, νεότευκτον ἐγὼ ἀναμέλψομ' ἀοιδὴν·
Ναβλίῳ ἐνκηλάδῳ, δεκαχόρδῳ τ' αἶνον ἀείσω.
10 Ὅς τε σόως βασιλεῦσι δίδοις· ἠδ' ἐξανέλυσας
Ἄορος οὐλομένοιο τεὸν θεράποντα Δαβίδην.
11 Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν μοι ἀρωγὸς, ἔρυσαί μ' ἠδὲ σάωσον,
Ξείνων ἐκ γενεῆς ὀλοόφρονος ἀλλοδαπῶν τε·
Ἀνδρῶν τὴν δέ με ῥῦσαι ὑπ' ἐκ χειρός τε βίης τε,
Ὧν στόμα μαψιδίως κακὰ καὶ ἀνεμώλια βάζει,
Δεξιὴ αὖ ψαλίδεσσι κεκασμένη ἠδὲ δόλοισιν.
12 Υἱέες ἡμέτεροι, φυτὰ ὡς ἐν γουνῷ ἀλωῆς,
Ἡβώοντες, ἕκαστος ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος·
Θυγατέρες στῆλαι ὡς τοίχων ἐν ζωνεοχμῷ,
Ἀμφότερον, κόσμος τε καὶ ἄσπετον ἕρμα δόμοιο,
Καλαὶ, εὔξεσται, νηοῖό τε εἶδος ἔχουσαι.
13 Ἄμμιν ἐϋκλίμεναι μέγα βεβρίθασιν ἀλωαὶ,
Καρποῖς παντοίοισιν ἐπηετανὸν γανόωσαι·
Τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα, τὰ δ' ἔμβρυά τ' εἰσὶν ὄϊεσσι
Χίλια, καὶ δεκάχιλ', ἐν ἀγυιῆς ἡμετέρῃσι.
14 Ζαβρεφέες δὲ βόες, ζυγὸν οἵ θ' ὑπὸ ῥεῖα φέρουσιν,
Αἴθωνες, μεγάλοι· ἐπὶ δ' εἰρήνη ἄλις ἐστὶν,
Οὐδ' ἰδίων ποτὲ φλοῖσβος ἰωκή τ' εἰσελασάντων,
Τῶν δ' οὐκ εἰσὶ θαμὴ, οὔτ' ἐκβασίς ἐστι πολιτέων,
Δμηθέντων πολέμῳ, οὔτ' εἰρερος, οὔτε βοητὺς,
Οὐδέ τις ἔσσ' οἰμωγὴ ἐν ἡμετέρῃσιν ἀγυιῆς.

15 Ὄλβιος

15 Ὄλβιος οὗτος ὁ λαός, ᾧ ἥδε γε μοῖρα τέτυκται·
Ὄλβιος οὗτος ὁ λαός, ᾧ Ἀθάνατος Θεός ἐστι.

ΨΑΛ. ρμε'.

1 Κυδανέω σε, Θεός μου Ἄναξ, ὕμνοισιν ἀείρων·
Καὶ τεὸν αἰνήσω κλυτὸν οὔνομα νωλεμὲς αἰεί.
2 Ἤματα πάντα κα τοι εἰδέω χάριν, ἠδέ σ' ἀείσω·
Καὶ τεὸν αἰνήσω κλυτὸν οὔνομα νωλεμὲς αἰεί.
3 Ἀθάνατός τοι μέγας, μέγα τ' αἰνετός· οὐδέ κέ τις μιν,
Ὅσσος ἢ ὡς μέγας ἦ, μάλα περ διζήμενος εὕροι.
4 Ἐρχόμεναι γενεαί, περὶ μὲν ἄλλη, αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλη,
Κλείουσιν τεὰ ἔργ', ἐρέουσ' ἅ, τε καρτερὰ ῥέξας.
5 Σόν τε κλέος καὶ κῦδος ὑπείροχον ἀγλαΐην τε
Θεσπεσίην λέξω, τά τε θαύματα θέσκελά τε ἔργα.
6 Σὸν κράτος ὀβριμοεργὸν ἀοίδιμον ἀνθρώποισιν·
Ἤτοι ἐγὼ μέγεθος καὶ κύδεος τὰ καταλέξω.
7 Μειλιχίην μεγάλην τὰ ἐρεύξονται στομάτεσσιν,
Μνησάμενοι τὰς ἐννεσίης, ὅσα τ' ἐσθλὰ ἔοργας·
Σήν τε δικαιοσύνην λιγυρῇ κλείουσιν ἀοιδῇ.
8 Ἤπιός ἐστιν Ἄναξ, καὶ μείλιχος ἠδ' ἀγανόφρων·
Δὴ δέ μιν ὀψὲ χόλος, μάλα δ' οἱ νόος ἐστ' ἐλεήμων.
9 Πανάγαθος καὶ πᾶσιν Ἄναξ· ἐφ' ἃ ἔργα δὲ πάντα
Αὐτοῦ μειλιχίη ἀγανοφροσύνη τε νόοιο.
10 Πάντα τὰ ἔργα, Ἄναξ, σ' αἰνήσει· ἠδέ σ' ὁμιλῇ
Σοὶ ὅσιοι κλείουσι, θεουδέα θυμὸν ἔχοντες.
11 Κῦδος σόν, καὶ τὴν ὑπέρτατην βασιληΐδα τιμήν,
Ἥ τε σὺ πάντων μὲν κρατέεις, πάντεσσι δ' ἀνάσσεις,
Λέξουσιν, δύναμίν τε τεὴν κλείουσι βίην τε.
12 Ὄφρ' εὖ γινώσκωσιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων,
Οἷα σὺ καρτερὰ ῥέξας, ὃν σθένος οὐκ ἐπιεικτόν·
Ὡς τὸ σκήπτροιο τεοῖο θ' ὑπείροχον ἔπλετο κῦδος,
Ὡς εὐρυκρείων τε, καὶ ὡς βασιλεὺς τέλος ἐσσί.
13 Ἤτοι τὸ σκῆπτρον, Ἄναξ, τὸ σκῆπτρον τεόν, ἄφθιτον αἰεί·
Σὴ δέ τε κοιρανίη διὰ πασάων γενεάων,
Μίμνει τ' ἤματα πάντα διαμπερὲς ἑστηκυῖα.
14 Πᾶσιν Ἄναξ πίπτουσιν ὑποσχὼν χεῖρα κραταιὴν
Ἔρυμα τέλει· πάντας δ' ἤδη ἐκπίπτοντας ἐγείρει.
15 Πάντων σ' ὀφθαλμοὶ ποτιδέγμενοι εἰσορόωσι·
Τοῖσι δὲ σὺ τροφὸς εἶς, καὶ ἐν ὥρῃ εἶδαρ ὀπάζεις.

16 Χεῖρα

13 Ὅττι πύλας σοι ἔθηκε πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας,
Καὶ χάλκειον ὀχῆας, ἕδος τοι ἵν' ἀσφαλὲς εἴη·
Σοί τ' ἔνι σοῖσι τέκεσσιν ἀθέσφατον ὄλβον ὄπασσεν.
14 Εἰρήνην σοι ἔθηκε τεῆς ἀνὰ πείρατα γαίης·
Ἅδδην τ' ἐδμὴν ἔδωκε μυληφάτε ἀλφίτε ἀκτῆς,
Παιπάλῃ ἠδέ σε θρέψεν ἄλευς, πυροῖό τ' ἀώτῳ.
15 Ὡς τι ἔπος προέηκεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
Ὡς τόδε ῥίμφα θέει, τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
16 Εἴριον ὡς νιφάδας ταρφειὰς ἧκεν ἔραζε,
Καὶ τότε νηγατέῳ μάλ' ἰάνθη γαῖα χιτῶνι,
Ἀμφότερον, λευκῷ τ' ἰδέειν, μαλακῷ τε φορῆναι·
Πάχνην χειμερίην, ὥσπερ κόνιν αἰθαλόεσσαν,
Χεύατο καὶ ἐκέδασσεν ἐπὶ χθονὸς εὐρυοδείης.
17 Κρύσταλλον προέηκεν ἑὸν ψωμοῖσιν ὁμοῖον·
Τίς κεν ῥῖγος ἑὸν μίμνοι τετληότι θυμῷ,
Ὁππότε χειμέριος δυσθαλπὴς ἤλυθεν ὥρη;
18 Ὡς δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε, τὰ δ' αὐτίκα πάντα λέλυνται,
Τηκομένων δ' ὅρεα τὴν δυσχείμερα δέσματ' ὄλωλε·
Πνεῖε δ' ᾧ ἀνέμῳ, καὶ ὕδωρ ῥέει ὡς τὸ πάρος περ,
Τοῖο ἕκητι, ὑπαὶ ῥιπῆς νότε ὑγρὸν ἀέντος.
19 Ὃν λόγον ἐκφαίνει Ἰακωβιάδῃσι, θέμιστας
Ἠδὲ θεοπροπίας Ἰσραήλοιο γενέθλῃ.
20 Οὐχ ἕτερόν τε λαὸν ἐπὶ χθονὶ τοιάδ' ἔρεξεν·
Ἄλλοι δ' οὐκ ἴσασιν ἃ θέσφατα. Κλείετ' Ἄνακτι.

ΨΑΛ. ρμη'.

1 Κλείετ' Ἄνακτα, κλείετ' ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος·
Ὑψόθεν αἶνον ἀείδετ' ἀπ' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
2 Κλείετέ μιν πάντες, χοροὶ ἱεροὶ, Ἄγγελοι αὐτοῦ·
Κλείετέ μιν σύμπαντες ἑῶν στρατοὶ οὐρανιώνων.
3 Κλείετε δ' ἠέλιός τε σελήνη τε πλήθουσα·
Κλείετέ μιν σύμπαντες ἅμ' ἀστέρες αἰγλήεντες.
4 Καὶ μιν ἐπαινείτω ὑπὲρ οὐρανὸν οὐρανὸς εὐρύς·
Ἀλλὰ καὶ ὕδαθ' ὁμοῦ ὑπὲρ οὐρανὸν ὑψόθ' ἐόντα.
5 Πάντα τάδ' αἰνείτω ὄνομ' ἱερὸν Ἀθανάτοιο·
Ὃς μὲν γάρ τ' ἔπος εἶπεν, ἄφαρ τ' ἐτέτυκτο ἅπαντα,
Αὐτίκα καὶ ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο καὶ ἔργον.
6 Καὶ τὰ μὲν ἐν ἔστησε διαμπερὲς ἤματα πάντα,
Νωλεμὲς ὄφρα μένῃ· πᾶσιν δέ τε θεσμὸν ἔθηκε,

Θεσμὸν, ὃν οὔτε παρεξελθεῖν θέμις, οὔθ' ἀλιῶσαι.
7 Κλείετ' Ἄνακτα καὶ ὕμμες ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Φῦλα δρακόντων, ἠδὲ πελώρια κήτεα πόντου,
Νέρθε τ' ἃ βένθεα πάντα, καὶ ὑγρὰ θέμεθλα θαλάσσης.
8 Πῦρ, χρυσή τε χάλαζα, χιὼν, καὶ νήχυτος ἀτμὶς,
Ἠδ' ἄνεμος ζαὴς, ὃς ἑὸν τ' ἔπος ἐξετέλεσσεν.
9 Οὔρεα, σύμπαντές τε λόφοι, καὶ στέφανες ἄκροι·
Δένδρε', ἅ, τ' ἀνθρώποισι φέρει μελιηδέα καρπὸν,
Καὶ πᾶσαι κέδροι, αἵ τ' ὀδμὴν χαρίεσσαν ἱεῖσι.
10 Θῆρές τ' ἀγρότεροι, κτηνέων δέ τε ὅσσα κάρηνα,
Πώεα, μῆλά τε πάντα· καὶ ἑρπετὰ πολυέλικτα,
Τοῖσι δ' ἅμ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πάντα.
11 Σκηπτοῦχοι βασιλῆες, ὅσοι κατακοιρανέουσι
Γαῖαν ἀπειρεσίην· καὶ μυρία φῦλ' ἀνθρώπων,
Λαοὶ, καὶ λαῶν ἡγήτορες, οἵ τε θέμιστας
Εἰρύαται, πάντες τε δικασπόλοι ἀνέρες αἴης.
12 Σὺν δὲ καὶ ἠΐθεοι, καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι·
Πρεσβύτεροι γενεῇ, ἅμα καὶ τοὶ ἡβώοντες.
13 Κλειόντων τε καὶ αἰνούντων ὄνομ' Ἀθανάτοιο·
Οὔνομα γὰρ τοῦδ' οἶον ὑπείροχον ἔπλετο πάντων,
Κῦδος ὑπὲρ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα.
14 Λαοῦ δ' ὕψος ἄειρεν ἑοῦ κέρας ἀγλαΐην τε·
Αἶνος ὅ κεν καὶ ἀοιδὴ ὁμοῦ ὁσίοισιν ἑοῖσι
Πᾶσιν ἑοῖς, παίδεσσιν ἀμύμονος Ἰσραήλου,
Λαῷ, ὅς φίλος οἱ, μάλα τ' ἐγγύς. Κλείετ' Ἄνακτα.

ΨΑΛ. ρμθ'.

1 Ἀθανάτῳ νέον ὕμνον ἀείδετε· τοῖο δὲ αἶνος
Καὶ κλέος ἐσθλὸν ἑοῖ ὁσίων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ.
2 Τῷ φρένα τερπέσθω Ἰσραήλοιο γενέθλη
Χαίροι, ὅς μιν ἔτευξεν· εὐφραινοίατο θυμῷ
Ἀγλαὰ τέκνα Σιῶνος, ἀγαλλόμενοι βασιλῆϊ.
3 Τοῦ δ' ὄνομ' αἰνοῖεν χορῷσιν ἀοιδῇσι κλειόντων·
Καί μιν ἀειδόντων τυμπάνοισί τε καὶ κιθάρῃσιν.
4 Ἀθανάτῳ γὰρ λαὸς ἑὸς κεχαρισμένος ἐστὶ,
Τοῖσι δ' ἔργ' ἱερὰ φέρει, μάλα τε ζέας ἀμφαγαπάζει·
Ἄνδρας τε πτωχοὺς καὶ ἐνηέα θυμὸν ἔχοντας cus bonus
Ῥύεται, ἐνδυκέως τε ἑῶς αὐτοῖσι διδώσει
Ἀγλαὸν ἀμφότερον κόσμιον τ' ἔμμεναι καὶ ἀρωγήν.

5 Ἀνέρες

5 Ἀνέρες οὖν ὅσιοι κεχαρηότες κυδιόωντες
Γηθοσύνῃ τ' ἀλαλάξειαν σφοῖς εἰνὶ λέχεσσιν.
6 Αἶνόν θ' ἱμερόεντα Θεοῦ, χαρίεσσαν ἀοιδὴν,
Ἂν στόμα, καὶ ξίφος ἀμφήκες μετὰ χερσὶν ἔχοιεν.
7 Ἔθνεα τε κλεῖναι, καὶ ἐοικότι δοῦναι ὀλέθρῳ,
Καὶ λαοὺς πιστῶσαι ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς.
8 Σειρῇσι κρατερῇς αὐτῶν βασιλῆας ἀγαυοὺς
Ξυνδῆσαι, ἀρχοὺς τε σιδηρείῃσι πέδῃσιν.
9 Ὄφρα δίκην ποτὲ τοῖσι, πίστιν τ' ἐπὶ πάγχυ φέροιεν,
Γραφθεῖσαν ζαθέῃ ἐνὶ βίβλῳ· ἥδε γε τιμὴ
Πᾶσιν ἑοῖς ὁσίοισιν ὀπηδεῖ. Κλείετ' Ἄνακτα.

ΨΑΛ. ρν'.

1 ΔΕῦτ' ἄγετε, ξυνὴν δὲ Θεῷ ἐντύνετ' ἀοιδὴν·
Κλείετε δή μιν ὕπερθεν, ἥ οἱ ἕδος ἱερόν ἐστι.
Κλείετε δ' αὖ μιν ἀείδοντες καὶ ἐν αἰθέρι δίῃ,
Ἡ κράτος οἱ μέγα τ' ἐστὶ, μάλιστα δὲ πᾶσι πέφανται.
2 Κλείετέ μιν κρατερῶν ἕνεκ' ἔργων, ὅσσα ἔοργε·
Κλείετέ μιν μολπῇσιν ἀείδοντες λιγυρῇσιν,
Ὡς θέμις ἐστὶν, ὅκ κράτος ἠδὲ κῦδός τε μέγιστον.
3 Αὐτὸν ἀριζήλῃ σάλπιγγος κλείετε φωνῇ,
Ναβλίῳ ἐυκελάδῳ, ἅμα καὶ φόρμιγγι λιγείῃ.
4 Κλείετέ μιν τυμπάνοισι, καὶ ὀρχηστυῖ καὶ ἀοιδῇ·
Κλείετέ μιν χορδῇσι, καὶ ὀργάνῳ ἠχήεντι.
5 Κλείετέ μιν λιγυρὰ κρούοντες κύμβαλα χερσὶ,
Κύμβαλα χαλκεόφωνα, μέγαν τ' ἀλαλαγμὸν ἱέντα.
6 Ὅ,τι περ ἂν πνείει, καὶ ἔχει ζωαρκέ' ἀϋτμὴν,
Κλειέτω ἡ φωνῇ τὸν Ἄνακτα. Κλείετ' Ἄνακτα.

ΤΕΛΟΣ.

Johannes Leigh
eius liber 681
eius 68 liber
John Leigh
Johannes
John Leigh

Ro [illegible] Robert Booth

Robert Booth
[illegible]